
www.webcanavari.net
BRENDA
#ORPPERSEPHONE
İmkânsız
Aşk
PEGASUS

Pegasus Yayınları: 816
Bestseller Roman: 356

İmkânsız Aşk
Brenda Joyce
Özgün Adı: An Impossible Attraction

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Pervin Salman
Düzelti: Serpil Tütüncü
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2014
ISBN: 978-605-343-261-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Brenda Joyce Dreams Unlimited, Inc., 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Harlequin Books S.A.'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

BRENDA JOYCE

İMKÂNSIZ AŞK

www.webcanavari.net

İngilizceden Çeviren:
Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

Tanıdığım en cömert ve şefkatli kişilerden biri olan Sue Ball'a. Bana ve aileme yıllar boyunca gösterdiği nezaket, dostluk ve destek için yürekten teşekkür ederim.

www.roche.com.tr

Sevgili Okur,

Benim *İmkânsız Aşk*'ı yazarken aldığım zevki umarım siz de okurken alırsınız. Stephen ve Alexandra'nın hikâyesinin biraz sıradışı olmasını istedim, umarım yaşadıkları çalkantılar ve zorluklar sizin de ilginizi çeker. Ayrıca, uzun zamandır beklediğiniz ve benden istediğiniz hikâyenin yolda olduğunu söylemekten mutluluk duyuyorum! Alexi ve Elysse'nin destansı aşk hikâyesini yarıladım ve yakında yayımlanacak.

Bu gerçekten heyecan verici bir yolculuk! *Tehlikeli Aşk*'tan bildiğiniz gibi, Alexi 1833 yılında Elysse'yle evlenmişti; sonra onu sunakta bıraktı ve altı yıl boyunca karısını göremedi. *İmkânsız Aşk*'ta, Elysse ve Alexi son derece mutlu bir şekilde birlikteler ve çocuk bekliyorlar. Peki, gerçekte ne oldu?

Ben hep ilham perimin peşinden gidiyorum. Bu yüzden bu hikâyeleri sırasız yazıyorum; sadece Elysse ve Alexi'nin inanılmaz ölçüde yoğun ve tutkulu aşk hikâyesine dalmaya henüz hazır değildim. Roman 1833 yılının ilkbaharında Alexi'nin iki buçuk yıl aradan sonra evine dönmesiyle başlar. Elysse onu görmek için sabırsızlanırken, ilgisini üzerinde toplamak için utanmadan Alexi'nin arkadaşıyla flört eder. Elysse'nin umursamaz flörtleri onu cinayete ve evliliğe sürükler; Alexi soğukkanlılıkla ve öfkeli bir şekilde evlilik yeminlerini eder etmez Elysse'yi terk edip gider.

Altı yıl sonra, Elysse, Londra sosyetesinin önemli isimlerinden biri olmuştur. Alexi'yse bir ulusal sembole dönüşmüştür; artık Çin'de bir tüccardır ve Kanton-Londra arasında iki yıl üst üste en çok sefer yapan geminin sahibi olarak rekor kırmıştır. Dışarıdan bakıldığında

Elysse her kadının olmak istediği gibidir; güzel, zarif, akıllı ve zengin. Davetleri için insanların birbirleriyle yarışması bir yana, aynı zamanda ülkenin en baş döndürücü adamıyla evlidir. Ancak Elysse altı yılını korkunç bir oyunu sürdürerek geçirmiştir; hayatının tam da istediği gibi ve evliliğinin başarılı olduğu izlenimi vererek. Oysa bu yalan açığa çıkmak üzeredir...

O bahar, Alexi'nin gemisi Plymouth açıklarında görüldüğünde, Elysse'nin arkadaşları kocasını limanda karşılaması için onu ikna eder. Alexi'nin onu beklemediği açıktır; hatta karısından uzak kalmak için çok büyük zahmetlere girmiştir. Altı yıldan sonra, kavuşmaları nihayet gerçekleşmiştir ve hiçbir şey değişmemiştir. Alexi hâlâ ona kızgındır; Elysse de ona. Fakat Alexi şimdi Londra'da kalmak niyetindedir ve Elysse onun iyi bir koca rolünü oynaması gerektiğini bilir çünkü Elysse'nin gururu söz konusudur...

Ve böylece aşk, gurur ve tutku çatışması başlar!

Onların hikâyesini sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyorum!

İyi okumalar,

Sevgiler,

Brenda Joyce

www.roche.com.tr

www.webcanavari.net

GİRİŞ

O KADAR AYDINLIKTI Kİ Alexandra şaşkınlıkla tereddüt etti.

"Alex...andra," diye fısıldadı annesi yataktan.

Duvarları altın sarısı-şarap kırmızısı duvar kâğıtları süslüyordu ve yatak odasının iki penceresi de koyu renk perdelerle kapalıydı. Yazı masası, yatak gibi koyu renk maun ağacındandı ve yatak örtüleri de şarap kırmızısı ve altın sarısıydı. Odadaki tek koltuk koyu kırmızıydı. Ama ışık neredeyse göz kamaştırıcıydı. Fısıldayarak, "Buradayım, anne," diye karşılık verdi.

Elizabeth Bolton ölüm döşeğindeydi; bir geceyi daha çıkaramayacağı, onu kemiren kanserden tükenip gittiği, artık zorlukla görebilecek kadar zayıf ve kırılgan olduğu için, Alexandra telaşla onun yanına koştu. Gözyaşlarını zor tutuyordu. Ağlamamıştı, bir kez bile; babası ona annesinin korkunç ve ölümcül hastalığını açıkladığında bile onu şaşırtmamıştı. Elizabeth, Alexandra'nın ve kız kardeşlerinin gözlerinin önünde zaten aylardır eriyip gidiyordu. En büyük abla olduğu için bu kriz döneminde aileyi bir arada tutma görevi şimdi onundu.

Alexandra annesinin yanına koştu, onun zayıf, tanınmaz haldeki yüzüne ve vücuduna bakınca kalbi sıkıştı. Elizabeth bir zamanlar o

kadar güzel, o kadar canlı ve yaşam doluydu ki... Daha otuz sekiz yaşında olmasına rağmen doksan yaşında gibi görünüyordu.

Alexandra oturup onun zayıf ellerine uzandı. "Babam beni görmek istediğini söyledi. Senin için ne yapabilirim, anne? Biraz su içmek ister misin?"

Elizabeth büyük yatakta, arkasındaki yastıkların üzerinde ve battaniyelerin altında küçücük görünüyordu. Hafifçe gülümseyerek, "Melekler," diye fısıldadı. "Onları görebiliyor musun?"

Alexandra gözlerinin yandığını hissetti. Çabucak gözlerini kırpıştırdı. Annesinin ve henüz yedi ile dokuz yaşlarında olan iki küçük kız kardeşinin ona ihtiyaçları vardı. Babasının da ona ihtiyacı vardı ama elinde cin şişesiyle kendini kütüphaneye kilitlemişti. Alexandra odadaki tuhaf ışık ve aynı ölçüde tuhaf sıcaklığın sebebini şimdi anlıyordu. "Onları göremiyorum ama hissedebiliyorum. Korkuyor musun?"

Elizabeth başını belli belirsiz iki yana salladı ve Alexandra'nın elini daha sıkı tuttu. "Ben... gitmek... istemiyorum, Alexandra. Kızlar... daha çok küçük."

Alexandra annesinin söylediklerini duymakta zorlandığı için ona doğru eğildi. "Biz de bizi bırakmanı istemiyoruz ama meleklerle birlikte olacaksın, anne." Her nasılsa gülümsemeyi başardı. "Olivia ve Corey'yle ben ilgileneceğim, endişelenmene gerek yok. Babamla da ilgileneceğim."

"Bana... söz ver... hayatım... söz ver."

Alexandra yanağını annesinin kemikli yüzüne yasladı. "Söz veriyorum. Sen bu aile için her şeyi yaptın; yol gösteren ışığımız, kayamız, temel direğimiz oldun ve ben de babam ile kızlar için her şeyi yapacağım. Bizi merak etme. *Onları* merak etme." Ama bir daha işler yoluna girecekmiş gibi görünmüyordu.

"Seninle... çok gurur duyuyorum," diye fısıldadı Elizabeth.

Alexandra birbirlerinin gözlerine bakabilmeleri için yerinde doğruldu. Ailenin ilk çocuğuydu ve iki küçük kız kardeşiyle aralarında birkaç yaş vardı. Annesiyle de hep yakın olmuşlardı. Elizabeth, Alexandra'ya evi nasıl yöneteceğini, nasıl misafir ağırlayacağını ve çay veya balo için nasıl giyinmesi gerektiğini öğretmişti. Ona tarçınlı kurabiye ve limonata yapmayı; öfkeli veya üzgünken bile nasıl gülümseyeceğini, durum ne olursa olsun zarif ve saygın bir şekilde nasıl davranması gerektiğini öğretmişti. Ona sevginin, ailenin, azmin ve saygının gerçek gücünü göstermişti.

Alexandra annesinin onunla gurur duyduğunu biliyordu. Tıpkı son anlarında onunla olmaya dayanamadığını bildiği gibi. "Kızlar veya babam için endişelenme. Onlara iyi bakacağım."

"Biliyorum." Elizabeth üzgün bir tavırla gülümsedi ve sessizleşti. Alexandra'nın, annesinin gözlerinin görüş yetisini kaybettiğini anlaması biraz zamanını aldı.

Alexandra zorlukla yutkundu, yoğun bir acı düşünmesini engelliyordu. Karşı koymasına rağmen gözyaşları nihayet serbest kaldı. Annesinin ellerini daha sıkı tuttu ve onu daha şimdiden delicesine özleyerek yanına uzandı; acısı artık dayanılmazdı. Nişanlısı Owen onu bu halde buldu.

"Alexandra." Owen onu nazikçe ayağa kaldırdı.

Alexandra onun endişeli, inceleyen gözlerine baktı ve kendisini ölüm odasından çıkarmasına izin verdi. Artık karanlık ve kasvetliydi; huzur verici ışık gitmişti. Owen koridorda Alexandra'ya uzun süre sarıldı. Alexandra kalbi paramparça olmasına rağmen ona izin verdi.

Çünkü ne yapması gerektiğini biliyordu.

Owen onun en iyi arkadaşı, tek gerçek aşkıydı ama artık bunun bir önemi yoktu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu Owen gözlerini kocaman açarak.

Alexandra elini onun güzel yanağına koydu. "Seni seviyorum, Owen."

Owen tedirgin olmuştu. "Şoktasın. Şimdi yas tutma zamanı."

Alexandra başını iki yana sallamaya başladı. "Seninle evlenemem, Owen. Anneme bu aileye bakacağımı söyledim ve ciddiydim. Bu artık benim hayatım değil. Seninle evlenemem, karın ve çocuklarının annesi olamam. Yapamam. Kız kardeşlerimle ilgilenmek zorundayım." Ve o anda hayatının bundan böyle tamamen değişeceğinin farkına vardı.

"Alexandra!" diye bağırdı Owen. "Kendine yas tutmak için biraz zaman tanı. Seni beklerim. Seni seviyorum ve bunu birlikte aşacağız."

Ama Alexandra ondan uzaklaştı; bu hayatı boyunca yaptığı en zor şeydi. "Hayır, Owen. Her şey değişti. Corey ve Olivia'nın bana ihtiyaçları var. Babamın da öyle."

"Seni bekleyeceğim," diye ısrar etti Owen ve kirpikleri yaşlarla parladı.

Artık seçenek yoktu. Alexandra ne pahasına olursa olsun aileyi bir arada tutacaktı. "Elveda, Owen," dedi.

Roche
www.roche.com.tr

BİRİNCİ BÖLÜM

"ARTIK SİZE BAKAMAM," dedi Baron Edgemont.

Alexandra Bolton, üstü başı darmadağın olan babasına şaşkınlıkla baktı. Az önce kendisini ve iki kız kardeşini, arada bir hesap defterlerine baktığı küçük kütüphaneye çağırmıştı. Tuhaf bir şekilde ayık görünüyordu ve saat akşamüstü dört buçuk olmuştu. Tam olarak ne demek istemişti? "Ne kadar sıkışık olduğumuzu biliyorum," dedi Alexandra, gülümsemesi güven vericiydi. "Fazladan dikiş işleri alıyorum, baba... ve her hafta bir pound daha fazla kazanacağım."

Babası cesaretini kıran bir ses çıkardı. "Tıpkı annen gibisin. O da hiç yorulmazdı, Alexandra, bana güvence verme çabalarından asla bıkmazdı; öldüğü güne kadar da vazgeçmedi." Babası omuzları sarkık bir şekilde yürüdü ve hırpalanıp eskimiş masasının arkasındaki eskimiş koltuğuna oturdu. Masa çarpık duruyordu. Bir bacağının tamire ihtiyacı vardı.

Alexandra tedirgin olmaya başlamıştı. Elizabeth Bolton öldüğünden beri aileyi bir arada ve ayakta tutmak için elinden geleni yapıyordu; babasının kumara ve viskiye olan düşkünlüğü düşünülürse ki bu alışkanlıkları sadece annesi dizginleyebiliyordu, yaptığı

şey kolay bir iş değildi. Babası onu ve iki kız kardeşini kütüphaneye çağırdığı son seferinde, annelerinin ölümcül bir hastalığa yakalandığını açıklamıştı. Elbette ki Elizabeth hepsinin gözü önünde eridiğinden haber kalplerini kırmıştı ama sürpriz olmamıştı.

Elizabeth öleli dokuz yıl olmuştu. O zamandan beri babası kontrolünü tamamen kaybetmişti. Kötü alışkanlıklarından kurtulmaya bile yeltenmemişti. Corey gel gitli biriydi ve Alexandra'nın dikkatli gözlerinden uzak olduğunda canının istediğini yapıyordu. Olivia sulu boya ve pastellerden oluşan dünyasına çekilmişti, hayatından memnun gibi görünmesine rağmen Alexandra umutsuzdu. Hepsine bakabilmek için gerçek aşkından vazgeçmişti ama buna pişman değildi.

"Neşelenmen gerek," dedi Alexandra kararlı bir tavırla gülümseyerek. "Maddi sıkışıklığımız olabilir ama biraz onarıma ihtiyacı olsa bile güzel bir evde oturuyoruz, giyecek giysilerimiz var ve sofraya yemek koyabiliyoruz. Durumumuz daha kötü de olabilirdi."

On altı yaşındaki Corey kahkahasını bastırdı. Sonuçta evdeki halıların hepsi lime limeydi, duvarların boyaya ve sıvaya ihtiyacı vardı, perdeler tam anlamıyla parçalanıyordu. Zemin de kötüydü çünkü sadece bir uşakları kalmıştı ve bahçıvan geçen yıl işi bırakmıştı. Londra'daki evleri satılmıştı ama Edgemont Way, şans mıdır bilinmez, Greenwich'e arabayla bir saat mesafedeydi.

Alexandra umursamaz, oldukça açık sözlü ve son derece güzel kardeşine aldırış etmedi. "Baba, davranışların beni endişelendiriyor." Ve henüz sarhoş bile değildi. Normalde öğle olmadan kafayı bulurdu. Davranışlarındaki bu değişiklik ne anlama geliyordu? Alexandra bu konuda umutlanamazdı. Babasının zevk düşkünlüğünden vazgeçmeye çalışmak için hiçbir nedeni olmadığını biliyordu.

Baron iç çekti. "Son kredi kanalım da yok oldu."

Alexandra'nın huzursuzluğu arttı. Durumları aynı olan diğerleri gibi onlar da kiralar ve alacaklarla yaşıyordu. Ama babasının kumar düşkünlüğü, onu kiradaki tarlalarını tek tek satmaya zorlamıştı ve

www.roche.com.tr

sadece iki kiracıları kalmıştı. Babası saplantılı bir şekilde her gece kumar oynamasa, o kiralık tarlalar aileyi geçindirebilirdi. Ama babası her zaman aşırı ölçüde kumar oynadığından, annelerinin ölümünden sonraki birkaç yıl içinde, bazen küçük düşürücü olsa bile Alexandra dikiş merakını bir gelir kaynağına dönüştürmüştü. Bir zamanlar onunla çay ve akşam yemeği partilerine katılan kadınlar, şimdi müşterileriydi. Leydi Lewis yırtılmış ve hasar görmüş giysilerini ona vermekten özellikle zevk alıyor, giysiler geri döndüğünde onarımlarının ne kadar "baştan savma" yapılmış olduğu konusunda hep sorun çıkarıyordu. Alexandra da her seferinde gülümseyerek özür diliyordu. Aslında iğne iplikle harikalar yaratıyordu, ki yaşadıkları düşüşten önce dikiş dikip nakış işlemekten her zaman zevk almıştı. Şimdi seçeneği olsa, bir daha iğneyi eline alacağından şüpheliydi.

Ama üzerlerinde giysi, başlarının üzerinde çatı ve sofralarında yemekleri vardı. Giysileri eski modaydı ve çok fazla onarım görmüştü; fırtına olduğunda çatıları akıyordu; yemekleri genellikle ekmek, sebze, patates ve sadece pazar günleri kırmızı etle sınırlıydı. Yine de hiçbir şeylerinin olmamasından iyiydi.

Ayrıca kardeşleri, öğle yemeği davetlerini veya baloları hatırlamıyordu. Alexandra bunun için şükrediyordu.

Ama para olmadan nasıl yaşayacaklardı? "Daha fazla dikiş dikerim," dedi kararlı bir tavırla.

"Nasıl daha fazla dikiş dikeceksin? Zaten elindeki müşterilerle bütün gece ayakta kalıyorsun," diye karşılık verdi Corey. "Başparmakların nasır tuttu."

Corey haklıydı ve Alexandra bunu biliyordu. Tek başınaydı ve uykudan tamamen vazgeçmediği sürece daha fazla iş üretmesi mümkün değildi.

"Geçen yaz Lord Henredon benden portresini yapmamı istedi. Reddettim," dedi Olivia sakince. Corey'nin saçları altın sarısıyken, Olivia'nın saçları ne sarı ne de kumral olan belirsiz bir tondaydı ama

o da çok güzeldi. "Ancak bir portre ressamı olarak Kontluk'a hizmetlerimi sunabilirim. Çok kısa sürede birkaç pound kazanabileceğimi düşünüyorum."

Alexandra ortanca kardeşine dehşetle baktı. Kız kardeşlerinin mutluluğu onun için her şey demekti. "Sen manzara resimleri yaparsın," dedi kısık sesle. "Portre yapmaktan nefret edersin." Ama dahası vardı. Henredon'ın Olivia'ya uygunsuz yorumlarda bulunduğunu biliyordu ve bunun ardından uygunsuz hareketlerin geleceği şüphesizdi. Henredon hovardalığıyla tanınırdı.

Olivia yeşil gözleriyle buz gibi bakarak, "Bu iyi bir fikir," diye karşılık verdi.

"İşin o noktaya gelmemesini umuyorum," dedi Alexandra içtenlikle. Yumuşakbaşlı kız kardeşinden çeşitli şekillerde yararlanılmasından korkuyordu.

"Bunun gerekeceğini sanmıyorum, Olivia," dedi Edgemont. Alexandra'ya döndü. "Kaç yaşındasın?"

Alexandra babasının tuhaf sorusuna biraz şaşırmıştı. "Yirmi altı."

Baron kızardı. "Daha genç olduğunu sanıyordum; yirmi dört falan. Ama yine de çekici bir kadınsın, Alexandra. Ve imkânların çok kısıtlı olmasına rağmen bir evi çok iyi idare ediyorsun. Dolayısıyla sen kız kardeşlerinin gereken saygıyı göstermesi için ilk olacaksın."

Alexandra karnının büzüldüğünü hissetti ama kararlı bir tavırla gülümsemeye devam etti. "Ne yapmak için ilk, baba?" diye sordu dikkatle.

"Elbette evlenmek. Sence de zamanı gelmedi mi?"

Alexandra duyduklarına inanamadı. "Çeyiz için param yok ki."

"Bunun farkındayım," diye çıkıştı Edgemont. "Bunun kesinlikle farkındayım, Alexandra. Buna rağmen birileri seni sordu."

Alexandra bir sandalye çekerek oturdu. Edgemont aklını mı kaçırmıştı? Onun yaşında evde kalmış ve çeyizi olmayan bir kızla kimse

evlenmek istemezdi. Şehirdeki herkes onun "mesleğini" biliyordu; Edgemont'ın her gece kumar oynayıp içki içtiğini bildiği gibi. Gerçek şuydu ki Bolton adı ciddi şekilde lekelenmişti. "Sen ciddi misin, baba?"

Edgemont hevesle gülümsedi. "Bay Denney dün gece seninle ilgili sorular sordu. Seninle görüşmek için izin bile istedi."

Alexandra o kadar şaşırmıştı ki oturduğu yerde aniden doğruldu ve sandalyesinin çarpık bacakları sallandı. Bunca zaman sonra evlenmek için hâlâ şansı var mıydı? Yıllardır ilk kez, çok uzun zaman önce kalbini kaptırdığı adam olan Owen St. James'i düşündü.

"Elbette onu tanıyorsun," diye devam etti babası gülümseyerek. "Yıllar boyunca rahmetli karısının giysilerini dikmiştin. Artık yası bitti ve onu gerçekten etkilediğin açık."

Alexandra artık Owen'ı veya bir zamanlar paylaştıkları hayalleri ve umutları düşünmemesi gerektiğini biliyordu. Kendisine her zaman saygılı ve kibar davranmış yaşlıca bir beyefendiyi hatırlıyordu. Adamı iyi tanımıyordu ama karısı değerli bir müşterisiydi. Karısı öldüğünde Alexandra adam için üzülmüştü. Ama şimdi ne düşüneceğini bilemiyordu.

Birden irkildi. Dokuz yıl önce evlilik düşüncesinden vazgeçtiğinde, ailesi saygınlığını koruyordu ama şimdi neredeyse yoksuldular. Bay Denney'nin toprakları vardı ve zengindi. Onunla evlenmek, şartlarını iyileştirebilirdi.

"Altmış yaşında olmalı," dedi Corey, rengi atmıştı.

"Biraz yaşlı olabilir ama sadece elli yaşında ve çok zengin, Corey. Alexandra'nın son moda elbiselerle dolu bir gardırobu olur. Bu hoşunuza giderdi, değil mi?" Edgemont kaşlarını kaldırarak kızına döndü. "Güzel bir köşkü, bir faytonu ve kapalı arabası da var."

Alexandra aklını toparlamaya çalıştı. Bir talibi vardı; hem de zengin bir talip. Evet, yaşlı bir adamdı ama ona her zaman nazik davranmıştı ve cömertlik eğilimi varsa, ailenin kurtarıcısı olabilirdi. Yine Owen ve ilişkileri aklına gelince hüzünlendi. Owen'ı unutmalıydı.

Denney'nin ilgisi gurur vericiydi ve dahası, bulunmaz bir nimetti. Alexandra yaşından ve içinde bulunduğu şartlardan dolayı, daha fazlasını bekleyemezdi.

"Süsü umursamadığımı biliyorsun, benim için sadece sen ve kızlar önemlisiniz," dedi temkinli bir tavırla. Yerinden kalkıp kırışıksız eteğini silkeledi ve babasına dikkatle baktı. Babası ayıktı ve kesinlikle aptal değildi. "Bana beyefendiden söz et. Çeyizim olmadığını biliyor mu?"

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Olivia. "Alexandra, Denney'yle evlenmeyi düşünüyor olamazsın."

"Onunla evlenmeyi aklından bile geçirme!" diye haykırdı Corey.

Alexandra kardeşlerine aldırmadı.

Edgemont ikisine de sert bir bakış attı. "Siz ikiniz, görüşlerinizi kendinize saklayın. Kimsenin size danıştığı yok. Evet, durumumuzun farkında, Alexandra." Edgemont'ın bakışları yumuşamamıştı.

Uzun bir sessizlikten sonra Alexandra, "Bu eve katkıda bulunması mümkün mü ve böyle bir niyeti var mı?" diye sordu.

Corey onun yanına koştu. "Yaşlı ve şişman bir çiftçiyle evlenmeyi nasıl düşünebilirsin?" Hızla babasına döndü. "Alexandra'yı isteği dışında evlendiremezsin!"

Edgemont öfkeyle baktı. "Senin mızmızlanmalarına yeterince katlandım, küçük hanım."

"Corey, lütfen. Bu fırsatı babamla konuşmam gerek," dedi Alexandra kardeşinin elini tutup sıkarak.

"Sen zarif ve güzelsin. Nazik ve iyi yüreklisin. Oysa o, şişman ve yaşlı," diye ısrar etti Corey. "Bu bir fırsat değil. Ölümden bile daha kötü bir kader!"

Alexandra elini kardeşinin koluna koydu. "Lütfen sakin ol." Babasına baktı. "Eee?"

"Sohbetimiz o noktaya varmadı. Ama o çok zengin bir adam, Alexandra. Bütün Harringtonlar arasında en büyük kirayı aldığını duydum. Kesinlikle bize cömert davranacaktır."

Alexandra dudağını ısırdı, bu onun kötü bir alışkanlığıydı. Leydi Harrington eski bir aile dostuydu; Elizabeth ve Blanche bir zamanlar birbirlerini çok severlerdi. Leydi Blanche, yılda bir-iki kez Edgemont Way'e uğrar, Alexandra ve kardeşlerini kontrol ederdi. Alexandra, özellikle giysileri eski püskü olduğu için –bu çok utanç vericiydi– artık Leydi Blanche'ı ziyaret etmiyordu ama zamanı gelmiş olabilirdi. Leydi Blanche, Bay Denney ile ilgili kesinlikle bir şeyler bilirdi.

"Baba, açık konuşacağım. Cömert olma eğilimindeyse, onun teklifini geri çevirebileceğimi sanmıyorum; tabii bu konuda ciddiyse.

Corey haykırdı.

"Tanrı aşkına Alexandra, ne kadar güzel ve özverili bir kadınsın! Tıpkı annen gibisin. O da fedakârdı. Morton Denney iyiliksever bir damat olacağını ima etti. Ve sen evlendiğinde, Olivia bu evi rahatlıkla çekip çevirebilir."

Alexandra perişan durumdaki Olivia'ya baktı. Ona endişelenmemesini, her şeyin iyi olacağını söylemek istiyordu.

"Yarın öğleden sonra uğrayacak. Karşısına en iyi pazar kıyafetinle çıkmanı istiyorum." Edgemont memnun bir tavırla gülümsedi. "Ben artık gidebilirim."

Ama Edgemont dönerken, Corey kaba bir tavırla onun kolunu tuttu. "Alexandra'yı o çiftçiye satamazsın!" dedi öfkeden kızarmış bir yüzle. "O bir çuval patates değil!"

"Corey..." Olivia kardeşinin elini tutarak sertçe çekip babasının kolunu bıraktırdı.

"Ama öyle yapıyor." Corey neredeyse ağlayacaktı. "Kasasını doldurabilmek için Alexandra'yı o şişko ve yaşlı çiftçiye satıyor. Sonra hepsini kumar masalarında kaybedecek!"

www.roche.com.tr

Edgemont'ın eli savruldu ve Corey'nin yanağına inen tokadının sesi odada yankılandı. Corey şaşkınlıkla inledi ve gözleri yaşlarla dolarken avucunu kızaran yanağına bastırdı.

"Küstahlığın yetti artık," diye hırladı Edgemont. "Ve üçünüzün bana karşı birleşmesinden hoşlanmıyorum. Ben babanızım ve bu evin reisiyim. Ne dersem onu yapacaksınız; hepiniz. Bu yüzden, Alexandra'dan sonra sırada ikiniz varsınız."

Kız kardeşler kocaman açılmış gözlerle birbirlerine baktılar. Alexandra, Corey'nin babasını bağışlamasını umarak öne çıktı ama çok genç olduğunu ve bunu yapamayacağını biliyordu. Yine de bu, babasının sert davranışı için bir mazeret olamazdı. Kardeşiyle Edgemont'ın arasına girerken Olivia kolunu ona doladı. Corey başını dimdik tutuyordu ama titriyordu ve çok öfkeliydi.

"Elbette ki bu evin reisisin. Elbette ki senin dediğini yapacağız," dedi Alexandra yatıştırıcı bir tavırla.

Ama babaları yumuşamadı. "Ciddiyim, Alexandra. Sen kabul et ya da etme, ben bu evliliğin gerçekleşmesine karar verdim. O bu aileye yardım etmek istemese bile, senin evlenme zamanın geldi de geçiyor."

Alexandra gerildi. Düşüncelerini söze dökmedi ama şaşırmıştı. Kendi isteği dışında evliliğe veya başka bir şeye zorlanamayacak yaştaydı.

Babası daha nazik konuşmaya başladı. "Sen iyi bir kızsın, Alexandra. Ve gerçek şu ki her şeyden önce sizin iyiliğinizi düşünüyorum. Hepinizin kendi ailesi ve evi olmalı. Size genç ve yakışıklı kocalar bulamam; keşke bulabilseydim. Ama elimden geleni yapacağım... ve yaşına rağmen Denney'nin seninle ilgilenmesi büyük bir şans. Sonunda aklım başıma geldi. Geleceğinizi nasıl ihmal ettiğim düşünülürse, anneniz mezarında dönüyor olmalı." Corey ve Olivia'ya öfkeyle baktı. "Ve lanet olsun, biraz saygıyı hak ediyorum."

Kimse kıpırdamadı.

www.roche.com.tr

"Ben artık gidiyorum. Bu akşam için planlarım var." Edgemont başını eğip kızlarıyla göz göze gelmemeye çalışarak –çünkü o gece neler yapacağını hepsi biliyordu– odadan hızlı adımlarla çıktı.

O gittikten sonra evin ön kapısı sertçe çarptı. Alexandra, Corey'ye döndü. "Sen iyi misin?"

"Ondan nefret ediyorum." Corey titriyordu. "Ondan hep nefret ettim! Bize ne yaptığına bir bak. Ve şimdi de seni evlendirmekten söz ediyor."

Alexandra küçük kardeşini kollarına aldı. "Ondan nefret edemezsin; o bizim babamız. Kumarı bırakamıyor ve alkol de bir hastalık. Tatlım, ben sadece sana ve Olivia'ya yardım etmek istiyorum. Daha iyi hayatlarınız olmasını arzuluyorum."

"Biz iyiyiz!" Corey artık ağlıyordu. "Hepsi onun suçu! Bu şekilde yaşamamız onun suçu. Şehirdeki genç beyefendilerin bana çiçek vermesi ama sonra arkamdan kaba bakışlar atıp eteğimin altına girmek konusunda fısıldaması onun suçu. Eteklerimin yırtık olması onun suçu. Ondan nefret ediyorum! Ve korkunç bir morukla evlenme sırası bana gelmeden buradan kaçıp gideceğim." Kolunu Alexandra'nın elinden kurtardı ve koşarak odadan çıktı.

Alexandra, Olivia'ya dönerek gözlerine baktı. Derin bir sessizlik oldu.

Olivia ablasının koluna dokundu. "Bu hiç doğru değil. Annem sana bir prens seçerdi. Bunu asla onaylamazdı. Ve biz mutluyuz, Alexandra. Biz bir aileyiz."

Alexandra ürperdi. Elizabeth Bolton, Owen'ı onaylamıştı. Hatta Alexandra böyle bir aşk bulabildiği için çok sevinmişti. Ve aniden Olivia'nın haklı olduğunu düşündü. Annesi, Denney'yle çıkar evliliği yapmasını asla onaylamazdı. "Annem öldü ve babam da kendini iyice dağıttı. Bu aile benim sorumluluğumda, Olivia, sadece benim. Bu teklif bir nimet."

Olivia'nın yüz ifadesi sertleşti. Uzun bir sessizlik oldu. "Babam bundan söz etmeye başladığı anda yüzünde beliren ifadeyi gördüm ve seni bu korkunç fikirden kimsenin vazgeçiremeyeceğini anladım," dedi. "Kendini bir kez bizim için feda ettin ama o zamanlar bunu anlayamayacak kadar küçüktüm. Şimdi aynı şeyi tekrar yapmak niyetindesin."

Alexandra merdivene yöneldi. "Bu kendini feda etmek değil. Bir elbise seçmeme yardım eder misin?"

"Alexandra, lütfen bunu yapma!"

"Beni sadece bir kasırga durdurabilir," dedi kararlı bir tavırla. "Ya da başka, aynı ölçüde korkunç bir doğa felaketi."

SİYAH LAKE, DEVASA FAYTON ve onunla uyumlu simsiyah atları, kapılarına işlenmiş kırmızı-altın sarısı Clarewood amblemiyle ilerliyordu. Arabanın arkasında üniformalı iki hizmetkâr ayakta duruyordu. Faytonun içinde ailenin amblemi gibi kırmızı ve altın sarısı kıyafetler içinde Clarewood Dükü rahat bir tavırla güvenlik kayışına tutunuyor, bakışlarını koyu gri gökyüzünden ayırmıyordu. Gök gürlediğinde bunu kendisi istemiş gibi dudakları kıvrıldı. Bir an sonra şimşek çaktı ve yüz ifadesi yine değişti. Korkunç bir fırtına patlıyordu. Bu hoşuna gitmişti –elbette– ve bu kasvetli, karanlık gün amacına tam olarak uyuyordu.

Kendisinden önceki dükü, onu büyüten adamı düşünerek gerildi.

Ülkenin en zengin ve en güçlü adamı olarak tanınan Stephen Mowbray, sekizinci Clarewood Dükü, kayıtsız bakışlarını ileride yükselen koyu gri mozoleye çevirdi. Ağaçsız bir tepenin üzerindeki mozolede yedi kuşak Mowbray soyluları yatıyordu. Araba dururken yağmur yağmaya başladı. Dük inmek için bir hamle yapmadı.

Tam aksine, güvenlik kayışını daha da sıkı tuttu.

www.roche.com.tr

Kendisinden önceki dük olan Tom Mowbray'e, ölümünün on beşinci yıldönümünde saygılarını sunmaya gelmişti. Geçmişi hiç düşünmezdi; bunu gereksiz buluyordu ama bugün şafakta yatağından kalktığından beri başı ağrıyordu. Bu özel günde, geçmişin etrafından dolaşması mümkün değildi. Saygılarını sunmaktan başka bir ölüyü nasıl onurlandırabilirdi ki?

"SENİNLE KONUŞMAK İSTİYORUM, STEPHEN."

Kendini kitaplarına gömmüştü. Mükemmel bir öğrenciydi; önüne konan bütün konularda ve disiplinlerde ustalaşıyordu ama böyle bir mükemmelliğe ulaşmak azim, kararlılık ve disiplin gerektiriyordu. Ama mükemmel olma ihtiyacı daha çok küçük yaşlardayken içine kazınmıştı; sonuçta, bir dükün başarısız olmasına izin verilemezdi. Hayatı boyunca o ya da bu konuda ustalaşmak için çalışmadığı bir zamanı hatırlamıyordu. Fransızca'yı ne kadar akıcı konuşursa konuşsun, asla yetmiyordu; hiçbir çit aşılamayacak kadar yüksek değildi; hiçbir matematik denklemi çözülemeyecek kadar karmaşık değildi. Daha altı-yedi yaşlarındayken, geceyarısından sonra bile ders çalışırdı. Ve asla övgü almazdı.

"Bu sınavdan doksan iki almışsın," dedi Yedinci Dük, sert bir tavırla.

Karşısında duran uzun boylu, yakışıklı, sarışın adama bakarken titredi. "Evet, Majesteleri."

Sınav kâğıdı buruşturulup şömineye atıldı. "Tekrar gireceksin."

Ve girmişti. Bu kez doksan dört almıştı. Dük o kadar öfkelenmişti ki onu odasına göndermiş ve bir hafta boyunca çıkmasına izin vermemişti. Sonunda yüz almayı başarmıştı.

UŞAKLARDAN BİRİNİN faytonun kapısını kendisi için açık tuttuğunu fark etti; bu arada diğeri de bir şemsiye açmıştı. Şimdi yağmur daha da şiddetli yağıyordu.

Baş ağrısı rahatsız ediciydi. Uşakları başıyla onaylayıp şemsiyeye aldırmadan faytondan indi. Başına zorunlu olarak keçe şapka giymiş olmasına rağmen, bir anda sırılsıklam oluverdi. "Siz burada bekleyebilirsiniz," dedi kendisi kadar ıslanmış olan uşaklara.

Arazisinde mozoleye doğru yürürken, mermer yapının yükseldiği tepenin altındaki Clarewood Malikânesi'ni görebiliyordu. Muhteşem bir parka yapılmış olan malikâne, karanlık ağaçların ve daha da karanlık ıslak gökyüzünün önünde solgun ve gri renkte yükseliyordu. Tekrar gök gürledi. Yağmur şimdi bütün hızıyla yağıyordu.

Stephen ağır mozolenin kapısını açtı ve içeri girerek kibritlere uzandı. Lambaları tek tek yakarken uzaklarda gök gürlemeye devam ediyordu. Yağmur daha da şiddetlenmiş, mozolenin çatısını balyoz gibi dövüyordu. Tom Mowbray'in, odanın karşı tarafındaki mezarında onu beklediğini biliyordu.

Dük olduğunda on altı yaşındaydı. Tom'un biyolojik babası olmadığını çoktan öğrenmişti. Aslında ona söylenmemişti ama zaten bunun bir önemi de yoktu. Sonuçta, Tom'un vârisi, ondan sonraki dük olmak için yetiştirilmişti. Gerçeği öğrendiğinde ne mutluluk duymuş ne de üzülmüştü. Sadece giderek artan bir farkındalık, kavrayış ve şikâyet olmuştu. Dük aşk ilişkileriyle ünlüydü ama Stephen'ın başka kardeşi yoktu –bir piç bile– ki bu çok tuhaftı. Çocukluğu çok yalnız geçmekle birlikte –bütün hayatı öğretmenleri, ustaları, dük, düşes ve Clarewood'du– söylentilerin bir ölçüde farkındaydı. Konuşulanları anlamaya başladığından beri onları duymuştu. Clarewood'da verilen büyük bir baloda ya da merdiven altındaki uşakların arasında olsun, genç kulakları birçok kez dedikoduları yakalamıştı. "Piç" ve "başkasıyla değiştirilmiş" fısıltılarına pek aldırmasa da, sonunda gerçeği kavramaya başlamıştı.

Çocukluğundaki derslerin işe yaradığını düşünüyordu. Gittiği her yerde kıskançlık, gıpta ve kötü niyet içeren dedikodular duyuyordu. İğneli sözlere hiç aldırmıyordu. Neden aldıracaktı ki? Kimse onun kadar güçlü değildi; elbette kraliyet ailesi dışında. Onu soğuk, acımasız ve Clarewood dışında hiçbir şeyi umursamayan biri olmakla suçlamak istiyorlarsa, bu pek de umurunda değildi. Clarewood mirası, adına kurduğu vakıfla birlikte bütün zamanını alıyordu. Düklüğün dizginlerini eline aldığından beri değerini üçe katlamıştı ve bu arada vakıf akıl hastanelerine, hastanelere ve diğer yardım kuruluşlarına kaynak sağlıyordu.

Babasının beyaz taş büstüne, odanın karşı tarafına baktı. Kocasından kalan unvanla düşes olan annesi, o gün kendisine eşlik etmek istememişti. Onu suçladığını söyleyemezdi. Önceki dük soğuk, eleştirel ve sürekli bir şeyler isteyen bir adamdı; ikisi için de sert bir efendiydi. Annesinin nasıl bıkıp usanmadan onu savunduğunu asla unutmayacaktı; düşmanca tartışmalarının dayandığı sonu gelmez düşmanlığı da. Ama Tom görevini yapmıştı, değil mi? Stephen'ın serveti ve unvanı yönetmek için gereken kişiliğe sahip olmasını sağlamak onun göreviydi ve bunu başarmıştı. Çoğu kimse düklükle gelen muazzam sorumluluğun altında ezilirdi. Oysa Stephen bunu sabırsızlıkla beklemişti.

Mezarın içi şaşırtıcı ölçüde dingindi ama sessiz değildi. Yağmur başının üzerindeki çatıyı dövüyor, neredeyse kulaklarını sağır ediyordu. Stephen duvardan bir meşale aldı ve yavaşça beyaz mermer tabuta yürüyüp dükün taş yüzüne baktı. Konuşmaya tenezzül etmedi; söylemek istediği bir şey yoktu.

Ama her zaman öyle olmamıştı.

"SENİ SORUYOR"

Yüreği ağzına geldi. Okuduğu ders kitabını dikkatle kapayarak annesine baktı. Annesinin yüzü o kadar solgundu ki Dükün ölü-

mün eşiğinde olduğunu anlamıştı. Üç gündür ölüm döşeğindeydi ve bekleyişin sonu gelmeyecek gibi görünmüştü. Babasının ölmesini istemiyordu. Sadece kaçınılmaz bir şeydi ve gerginlik herkes için, hatta onun için bile dayanılmaz bir hale gelmişti. Ancak ona bir dükün, düklük adına her türlü yükü taşıyabileceği ve taşımak zorunda olduğu öğretilmişti.

Duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak yavaşça ayağa kalktı. Aslında tam olarak ne hissettiğinden emin değildi. Sıradaki Clarewood Dükü oydu; görevini kabul edecek ve yapması gerekeni yapacaktı. Doğumundan beri bugün için eğitilmişti; babası ölürse, düklüğün dizginleri onun ellerine kalacaktı ve sekizinci dük olarak mükemmel bir iş çıkarmaya kararlıydı. Hissedebileceği en ufak kararsızlığı hemen yok edecekti. Kararsızlığa izin yoktu; korkuya, öfkeye veya acıya da.

Düşes gözyaşları bekliyormuş gibi dikkatle ona bakıyordu.

Oysa asla ağlamazdı, özellikle de başkalarının yanında. Ciddi bir tavırla başıyla onayladı ve süitten çıktılar. Annesi onun üzülmesini beklemişse bile, kendisi böyle duyguları asla belli etmezdi. Ayrıca kendini kontrol edebiliyordu. Uzun zaman önce, daha küçük bir çocukken, iradenin kişisel kurtuluş anlamına geldiğini öğrenmişti.

Hasta yatağında yatan, ülkenin en güçlü adamlarından biri, şimdi tanınmaz haldeydi. Difteri vücudunu çürütmüş, onu bir zamanlar olduğu adamın küçük ve cılız bir gölgesi gibi bırakmıştı. Stephen bir an kontrolünü yitirdiğini hissederek gerildi. O anda babasının ölmesini istemediğini anladı.

Bu adam onu büyütmüş, kendi çocuğu olarak görmüş, sahip olduğu her şeyi vermişti...

Dükün gözleri açıldı. Mavi gözleri boş bakıyordu ama bir anda bakışları netleşti.

Stephen babasının ellerini tutmak, ona kendisi için yaptığı her şeyden dolayı ne kadar minnettar olduğunu söylemesini istediğini

hissederek ona yaklaştı. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Majesteleri?"

Birbirlerine baktılar. Ve aniden, dükün, hayatının bu son anında kendisinden memnun olduğunu bilmek istedi çünkü asla övgü almamış, sadece eleştirileri ve azarlamaları duymuştu. Görev, azim ve mükemmellik çabasıyla ilgili uzun nutuklar... Kişilik ve onur üzerine vaazlar... Arada bir de, o korku verici binici karbacıyla gelen dayaklar olmuştu. Ama asla övgü duymamıştı. Aniden, umutsuzca övgü diledi; belki de sadece bir şefkat belirtisi.

"Baba?"

Dük, Stephen'ın ne istediğini biliyormuş gibi çatık kaşlarla ve aşık bir yüzle bakıyordu. "Clarewood her şeydir," dedi Dük hırıltılı bir sesle. "Clarewood'dan sen sorumlusun."

Stephen tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğrayarak dudaklarını ıslattı; bu alışık olmadığı bir duyguydu. Dük her an, belki birkaç saniye içinde ölebilirdi. Memnun muydu? Stephen'la gurur duyuyor muydu? Onu hiç sevmiş miydi? "Elbette," dedi Stephen zorlukla nefes alarak.

"Beni gururlandıracaksın," dedi Dük. "Ağlıyor musun sen?"

Stephen kaskatı oldu. "Dükler ağlamaz."

"Aynen öyle," dedi Dük boğuk bir sesle. "Clarewood'dan asla vazgeçmeyeceğine İncil üzerine yemin et."

Stephen döndü, İncil'i gördü ve eline aldı. Ellerinin titrediğini ve nefesinin daha da düzensiz olduğunu fark etti. Hiçbir övgünün, nezaket belirtisinin, şefkat sözlerinin gelmeyeceğini anladı. "Clarewood'dan ben sorumluyum," dedi.

Bunu söyledikten sonra dükün gözleri memnuniyetle parladı. Ama bir an sonra o bakışlardaki ışık söndü.

www.roche.com.tr

STEPHEN MEZARIN İÇİNDE keskin bir iç çekiş duydu. Ürpererek büste baktı ama sonra sesi *kendisinin* çıkardığını anladı. Hiç şüphesiz her şeyini Tom Mowbray'e borçluydu, bu yüzden onu eleştirmeyecekti.

"Bana soğuk, acımasız ve kalpsiz demelerinden, memnun musun? Bende, seni görüyor olmalarından..." Sesi odada yankılandı. Mowbray duyuyorsa bile ne cevap ne de bir işaret veriyordu.

"Ölülerle mi konuşuyorsun?"

Stephen yerinde sıçrayarak arkasına döndü. Ama ona bu şekilde yaklaşmaya cesaret edebilecek sadece bir kişi vardı: kuzeni ve en iyi dostu Alexi de Warenne.

Alexi aralık duran mozole kapısında duruyordu; sırılsıklamdı, üstü başı dağınıktı ve saçları masmavi gözlerinin önüne düşüyordu. "Guillermo seni burada bulabileceğimi söyledi. Ne kadar hastalıklı bir adam oldun sen, ölülerle konuşuyorsun filan." Alexi bunları söylerken gülümsüyordu.

Stephen kuzenini gördüğüne çok sevindi; aile dışındaki kimse biyolojik ilişkilerini bilmiyordu. Çocukluklarından beri yakın olmuşlardı ve zıt kutupların birbirini çektiği deyişinin doğru olduğunu düşünüyordu. Henüz dokuz yaşındayken, annesi onu savaşta Tom Mowbray'in hayatını kurtaran Sör Rex'le tanıştırma bahanesiyle Harrington Malikânesi'ne getirmişti. O gün o kadar çok çocukla tanışmıştı ki hepsinin isimlerini hatırlayamıyordu. Elbette ki hepsi de Warenne ve O'Neil kuzenlerdi. Sör Rex de Warenne'in gerçek babası olduğunu uzun bir süre anlayamadığı gibi, bunu da o zamanlar bilmiyordu ve ailenin sıcak, doğal, rahat karşılaması karşısında şaşırmıştı; bir ailenin bu kadar sevgi dolu olabileceğini ve bir evde bu kadar çok kahkaha duyulabileceğini bilmiyordu. Nasıl davranması gerektiğini gerçekten bilmiyordu çünkü kimseyi tanımıyordu ve oraya ait değildi. Ama annesi hanımlarla birlikte gitmişti, dolayısıyla kendisi kalabalık salonun bir kenarında, ellerini ceketinin ceplerine sokmuş halde duruyor, sohbet edip mutlu bir şekilde oyun oynayan erkek ve kız

roche
www.roche.com.tr

çocukları izliyordu. Alexi yanına gelip kendisi ve birkaç çocukla birlikte dışarı çıkarak erkek çocukların yaptığı şeyi yapmayı –başlarını bolca derde sokmayı– önermişti. At çalıp Greenwich sokaklarında dörtnala koşturmuş, satıcıların arabalarını ters çevirmiş ve yayaları kovalamışlardı. O gece herkes cezalandırılmıştı. Dük çok öfkelenmiş ve kırbacını çıkarmıştı ama Stephen hayatının en eğlenceli saatlerini geçirmişti. Arkadaşlıkları o gün başlamıştı.

Artık evli ve düzenli bir hayatı olmasına rağmen, Alexi hâlâ Stephen'ın tanıdığı en özgür ruh ve en bağımsız düşünür olarak kalmaya devam ediyordu. Herhangi bir konuda saatlerce tartışabiliyorlardı; genel olarak fikir birliğine varsalar da neredeyse her detayda farklı görüşleri paylaşıyorlardı. Alexi'nin evliliğinden önce sürekli bir aradaydılar; Alexi çapkınlığıyla ünlüydü. Stephen kuzenine hayrandı hatta onu kıskanıyordu. Alexi, Stephen'ın düşlediği yaşama sahipti; ne görevlerinin hizmetkârı ne de mirasının kölesiydi. Stephen bu tür seçeneklere veya böylesine bir özgürlüğe sahip olduğunu hayal bile edemiyordu. Ama Alexi aynı zamanda babasının izinden gidiyordu ve dönemin en başarılı tüccarlarından biriydi. Aslında, Elysse'yle evlenene kadar en büyük aşkı deniz olmuştu. Ve şimdi, inanılmaz bir şekilde, karısı da uzun yolculuklarında ona katılıyordu ve hayatlarını birlikte dünyanın çeşitli yerlerinde sürdürüyorlardı.

"Ölülerle sohbet ettiğim söylenemez, sarhoş değilsem tabii," dedi Stephen ciddi bir tavırla. Alexi'nin yanına giderek ona sarıldı. "Şehre ne zaman döneceğini merak ediyordum. Hong Kong nasıl ve daha da önemlisi, karın nasıl?"

"Karım gayet iyi ve bil diye söylüyorum, eve döndüğü için çok heyecanlı. Ayrıca seni özledi, Stephen. Nedenini Tanrı bilir. Karşı konulmaz cazibenden olmalı." Alexi sırıttı ve büste baktı. "Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor ve aşağıdaki yolu su basmak üzere. Fırtınanın geçmesini burada beklemek zorunda kalabiliriz. Geldiğime sevinmedin mi?" Cebinden bir şişe çıkardı. "Yaşlı Tom'u birlikte onurlandırabiliriz. Şerefe!"

Stephen gülümsediğini hissetti. "Dürüst olmam gerekirse, dönmenize sevindim. Ve evet, seninle içerim." Alexi'nin Tom Mowbray'den hazzetmediğini ve onu onurlandırmayı gerçekten düşünmeyeceğini ikisinin de bildiğini söylemedi. Alexi, Tom'un çocuk yetiştirme yöntemini asla anlamamıştı. Kendisi çok farklı yetiştirilmişti. Azarlamalar, özellikle de kırbaçlamalar asla olmamıştı.

Alexi şişeyi Stephen'a verdi. "Bu arada taş olarak çok daha iyi görünüyor. Ve benzerlik de çok şaşırtıcı."

Stephen içkiyi yudumladıktan sonra şişeyi geri uzattı. "Ölülere saygısızlık etmemeliyiz," diye uyardı.

"Elbette etmemeliyiz. Sonra Tanrı korusun, onu onurlandırma ve düklüğü kurtarma görevinde başarısız olursun. Hiç değişmemişsin." Alexi şişeden bir yudum aldı. "Hep sorumluluk ve eğlenceye hiç yer yok... ne kadar da saygınsınız, Majesteleri."

"Hayatım sorumluluklarımdan ibaret ve iyi ya da kötü yönde hiç değişmedim," dedi Stephen keyifli bir tavırla. Alexi hayatın daha güzel anlarını değerlendirmediği yönünde onu eleştirmeye bayılırdı. Ama Stephen çok nadiren sorumluluklarına sırtını dönebilirdi. "Bazılarımızın görevleri var."

Alexi alaycı bir tavırla güldü. "Ama görevle pranga aynı şey değildir." Yine içti.

"Evet, ben ne yazık ki köleyim," diye karşılık verdi Stephen, "ve istediğin şeyi istediğin anda satın alacak, elde edecek veya yapacak güce sahip olmak korkunç bir yazgı."

"Tom seni iyi yetiştirmiş ama bir gün, de Warenne kanın ağır basacak." Alexi oldukça rahattı. "Gücün, herkesi korkutarak boyun eğmeye, yağcılık etmeye veya açıkça teslim olmaya zorlasa bile, ben daima seni doğruya yönlendirmeye çalışacağım."

"Bana boyun eğilmesini sağlayamasam iyi bir dük olamazdım," dedi Stephen nazikçe. "Clarewood perişan olurdu. Ve bence ailede yeterince başıboş maceracı var." Gülümsedi. Gerçekte de Warenne erkekleri ancak evini barkını kurana kadar başıboş maceracılar olurdu ve Alexi bunun somut örneğiydi.

"Clarewood perişan mı olurdu? Dümende sen olduğun sürece bu imkânsız." Alexi alaycı bir tavırla onun önünde eğildi. "Ve anladığım kadarıyla benim izimden yürümemeye karar vermişsin. Dayanılmaz ölçüde moralim bozuldu."

Stephen gülümsedi.

Alexi de gülümseyerek karşılık verdi. "Yani hiçbir şey değişmedi ve sen hâlâ İngiltere'nin en gözde bekârısın."

Stephen şimdi gerçekten neşelenmişti. De Warenne akrabaları –Sör Rex'in onun babası olduğunu bilenler– bekârlık durumuyla ilgili ona takılmayı severdi. Elbette ki bir vârise ihtiyacı vardı. Sadece soğuk, acı dolu ve sıkıcı bir evlilikten korkuyordu. "Sadece on-on bir aydır buralarda değildin. Ne bekliyordun ki? Bu kadar sürede kendime bir nişanlı bulmamı mı?"

"Otuz bir yaşını doldurdun ve on beş yıldır bir gelin arıyorsun."

"Bu süreci hızlandırmanın bir yolu yok." Stephen'ın sesinde muzip bir ton vardı.

"Hızlandırmak mı? Bence sen durdurmaktan bahsediyorsun. Kişi kaçınılmaz olanı sadece geciktirebilir, Stephen, engelleyemez ve ben son seçenekleri reddetmene sevindim."

"İtiraf etmeliyim ki on sekiz yaşında bir kızla sohbet ne kadar hoş olursa olsun, korktuğum bir şey haline geldi. Elbette ki bunu bir daha yapmayacaksın."

"Artık büyüyorsun ve elbette yapmayacağım!" diye haykırdı Alexi, istavroz çıkararak.

Stephen güldü; bu nadiren yaptığı bir şeydi. Alexi her zaman onun bir durumdaki komikliği görmesini sağlamayı başarırdı. "Öyle umuyorum; ben *orta yaşlıyım*."

Yine aynı şişeden içtiler ama bu kez sessizdiler. Sonra ilk konuşan Alexi oldu. "Yani ben yokken hiçbir şey değişmedi mi? Her zamanki gibi çalışkansın, evlenmemiş anneler için hastaneler inşa ediyorsun ve düklüğün madencilik işlerini yönetiyorsun, öyle mi?"

Stephen tereddüt etti. "Hiçbir şey değişmedi."

"Ne sıkıcı." Alexi'nin gülümsemesi silindi ve yine büste baktı. "Yaşlı Tom seninle gurur duyuyor olmalı... nihayet."

Stephen gerildi. O da büste baktı. Ve bir an için, sanki Tom kalkıp oturmuş ve hayattayken yaptığı gibi alaycı ve her zamanki gibi suçlayıcı bir tavırla ona bakıyormuş gibi hissetti. Stephen'ın gerginliği arttı ama sonra o anısı silindi. Tom ona bin kez böyle çatık kaşlarla bakmıştı ve Stephen çoğu zaman bunu unutmayı tercih etmişti ama bugün o halini aklından çıkaramadığı gündü. "Bundan şüpheliyim."

Ciddi bir tavırla birbirlerine baktılar. "Sör Rex gurur duyuyor," dedi Alexi sonunda. "Ve bu arada, onun gibi olmaya çalışsan bile, Tom'a kesinlikle benzemiyorsun."

Stephen, Alexi'nin kendisini büstle konuşurken duyduğunu bilerek bu yorumu düşündü. "Kişiliğimle ilgili yanılgılarım yok, Alexi. Ve Sör Rex'e gelince, o her zaman ilgili ve destekleyiciydi. Daha çocukken, ilişkimizin niteliğini bilmezken bile bana karşı nazikti. Muhtemelen haklısın. Ama açıkçası, bunun önemi yok. Birinin bana hayranlık duymasına veya başarılarımla gururlanmasına ihtiyacım yok. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Görevlerimi biliyorum; istersen alay edebilirsin."

"Lanet olsun, kişiliğinle ilgili hiçbir sorun yok!" Alexi'nin mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ben buraya seni yaşlı Tom'dan kurtarmaya geldim ama şimdi seni kendinden kurtarmam gerektiğini düşünüyorum. Herkesin şefkate ve hayranlık duyulmaya ihtiyacı vardır, Stephen. Senin bile."

"Yanılıyorsun," dedi Stephen hemen, kararlılıkla.

"Neden? Hiç şefkat görmeden büyüdün diye bu şekilde yaşamaya devam edebileceğini mi sanıyorsun? Tanrı'ya şükür, damarlarında de Warenne kanı dolaşıyor."

Stephen bu konuda daha fazla tartışmak istemiyordu bu yüzden sadece, "Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok, Alexi," dedi. "Gücü olan benim, unuttun mu? Ben başkalarını kurtarırım."

"Ah, evet, başlarının çaresine bakamayanlar için yaptığın şeyler hayranlık verici. Belki aklını başında tutmana da yardımcı oluyordur çünkü kendinle ilgili acı gerçeği anlamanı engelliyor."

Stephen biraz öfkelendiğini hissetti. "Neden bana dır dır edip duruyorsun?"

"Çünkü ben senin kuzeninim, bunu ben yapmazsam, kim yapacak?"

"Karın, kız kardeşin ya da diğer akrabalar."

Alexi gülümsedi. "O halde bu kadar yeter. Haydi, şimdi faytona koşalım ve yolu su basmışsa yüzerek gidelim."

Stephen gülmeye başladı. "Sen boğulursan, Elysse de *beni* boğar! Bence burada kalıp fırtınanın dinmesini bekleyelim."

"Evet, muhtemelen boğar ve elbette ki sen her zamanki gibi mantıklı ve faydacı olanı tercih edersin." Ama Alexi yine de mozolenin kapısını açtı. Yağmur hâlâ hızla devam ediyordu. "Yaşlı Tom'dan sıkıldım. Dolabındaki en iyi ve en eski İrlanda viskisini içmek için kütüphanene gidelim derim." Mozoleye baktı. "Biliyor musun, bence o burada, bizi dinliyor ve her zamanki gibi eleştiriyor."

Stephen gerildi ve hiddetle, "O öldü, Tanrı aşkına, on beş yıldır da mezarında," dedi. Ama yaşlı adamın varlığını kuzeninin de hissedip hissetmediğini merak ediyordu.

"O halde neden ondan kurtulmuyorsun?"

Stephen irkildi. Alexi ne demek istiyordu? "Ben ondan kurtuldum zaten, Alexi," dedi, dikkatle, "tıpkı geçmişimden kurtulduğum gibi.

www.roche.com.tr

Ama beni sorumluluklarım yönetiyor ve bunu senin bile anlayabileceğinden eminim. Ben bir *Clarewood*'um."

Alexi ona baktı. "Hayır, Stephen, kurtulamadın; ne ondan ne de geçmişinden. Keşke bunu görebilseydin. Ama haklısın, seni sorumlulukların yönetiyor. Senden başka bir şey beklememeyi şimdiye kadar öğrenmem gerekirdi. Ne var ki tuhaf bir şekilde bekliyorum."

Alexi yanılıyordu; o, Clarewood mirasını anlamıyordu. Stephen da bu konuda tartışmak istemiyordu. Tek istediği Tom'dan kaçmaktı. "Yağmur azaldı. Gidelim."

www.roche.com.tr

İKİNCİ BÖLÜM

ALEXANDRA DURUP KARDEŞLERİNE BAKTI. "Bana şans dileyin," dedi asık suratla. Parlak ve güven verici olmak yerine, onlara zoraki bir gülümseme sundu. Denney, Edgemont'la birlikte yan odada bekliyordu. Alexandra tuhaf bir şekilde gergindi. Belki de o kadar tuhaf değildi. Sonuçta ailesinin geleceği söz konusuydu.

Durumu düşünülürse, Alexandra iyi bir izlenim uyandırmaya çalışmanın saçma olduğunu biliyordu ama yine de koridordaki aynaya bir bakış attı. Olivia, saçlarını düzeltmesine yardım etmişti ve topuzu biraz fazla sıkı olmuş gibiydi. Daha da kötüsü, diğerlerinden daha iyi durumda olan bir elbise seçmesine rağmen eski ve modası geçmiş olduğu hemen anlaşılıyordu. İç çekti. Lime lime olmuş bir etek kenarını en iyi terzi bile onaramazdı; bunu ancak pahalı bir dantel kurtarabilirdi.

"Özensiz görünüyorum," dedi.

Corey ve Olivia birbirlerine baktılar. "Trajik şartlarda acı çekerek yaşamak zorunda kalan ve onu bir kahramanın kurtarmasını bekleyen hayal kahramanına benziyorsun," dedi Olivia. Uzanıp sıkı topuzundan birkaç saç tutamı çıkardı.

Alexandra ona gülümsedi.

"Ben trajik bir hayal kahramanı değilim ama çiftçi gerçekten kahraman olabilir. Sanırım daha fazla oyalanmanın anlamı yok."

"Gergin olman yersiz," dedi Olivia yumuşak bir sesle. "O zaten senden hoşlanıyor."

"Saçlarını yapmama neden izin vermediğini anlamıyorum," diye sızlandı Corey gözleri parlayarak.

"Eğer sana güvenseydim memnuniyetle sana izin verirdim." Kardeşini tanıyordu, adamı korkutup kaçırma umuduyla saçlarını bilerek bozabileceğini biliyordu. Alexandra salondan gelen erkek seslerini duyabiliyordu. Kararlılıkla ilerledi.

Kardeşleri de onu izledi. Olivia kapıda Alexandra'ya sarıldı. "Corey'yle aynı fikirdeyim, Alexandra. Daha iyisini hak ediyorsun. O senin için yeterince iyi değil. Lütfen bunu bir daha düşün."

Alexandra kendisinin çoktan kabullendiği şeyi söylemeye gerek duymadı; her zaman olduğu gibi herkes için en iyi olanı yapıyordu.

Olivia huzursuz görünen Corey'ye bakarak iç çekti.

"Bu dünyanın sonu değil," dedi Alexandra, içtenlikle gülümseyerek. "Aslında bu hepimiz için yeni bir başlangıç." Endişelerini bir kenara bırakarak kapıyı açtı.

Arkasında Corey'nin fısıldadığını duydu. "Ah Tanrım, adamın ne kadar kısa boylu olduğunu unutmuşum!"

Alexandra buna aldırmadı. Kendisi bir kadın için fazla uzun olduğundan zaten çoğu erkek ondan kısa kalıyordu. Babası ve Denney, çamur içindeki ve yabani otlarla sarılmış bahçeye hayranlıkla bakıyormuş gibi pencerenin önünde duruyordu. Yağmur o sabah dinmişti ve dışarıdaki çimenlik küçük bir göle dönüşmüştü. Çiftçi, kendisinden muhtemelen beş santim kısaydı; yani aslında orta boylu bir adamdı.

İki adam da ona döndüler.

Alexandra'nın kalbi kederden duracak gibi oldu. Denney tıpkı hatırladığı gibiydi; iri yarı, favorileri ve nazik bakışları vardı. O gün

bir frak giymişti ve Alexandra daha ilk bakışta takımın iyi dikilmiş ve oldukça pahalı olduğunu anladı. Adamın parmağındaki mühür yüzüğünü fark etti. Altındı ve tek bir taşı vardı. Denney'yi böyle dikkatle incelemek, kendini servet avcısı gibi hissetmesine neden oldu.

Zaten öyle değil miydi?

Alexandra'yı o çiftçiye satamazsın!

Ama satabilir; bu sürekli yapılıyor, diye düşündü Alexandra. Toplumda çok az kişi aşk evliliği yapardı. Onun pozisyonundaki kadınlarsa asla.

Salon küçüktü; duvarlar hardal sarısı, perdeler soluk yeşil ve mobilyalar eskiydi. Edgemont gülümseyerek öne çıktı ve Alexandra'nın koluna girdi. "Alexandra, işte buradasın." Denney'ye döndü. Alexandra şaşkındı, babasının gözleri parlıyordu.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim," dedi Alexandra kalbi deli gibi atarken. Neden aniden bu kadar hüzünlenmişti ki? Bunun nedeni, her şey planlandığı gibi giderse, Edgemont Way ve sevgili ailesinden ayrılacak olması mıydı? Aniden aklına Owen, aralarındaki derin bağ ve tutku geldi. Ama o kararlıydı. Babası ona evlenmesi gerektiğini söylediğinden beri Owen'ı düşünüp duruyordu. O aşk fırsatını kaçırmıştı ve artık geçmişi unutmak zorundaydı.

"Bu benim güzel kızım, Alexandra," dedi Edgemont yüzü gururla ışıldıyordu.

"Beni istediğiniz kadar bekletebilirsiniz, Bayan Bolton. Yine de sizi gördüğüme memnun olurum," dedi Denney gülümseyerek.

Alexandra bir şekilde yine gülümsedi. Bu beyefendinin, ölmeden önce karısına da nazik davrandığını hatırladı. İyi bir adamdı. Belki zamanla Alexandra da onu biraz olsun sevebilirdi. "Çok naziksiniz," diye karşılık verdi kendini toplayarak.

"Yaz sıcaklıklarıyla ilgili konuştuk biraz," dedi babası, "Tahminlerde olduğu gibi. Denney de fazla sıcak geçmeyecek ve bol yağışlı bir yaz olacağını düşünüyor."

www.roche.com.tr

"Bu harika," dedi Alexandra. Ciddiydi çünkü her çiftçi ürünleri ve geliri için iyi hava şartlarına güveniyordu.

"Peş peşe üç iyi yıl geçirdim ve iyi kazandım. Diğer bazı yatırımlarım da iyi sonuç getirdi," dedi Denney hevesle. Kahverengi gözleri dikkatle bakıyordu. "Çoğunlukla demiryollarına yatırım yaptım. Şimdi de eve büyük bir salon için güzel bir bölüm ekliyorum. Küçük bir balo salonu da olacak. İleride partiler vermeyi düşünüyorum. Size planlarımı göstermekten zevk duyarım," diye ekledi.

"Planlarınızın çok memnuniyet verici olduğundan eminim."

Edgemont hevesle araya girdi. "Malikânesinde on beş oda varmış, Alexandra, on beş oda!"

Alexandra tekrar gülümsedi. Ama niyetine ve iradesine rağmen korkusu artmıştı. Tarla işleriyle uğraşan bu adam kızarmış yanakları ve parlayan gözleriyle ona bakmaya devam ediyordu. Denney ona âşık olamazdı, değil mi? Böyle bir tutkuya karşılık veremeyip onu incitmek istemezdi.

"İstediğiniz zaman gelip Fox Hill'i görebilirsiniz," dedi Denney. "Aslında, size evi ve bahçeleri gezdirmek benim için bir zevk olur."

"O halde en kısa sürede uğramalıyım," dedi Alexandra nazikçe. Edgemont'a baktı. Kız kardeşlerine yardım etmeye ne kadar gönüllü olduğunu anlamak için Denney'yle yalnız kalması gerekiyordu.

Edgemont onlara gülümsedi. "Beyefendi yarın gece de Warenne balosuna davet edilmiş. Bu büyük bir onur çünkü Leydi Harrington'ın kızının doğum günü kutlaması varmış."

"Etkilendim," dedi Alexandra. Partiyi duymamıştı ama Sara veya Marion'ı birkaç yıldır görmemiş olsa da, ikisini de tanıyordu. Yaşları Olivia ve Corey'ye yakındı.

"Leydi Harrington ve Sör Rex'le ilişkilerim çok iyidir," dedi Denney hevesle. "Parti küçük kızları Sara için veriliyor. Bayan Bolton elbette kız kardeşlerinizle birlikte bana katılmanızdan büyük mutluluk duyarım."

Alexandra'nın ilk tepkisi büyük bir şaşkınlık oldu; sonra da yüksek sosyete partilerine hiç katılmamış olan kız kardeşlerini düşündü. Zihninden hızla düşünceler geçti. Elbette ki kabul etmeliydi. Bu, kardeşleri için harika bir fırsattı; ayrıca hak ettikleri ve alışmaları gereken bir akşam olacaktı. Ama annelerinin ölümünden beri ne Alexandra'nın ne de kardeşlerinin yeni elbiseleri olmuştu. Durumlarından dolayı kimsenin onları davet etmeyeceği üzücü bir gerçekti ama davet edilseler bile çoğu sosyal ortama katılacak uygun giysileri yoktu.

Biraz değişiklikle Corey, eski balo elbiselerinden birini giyebilirdi. Annesinin giysileri arasında Olivia'nın giyebileceği bir şey de bulunabilirdi. Çok eski moda görünürlerdi ama yine de baloya katılabilirlerdi.

"Katılmayı çok isteriz," dedi çabucak.

Edgemont dikkatle ona baktı. Alexandra babasının, uygun giysileri nereden bulacaklarını merak ettiğini biliyordu. "Baba, yağmur dinmiş ve güneş çıkmış gibiyken, beyefendiyle dışarıda biraz yürümek isterim."

Babasının gözleri kocaman açıldı ve gülümsedi. "Ben çalışma odamda olacağım," dedi. "Yürüyüşün tadını çıkarın." Kapıyı ardına kadar açık bırakarak dışarı çıktı.

Alexandra, babası gözden kaybolana kadar kapıya baktı. Sonra talibine döndü. "Buraya uğramanız bana büyük gurur verdi."

"Bir fırtına beni yolumdan çeviremezdi."

"Açık konuşmamız mümkün mü?"

Denney'nin gözleri büyüdü. "Ben de açıksözlülüğü tercih ederim. En sevdiğim yönlerinizden biri bu, Bayan Bolton. Son derece nazik kişiliğinizden sonra. Her zaman netsiniz."

Alexandra adama döndü. "Korkarım beni çok fazla yüceltiyorsunuz, bunu hak ettiğimi sanmıyorum."

Denney'nin kaşları kalktı. "Yüceltilmeyi hak eden bir kadın varsa, Bayan Bolton, o da sizsiniz." Alexandra tam konuşmaya başlaya-

www.roche.com.tr

cakken Denney araya girdi. "Size yıllardır hayranım. Kardeşlerinize ve babanıza çok iyi baktınız. Fedakârlığınız ve şefkatiniz hayranlık verici. Elbette ki güzelliğiniz de öyle. Burada sizinle olmak, açıkçası dilimin tutulmasına sebep oldu."

Alexandra kızardı. Sıradışı bir güzelliği olduğu söylenemezdi ama adama itiraz etmedi. "Kişiliğimi beğenmenize sevindim. Bir konuda haklısınız, kız kardeşlerime ve babama bakabilmek için çok çabalıyorum. Olivia daha on sekiz yaşında, Corey ise on altı."

Denney'nin yüzünde hafif bir şaşkınlık belirdi. "İkisi de çok hoş genç hanımlar."

Alexandra yürüyüşe çıkmaktan vazgeçerek bir koltuğu işaret etti. Denney oturdu. Alexandra da onun yanına geçti ve ellerini kucağında birleştirdi. "Dokuz yıl önce, annem henüz hayattayken, evlenmek üzereydim. Annem öldüğünde kendimi aileme adamaya karar verdim ve talibimle bağlarımı kopardım." Nazikçe gülümsedi. Şimdi Owen'ı ve hayallerini düşünürken içini bir hüzün kaplıyordu. "Bu aileye bakacağıma dair anneme söz verdim. Babamın ve kardeşlerimin iyiliği benim için çok önemli."

"Sözünü ettiğiniz kararlılık ve adanmışlık, size olan hayranlığımı arttırıyor, Bayan Bolton." Denney tereddüt etti. "Sözlerinizden bahsettiğiniz beyefendiyi sevdiğinizi anlıyorum."

Alexandra başıyla onayladı. "Evet, sevdim."

"Örnek gösterilecek birisiniz, Bayan Bolton. Ama bunu bana neden anlatıyorsunuz?"

"Ne kadar açıksözlü olabilirim?" Alexandra oturduğu yerde doğruldu.

"Ne kadar gerekiyorsa." Denney kızardı ve dehşete düşmüşcesine ona baktı. "Bana, anneniz ölüm döşeğindeyken verdiğiniz söze sadık kalacağınızı mı söylemek istiyorsunuz?"

"Hayatımın sonuna kadar kardeşlerime ve babama bakacağım ancak o gün gelmeden kardeşlerimin iyi evlilikler yapmasını umuyorum." Alexandra gülümsedi.

Denney yavaşça başıyla onayladı. "Anlıyorum. Benim niyetim sizi bundan alıkoymak değil, Bayan Bolton."

"Edgemont da böyle düşünüyor."

Denney, Alexandra'nın gözlerine baktı. "Yarın gece kardeşlerinizin de bize eşlik etmesini neden istediğimi biliyor musunuz?"

Alexandra başını iki yana salladı. "Hayır, pek sayılmaz."

"Çünkü bunun sizin için daha zevkli –daha az tuhaf– olacağını, aynı zamanda böylesine güzel iki genç hanımın dışarı çıkıp kendilerini göstermesi gerektiğini düşündüm."

Alexandra'nın kalp atışları hızlandı. "Çok naziksiniz."

"Kendimi nazik bir adam olarak görürüm... ve cömert. Teklifimi kabul ederseniz, ailenizin yükünü tek başınıza taşımak zorunda kalmayacaksınız."

Alexandra zorlukla yutkundu ve gözleri doldu. Dili tutulmuştu.

Ama artık biliyordu. Denney ciddiydi, imkânları vardı ve ailesine karşı cömert davranacaktı.

"Size yıllardır uzaktan ve büyük bir saygıyla hayranım, Bayan Bolton." Denney şimdi dikkatli bir şekilde konuşuyordu. "Karım geçirdiği son hastalığa kadar gayet iyiydi. Bu kadar çabuk öleceğini hiç düşünmemiştim. Onun için derinden yas tuttum." Hüzünlü bir ifadeyle duraksadı. "Ama o öldü ve üzerinden bir yıl geçti. Siz hâlâ bekârsınız ki bu da beni şaşırtıyor." Denney, Alexandra'nın gözlerine baktı. "Benim çok sağlam bir kişiliğim vardır, Bayan Bolton. Güvenilir ve onurlu bir adamımdır. Bana bir şans verirseniz, mutlu olmamız için çalışacağımdan emin olabilirsiniz."

"Teklifinize hak ettiği saygıyı ve değeri veriyorum," dedi Alexandra. Sözlerine inanmakta zorlanıyordu. Kardeşlerinin Edgemont Way dışında gelecekleri olacaktı. Bu bir mucize gibiydi.

Birlikte ayağa kalktılar. "Dışarı çıkalım mı?" diye sordu Denney.

Alexandra adamın uzattığı koluna girdi. "Sizinle birlikte yürümek benim için zevk olur," dedi.

Ama evden çıkarlarken omzunun üzerinden baktı. Corey ve Olivia asık suratlarla kapıda duruyorlardı. Sonra Corey dönerek öfkeli adımlarla içeri girdi.

DENNEY'NİN FAYTONU Harrington Malikânesi'nin önünde çember şeklindeki araba yoluna yanaşmak için sıraya girerken Alexandra gerildi. Güzel bir akşamdı ve gökyüzü, malikânenin gri taş çatısının üzerinde pembe görünüyor, muhteşem bahçelerin üzerine de pembe ve şeftali renkleri yansıyordu. Araba yolunun ortasında bir süs havuzu fıskiyesi vardı ve suyu üç-dört metre havaya fırlatıyordu. Alexandra kendisi ve kardeşleri için elbise onarıp hazırladığından bütün gece uykusuzluktan bitkin düşmüştü. Aslında, Denney önceki gün öğleden sonra yanından ayrıldığından beri, aralıksız dikiş dikmişti.

Elbette ki şimdi heyecanlı değil, gergindi. Ve gerginliği artıyordu. O, Olivia ve Corey yüzleri babası ile Denney'ye dönük şekilde oturuyorlardı, bu yüzden dışarıyı görebilmek için arkasını dönmesi gerekti. Önlerindeki faytonlar büyük, lüks arabalardı ve üniformalı arabacıları ile aynı renkte atları vardı. Beyefendiler ve hanımlar en güzel balo kıyafetlerini giymişlerdi. Alacakaranlıkta bile, hanımların boyunlarında ve kulaklarında, beyefendilerinse parmaklarında mücevherler parıldıyordu. Asiller sınıfının ne kadar zengin olduğunu neredeyse unutmuştu. Kendi boş parmaklarına ve yeşil saten elbisesine baktı. Kumaşın parlaması gerekirdi ama uzun yıllardır dolapta asılı kalmıştı. Artık bileğe kadar inen kollu elbiseleri kimse giymiyordu ama kendi elbisesini değiştirecek zaman bulamamıştı. Yalnızca Olivia ve Corey'nin elbiselerinin kollarını değiştirmişti. Eteği de zamanın modasına göre fazla şişkindi. En azından elbise hâlâ üzerine tam oturuyordu.

"Bu çok güzel bir elbise," dedi Denney boğazını temizleyerek.

Alexandra'nın düşüncelerini mi okumuştu? Yoksa kendini çok mu belli ediyordu? Yine gülümsemeyi başardı. Ama onları Harrington Malikânesi'ne götürmek için geldiğinde adamın gözleri parlıyordu. Alexandra iyi göründüğünü düşünmüyordu; kardeşlerini düzgün şekilde giydirmeye çalışırken yüzü sararmış ve gözlerinin altında koyu renk halkalar oluşmuştu. Denney'nin bunu fark etmediği belliydi. Hatta belki elbisenin ne kadar eski –ve modası geçmiş– olduğunu da anlamamıştı.

Olivia, Alexandra'nın elini tuttu. Gözlerinde genellikle tablolarına ve taslaklarına sakladığı heyecan pırıltıları vardı. Alexandra onun hiç bu kadar güzel göründüğünü hatırlamıyordu. Uzun, siyah saçlarının buklelerini güzelce yukarıda toplamış ve annesinin fildişi rengi balo elbiselerinden birini giymişti. Göz göze geldiler. Alexandra kardeşiyle gurur duyuyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı Olivia.

Alexandra onun elini sıktı. "Sen de öyle; Corey de. Güzel bir akşam geçireceğiz, hepsi Denney'nin sayesinde."

Denney gülümsedi. "Öyle umuyorum," dedi.

Alexandra, Corey'ye baktı. Kocaman açılmış gözlerle arabanın penceresinden dışarı bakıyor, gelen konukları inceliyordu ve yanakları da heyecandan kızarmıştı. Neredeyse Alexandra kadar uzundu ve sadece biraz daha zayıftı. Açık mavi ipek elbiseyle baş döndürücüydü. Elbise on altı yaşında biri için fazla yetişkin işiydi ama Alexandra'nın dolabında başka bir şey bulamamışlardı. Corey on sekiz yaşında görünüyordu ve çok güzeldi.

Alexandra'nın içi sızladı. Corey ve Olivia daha önce hiç böyle bir ortama girmemişti ve Alexandra kimseyi suçlamak istememesine rağmen, suçlanabilecek tek kişi *vardı*. Babalarının artık kendinde olmadığını hatırladı. Elizabeth Bolton'ın ölümü onu mahvetmiş, yüreğinde içki ve kumar dışında hiçbir tutku bırakmamıştı. Dahası, o tutkuları yenecek ruhu da yoktu. Fark eder miydi? Kardeşleri daha

www.rocha.com.tr

fazlasını hak ediyordu ve belki de bu geceden onlar için de iyi bir sonuç çıkabilirdi. Buradaki beyefendiler onları fark etmemek için kör olmalıydı.

Aniden bir ordu yaklaşıyormuş gibi nal sesleri duyuldu. Binaya yanaşma sırası onlara gelmek üzereydi ama Alexandra, kardeşleri, Denney ve Edgemont dönüp baktılar. Altı muhteşem atın çektiği, kapılarına altın yaldızlı amblem işlenmiş dev gibi ve simsiyah bir araba, yanlarından geçerek sıranın başına ulaştı. Bunu yaparken onların faytonlarına çakıl taşları sıçradı.

Alexandra kırmızı ve altın sarısı üniformalar, beyaz çoraplar, parıl parıl ayakkabılar ve uzun, kıvırcık, beyaz peruklar giymiş uşaklara baktı. Gerginliğinin daha da arttığını hissetti. Elizabeth Bolton hayattayken birkaç yüksek sosyete davetine katıldığını hatırladı. Bu kadar gergin olmak saçmaydı. Birdenbire buraya gelmelerini veya üzerlerinde eski elbiseler olmasını birileri umursar mıydı? Ama şimdi endişeleniyordu; kendisi için değil. Bu gece kardeşlerinin alay konusu olmasını istemiyordu.

Dev araba durmuştu ama Alexandra arabadan kimin indiğini göremiyordu. Kalabalığın arasından uzun boylu, esmer birinin kuyruğa aldırmadan kalabalığı yararak doğruca içeri girdiğini gördü.

Tuhaf bir şekilde kalp atışları hızlandı ve bakmaya devam etti.

"Ah, sıra bizde," dedi Denney. Bir arabacı kapısını açtı ve Denney indi.

Babası, Denney'nin peşinden kaldırıma inmek üzereydi. Alexandra, ona güvenmiyordu ve onun bu fırsatı mahvetmemesi gerektiğini düşündü. Oturduğu yerde kararlı bir tavırla babasına döndü. "Bu gece çok fazla içmesen iyi olur."

Babasının gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Benimle bu şekilde konuşamazsın, Alexandra," dedi Edgemont.

Ama Alexandra kararlıydı. Babasının kontrol edebileceği veya en azından etmeye çalışabileceği tek şey içki tutkusuydu. "Cebinde bir şişe var. Onu alabilir miyim?"

Edgemont kıpkırmızı oldu.

Alexandra elini uzatarak gülümsedi. "Bay Denney ile evlenmemi istiyorsan, seni ortalıkta sendelerken görmesi hiç iyi olmaz. Daha da önemlisi, ya Corey ve Olivia bu gece önemli talipler bulursa? Zor durumda olduğumuz açık ve bu da davranışlarımızın kusursuz olması gerektiği anlamına geliyor."

Edgemont homurdanarak gümüş şişesini cebinden çıkardı ve vermeden önce bir yudum aldı. "Baba!" diye azarladı Alexandra.

"Bana her gün biraz daha çok, anneni hatırlatıyorsun," dedi babası şişeyi verirken.

Alexandra şişenin kapağını açarak içindekileri pencereden dışarı döktü. Sonra kardeşlerine baktı. "Sıra bizde."

Corey aynı anda hem sarardı hem de kızardı. "Her şey yolunda gidecek," diye mırıldandı Alexandra. Elini Denney'nin arabacısına uzattı –adam üniformalı değildi– ve aşağı indi. Kardeşleri de peşinden geldi.

Olivia ona yaklaşarak fısıldadı: "Aklından neler geçiyor? Biz buraya talip bulmaya gelmedik! Bunu nasıl yapabiliriz ki? Ne durumda olduğumuzu herkes biliyor."

Alexandra gülümsedi. "Bu gece burada olmak, sen ve Corey için daha iyi şartlar hayal etmemi sağladı. Babam ve annem sık sık balolara giderdi. Senin ve Corey'nin de hayatı böyle olmalıydı, Olivia."

"Biz iyiyiz," diye ısrar etti Olivia. "Şimdi asıl odaklanmamız gereken tek görev, seni istenmeyen bir nişandan vazgeçirmek."

Alexandra öne bakarak yüzünü buruşturdu ama neyse ki Denney duymamıştı. "Fikrimi değiştirmedim. Denney'nin bana kur yapması çok hoşuma gidiyor," diye fısıldadı.

Roche
www.roche.com.tr

"Belki bu gece burada başka birini bulursun," dedi Olivia. Asla kavgacı değildi ama çok inatçıydı. Her zaman öyle olmuştu. Sadece o kadar iyi huyluydu ki onunla ilgili bu gerçeği çok az kişi bilirdi.

Corey aniden, "Gerginim," diyerek araya girdi. "Hem de başım ağrıyacak kadar. Şu adamlar da bize bakıyor."

Corey asla gerilmez, diye düşündü Alexandra ve binanın açık ön kapılarının, kapı görevlilerinin konukları içeri aldığı yerde duran üç beyefendiye baktı. Beyler Alexandra'yla yaşıt gibiydi ve kendisiyle kız kardeşlerine bakıyorlardı. Biri gülümseyerek silindir şapkasına dokunurken, hayranlık dolu bakışları Alexandra'nın küçük kardeşine odaklanmıştı.

Alexandra da gülümseyerek karşılık verdi. "Sana gülümsüyordu," dedi Corey'ye. "Bunda yanlış veya küstah bir taraf da yok."

"Olivia'ya gülümsüyordu," diye düzeltti Corey çabucak. Ama kızardı.

Alexandra Corey'nin koluna girdi, onun ne kadar genç olduğunu hatırladı. Corey evde umursamaz ve inatçı olabilirdi ama şimdi mahcup olmuştu ve Alexandra onu suçlamıyordu. *Doğduğunda olması gereken statüde bir hayatı olsaydı, şimdi bu kadar gergin olmazdı,* diye düşündü. Alexandra'nın Denney ile evliliği istediği gibi bir hayat verecek olmasa da, en azından onları bir basamak yukarı taşıyacaktı.

Denney onlara dönerek kendisine katılmalarını işaret etti. Kaldırımda diğer konukları izleyerek hızlı adımlarla onun yanına gittiler. Alexandra, Harrington Malikânesi'ne birçok kez gelmişti. İlk gelişinde annesiyle birlikteydi ve daha sonraki iki ziyaretinde Elizabeth'in ölümünden sonra, kardeşleriyle birlikteydi. Yaşadıkları düşüşe rağmen, geçen yıl bile Leydi Blanche onları çok sıcak karşılamıştı.

Giriş kendi yemek salonlarının iki katı büyüklüğündeydi ve Alexandra daha balo salonunun girişindeyken, ev sahibesi Leydi Blanche'ı ve Sör Rex'i gördü. Adam savaşta bacağını kaybetmişti ve koltuk değneğiyle yürüyordu. Bu onlar için önemli değildi. Konuklarını karşılarken baş döndürücü bir görüntü sergiliyorlardı, kadın beyaz tenli ve güzel Sör Rex ise esmer ve yakışıklıydı. Göz kamaştırıcı, baştan aşağı mücevherlerle donanmış ve iyi giyinmiş esmer Sara da yanlarındaydı. Alexandra onu incelerken az da olsa kıskanmıştı ama kendisi için değil, kardeşleri için imrenmişti.

O anda dikkat çektiklerini fark etti.

Alexandra şaşırdı. Leydi Lewis kendisine nefretle bakıyordu... sanki ölmesini istiyormuş gibiydi. Ama bu imkânsızdı, değil mi? Leydi Lewis en iyi müşterilerinden biriydi. Leydi Lewis, Alexandra'nın kendisini fark ettiğini anlayınca arkasını döndü ama yanındaki iki hanıma doğru eğilerek fısıldamaya başladı. Alexandra kendisiyle ilgili konuştuklarını anladı.

Denney birkaç beyefendiyle selamlaşmak için önlerine geçmişti. Alexandra huzursuz bir şekilde kardeşlerine döndü. "Şunu gördünüz mü?"

Olivia ona baktı. "Neden bize bu şekilde bakıyor ki?"

Alexandra sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Şimdi salonun karşı tarafında Leydi Henredon'ı ve Leydi Bothley'yi fark etmişti. Ne sanmıştı ki? Bu kadınlar için dikiş dikiyordu ve bir hizmetkârın –ya da terzinin– kendisinden daha iyi statüdeki insanlarla aynı ortamda bulunması kabul edilemezdi.

Midesi kasıldı. Olduğu yerde döndü ve kendisine yaklaşan Leydi Lewis'le burun burna geldi.

"Alexandra, ne güzel sürpriz. Seni bu elbise içinde tanıyamadım."

Alexandra gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. Kardeşlerinin iki yanına geldiğini fark etti.

Leydi Lewis üçüne küçümseyen gözlerle baktı. "Aslında bu elbiselerle hiçbirinizi tanımadım."

Alexandra'nın nabzı iyice hızlanmıştı. "Bu çok kabacaydı."

Leydi Lewis bir kaşını kaldırdı. "Sizi paçavralar içinde –ve elbiselerimi dikerken– görmeye alışık olduğumu söylemedim ya."

www.roche.com.tr

Corey boğulur gibi öksürdü.

Olivia, Corey'nin elini tuttu.

Alexandra kendini gülümsemeye zorladı. Aslında ağzına geleni söylemek istiyordu ama Leydi Lewis'e müşteri olarak hâlâ ihtiyacı vardı, en azından şimdilik. "Hayır, böyle bir şey söylemediniz ve özür dilerim. Siz asla kaba konuşmazsınız. Bundan eminim."

"Hizmetçim yarın bu elbiseyi temizlenmesi ve ütülenmesi için burakacak," dedi Leydi Lewis ve sonra burnundan soluyarak dönüp gitti.

Alexandra öfkeden titriyordu.

"Ne cadı ama!" diye bağırdı Corey. "Onun elbisesini temizleyip ütülemeye kalkma sakın."

"Elbette ki bunu yapacağım." Alexandra hiç de sakin olmamasına rağmen sakince konuşuyordu. Şimdi şakakları da zonkluyordu. Kendini bitkin hissediyordu ve bu zalimce yüzleşmenin yorgunluğuna hiç faydası olmamıştı. Oturacak bir yer bulmayı umarak etrafına bakındı.

"Bayan Bolton, sizi sevgili dostum Bay Landon'la tanıştırabilir miyim?" dedi Denney, gülümseyerek ve neşeli bir tavırla Alexandra'nın yanına geldi. "George, Bayan Bolton ve kız kardeşleri Olivia ile Corey. Elbette Edgemont'ı tanırsın."

Alexandra, babasının da onlara yetişmiş olduğunu fark etti ve Bay Landon'a gülümseyerek güzel bir akşam diledi. Landon, geçenlerde aldığı bir boğayla ilgili Denney'ye sorular sormaya başladığında, Alexandra bir kadının arkasında fısıldadığını duydu.

"Utanç verici... her gece sarhoş... kumar oynuyor... kızları..."

Alexandra kadının söylediklerini tam olarak duymaya çalışırken yanaklarının alev alev yandığını hissetti ama zaten ne konuştuklarını biliyordu. Edgemont bir utanç kaynağıydı ve oradaki herkes bunun farkındaydı.

Corey'nin bir şeyden haberi yoktu, kocaman gözlerle insanları ve etrafı inceliyordu. Alexandra, tuhaf bir şekilde tanıdık gelen sarışın bir adamı izleyen Olivia'ya baktı. Adamı tanıdığını sanmıyordu ama yine de tanıyormuş gibi hissediyordu. Derin bir nefes aldı. Belki de en kötüsü bitmişti.

Ama bu kez de üç yaşlı hanımın kendisine ve kardeşlerine baktığını gördü. En kötüsünün daha yeni başladığını o zaman anladı.

Eldivenli ellerinin arkasından fısıldaşıyorlardı ve Alexandra, kadınların kendisi, kardeşleri veya babası hakkında konuştuklarından emindi. Alexandra titreyerek onlara arkasını döndü. "Baba, şu hanımları tanıyor musun?"

Edgemont onlara bakarak duraksadı. "O hanımların hepsi annenin arkadaşlarıydı, aslında üzerinden uzun zaman geçti. Özellikle Leydi Collins yakın dostuydu. Tanrım, görüşmeyeli ne kadar oldu! Ama çok iyi görünüyor."

"Hiç de dostça bakmıyor," diye araya girdi Olivia. "Bizi öldürecekmiş gibi bakıyor."

"Mümkün değil. Elizabeth'le çok iyi arkadaştılar. Haydi, merhaba diyelim."

"Henüz ev sahipleriyle selamlaşmadık," dedi Alexandra.

"Önümüzde daha onlarca insan var," diye ısrar etti Edgemont. "Bay Denney de arkadaşıyla ilgileniyor. Leydi Collins!" Edgemont, Collins'e doğru yürüdü.

Alexandra kardeşleriyle bakıştıktan sonra isteksizce babalarının peşinden gittiler. Leydi Collins'in yüz ifadesi buz gibiydi.

"Sizi tekrar görmek ne güzel," dedi Edgemont.

Kadın başını eğdi. "Merhaba, Edgemont. Sizi burada görmeyi beklemiyordum."

"Aslında burada olduğum için en çok ben şaşkınım," dedi Edgemont neşeyle. "Kızlarımı hatırlıyor musunuz?"

Leydi Collins daha önce tanıştıklarını sanmadığını söylerken, Alexandra başını dimdik tuttu. Kibarca el sıkıştılar.

www.roche.com.tr

"Size iyi akşamlar," dedi Leydi Collins ve onlardan hızla uzaklaşmak istediğini gizlemeye bile gerek görmeden yürüyüp gitti.

Edgemont kızardı. "Tanrı aşkına, çok değişmiş."

"Bu bir hata," dedi Alexandra kısık sesle. "Ben artık bir terziyim. Bu kadınların en azından beşine elbise diktim. Burada olmamdan hoşlanmıyorlar."

"Ama bu senin hakkın! Sen Bay Denney'nin konuğusun ve Leydi Harrington seni gördüğüne çok sevinecek."

Alexandra artık huzursuz ve üzgün görünen kardeşlerine döndü. Bu kadar açık konuşmamış olmayı diledi. Sonra kızların başlarının üzerinden kavalyesine baktı. Denney ona gülümsedi ve biraz sonra döneceğini işaret etti. Şimdi etrafı beyefendilerle sarılıydı. Çok sevilen biri olduğu belliydi.

Kabul sırasında önlerinde üç çift vardı. Karnı iyice kasılmıştı ve artık sancı yapıyordu. Başı ağrıyordu. Olivia ve Corey'yle birlikte buraya gelirken ne düşünmüştü ki? Sıranın en önündeki kadının Sara'nın ne kadar güzel, zarif, kibar olduğuyla ilgili bitmek bilmeyen konuşmasını dinliyordu. Bunlar doğruydu. Elbette ki güzel ve zarif bir hanımefendi olan Sara de Warenne'in hiçbir eksiği yoktu.

"Terk edildi."

Sese doğru döndüğünde, kendisine zalimce bakan bir kadınla karşılaştı. İnsan bakarak birini öldürebilseydi, Alexandra olduğu yere yığılıp kalırdı. Kadının arkadaşına ne söylediğini anlamaya çalıştı.

Kadının arkadaşı, Alexandra'ya kötü niyetle bakarak, "Sunakta mı?" diye inledi.

"Evet, sunakta terk edildi. Şimdi çok iyi hatırlıyorum." İlk kadın Alexandra'ya zafer kazanmışcasına gülümsedi. "Hak ettiğini aldı. St. James'in aklı başına geldi ve uygun bir aileden, uygun bir unvanı olan bir kadınla evlendi."

Alexandra dehşete kapılarak iki kadına sırtını döndü. "Doğru mu duydum?" diye fısıldadı Olivia. "O iki hanım, Owen'ın sunakta seni terk ettiğini mi söylüyordu?"

O akşam en çok canını yakan bu yalan ve Olivia'nın bunu duymuş olmasıydı. "Önemi yok, Olivia," dedi bitkin hissederek. Sara'nın doğum günü balosuna katılamayacak kadar yorgun olduğunu şimdi anlıyordu. Bir sandalye bulmak için etrafına bakındı. Sandalye ve koltuklar girişteydi ve birçoğu doluydu. Ama şimdi sırada, önlerinde sadece iki çift kalmıştı; dayanmak zorundaydı.

Zonklayan şakaklarına dokundu. Evde olsa, başına bir buz torbası koyup uzanırdı.

"Doğru olmadığı halde insan böyle bir şeyi neden söyler ki?" diye sordu Olivia kısık sesle.

Alexandra sakin konuşmayı başardı. "Kasıtlı olarak yalan söylemediğinden eminim. Geçmişi doğru şekilde hatırlamamış olmalı, hepsi bu. O hanımların masum bir hata yaptıklarından eminim." Aslında kasıtlı yaptıklarını biliyordu.

"Dedikodu kontrolsüz yangın gibidir," dedi Olivia. "Bir kez başladığında, kontrol altına almak imkânsızdır."

"Bence o hanımlar kötü niyetli," dedi Corey.

Alexandra'nın zonklayan şakakları artık acı veriyordu. Kolunu Corey'nin omzuna attı. "Kimse kötü niyetli filan değil. Başkalarının sohbetlerini de dinlememeliyiz."

"Duymamızı kendileri istedi," dedi Corey ablasının kolundan sıyrılarak.

"Konuyu değiştirelim mi? Buraya güzel bir akşam geçirmeye geldik," dedi Alexandra.

Olivia endişesini gizlemeden, "Artık nasıl güzel bir akşam geçirebiliriz ki?" diye sordu. "Küçük bir skandal bile Denney'yi uzaklaştırabilir."

Alexandra öksürdü. Umutsuzluğu artıyordu.

Babasının şaşırtıcı açıklamasından beri günlerdir doğru dürüst uyumamış, gerginlik ve endişelerle boğuşmuştu. Önceki gece parmak uçları uyuşana kadar ölesiye çalışmıştı. Aniden, sıranın başına ne kadar yakın olursa olsun, hemen bir yere oturması gerektiğini anladı. Kendini hiç iyi hissetmiyordu.

Salon etrafında dönüyordu.

Işıklar kararıyordu.

Bayılmayacağım, diye düşündü korkuyla. *Bayılırsam dedikodular artar.*

Ama zemin yine de çılgınca sallanıyordu.

Körlemesine uzanırken sert bir erkek vücuduna çarptı ve güçlü bir kol onu sardı. Bir an için çok şaşırdı; yaklaşık on yıldır böyle bir erillik hissetmemişti. Kalbi duracak gibi oldu ve sonra tekrar atmaya başladı. Sert vücutlu, kaslı kurtarıcısı onu sıcacık sardı. Nefesi kesilen Alexandra çaresizce başını kaldırıp baktı...

Ve kendini hayatında gördüğü en delici bakışlı –ve en güzel– mavi gözlere bakarken buldu.

Adam çok sakin bir sesle konuştu. "Sizi bir koltuğa götüreyim."

Alexandra cevap vermeyi denedi ama kelimeler bir türlü ağzından çıkamadı. Sadece bu şaşırtıcı derecedeki yakışıklı yüze bakabildi; şimdi son derece çekici görünen o uzun kirpikli gözlere, biçimli burnunun düz ve soylu çizgilerine, dikkat çekecek ölçüde çıkık elmacıkkemiklerinin kıvrımına bakıyordu. Nefes alamıyordu. Adam baş döndürücüydü ve Alexandra kendini bir erkeğin kollarında hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Vücudu da bunun farkındaydı. Gerilip kabarıyordu. Kalbi deli gibi atıyordu. Arzu karnının üzerine inen bir yumruk gibi nefesini kesiyordu.

Adam da yoğun bir şekilde Alexandra'nın gözlerine bakıyordu. Dudakları doldundu ama düz bir çizgi halini almış ve kenarları hafifçe kıvrılmıştı. Ama yüzünde kesinlikle gülümseme ifadesi yoktu. "Bir koltuğa kadar size eşlik edebilir miyim?" diye tekrar teklif etti.

Ses tonu o kadar baştan çıkarıcıydı ki Alexandra yine arzunun bütün benliğini sardığını hissetti. Dudaklarını ıslattı. Nasıl flört edileceğini artık hatırlamadığı için denemeye bile kalkışmamasının daha iyi olacağına karar verdi, tabii konuşabilirse. "Çok naziksiniz," diyebildi sonunda.

Adamın ağzı biraz daha kıvrıldı. "Hakkında çok şey söylenmiştir ama kimsenin nazik olduğunu söylediğini sanmıyorum."

Adam tek koluyla Alexandra'yı tutmaya devam ediyordu. Alexandra, amacı ve niyeti ne olursa olsun, adamın kendisine sarılmış olduğunu fark etti. "O halde haksız yere eleştiriliyorsunuz, efendim."

Adam bundan hoşlanmış gibiydi ama sanki gülümsemeyi reddediyordu. "Hem de birçok kişi," dedi. "Ama işin aslı şu ki, güzel bir kadına yardım etmek nezaket değildir."

Alexandra ergenlik çağındaki bir kız gibi kızardı.

Adam kaşlarını kaldırdı. "Gidelim mi?" Ama daha Alexandra başıyla onaylayamadan, adam onu kalabalığın içinden geçirmeye başlamıştı, herkes emir almış gibi yol açıyordu. Aniden önlerinde kırmızı kadife bir koltuk belirdi. Alexandra arkalarında insanların fısıldaştığını belli belirsiz fark ediyordu ama ne tek bir kelimeyi seçebiliyor ne de bunun için çabalıyordu; kalbi duymasına izin vermeyecek kadar güçlü atıyordu.

"Sizi bırakmak istemiyorum," dedi adam kısık sesle.

Alexandra yine kızardığını hissetti. "Korkarım... başka seçenek yok."

"Birçok seçenek var," dedi adam yine kısık sesle ve Alexandra'yı koltuğa ittirdi.

Aslında adam onu kolayca bırakabilirdi ama Alexandra onun, koltuğa tamamen yerleştiği son ana kadar kasıtlı olarak sarıldığından

Roche
www.roche.com.tr

emindi. Hatta o zaman bile büyük eli Alexandra'nın belindeydi ve sen kolunu sırtından çekmedi. Adamın parmaklarının gerildiğini hissetti

"Benim için bir zevkti."

Alexandra ne diyeceğini bilemiyordu. Daha da kötüsü, bu sacak dikkatli bakışlardan gözünü ayıramıyordu. Adam onunla açıkça *flört* ediyordu. Alexandra şaşkınlık içindeydi.

Adam onu bırakarak yerinde doğruldu. Alexandra dalgın bir tavırla boyunun bir doksan civarında olduğunu düşündü. Adam eğilerek selam verdi ve uzaklaştı.

Alexandra şaşkın bir halde oturduğu yerde kalakaldı.

O sırada kardeşleri yanına koşup çömeldiler ve Alexandra kalbinin ne kadar hızlı attığını, vücudunun nasıl zonkladığını ve kendini tamamen kaybetmiş olduğunu anladı. *Kimdi o adam?*

Corey, Alexandra'nın sessiz sorusunu duymuş gibi, "Onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu heyecanla.

Alexandra başını kaldırdığında, salondaki neredeyse herkesin kendisine baktığını ve eldivenli ellerinin arkasından fısıldadığını gördü. "Hayır, bilmiyorum."

"Clarewood Dükü'ydü," dedi Corey kısık sesle.

Alexandra koltuğunda kaskatı oldu. Dükle ilgili çok şey duymuştu. Onu herkes bilirdi. Erkekliğin temsilcisi, zengin, unvan sahibi ve büyük bir yardımseverdi. Aslında ülkenin en zengini ve muhtemelen en güçlü soylusu olduğu söyleniyordu. Üstelik Büyük Britanya'daki en gözde bekârdı.

Alexandra titriyordu çünkü en önemlisi, herkesin adamın ününü biliyor olmasıydı. Onun soğuk ve kalpsiz olduğu söylenirdi. On yıldan uzun bir süredir İngiltere'nin sunabileceği en iyi eş adaylarını geri çevirmiş, bir gelin seçmeyi reddetmişti. Ama bir sürü güzel metresi vardı. Ayrıca bütün ülkede arkasında bir sürü kırık kalp bıraktığı da söyleniyordu.

Roche
www.roche.com.tr

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NE ZAMAN BİR DAVETE KATILSA, kendisiyle flört etmeye çalışan hanımlar ve ilgisini çekmeye çalışan beyefendiler mutlaka olurdu. Erkekler, sempatik biri olduğu için değil, bağlantıları yüzünden onunla dost olmak; hanımlar ise elini tutmak, en azından onunla konuşmak ya da kızlarını veya kardeşlerini onunla evlendirmek isterdi. Ne var ki kendisiyle diğerleri arasında görünmez bir duvar örmeyi daha unvanını almadan önce öğrenmişti. Küçük bir çocukken bile, Dük'ün oğlu ve vârisi olarak, fırsatçılar daima peşindeydi. Muazzam bir kalabalığa girdiğinde kimseyle göz temasına girmeden aralarında dolaşmayı uzun zaman önce öğrenmişti. Biri yaklaşmaya cesaret ettiğinde, ya içinden geliyorsa bu küstahlığa hoşgörü gösterir ya da o kişiye öyle düşmanca bir bakış atardı ki kişi arkasına bakmadan kaçardı.

Stephen kollarında neredeyse bayılacak olan uzun boylu esmer güzeline dönüp tekrar baktı. Güzel bir kadın gördüğünde nabzı hızlanmazdı; bunun için fazla deneyimli ve fazla soğuktu. Ama şimdi nabzı kriz geçiriyormuş gibi hızlanmıştı.

Yavaşça kendi kendine gülümsedi.

Genç kadının etrafında birkaç kadın, yaşlıca iki beyefendi ve ev sahipleri vardı. Herkesin onun iyi olduğundan emin olmaya çalıştığı anlaşılıyordu. Daha genç olan iki hanım onun için derinden endişelenmiş gibi görünüyorlardı, dolayısıyla Stephen onların ya akrabaları ya da yakın arkadaşları olduğunu düşündü. Aralarında belli belirsiz bir benzerlik de vardı. Kardeş olabilirler miydi?

İlgisinin fark edilip edilmediğine aldırmadan bakmaya devam etti. Kadın alışılmadık ölçüde uzun boylu ve son derece çekiciydi. Yüzünde güçlü çıkıntılar ve hatlar vardı. Stephen onun güzel olduğunu söyleyemezdi. Ama kesinlikle çarpıcı bir görünüşü vardı. Onu incelemeye devam etmeyecekti ama kadın ilgisini çekmişti.

Ve kimse ilgisini bu kadar hızlı çekemezdi.

Esmer güzelinin yaşını dikkate alarak, deneyimli bir kadın olduğunu düşündü. Ayrıca yoksul olduğu da açıkça görülüyordu; imkânları olan hiçbir kadın bu kadar modası geçmiş bir elbise giymezdi. İki taraf için de kazançlı olabilecek bir anlaşmaya varmamaları için bir neden göremiyordu. Metresi Charlotte canını sıkmaya başlamıştı bile. Ayrıca sevgililerinin hiçbiri birkaç aydan uzun süre ilgisini çekmiyordu.

"Buraya gelmeleri kesinlikle utanç verici. Düşünsenize! Alexandra Bolton, Leydi Henredon'ın giysilerini dikiyor! *Hayatını* böyle kazanıyor!"

Arkasındaki öfkeden kızarmış iki yüksek sosyete hanımefendisine baktı –biri beyaz, diğeri kızıl saçlıydı– ve şimdiki metresinin tam arkalarında durduğunu gördü. Charlotte mavi gözleriyle onun bakışlarına karşılık vererek gülümsedi.

Stephen kibarca başıyla selam verdi. Alexandra Bolton'ın yüksek statüdeki hanımlar için dikiş diktiği gerçeğini düşünüyordu ki bu onu şaşırtmıştı. Böyle şeyler yapmak zorunda kalacak kadar zor durumda olan herhangi bir soylu tanımamıştı. Aslında bu bir hayli hayranlık vericiydi. Yüksek sınıftakilerin "çalışma"ya tepki göstermelerini anlayamıyordu. İşin aslı Stephen her gün masasının başında, bir inşaat alanında ya da ofisinde kolları sıvayıp işe koyuluyordu.

"Ve Edgemont yıllardır ortamımızdan dışlanmıştı. Adam *ayyaşın* teki," diye ekledi kızıl saçlı hanımefendi. "Leydi Harrington'ın onları içeri aldığına inanamıyorum."

İki kadın başbaşa vermiş fısıldaşarak uzaklaştılar. Stephen onların Bayan Bolton'ın düğün sunağında terk edildiğini ve hiç şüphesiz bunu hak ettiğini mırıldandıklarını duydu. İç çekti. Dişi köpekler gibi saldırıya hazırlanıyorlardı. Bazen sosyeteden gerçekten nefret ediyordu, sosyetenin en tepesinde olması umurunda bile değildi. Özellikle kötü niyete veya cehalete dayandığında, dedikodudan nefret ederdi. Bu durumda dedikoducuların Bayan Bolton hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediklerini tahmin ediyordu ama onun kötülüğünü istedikleri açıktı.

Genç kadına karşı derin bir şefkat hissetti. Küçük bir çocukken hizmetkârların veya konukların onun hakkında benzer şekilde konuştuklarını iyi hatırlıyordu ve asla da unutmayacaktı. Bir piç olarak anılmak artık umurunda bile değildi ama henüz çocukken, o fısıltılar kafa karıştırıcı ve kırıcı gelmişti.

Dönüp Alexandra Bolton'a tekrar baktı. Hâlâ yerinde oturuyordu ama kendisine baktığını hissetmiş gibi aniden başını kaldırıp baktı. Stephen'ın kalp atışları tekrar hızlandı. Onun için bir sakıncası yoktu ama ne kadar çekici olsa da yaşı biraz geçkin ve oldukça zevksiz bir elbise giymiş yoksul bir kadına karşı böyle tepkiler vermesi onu şaşırtmıştı. Bir kadın, sadece görüntüsüyle onu tahrik etmeyeli uzun zaman olmuştu.

"İyi akşamlar, Majesteleri," diye mırıldandı Charlotte Witte.

Stephen arkasını döndü ve eğilerek selam verdi. Birkaç aydır Charlotte'la güzel anlar paylaşıyordu. Sarışın, ufak tefek ve son derece güzel bir kadındı; Dük'ün ilgisini üzerinde tutmaya da çok kararlıydı. Aslında fazla kararlıydı ve düşes olma arzusunu giderek daha açık belli ediyordu. Stephen'ın gözünde bu, çizgiyi aşmaktı. "İyi akşamlar, Leydi Witte. Bu gece çok hoş görünüyorsunuz."

Charlotte memnun bir tavırla gülümseyerek reverans yaptıktan sonra Stephen'ın arkasında kalan Bayan Bolton'a baktı. "Ne abartılı bir gösteri, Majesteleri. Sizin gösterişten ve teatral durumlardan uzak kalmak istediğinizi bilirim."

Stephen ifadesiz bir yüzle kadına baktı. Her türde dikkat çekici olaydan gerçekten nefret ederdi. "Yani, Bayan Bolton'ı dikkatimi kasıtlı olarak çekmekle mi suçluyorsunuz? Burada olup kendini savunamayacağı düşünülürse, ne büyük haksızlık."

"Niyeti gösteri yapmak değilse, oldukça şanslıymış, değil mi? Çünkü dikkatinizi *çekti*." Charlotte gülümsüyordu ama mavi gözleri sert bakıyordu.

Stephen iç çekmemeyi başardı. Kadın kıskançlık ediyordu ki Stephen ona hak vermediğini iddia edemezdi. Ancak sadece sevgilisiydi ve Stephen asla tutmaya niyetli olmadığı sözler vermezdi. Charlotte'a da hiçbir söz vermemişti. "Bir hanımın ayaklarımın dibinde bayılmasına izin verecek kadar taş kalpli değilim."

"Bunu kastetmemiştim," dedi Charlotte afallamış gibi. Sonra gülümsedi, etrafına bakındı ve Stephen'a bir adım yaklaştı. "Mesajımı aldınız mı?"

"Aldım," dedi Stephen. Charlotte, Stephen'ın o gece geç saatte buluşmak isteyip istemediğini merak ediyordu. Aslında Stephen'ın böyle bir niyeti vardı ama şimdi ayağa kalkmış olan ve ince bir kadehten şampanyasını yudumlarken yaşlıca bir beyefendiye gülümseyen Bayan Bolton'a bakıyordu. Bakışları sertleşti. Yaşlıca adamın ona sırılsıklam âşık olduğu belliydi. "Bayan Bolton'ı tanıyor musun?"

Charlotte gülümsemeye zorlukla devam edebildi. "Onun hakkında bir şeyler duydum, Majesteleri, ancak hayır, şahsen tanımıyorum. Nasıl tanıyabilirim ki? O bir terzi. Babası da ayyaş. Farklı dünyaların insanlarıyız."

Stephen kadına döndü. "Bayağılık size yakışmıyor."

Charlotte kızardı. "Affedersiniz, Majesteleri."

Ve Stephen, Charlotte Witte ile işinin bittiğini o an anladı.

"Bu gece görüşecek miyiz?" diye mırıldandı Charlotte.

Stephen hafifçe gülümsedi. "Bu gece olmaz." Kararı için herhangi bir açıklama yapmak niyetinde değildi.

Charlotte dudaklarını o kadar güzel büzüp surat asıyordu ki çoğu erkek kararını değiştirirdi. "O halde kendimi hayallerle avutmam gerekecek."

Stephen başını öne arkaya salladı ve Charlotte nihayet uzaklaştı. Fakat Stephen ilgisini çekecek yeni objesini bulamadan Alexi yanına geldi. "Neyin var senin?"

"Gayet iyiyim. Ben bir sembolüm, unuttun mu?" dedi Stephen ve Alexi güldü.

"O halde neden böyle güzel bir kadından kaçıyorsun?" diye sordu Alexi daha ciddi bir tavırla. "Ah, dur, cevabı biliyorum. Sıkıldın."

Önceki gece en kaliteli İrlanda viskisini paylaşmış olmalarına rağmen, evlilik konusu bir daha açılmamıştı. "Lütfen bana yine evliliğin müthiş zevkleri konusunda nutuk çekme."

Alexi muzip bir tavırla sırıttı. "Ancak aşkta şanslıysan zevkler söz konusudur."

"Tanrım, karın seni hayalci bir şaire dönüştürmüş."

"Ah, bu hakaretinin bedelini ödemelisin. Stag'da bana bir içki ısmarlamaya ne dersin?"

"Yanından ayrılmana izin veriyor mu ki?"

"Kendime has ikna yöntemlerim var," dedi Alexi gülümseyerek.

Stephen'ın aklından Alexandra Bolton'ın görüntüsü geçti. "O halde geceyarısı."

"Becerebilirsem Ned'i de getireceğim," dedi Alexi, şimdiki kontun oğlu ve vârisi olan kuzenlerini kastederek.

www.roche.com.tr

"Ben ne olacağım," dedi bir kadın, "yoksa bu geceye kadınların katılması yasak mı?"

Stephen döndü ve Alexi'nin, şimdi Leydi St. Xaiver olan kız kardeşi Ariella'yı gördü. Ariella'yla da birlikte büyümüştü. Bugünlerde kocasından başka bir şeyle ilgilenmiyordu ve çok güzel bir kadın olmuştu ama Stephen'ın çocukluğundan beri tanıdığı son derece eğitimli ve entelektüel açıdan tatmin olmak bilmeyen kadın olarak kalmıştı.

İki kardeş birbirlerine sarıldılar. "Bu gerçekten de erkek şovenizmine has bir gece. Stag'a sen değil ama St. Xavier davetli."

"Dışarı çıkmasına izin verip vermeyeceğim konusunu *düşüneceğim*," diye takıldı Ariella, "ancak bu gece onun için çok daha iyi planlarım var."

Stephen kızardığını hissetti. "Bu kibar bir sohbetin ötesine geçiyor," dedi nezaketle.

"Kibar sohbetlerden nefret ederim." Ariella gülümseyerek omuz silkti. "Aslında, Tekstil İşçileri Halk Temsilciliği'nin bir toplantısından geliyorum." Küçük bir çocukmuş gibi Stephen'ın yanağından bir makas aldı. "İşçi sendikası davasına bağış yapacağını biliyorum. Bu arada, sizinle ilgili tuhaf söylentiler duydum, Majesteleri. Nişanlanmayı filan mı düşünüyorsun?"

Stephen şaşırdı. "Saçma sapan, asılsız dedikoduları dinlemekten daha iyi bir işin yok mu senin?"

"Söylentilerin asılsız olduğunu ben de düşündüm ama... kim bilir?" Ancak Ariella ona yakından baktı. "Aklında biri mi var, Stephen?"

"Olsaydı *bana* söylerdi," dedi Alexi. "En iyi ve muhtemelen tek arkadaşına."

Stephen, bayılmak üzereyken bile son derece vakur olan Alexandra Bolton'ı aklından çıkaramıyordu. "Yıllardır zaten nişanlanmanın eşiğinde olduğumu söylüyorlar," dedi soğuk bir tavırla. "Bu sadece bir hayal."

Alexi hınzır bir gülümseme gönderdi. "Şu esmer güzeline bakıp duruyorsun ama."

Stephen kuzenine yandan bir bakış attı. "Kendini pek iyi hissetmiyor gibi."

"Ciddi misin?" Alexi kıs kıs güldü. "Ve on sekiz yaşında da değil; ne güzel."

Stephen, Alexi'ye öfkeli gözlerle baktı.

"Siz ikiniz tartışıyor musunuz?" Stephen, Elysse'nin sesini duyunca döndü ve Elysse kollarını onun boynuna dolayarak sımsıkı sarıldı. "Eve daha yeni döndük, Stephen. Neden kocamla tartışıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü her konuda kendi fikri var ve bu fikirler her zaman yanlış," dedi Stephen. Çocukken Elysse şımarık ve kibirliydi; kendi bildiğini okumaya ve hava atmaya meraklıydı. Sık sık onun davranışlarından sıkılır ve yanlarında istemezlerdi. Artık değiştiği bir gerçekti ama sunakta terk edildikten sonra yeni kocasının onu altı yıl aramamış olması, belki de davranışlarını gözden geçirmesine neden olmuştu. Ne olursa olsun, Stephen onu şimdi gerçekten seviyordu. Önceki gece Alexi muhteşem haberi de paylaşmıştı; Elysse ilk çocuklarına hamileydi. "Hong Kong'un sana yaradığını görüyorum." Elysse'yi yanağından öptü. "Tebrikler, hayatım."

Elysse sırıttı. "Bana yarayan kocam oldu ve durumum da eve dönme nedenlerimizden biri. Alexi seni özledi, ben de öyle. Ama şimdi küçük çocuklar gibi didiştiğinizi görüyorum."

"Genellikle fikir ayrılığı yaşıyoruz," dedi Stephen. "Küçüklüğümüzden beri tartışıp durduğumuzu gördüğün için bunu zaten biliyorsun."

"Ve ikiniz de asla kazanamıyorsunuz," diye hatırlattı Elysse menekşe rengi gözleriyle sertçe bakarak. "Eh, şu kollarında bayılan kadın kimdi?"

Stephen cevap veremeden Ariella araya girdi. "Alexandra Bolton, Annesi, Blanche yengemin yakın dostuydu," dedi, Leydi Harrington'ı kastederek, "ama o öldükten sonra aile çok zor duruma düştü. Onu yıllardır görmedim ve kardeşleriyle tekrar aramıza katıldığını görmek çok güzel."

"Dul mu?" diye sordu Stephen, Bayan Bolton'ın parmağında yüzük olmadığını fark ederek.

İki kadın da dönüp ona baktılar. "Daha önce evlendiğini sanmıyorum," dedi Ariella kaşlarını kaldırarak. "Ama emin değilim. Onu sıradaki metresin olarak mı düşünüyorsun?"

Stephen ona sakince baktı. "Bir beyefendi öpüştüğünü söylemez."

"Bir dene bakalım!" dedi Ariella aniden öfkelenerek.

Stephen konuyu değiştiremeden, arkalarında beliren bir adamın sesi duyuldu: "Metres olmak üzere olan kim?"

Stephen şaşkınlıkla döndü ve karşısında Elysse'nin ağabeyini buldu. Jack O'Neill'la arası iyiydi ama O'Neill iki yıldır Amerika'da olduğundan onu görmemişti. "Ariella'nın hayal gücü çok geniştir, yoksa unuttun mu?"

Jack gülümseyerek göz kırptı. Elysse gibi o da altın sarısı saçlıydı ama gözleri griydi ve sürekli açık havada olduğu için, şimdi bronz tenliydi. "Bunu asla unutamam."

Ariella kızgındı. "Mowbray'i yere düşmekten kurtardığı kadınla ilgili uyarmaya çalışıyorum. Onu tanıyorum ve Stephen'a uygun biri değil; Stephen'ın ciddi niyetleri yoksa tabii."

Stephen'ın yudumladığı şampanyası neredeyse boğazında kalacaktı.

"Ciddi misin?" dedi Jack gülerek.

"Ben sadece kadının yere yığılmasını engelledim," dedi Stephen. "Tanrım, masum bir soru soruyorum ve en kötü niyetlerle suçlanıyorum." Ariella'ya soğuk bir bakış attı. Bu kadının nesi vardı? Alexandra Bolton yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve böylesine çarpıcı görünüşü bir kadının deneyimsiz olması mümkün değildi.

"Eh, senin yerinde olsaydım, niyetimin hiç de ciddi olmadığını itiraf etmekten çekinmezdim," dedi Jack. "O esmer, çok güzel bir kadın. Bu arada selam, Elysse. Bu adamı resmen kıskandım. Stephen'ı, sıradan bir arkadaşı gördüğüne beni, kendi ağabeyini gördüğünden daha mı çok sevindin?"

Elysse'nin gözleri kocaman açıldı; ağabeyinin ülkeye döndüğünden gerçekten haberi yoktu. "Bir yıldır senden bir mektup bile almadım, bu yüzden seninle konuşmuyorum," diye çıkıştı ve sonra soğuk bir bakış atarak ağabeyine arkasını döndü.

"Düşman yerlileri kafa derinden uzak tutmakla meşgulken mektup yazmak gerçekten zor oluyor," dedi Jack neşeli bir tavırla. Elysse'nin arkasından uzanıp yanağına öpücük kondurdu. "Ama seni seviyorum ve sana bir hediye getirdim." Sonra Alexi'nin elini sıktı. "Tebrikler."

Alexi sırıttı. "Geceyarısı Stag'dayız," dedi.

"Hayatta kaçırmam," diye karşılık verdi Jack.

Elysse, Jack'e döndü. "Rüşvet seni affettiremez."

"Ama sözlerimi kanıtlayacak bıçak yaralarım var," dedi Jack, gözlerini masum bir tavırla açarak. "Ve bir Apaçi savaşçısı saçlarımdan koca bir tutam kopardı."

"Vahşi Amerikan topraklarına gitmek zorunda mıydın?" diye sordu Elysse bütün öfkesini unutup endişelenerek.

"Hiç zor olmadı," dedi Jack gülerek. Ve kardeşine sarıldı.

Stephen bir an için bir zamanlar olduğu gibi kendini yine kalabalık de Warenne salonunun kenarında duran, oradaki tek yabancı küçük çocuk gibi hissetti. St. Xavier gelip onlara katılırken, Sör Rex ve Leydi Blanche'ın birkaç adım ötede durduğunun, Adare Kontu Tyrell de Warenne ve yanındaki güzel, tombul karısı Lizzie ile konuştuğunun farkındaydı. Stephen bu tür duygulara alışkındı. Büyük de

www.rocha.com.tr

Warenne ailesinin arasında dururken, aynı kanı paylaşıyor olmalarına rağmen kendini oraya ait hissetmemesi kaçınılmazdı. Ama aynı adı paylaşmıyorlardı ve kan bağı da bir aile sırrıydı; sosyete bunu asla bilemezdi. Ailenin daima kıyısında kalacağı ve asla gerçek bir parçası olamayacağı bir gerçekti.

Fakat buna aldırmıyor ve bu durumu önemsemiyordu. Onurlu her erkeğin bir görevi vardı ve onun görevi de Clarewood'du.

Jack'in yerliler ve kopan saçları da dâhil olmak üzere bütün sözlerinin gerçek olduğunu ve Elysse'yi zekice yönlendirdiğini bilen Stephen, arkasını döndü. Salondaki kalabalık azalmış, konukların çoğu Harrington Malikânesi'nin ünlü ve büyük balo salonuna çekilmişti. Etrafına bakındı ama ilgisini çeken kadını göremedi. Ancak salonun karşı tarafında Sinclair'ların geldiğini gördü. Lord Sinclair yakın zamanda çok güzel olan kızını Stephen'la evlendirmeye çalışmıştı. Genç Anne, annesi ile babasının arasındaydı ve o kadar güzeldi ki içeri girerlerken bütün başlar ona döndü. Ancak Stephen hiç heyecanlanmadı; bunun yerine, boyun bağını gevşetme ihtiyacı duydu. Sinclair'ı açıkça reddetmemişti; Anne bütün önemli özelliklere sahipti –en azından kâğıt üzerinde– ve dolayısıyla Stephen böyle bir evliliği düşüneceğini söylemişti.

Kız daha on sekiz yaşındaydı. Saftı ve kocasını memnun etmeye hevesliydi; bağımsız görüşleri olmazdı ve baş döndürücü bir düşes olurdu.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" diye sordu Alexi.

"Kaşlarımı mı çatıyorum?" Stephen zoraki gülümsedi. Daha sonağa gitmeden kızdan sıkılacağını ve daha fazlasının olamayacağını biliyordu.

"Kim o? Ah, dur, sakın zahmet etme; cevabı biliyorum."

"Anne Sinclair. Babası bir evlilik teklif etmişti."

"Asla kabul etmezsin."

"Sürekli didişmenin ne kadar muhteşem olduğunu söyleme sakın."

"Elysse her emrime boyun eğse, sıkıntıdan ölürdüm."

"*Hiçbir* emrine boyun eğmiyor ki," diye vurguladı Stephen.

"Ve bu yüzden de daha mutluyum."

"Senin başının bağlanmasına memnun olmakla birlikte, karım bana itaat etmese inanılmaz ölçüde mutsuz olurdum."

"Ah, evet, elbette, Majesteleri," dedi Alexi. Başını bıkkınlıkla iki yana sallayarak kısık sesle konuştu. "Babana benziyormuş gibi davranabilirsin ama benzemiyorsun. Ve ikimiz de biliyoruz ki sen ruhsuz bir mantık evliliğine asla evet demezsin; bu yüzden de yaklaşık on beş yıldır evlilikten kaçıyorsun."

Stephen tuhaf bir şekilde rahatsız olmuştu ve bir kez daha fikir ayrılığındaydılar. "Daha sonra Stag'da görüşürüz. Umarım senin hakkında konuşuruz, benim değil."

"Korkak."

Böylesine küstahça bir ifade ancak Alexi de Warenne'in yanına kalabilirdi. Stephen ona aldırmamaya karar vererek kalabalığın içine doğru yürüdü. Yapacak daha iyi işleri ve peşine düşeceği yeni biri vardı.

SARA GELDİĞİNDEN BERİ etrafı konuklar ve hayranlarıyla sarılıydı. Stephen gülümseyerek kardeşini uzaktan inceledi. Onu hiç bu kadar mutlu görmemişti ve Stephen hem memnun hem de gururluydu. Çok güzel bir kızdı ve hem kişiliğini hem de güzelliğini annesinden almıştı; nazik, utangaç ve zarifti. Stephen onu bebekliğinden beri tanımasına rağmen –Stephen Dük olmadan kısa süre önce doğmuştu– durumun getirdiği kısıtlamalardan dolayı onunla veya Marion'la istediği kadar zaman geçirememişti. De Warenne ailesindekilerin çoğu onunla ilgili gerçeği bilmesine rağmen, üvey kardeşlerine aralarındaki bağ daha iki yıl önce açıklanmıştı. Sonuçta çocuklar iyi sır saklayamazdı. O zamana kadar Stephen'ı yakın bir aile dostu olarak tanıtmışlardı.

Stephen, pek de sık ziyarete gelmeyen, ondan yaşça büyük bir akrabaymış gibi Sara'nın kendisinden utandığının farkındaydı. Aynı zamanda hayranlık duyduğunu biliyordu ve onun ağabeyi olabilmeyi özlemle diliyordu ama bu imkânsızdı.

Sara bu gece on altıncı doğum gününde olması gerektiği gibi parıldıyordu. Birkaç genç adamın onunla flört edişini izlerken, gururlandı ve koruyucu güdüleri kıpırdandı. Uzaktan bile olsa, daima Sara'nın koruyucusu olacaktı.

Sabırlı ve sessiz bir şekilde kutlama sırasını bekliyordu ama önündeki erkekler ve kadınlar arkalarında kimin durduğunu fark edince hemen sıranın başına geçmesine izin verdiler. Sara, kendisi için fazla yaşlı olan Lord Montclair doğum gününü kutlarken belirgin şekilde kızarıyordu ve Stephen, Leydi Harrington'a gülümsemek için duraksadı.

"Nasılsınız, Majesteleri?" diye sordu Blanche Harrington, Stephen'ın iki elini de sıcak bir tavırla tutarak.

Blanche, ilk kez Stephen daha dokuz yaşındayken karşılaştıklarından beri ona nazik ve sıcak davranmıştı. Stephen da onu çok seviyordu ve kadının Sör Rex'e duyduğu derin aşktan ötürü kendisini böylesine içtenlikle benimsediğini anlıyordu. "Çok güzel bir akşam geçiriyorum ve görünüşe bakılırsa Sara da öyle."

"Gerçek şu ki," dedi Blanche kısık sesle, "Sara bu akşamdan çok korkuyordu. Ne kadar mütevazı olduğunu bilirsiniz. Konuklarını hayal kırıklığına uğratacağından korkuyordu ama şimdi harika zaman geçiriyor."

Stephen, Sara'ya daha fazla nasıl özgüven aşılayabileceğini düşünerek genç kıza baktı. Sara onu gördü ve kızararak hemen öne çıktı. "Majesteleri," diye fısıldadı.

Kardeşlerinin kendisine resmi şekilde hitap etmesinin tuhaf olmadığına uzun zaman önce karar vermişti; bu sadece bir zorunluluktu.

Stephen, kardeşinin ellerini tuttu. "Tebrikler, hayatım. Bu gece çok güzelsin ve balonun harika geçeceğine inanıyorum."

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Sara utangaç bir tavırla gülümsedi. "Bu gece gelebilmenize çok sevindim."

"Doğum gününü asla kaçırmazdım. Hediyen ön salondaki hediye masasının üzerinde, umarım hoşuna gider."

"Bayılacağımdan eminim," dedi Sara içtenlikle. "Çünkü sizin hediyeniz."

Stephen, Sara'nın elini öptü. Doğum günü hediyesi olarak ona elmas bir kolye almıştı ve onu hayatının sonuna kadar saklayacağını umuyordu. Onun yanından uzaklaşmadan, Sara'nın arkasında bir an Tom Mowbray'i görür gibi oldu.

Sadece bir anlıktı ama yaşlı adam onun bir aptal olduğunu düşünüyormuş gibi duygularıyla alay ediyordu.

Stephen gerildi. Tom ölmüş ve gördüğü şey bir hayalet değil, sadece bir anı olmasına rağmen, yaşasa neler söyleyebileceğini tahmin ediyordu. *Senin görevin Clarewood, bir kardeş değil! Daha fazlasını dilemeye nasıl cüret edersin?*

Ama herhangi bir şey dilediği yoktu. Sadece kardeşini seviyordu ve bu da onun görevleri arasındaydı.

Sör Rex bir konuk grubunun arasından sıyrılarak ona döndü. Stephen, gerçek babası bu kadar onurlu bir adam olduğu için şanslı olduğunu biliyordu ve yıllar içinde aralarında güçlü bir dostluk kurulmuştu. "Sara hediyesini gördüğünde çığlıklar atacak mı? Umarım mantık sınırları içinde bir şey almışsındır," dedi Sör Rex tokalaşırlarken. "Nasılsın, Stephen?"

Sör Rex, ona Majesteleri diye hitap etmeyi reddediyordu ve tuhaf olmasına rağmen kimse umursamıyor gibiydi veya sosyete buna alışmıştı. Stephen sadece babası olmakla kalmayan, aynı zamanda kendini bildiğinden beri daima onun iyiliğini düşünen bir adamın

www.roche.com.tr

kendisine resmî bir şekilde hitap etmesinden hoşlanmayacağını biliyordu. Babası olduğunu öğrenmeden önce, ona nazik ve ilgili davranan bu adama saygı ve hayranlık duymuştu. Şimdi geçmişi düşündüğünde nedenini anlayabiliyordu. "Çok iyiyim ve şu aralar Manchester'daki konut projesiyle uğraşıyorum." Tekstil işçileri için düzgün ışıklandırması, havalandırması ve kanalizasyon sistemi olan evler yapıyordu. Fabrika sahipleri bundan memnun değildi ama Stephen umursamıyordu; sağlıklı işçilerin hastalıklı olanlardan çok daha yüksek verimle çalıştığını anladıklarında tutumları değişecekti.

"Planlar son aşamaya geldi mi?" diye sordu Sör Rex ilgiyle. Stephen'ın bütün çalışmalarını daima gönülden desteklemişti.

"Hayır, henüz gelmedi. Ancak bittiklerinde sana da göstermeyi umuyordum."

Sör Rex memnun bir tavırla gülümsedi. "Planların mükemmel olacağından şüphem yok ve onları görmek için sabırsızlanıyorum."

Sör Rex, Tom Mowbray'den çok farklıydı. Eleştirmeye ve azarlamaya değil, övgüye ve teşvik etmeye inanırdı. Stephen böyle övgülere alışkın olması gerektiğini biliyordu ama değildi. Her seferinde biraz şaşırıyor, huzursuz oluyor ve içi ısınıyordu. "Değişiklikler olabilir," dedi. "Hâlâ çözülmesi gereken detaylar var."

"Sen çözersin; her zaman çözüyorsun. Sana güveniyorum," dedi Sör Rex gülümseyerek.

"Teşekkür ederim. Umarım güvenini boşa çıkarmam." Stephen konuşurken, Sör Rex'in oğlu Randolph'un –kardeşinin– salona girdiğini gördü. Randolph hemen onları gördü, gülümsedi ve onlara doğru yürümeye başladı.

"Randolph'a rehberlik ettiğin için mutluyum," dedi Sör Rex. "Dublin'den döndüğünden beri senin çalışmalarından başka bir şey konuşmuyor."

"Randolph kararlı ve çok zeki. Clarewood'un Dublin hesaplarındaki bazı tutarsızlıkları ortaya çıkardı. Oradaki yöneticiyi değiştirmem gerekti."

"Bana anlattı. Sayılarla arası şaşırtıcı derecede iyi. Bunu benden almış olamaz."

Randolph daha yirmi yaşında bile değildi ama yakışıklı ve iri yarı bir çocuktu, sarı saçları dışında tam anlamıyla babasının kopyasıydı. Özellikle uzun ve kendinden emin adımlarıyla belli ettiği muazzam bir özgüveni vardı ve yanından geçtiği genç kızlar ona hayranlıkla bakıyordu. Yanlarına gelip durduğunda gülümsedi. "Merhaba, baba... Majesteleri."

"Geç kaldın," dedi Stephen yumuşak bir sesle. Randolph kızarmıştı ama halinden oldukça memnundu. Stephen onun neler çevirdiğini çok iyi biliyordu.

"Bu gece başı dertte olan genç bir hanımı kurtaran tek kişi siz değilsiniz," diye böbürlendi Randolph.

"Korkunç bir hastalık kapacaksın," diye uyardı Stephen ciddi bir tavırla. "Ve kimse böyle şeyleri ulu orta konuşmamalı."

Randolph'un heyecanı biraz söndü. "Geç kalmak istememiştim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım." Ama sonra yine güldü.

"Elbette geç kalmak istemedin. Sadece iyi düşünemiyordun; açıkçası düşünüp düşünmediğinden de emin değilim. Bugün Sara'nın doğum günü, Randolph." Fazla sert konuşmadığını umuyordu ama Randolph sık sık umursamaz davranıyordu ve bu onu endişelendiriyordu.

Çocuk kızardı. "Sara'dan özür dileyeceğim." Kardeşine baktı ve gözleri kocaman açıldı. "Ne kadar güzel olmuşsun!" diye haykırdı.

Stephen memnundu ve Sör Rex'in de memnun olduğunu görebiliyordu. Randolph kız kardeşinin yanına giderken, Sör Rex Düke döndü. "Onunla birçok kez konuştum ama korkarım öğütlerim genç kulaklarının birinden girip öbüründen çıkıyor."

Roche
www.roche.com.tr

"Bana dikkatli ve sessiz hareket edeceğine söz verdi," dedi Stephen.

"Teşekkür ederim." Sör Rex iç çekti. "Evlenme zamanı gelene kadar çapkınlığıyla ünlenmeyen tek bir de Warenne erkeği hatırlamıyorum." Ve Sör Rex, Stephen'a bir bakış attı.

"Eh, Randolph da aile geleneğini sürdürüyor," dedi Stephen. Ama kendisinin de bu genellemeye dâhil olup olmadığını merak ederek rahatsız bir tavırla arkasını döndü. Bir açıdan dâhil olmadığını umuyordu. Yaşadığı aşk ilişkilerini, kendisi gibi bir bekâr için sıradan bir şey olarak görüyordu.

Stephen aniden Edgemont'ın kalabalığın arasında hızlı adımlarla ilerlediğini gördü ve adamın sarhoşluktan sallandığını hemen anladı. Endişeyle etrafına bakındı ama Bayan Bolton ortalıkta yoktu. O sırada Düşes balo salonuna giriyordu ve yalnız değildi.

Annesinin böyle bir ortama biriyle gelmesi pek sıradışı değildi ama bunun sıradan bir durum olmadığını hemen anladı. Kolundaki adam uzun boylu ve sarı saçlıydı; cesur bir izlenim uyandırıyordu. Annesi de son derece mutluymuş gibi ışık saçıyordu. Aslında Stephen onu hiç bu kadar iyi gördüğünü hatırlamıyordu.

Clarewood Düşesi Julia Mowbray, Stephen'ın tanıdığı en güçlü ve en cesur kadınlardan biriydi. Bütün hayatını büyük bedel ve fedakârlıklara rağmen Dük'ün yükselmesine adamıştı. Önceki Dükün elinde çok acı çekmiş, çok sıkıntı yaşamıştı. On beş yıldır dul olmasına rağmen tekrar evlenmeyi düşünmemişti ve Stephen bu kararına saygı duymuştu. Ama şimdi endişeliydi.

"Bu gece Düşes'e eşlik eden kim?" diye sordu öfkeyle.

"Sanırım adı Tyne Jefferson ve Kaliforniya'dan gelen bir çiftlik sahibi."

"Emin misin?" Annesi Jefferson'la mı ilgileniyordu? "Zengin mi? İyi bir aileden mi geliyor? Bir yabaniye benziyor."

"Biraz sakinleş. Julia güçlü ve mantıklı bir kadındır. Servet avcıları yıllardır peşinden koşuyor ama Julia hepsini savuşturmayı bildi."

"Yani adamın bir servet avcısı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye haykırdı Stephen.

"Hayır, öyle düşünmüyorum. Amcan Cliff'le birlikte bazı işler yaptığını duydum."

"Onunla tanışma zamanının geldiğine inanıyorum," dedi Stephen. Düşes çok zengin bir kadındı ve Stephen'ın sorumluluğundaydı. İş ilişkisi umurunda değildi, onun için endişeliydi. "Affedersin."

Julia, Amerikalı'yla balo salonunun diğer tarafına gidiyordu. Bir zamanlar dört dörtlük bir Düşes'ken şimdi de becerikli bir diplomat olan Julia, her grubun önünde durarak Jefferson'ı nazikçe tanıtıyor ve görünüşe bakılırsa adam da bundan büyük zevk alıyordu. Pek konuşmuyordu ama Julia'yı yakından ve ilgiyle izlediği açıktı. Stephen arkalarından yaklaştı.

Jefferson hemen onu hissederek döndü. Stephen soğuk bir tavırla gülümsedi. Bir meydan okuma algılayan Jefferson'ın gözleri kısıldı.

Julia oğluna döndü. "Stephen!" Dük'ün ellerini tutarak yanağından öptü. "Burada olmana çok sevindim. Bu Bay Tyne Jefferson ve bu da oğlum Majesteleri Clarewood Dükü."

"Onur duydum, Majesteleri," dedi Jefferson kibarca. Ama Stephen, Amerikalı'nın ses tonundan bu adamın kendisine hayranlık duymadığını, hatta hiç etkilenmediğini anlamıştı. "Bay Jefferson. Ülkemde güzel vakit geçiriyor musunuz?" diye karşılık verdi Stephen gülümseyerek. Geniş, gösterişli ve lüks salonu işaret etti. "Sanırım Kaliforniya'da pek fazla baloya katılmıyorsunuzdur."

Julia, Stephen'a yaklaşarak ona kendisine kızmaya başladığını açıkça belli eden bir bakış attı.

Önemi yoktu. Ne pahasına olursa olsun, annesini felaketten ve kalp kırıklığından korumak zorundaydı.

www.roche.com.tr

"Hayır, Kaliforniya'da böyle balolarımız yok. Ama buradaki ortam benim için güzel bir değişiklik." Jefferson aniden Julia'nın gözlerinin içine baktı ve Julia kızardı.

Stephen, annesinin bu adama karşı hissettiklerini bu kadar açıkça göstermesine şaşırmış ve nutku tutulmuştu.

"Burada çok güzel zaman geçiriyorum," diye ekledi Jefferson. "Ve bu baloya davet edildiğim için de çok mutluyum."

Julia ona gülümsedi. "Bana eşlik etmeniz için sizi davet etmemek, benim kaybım olurdu, Efendim."

Stephen annesine sert bir bakış attı. Bu kadın ne yaptığını sanıyordu? Tekrar Jefferson'a döndü. "Sizi İngiltere'ye hangi rüzgâr attı?"

Amerikalı keyifli bir ifadeyle baktı. "Aslında kişisel bir konu."

Az önce Stephen'a kendi işine bakması söylenmişti ve bundan hiç hoşlanmamıştı. "Sir Rex bana Cliff de Warenne'le bazı işleriniz olduğunu söyledi." Amcası –Alexi'nin babası– yıllar içinde küresel bir gemi taşımacılığı imparatorluğu kurmuştu.

"Stephen," dedi Julia çabucak araya girerek. "Bay Jefferson'ı daha yakından tanımak istediğini biliyorum ama daha yeni geldik. Hâlâ onu tanıştırmak istediğim birçok kişi var." Julia kararlıydı.

Stephen geri çekilmesi gerektiğini biliyordu; şimdilik. Ama adamla ilgili soruşturma yapmaya başlayacaktı ve yarın ilk iş olarak, bu adamı çevresine tanıştırmakla ne yapmaya çalıştığını sormak için Julia'yı Clarewood'a çağıracaktı. "Belki işinizle ilgili size yardımcı olabilirim; de Warenne ailesiyle yakın olmam bir yana, bütün ülkede sağlam bağlantılarım var."

"Çok naziksiniz," dedi Jefferson alaycı bir tavırla. Fakat yüz ifadesi buz küpü kadar soğuktu. "Bunu kesinlikle düşüneceğim."

Julia oğluna yine uyarıcı bir bakış attı ama Stephen görmedi bile. Daha önce böylesine küstah biriyle karşılaşmamıştı ve istemese de, içinde Amerikalı'ya karşı öfkeyle karışık bir saygı uyanmaya başlamıştı.

Roche
www.roche.com.tr

"BİR YUDUM ÇAY İÇ, İYİ GELİR," dedi Denney endişeyle.

Alexandra minnettar bir şekilde ona gülümserken bakışların hâlâ üzerinde olduğunun ve hakkında fısıldaştıklarının farkındaydı. Dokuz yıl aradan sonra ilk kez insan içine çıktığında böyle karşılanacağı aklına gelmemişti. Sara'nın doğum günü partisinde kardeşlerinden, babasından ve Denney'den başka onunla konuşan olmamıştı. Her şey yolundaymış gibi davranmak için elinden geleni yapmıştı; Denney'yi huzursuz etmek veya daha da kötüsü onu kararından vazgeçirmek istemiyordu. Ama neler olduğunu anladığında ve sosyetenin Alexandra hakkında düşündüklerini öğrendiğinde Denney kesinlikle kaçacaktı.

Yaklaşık iki saattir Harrington Malikânesi'ndeydiler ve başı artık o kadar kötü ağrıyordu ki keyifsiz olduğunu nihayet itiraf etmişti. Denney kibar davranıyordu. Adamın kişiliği büyük ölçüde şefkatten ibaretmiş gibiydi. "Teşekkür ederim," dedi Alexandra çayı kabul ederken. Bu saatte bir fincan sıcak çay bulmanın Denney'ye zahmet verdiğini biliyordu.

Alexandra çayını yudumladı. Saatlerdir balo salonunun o köşesinde duruyormuş gibi hissediyordu ama saat daha dokuzdu. Hayatında bu kadar aşağılandığını hatırlamıyordu. Şimdi, hayatını terzilik yaparak kazanırken hiçbir şey olmamış gibi tekrar sosyeteye karışabileceğini düşünecek kadar saf olduğuna inanamıyordu. Owen tarafından sunakta terk edildiğine dair iğrenç yalanıysa düşünmeye bile dayanamıyordu. En azından kendini gerçekle avutabilirdi. Fakat öyle olsa bile, Denney sosyal açıdan kabul edilebilir bir eş istediğine karar verip onu isteyebilirdi.

Korkuyla kardeşlerine baktı. Dans pistinde olmaları gerekirdi; oysa Alexandra'nın yanından ayrılmayı reddediyorlardı. Hayatlarının en iyi saatlerini geçiriyor olmalıydılar ama bunun yerine endişeliydiler, korkuyorlardı ve onu daha fazla iftiradan korumaya, başka bir felaketi engellemeye kararlıydılar.

Alexandra etrafa bakındı ve *onu* aradığını fark etti.

Kalp atışları hızlandı. Yanakları alev alevdi.

"Size yiyecek bir şeyler getireyim," dedi Denney her zamanki gibi ilgili bir tavırla.

Alexandra, Denney yanından ayrılınca kardeşleriyle yalnız konuşabileceğini bildiği için başıyla onayladı. "Teşekkür ederim."

Denney gittikten sonra Corey ablasına doğru eğildi. "Bence gitmeliyiz." Gerginlikten sararmıştı.

Alexandra kararlı bir tavırla gülümseyerek ona döndü. "Yılmak yok. İnadına hiçbir şey olmamış gibi burada kalacağız."

"Bu insanlar nefret dolu," diye devam etti Corey fısıldayarak. "Bu partide olmayı kim ister ki?"

"Herkes öyle değil. Bu kadınlardan sadece birkaçı art niyetli, hepsi bu. Leydi Harrington'ı ve kızlarını tekrar görmek güzel değil miydi?" Blanche Harrington ilgili ve nazik davranmış, kızları yeniden bir araya geldikleri için gerçekten memnun olmuşlardı. Sör Rex de aynı şekilde yüce gönüllü davranmıştı. "Ve Corey, buradaki bazı genç beyefendiler hâlâ seninle ilgileniyor."

"Umurumda değil," dedi Corey içtenlikle. "Ne zaman gidebiliriz?"

Alexandra, Olivia'ya baktı ve onu, daha önce kendisinin de fark ettiği sarışın adama bakarken buldu. Kalbi sıkıştı. O beyefendi her kimse, kardeşine uygun biri değildi. "Kim o?"

Olivia kızardı. "Bilmiyorum. Birinin son iki yıldır Amerika'nın vahşi doğasında olduğunu söylediğini duydum."

Alexandra kardeşinin ilgisini hissetti ve elini tutarak üzgün bir tavırla sıktı. Sonra tekrar Corey'ye döndü. "Bu kadar erken gidemeyiz. Ev sahiplerini gücendirmiş oluruz. Denney'ye de kabalık olur."

Corey'nin yüzü asıldı. "Biliyorum," dedi. "Ama yine de umut etmek serbest, değil mi?"

"Bence bu akşamı kurtarmaya ve önümüzdeki birkaç saatin tadını çıkarmaya çalışmalıyız," dedi Alexandra.

Kardeşleri onun iyimserliğini paylaşmadı. "Babam nerede?" diye sordu Olivia.

Alexandra donup kaldı. Babasını bir saattir görmemişti ve bu iyiye işaret olamazdı. İçki içtiyse, eve döndüklerinde Alexandra onun boynunu koparacaktı ve bu kez ciddiydi. Daha fazla utanca dayanamazdı. "Onu arasak iyi olur," dedi çay fincanını bırakırken.

Olivia onu sertçe çimdikledi.

Ve Alexandra o sırada onun bakışlarını hissetti. Gerilerek derin bir nefes aldı. Clarewood Dükü tarafından izlendiğini hissetmek hiçbir şeye benzemiyordu. Ve yavaşça döndü.

Neredeyse bayılacakken Dük'ün onu tutmuş olması inanılacak gibi değildi. Bir beyefendi gibi davranıp Alexandra'yla flört etmiş olması daha da imkânsızdı. Dahası, sonrasında onu kendisine dikkatle bakarken yakalamıştı; şimdi olduğu gibi. Göz göze geldiler.

Alexandra'nın kalp atışları hızlandı.

Nefes almakta zorlanıyordu.

Dük birkaç beyefendiyle konuşuyordu ama hem kendinden emin hem de dikkatli bakışlarını kesinlikle kendisine yöneltmişti. Alexandra o güçlü kollar tarafından sarılmanın verdiği hissi asla unutamayacağını biliyordu. İlgisine gelince, ne anlam taşıdığını Alexandra kesinlikle biliyordu.

Dük bekârdı, kendisi de öyle ama onun dengi değildi. Alexandra'nın yaşı onun için fazla geçkindi, fazla yoksuldu, aile adı lekeliydi. Dük'ün ilgisi sadece bir anlama gelebilirdi.

Alexandra hem şaşırmış hem de korkmuştu.

"Bu Clarewood," dedi Corey kısık ses ve hayranlıkla. Durumu kavramadığı açıktı.

Alexandra sadece, "Ona borçluyum," dedi. Olivia'nın gözlerine baktı. Olivia, Dük'ün Alexandra'yla saygın bir şekilde ilgilenmeyeceğini elbette anlıyordu. Yine de, saygın *olmasa* bile, ilgisini anlayamıyordu.

Roche
www.roche.com.tr

Salonda birçok güzel kadın vardı. O sırada babalarının kendilerine doğru geldiğini göz ucuyla gördü.

Alexandra donup kaldı. Babası *sallanıyordu*. Alexandra işlerin daha da kötüye gitmemesi için dua etmişti ama dualarının karşılıksız kaldığı belliydi.

Onu Olivia da gördü ve korkuyla soludu. "Artık gitmemiz gerek," dedi.

Alexandra'nın yapmayı daha çok istediği başka bir şey yoktu. Ne var ki şimdi kuyruğunu bacaklarının arasına alıp kaçmak korkunç bir izlenim bırakırdı. "Siz ikiniz burada kalın. Ben onu eve gönderip hemen döneceğim."

Olivia meraklı gözlerle baktı. "Neden?"

"Denney'nin babamın ne kadar sarhoş olduğunu anladığını sanmıyorum. Ve o gitmek isteyinceye kadar burada kalacağız; biz onun konuklarıyız."

Edgemont sallanarak kızına doğru yürürken sırıtıyordu. "Benim güzel kızım! İyi zaman geçiriyor muşun?"

Alexandra babasının koluna girerek onu bir köşeye sürükledi. "Sarhoş olmayacağına söz vermiştin."

"Olmadım ki, Alekşandra. Yemin ederim. Tek bir damla bile viski içmedim."

"Leş gibi viski kokuyor ve sallanıyorsun," dedi Alexandra. Öfkeliydi ama daha da önemlisi, aşağılanmış ve ürkmüştü.

"Tek bir damla bile vijki ijmedim," dedi babası dili sürçerek. "Jindi, jin!"

"Daha mı iyi yani?" Alexandra kolunu sıkıca babasınınkine sardı ama yine de Edgemont neredeyse kızının üzerine düşecekti. Alexandre

babasının ağırlığı altında ezilerek duvara çarpınca kıpkırmızı oldu. "Gitmen gerekiyor, baba. Bu halde burada kalamazsın."

"Ama gitmek ijin jok erken, janım. Oyun odasında kâat oynuyorlar." Kızını iterek ondan kurtulmaya çalışırken neredeyse tekrar düşüyordu.

Alexandra insanların kendilerine baktığını biliyordu. Babasının kolunu yakalayarak onu ayakta tutmaya çalıştı. Babası sallanarak doğrulurken, Alexandra bunun için onu bağışlayıp bağışlamayacağını bilmiyordu.

"İyi zaman geçiriyoşunuj, di'mi?" diye sordu babası sırıtarak.

"Evet, harika zaman geçiriyorum," diye çıkıştı Alexandra, babasını salondan sürükleyerek çıkarması gerekip gerekmeyeceğini merak ederken. Ama bunu yapacak kadar güçlü değildi.

"Güzel." Babası aniden Alexandra'nın elinden kurtuldu ve duvara çarptı. "Uff!"

Yanakları öfkeden alev alev yanan Alexandra onun kolunu tutarak omuzlarına attı. "Gidiyoruz," dedi, elinden geldiğince sakince konuşmaya çalışarak, ki bu kadar öfkeliyken sakin görünmeye çalışmak hiç de kolay değildi.

"Gitmek istemiyor'm ki," dedi babası. "Kâat!"

Alexandra babasına baktı ve Edgemont ona gülümseyince genç kadın neredeyse ağlayacaktı. Evden çıktığı her gece babası bu hale mi geliyordu? Bu kesinlikle çok üzücüydü. En kötüsü de, annesi yaşıyor olsaydı babasının alkol eğiliminin asla kontrolden çıkmayacağını bilmesiydi.

"İzin verir misiniz?" diye sordu Clarewood Dükü.

Alexandra donakaldı. Babasının ağırlığının yarısı ile kolu omuzlarındayken ve saçları çözülerek dağılmaya başlamışken, başını kaldırıp baktı.

www.roche.com.tr

Dükün masmavi gözleri ona bakıyordu. Yakışıklı yüzünde aşağılama ya da eleştiri yoktu. Son derece sakindi ve ve o anda Cebelitarık Kayası'na[1] benziyordu.

Alexandra kalbi duracakmış gibi hissetti. "Pardon?"

"Size yardımcı olabilir miyim?" Dük baş döndürücü bir şekilde gülümsedi.

Bu hiçbir kadının direnemeyeceği bir gülümsemeydi. Alexandra sarhoş babasını dükün kollarına bırakmak ve gözyaşlarına boğulmak istiyordu. Bunun yerine babasının kolunu omuzlarına daha sıkı sardı, başını dimdik tuttu ve gözlerindeki nemi gidermek için gözkapaklarını hızla kırpıştırdı. Bunu yaparken bile, babasını binanın dışına çıkarmak bir yana, muhtemelen salondan bile taşıyamayacağını biliyordu.

Ve Clarewood, Alexandra'nın hayatı boyunca gördüğü en baştan çıkarıcı erkek, bu aşağılanmaya tanık oluyordu.

"Muhtemelen onu taşıyamazsınız," dedi Clarewood nazikçe.

Haklıydı. Alexandra dudaklarını yalarken, dükün bu davranışının –kesinlikle kahramanca olmasına rağmen– daha fazla ilgi ve dedikoduya yol açacağını düşündü. "Haklısınız." Cesaretini toplayarak yine genç adamın gözlerine baktı.

Alexandra hayatı boyunca bu kadar derin, zeki ve delici bakan gözler görmemişti. O sırada Clarewood eğildi ve Edgemont'ın kolunu Alexandra'nın omuzlarından alarak kendi kolunu adamın beline sıkıca doladı. Edgemont sarhoş bir şekilde itiraz etti.

"Baba, Dük'le birlikte dışarı çıkıyorsun," dedi Alexandra elinden geldiğince sakin bir şekilde. "Ben de geliyorum ve sen eve gidiyorsun."

"Eve gitmek istemi... Dük mü?" Edgemont, Clarewood'a şaşkınlıkla baktı.

---

1 Yunan mitolojisinde Herkül'ün Cebelitarık Boğazı'nı geçmek için ikiye ayırdığı yarısı Avrupa'da diğer yarısı ise Afrika'da bulunan büyük kaya. (ed.n.)

"Sakin olun, bayım," dedi Clarewood sakin ama otoriter bir sesle. "Gece sona erdi ve Bayan Bolton'ın dediği gibi, eve gidiyorsunuz."

Demek adını biliyordu.

Edgemont'ın gözleri kocaman açıldı. "Majesteleri," diye fısıldadı şaşkınlık ve teslimiyetle.

Clarewood babasını neredeyse taşıyarak götürürken, Alexandra gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu.

Kız kardeşlerinin gelip yanında sessizce durduğunu fark etti; onlar da aynı çaresizlik ve gerginliği paylaşıyorlardı. Clarewood yürümeye başladığında, Alexandra sessiz ve şaşkın kalabalığın farkına vardı. Salondaki bütün gözler Clarewood'a ve sarhoş, soytarı görünümlü yüküne dönmüştü.

Aniden iki beyefendi dükün yanına koştu. Alexandra genç adamın koyu kumral saçlarını tanımıştı; bu Sör Rex'in yirmili yaşlarının başlarındaki oğlu Randolph de Warenne'di. Diğer adamı yıllardır görmemiş olsa da kim olduğunu biliyordu; esmer, etkileyici ve yakışıklı armatör Alexi de Warenne. İki adam Clarewood'u çabucak yükünden kurtardılar.

"Onu eve götürmesi için bir araba ve uygun bir refakatçi bulun," dedi Clarewood sakince frakını düzeltirken.

"Onu ben götürürüm," dedi Randolph ciddi bir tavırla gülümseyerek.

"Teşekkür ederim." Clarewood genç adamın gülümsemesine karşılık verdi. "İstersen benim arabamı kullanabilirsin. Sana minnettarım, Rolph."

Alexandra, Randolph'un dükü memnun etmeye hevesli olduğunu düşündü; babasını güvenli bir şekilde eve götürecek olması dışında Alexandra için bu davranışının bir önemi yoktu. Ama aynı zamanda iki adamın birbirlerine ne kadar benzediğini de fark etmişti; Randolph'un saçlarının kumral ve Clarewood'unkinin simsiyah olması dışında.

Yüz hatlarındaki benzerlik dikkat çekiciydi; ciltlerinin koyu tonu da öyle. Randolph babasını götürmek için dönmeden hemen önce, de Warenne erkeklerinin ünlü parlak mavi gözlerini de paylaştıklarını gördü. Elbette ki bunların hiçbirinin önemi yoktu. Böyle detayları şimdi neden fark ettiğini bilmiyordu.

Clarewood dönüp tekrar ona yaklaştı.

Alexandra'nın kalbi duracak gibi oldu. Yanında duran kardeşleri de kıpırdandı ve Alexandra kızarmaya başladığını hissetti. Dük onu bayılmaktan kurtarmıştı. Dedikoduları duymuş muydu? O da Alexandra'yı kınıyor muydu? Toplumdan dışlanması gerektiğini mi düşünüyordu? Babasının davranışıyla ilgili aklından neler geçiriyordu? Hayatını terzilikle kazandığı gerçeğiyle ilgili ne düşünüyordu? Alexandra onun ne düşündüğünü neden umursuyordu ki?

Dük adımlarını bile aksatmadan, yanından geçen bir garsonun taşıdığı tepsiden ince bir kadeh aldı. Bir an sonra kadehi Alexandra'ya uzatmıştı. "Şampanya her türlü rahatsızlığa iyi gelmez. Ama bir içkiye ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz."

Alexandra kadehi minnettarlıkla kabul etti. Clarewood, Alexandra'nın kız kardeşlerine bir bakış attı. Kızlar emir almış gibi başlarını öne arkaya sallayarak dönüp birkaç adım uzaklaştılar. Alexandra bakışlarını Clarewood'dan ayıramıyordu ama salondaki diğer herkesle birlikte kardeşlerinin de baktığını biliyordu.

"Sıkıntınız için üzüldüm, Bayan Bolton."

Bu ne demekti şimdi? Neden umursuyordu ki? "Herhangi bir şeye üzülmeniz için bir neden yok. Beni bayılmaktan kurtardınız. Sarhoş babamı salondan çıkarıp güvenli bir şekilde eve gönderdiniz. Teşekkür ederim."

"İlki benim için bir zevkti. İkincisiyse benim tercihimdi." Clarewood'un dudakları kıvrıldı.

Alexandra yine de adamın neden ilgilendiğini merak ediyordu. "Kesinlikle hoş olmayan bir tercihti ve böyle bir tercih yapmak zorunda değildiniz. Tekrar teşekkür ederim, Majesteleri. Nezaketiniz hayranlık uyandırıcı."

Clarewood bir an için Alexandra'yı inceledi. "Buna nezaket denemez." Eğildi. "Sizi bekleyen bir talibiniz var sanırım. Bir beyefendi ne zaman gitmesi gerektiğini bilir."

Alexandra, Denney'nin gözlerini kocaman açarak arkalarında beklediğini gördü ve Clarewood'un ses tonundaki alaycılığı yanlış anlamadığını fark etti. Alexandra'nın gerginliği arttı. Mahcubiyeti de. Nasıl olduysa, Denney'nin kendisine kur yaptığını Clarewood bir şekilde anlamıştı.

Dük genç kadına döneceğine söz verir gibi tuhaf bir bakış attı ve gitti.

Alexandra bir kasırga –ya da başka bir doğa felaketini– atlatmış gibi hissederek olduğu yerde kalakaldı.

www.webcanavari.net

www.webcanavari.net

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ST. LUCIEN OTELİ'NİN STAG SALONU[2] özel bir kulüp kadar seçkindi. Gelenlerin üye olması gerekiyor ayrıca başgarson, ortama uymayan kişileri devasa oymalı kapılardan geri döndürmekte hiç tereddüt etmiyordu. Tüccarlar, bankerler, fabrikatörler ve hukukçular, yanlarında doğru refakatçiler olmadan veya doğru şekilde tanıştırılmadan giremezlerdi. Basitçe ifade etmek gerekirse, burası ülkenin üst sınıf seçkinlerinin sığınağıydı. Stephen, Stag Salonu gibi yerlere nadiren giderdi ama arada bir yalnız kalmak güzeldi.

Şimdi elini Randolph'un omzuna koymuş onu içeri yönlendiriyordu. Başgarson eğildi. "Majesteleri. Bay de Warenne."

Kaliteli mobilyalar, altın yaldızlı antikalar ve Aubusson el halılarıyla döşenmiş, loş salona kardeşiyle birlikte girerken, Stephen başını garsona doğru hafifçe eğdi. Saat neredeyse geceyarısıydı ve ortamdaki beyefendilerin hepsi –birkaç istisna dışında– onun yaşlarındaydı. Birçoğu çoktan birkaç kadeh devirmişti. Çeşitli grupların yanından geçerken, "Majesteleri," mırıltıları duyuldu. Alexi, Jack, Ned ve genç kardeşi Charles –herkesin bildiği adıyla Chaz– salonun

---

2 Bir kulübün sadece erkeklere açık kısmı. (ed.n.)

ucundaki geniş koltuklara oturdular. Pencereler parka bakıyordu ve bu gece ay parlaktı.

"Yolunuzu mu kestiler diye merak etmeye başlamıştık," dedi Jack O'Neill. Bacak bacak üstüne atmıştı ve bir elinde purosu vardı.

"Genç arkadaşımı fazlasıyla iştahlı bir baronesin elinden kurtarmam gerekti," dedi Stephen ciddi bir tavırla. "Leydi Dupre'ye kur yapıyordu da."

Randolph, kanepede Alexi'nin yanına oturdu. Alexi bir kadehe kaliteli konyak doldurarak ona doğru itti. "Doğum günü partisindeki en güzel kadın oydu ve açıkçası, ben daha ona yaklaşmadan kendisi zaten beni gözleriyle yiyordu," dedi Randolph.

"Senin gözünde hepsi güzel zaten," dedi Chaz.

"Niyetini açıkça belli etmesen daha iyi olurdu," diye araya girdi Stephen, "çünkü şimdiki sevgilisi tam yanında duruyordu ve kocası da işitme mesafesindeydi."

"Leydi Dupre, ha," diye mırıldandı Alexi. "Aferin, Rolph."

Randolph kadehini teşekkür edercesine kaldırdı.

Stephen sandalyeyi kanepenin yanına çekerken Alexi'ye baktı. Arkadaşı sarhoş olmaya başladığını belli eden bir tavırla kanepenin minderlerine yayılmıştı ve bir kadeh daha içmeye hazırlandığı açıktı. Kafese kapatılmış ve bakıcısının içeri girmeye cesaret etmesini bekleyen simsiyah bir pantere benziyordu. Stephen'a dönerek uyuşuk bir şekilde gülümsedi.

"Fetihlerden söz açılmışken, Bayan Bolton kendisini bu gece bir değil, iki kez kurtarmış olmana minnettar kalacağını belli etti mi?" diye sordu Alexi.

Stephen kendisine konyak doldururken Alexandra Bolton'ın, babası yüzünden yaşadığı mahçubiyeti hatırlayınca öfkelendi. "Edgemont utanç verici biri."

"Bayan Bolton durumla gayet iyi başa çıktı," dedi Ned kararlı bir tavırla. "Zor durumda bile zarif davranmayı bildi."

Stephen başıyla sessizce onayladı.

"Dikkat çekici bir kadın," diye vurguladı Jack. "Boyu da neredeyse benim kadar."

Stephen, Jack'e anlamlı bir bakış attı.

"Asla senin avına sarkmam," dedi Jack gülerek. Sonra ciddileşti. "Onun için üzüldüm. Ve kardeşleri için de. Edgemont'ı kurşuna dizmek gerek."

"Bu biraz abartı olur," dedi Ned gülümseyerek. "Artık uygar dünyadasın, Jack. Yoksa unuttun mu?"

Jack yumruklarını açıp kapadı. "Sanırım gerçekten biraz vahşileştim." Etrafına bakındı. "Bir han ve birkaç güzel, ateşli fahişe bulalım. Canım sıkıldı."

Chaz ve Randolph birbirlerine baktılar. "Bir yer biliyorum," dedi Chaz, bıkkın görünmeye çalışarak.

Ağabeyi ona baktı. "Sen daha küçüksün," diye çıkıştı Ned. "Koruman gereken bir ismin var."

"Aynen. Küçüğüm, vâris değil," dedi Chaz rahat bir tavırla ve içkisini bitirirken Randolph'la fısıldaşarak gecenin geri kalanı için plan yaptı.

Alexi, Stephen'a döndü. "Tekrar soruyorum. Şu son avın nasıl gidiyor? Bayan Bolton gerçekten minnettar kaldı mı?"

Stephen heyecanlandığını hissetti. Cevap verirken Bolton'ın ne kadar gururlu göründüğünü düşündü. "Minnettar kaldı ama temkinliydi de... istediğin cevabı aldın mı?"

"Evet," dedi Alexi gülümseyerek. "O Charlotte Witte değil. Aslını istersen, bu kez biraz dirençle karşılaşabilirsin. Bu arada, Elysse, Bayan Bolton'ı daha yakından tanımak istiyor. Ariella onları tanıştıracakmış."

Stephen iç çekti. Kuzeninin özel hayatına müdahale edeceğini tahmin etmişti –zaman zaman bekârlığıyla ilgili başının etini yiyorlardı– ama Alexandra Bolton'a karşı ilgisini neden umursadıklarını anlamıyordu. Alexi'nin haklı olabileceğini düşündü. Genç kadın sadece gururlu değildi, aynı zamanda onunla flört de etmemişti ki Stephen'ın karşısına çıkan kadınların hepsi flörtçü ve kurnazdı. "İçinde bulunduğu zor durum düşünülürse, er geç bir anlaşmaya varabileceğimizden eminim. Ve karınla kardeşine bu işe karışmamalarını da söyleyebilirsin. Çünkü gerçekten karışmalarını gerektirecek bir şey yok."

Alexi gülümsedi. "Ama mesele şu ki bu kez gerçekten araya girmeleri *gerektiğini* düşünüyorum; Bayan Bolton çok özel biri."

Stephen ona baktı. "Neyin peşindesin?"

"Senin tipin değil; yani bir ilişki için," dedi Alexi çabucak.

"Ne kadar da yanılıyorsun."

Alexi kendinden emin görünüyordu ve bu Stephen'ı huzursuz etmişti.

"Evli değil mi?" diye sordu Ned bakışlarını dikerek. "Üstelik soylu da?"

Stephen iyice huzursuz oldu. "Yaşı geçkin, Ned, evde kalmışın teki, Tanrı aşkına. Ve zaten bir skandala karışmış, dolayısıyla acımasızca yararlanmak isteyeceğim masum bir genç kız olduğu söylenemez."

"Sağlam bir kadın," dedi Ned. "Ve gururlu. Bunu herkes görebilir. Eğlenceni başka yerde aramalısın."

Stephen ona soğuk gözlerle baktı ama Ned aldırmadı bile. Bir gün kuzeni Adare Kontu olacaktı ki bu güçlü bir unvan ve pozisyondu. Ned'in kendisine boyun eğmesini beklemiyordu ama sorgulanmak da hoşuna gitmemişti ve kuzenlerinin bu olaya karışmasından rahatsız olmuştu. Charlotte'la ya da daha önceki metresiyle –ya da *ondan* öncekiyle– ilgili kimse tek kelime etmeye gerek görmemişti.

Ama Alexi bir açıdan haklıydı: Alexandra, Charlotte'a hiç benzemiyordu.

"Anne Sinclair, bu geceki gibi bir durum karşısında ne yapardı acaba?" dedi Alexi kısık sesle.

Diğerleri güldü. Stephen'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi ve içkisini yudumlarken Alexi'nin neden böyle bir karşılaştırma yaptığını merak etti. "Aynı ölçüde zarif ve saygın davranacağından eminim," dedi, böyle düşünmemesine rağmen. "Leydi Anne ilgini mi çekiyor, Alexi?"

"Benim mi? Elbette hayır. Bir bakalım... kaç yaşındaydı o? On sekiz mi? Becerileri neler? Ah, bir dakika, bütün hayatı boyunca şımartıldı. Ama mükemmel bir dansçı. Terbiyesi ve görgüsü de kusursuz. Bu arada ikiniz hoş bir çift olurdunuz; bence baş döndürücü bir düşes olurdu. Herkes benimle hemfikir, değil mi?"

Şimdi herkes sessizdi. Yoğun bir ilgi vardı.

Stephen çok rahatsız olmuştu. "Anne'i düşündüm ve onu reddetmeye karar verdim."

"Elbette öyle. Ve ben de kararını destekliyorum," dedi Alexi. "Söylesene, Bayan Bolton'ın kardeşlerine ve babasına bakabilmek için dikiş dikerek para kazandığını duydun mu?"

Alexi ona yem atıyordu ama Stephen nedenini bilemiyordu. "Becerikliliğine hayran oldum."

Alexi ağzı açık halde Stephen'a baktı. "Ciddi misin?"

Biri güldü.

"Bence ailesini geçindirmek için çalışmak zorunda olması büyük bir trajedi," dedi Randolph.

"*Aynen* öyle," dedi Stephen, Alexi'ye dikkatle bakarak. "Hayat trajedilerle doludur."

"Ve hayat güzel, genç, şımarık kızlarla da doludur." Alexi kadehini Stephen'a doğru kaldırdı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Stephen meydan okurcasına. Ama son on yılda kendisine önerilen genç hanımları anımsadı; her biri Anne'in kopyasıydı. "Çünkü ben de aynı ölçüde şımarık başka bir genç hanımı hatırlıyorum... elbette ki sen onu sunakta terk edip bilinmeyene yelken açmadan önce." Stephen da kadehini Alexi'ye doğru kaldırdı ve bu arada neredeyse boşalmış olduğunu fark etti.

Alexi hâlâ gülümsüyordu ama artık gözleri gülmüyordu. "Onu yemin ettikten sonra bırakmakla korkunç bir hata yaptım. Leydi Anne'in karın gibi muhteşem; görüşleri, fikirleri, iradesi ve *gücü* olan bir kadına dönüşebileceğini hayal edemiyorum. Bayan Bolton bana Elysse'yi hatırlatıyor; görünüşüyle değil, cesaretiyle." İçkisini bitirdikten sonra sözlerine devam etti: "Sanırım az önce karıma hakaret ettin."

Stephen özür dilemesi gerektiğini biliyordu ama Alexi'nin Alexandra Bolton hakkında son söyledikleri, ilk söylediklerinden bile daha sarsıcıydı. Ancak Alexandra o gece gerçekten de cesurca davranmıştı. Bunu kimse inkâr edemezdi. "Görüşleri olan bir kadın benim işime yaramaz," diye mırıldandı.

"Tanrım, önce bana, sonra da Elysse'ye ve şimdi de ailedeki bütün kadınlara hakaret ettin," dedi Alexi aniden ayağa kalkarak.

"Öyle demek istemedim," dedi Stephen kendisi de ayağa kalkarken.

"Bence Anne ya da onun gibi biri ile evlenmelisin," dedi Alexi. "Bazen tam bir ahmak gibi konuşuyorsun. Sırf seni büyüten o alçağı memnun etmek –ve böylece kendin de *tıpkı* o alçak gibi olabilmek– için seni ağlatana kadar can sıkıntısı yaratacak bir kadınla evlenmeyi kesinlikle hak ediyorsun. Hemen özür dile."

Jack gülmeye başladı.

Sonunda Stephen'ın sabrı taştı. "Ben mi ahmağım? Asıl sen, bir kadın gibi her işe burnunu sokuyorsun."

Alexi'nin gözleri kocaman açıldı ve sonra öfkeyle kısıldı. "Ah-ha!" dedi.

Stephen kendini yumruk atmaya hazırladı.

Ama tam Alexi yumruğunu sıkarken, Ned yerinden kalktı ve iki adamın arasına girdi. "*Majesteleri*'ne vurmayı düşünüyor olamazsın."

"Majesteleri'ymiş, hadi oradan. Neden vurmayacakmışım? Bunu zaten yüz kere yaptım," diye hırladı Alexi.

"Stephen bunu hak etti," dedi Jack zevkle sırıtarak. "Elysse'ye hakaret etti ki kendisi tek kardeşim olur. Ve *bana* kadın deseydi, saçlarıyla kemerimi süslerdim." Bir dövüş izleme hevesiyle daha genç olan iki adama göz kırptı.

"Haydi, vur bana," dedi Stephen kısık sesle. "Karşılık vermeyeceğim."

Ama Alexi onu çok iyi tanıyordu. "Karşılık vermeyeceksin çünkü dövüşürsek benim kazanacağımı biliyorsun."

Stephen gözlerini devirdi.

"Bahse gireceğim," dedi Jack. "Katılmak isteyen var mı?" Chaz ve Randolph'a baktı.

"Kimse dövüşmüyor," dedi Ned. "Bu masada olmaz." Sonra ekledi: "Anne Sinclair'ı gerçekten eş adayı olarak düşünüyor musun? Bütün bunların nedeni o mu?"

"Hayır, düşünmüyorum," dedi Stephen kararlı bir tavırla. "Ve bu gece Alexi'yi neyin alevlendirdiğini de bilmiyorum. Bir gün evleneceğim açık ve evet, bir genç kız seçeceğim. Elysse'ye hakaret ettiğim için özür dilerim. Onu çok severim. Birçok açıdan kardeşim gibi görürüm."

Alexi aniden neşelenerek gülümsedi. "Bunun doğru olduğunu biliyorum. Ama hâlâ sersemin tekisin. Yüz farklı adayı düşündün. Ama bu senin değil, Tom'un hatası. Sonuçta onu taklit edip küçümsediğin bir kadınla muhteşem bir münzevi hayatı yaşayacaksın."

Ned, Alexi'nin omzunu tuttu. "Özür diledi. Artık konuyu kapayalım."

Stephen kollarını göğsünde kavuşturarak Alexi'ye baktı. Kuzeninin yanıldığını umuyordu. Ama çocukken Clarewood'u soğuk ve issiz bir yer olarak görürdü ki bunu hâlâ çok net hatırlıyordu. "Muhteşem bir münzevi hayatı mı? Şimdi de şair oldun," dedi öfkesini kontrol etmeye çalışarak.

"Gerçekler acıdır." Alexi omuz silkti. "Fikrimi değiştirdim. Alexandra'nın peşinde koşmaktan vazgeçmeli ve kesinlikle Anne'le evlenmelisin."

"Ne demek istediğini anladım, daha fazla uzatma."

"Ne demek istiyormuş?" diye sordu Jack.

"Anne gibi genç ve deneyimsiz birinin yanlış bir seçim olduğunu ki bu yüzden onu sürekli Bayan Bolton'la kıyaslıyor. Şimdi de bağımsız, fikir sahibi, güçlü, iradeli ve kendi adına düşünebilen bir kadınla evli olmanın zevklerini anlatacak."

"Ailenin geri kalanının aksine," dedi Jack, "evliliğe *hem* teoride *hem de* uygulamada karşıyım." Gülümsedi.

"Bunlar son utanç verici sözlerin olsun," dedi Alexi.

"Alexi kibrin hoş bir şey olmadığını anlamayacak kadar âşık," diye ekledi Stephen.

"Bunlar da senin son utanç verici sözlerin olsun." Alexi, kuzeninin omzunu sıvazladı. "Endişelenme, umut var. Sonuçta bir de Warenne'sin ve bir gün bir zamanlar ne kadar inatçı ve aptal olduğunu düşünüp birlikte güleceğiz."

"Bu durumu bu kadar önemsemene çok sevindim ama şimdi oturup içkilerimizi içebilir miyiz? Yoksa beni kışkırtmaya devam etmek mi istersin?"

Alexi başını iki yana salladı. "Bu gecelik yeter; ben eve gidiyorum. Bağımsız, aklından geçeni söyleyen, kendi adına düşünebilen karıma." Sırıttı. "İçkilerinizin keyfini çıkarın."

Alexi gittikten sonra diğerleri birbirlerine baktılar; hepsi bekârdı ve Ned bile kafayı çekmeye eğilimliydi. "Erkekliğini kaybetmiş," dedi Jack.

Stephen hemfikirdi; neredeyse. "Bu söylediğini *duymasın*."

"Bence özgürlüğümüze kadeh kaldıralım ve sahip olduklarımıza şükredelim," dedi Jack. "Bir kere ben asla öyle olmayacağım."

Stephen eline bir kadeh alırken Alexandra'yı düşünüyordu. "En azından o gerçekten mutlu," dedi.

ALEXANDRA SABAHKİ İŞLERİNİ YAPARKEN çok dalgındı. Önceki geceyi düşünmekten kendini alamıyordu. Onu hedef alan dedikoduları unutmak imkânsızken, zihninde en büyük yeri Clarewood Dükü kaplıyordu.

Yıkanıp giyindikten sonra çok geç kalmış bir kahvaltı için –saat on birdi ve neredeyse öğle yemeği saati geliyordu– aşağı inerken duraksayarak elini eski ahşap tırabzana koydu. Vücudu gerildi ve göğsünün sıkıştığını, sonra da kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Dükün müthiş yüz hatlarını zihninde çok net görebiliyordu. Bir kez yolları öyle kesişmişken, hiçbir kadının unutamayacağı bir adamdı.

Kendisini ve babasını neden kurtardığını hâlâ anlayamıyordu. Ama en önemlisi, neden ondan o kadar etkilendiğini ve aklından çıkaramadığını çözemiyordu.

Owen'a duyduğu aşkın haklı gerekçeleri vardı; onu sevmişti ve onunla evlenmeyi planlamıştı. Ama Clarewood tam anlamıyla bir yabancıydı.

Ve önceki gece o da Alexandra'yla ilgilendiğini belli etmişti ancak onun düşündüğü türde bir ilgi skandal olurdu. Sanki Alexandra'nın daha fazla skandala ihtiyacı varmış gibi! Yine de fark etmezdi; hem de hiç. Bugün Clarewood'un aklı başına gelir, Alexandra'yı unuturdu.

www.roche.com.tr

Olması gereken de buydu, Alexandra onun düşündüğü gibi bir kadın değildi. Clarewood'un niyeti her neyse, Alexandra ilgilenmiyordu.

Kalp atışları hızlanmıştı ama uyandığındaki kadar üzgündü. Açıkça görülüyordu ki Denney'nin davetini kabul etmek bir hataydı. Bu hatası yüzünden kardeşleri de zor durumda kalmıştı. Ama önceki geceyi yaşamak, kısa bir süre için kendini Clarewood'un kollarında bulmak, bütün eski yaralarını tekrar açmıştı. Bir türlü uyuyamamıştı. O güçlü kollar tarafından sarıldığında neler hissettiğini düşünüp durmuştu. Sadece hatırlamak bile bütün vücuduna ateş basmasına neden olmuştu. Üstelik şimdi sürekli Owen'ı ve neredeyse sahip olacakları şeyi de düşünüp duruyordu. Geçmişin acısı bir şekilde geri dönmüştü ve her zamankinden daha şiddetliydi.

Neredeyse farklı tercih yapmış olmayı dileyecekti ama bu da aynı ölçüde korkunçtu. Daha önceleri yaptığı seçimden hiç şüphe etmemişti. Kardeşlerine ve babasına bakma kararı, ahlâki açıdan doğru olandı. Ölüm döşeğindeyken Elizabeth'e ailesine bakacağına söz vermiş, yemin etmişti. Yemini Alexandra için kendi mutluluğundan daha önemliydi.

"Neden merdivende heykel gibi duruyorsun?" Olivia'nın yumuşak sesi düşüncelerini böldü.

Alexandra aniden irkilerek gerçekliğe döndü ve gülümsedi. Kardeşine katılmak için hızlı adımlarla merdivenden indi. "Uyuyakalmışım," dedi. Ancak şafakta uykuya dalabilmişti. Her zamanki kalkma saatini geçirmiş olmasına şaşmamak gerekirdi.

"Sen asla uyuyakalmazsın," dedi Olivia endişe dolu gözlerle bakarak.

Bütün gece ne kadar huzursuz ve düşünceli olduğunu açıklayarak kardeşinin endişesini artırmasına gerek yoktu, dolayısıyla bu yorumu duymazdan gelmeyi tercih etti. "Acıktım," dedi. "En azından bana katılıp benimle çay içer misin?"

Olivia cevap veremeden kütüphanenin kapısı açıldı ve Edgemont üzerinde hâlâ frakıyla –artık baştan aşağı buruşmuştu– dışarı

çıktı. Uzamış sakallarıyla da rezil görünüyordu. "Günaydın," dedi ve kızlarına göz kırptı.

Alexandra o kadar öfkeliydi ki cevap bile vermedi; konuşmaya başlarsa susmayacağından korkuyordu. En azından şimdilik. Babasının yanından geçerek peşinde Olivia'yla mutfağa yürüdü. Ama Edgemont arkalarından geldi. "Ne büyük kabalık!" diye haykırdı. "Senin neyin var bugün?"

Alexandra ocağa yaklaştı ve titreyen elleriyle bir kibrit çaktı. Çaydanlığa su koyup ocağın üzerine yerleştirdi.

"Kızgın mısın?" Edgemont yüzünü buruşturarak şakaklarını ovuşturdu. "İyi bir gece miydi? Çoğunu hatırlayamıyorum."

Alexandra olduğu yerde hızla döndü. "Hayır, iyi bir gece değildi çünkü sen ayakta duramıyordun!"

Edgemont yerinde doğruldu. "Benimle bu şekilde konuşamazsın."

Alexandra derin bir nefes aldı. Asla kendini kaybetmez, bağırmazdı ama az önce babasına bağırmıştı. Kendi babasına hakaret etmişti. Kendini sakinleşmeye zorladı. "Neden? Harrington Malikânesi'nde herkesin önünde sen kendini küçük düşürdün zaten." Şimdi sakince konuşuyordu. "Dün gece eve nasıl geldiğini biliyor musun?"

Edgemont şaşkın gözlerle baktı. "Hayır, bilmiyorum."

"Clarewood Dükü seni balo salonunun bir ucundan diğerine taşıdı, baba. Evet, o kadar berbat durumdaydın. Sonra Randolph ve Alexi de Warenne seni dışarı çıkardı. Sanırım seni genç Randolph de Warenne eve getirdi."

Edgemont sapsarı oldu. Sonra tekrar yerinde doğruldu. "Bir erkeğin hakları vardır ve benim de cin içmeye hakkım var. Abartıyorsun; şimdi hepsini hatırlıyorum." Duraksayarak derin bir nefes aldı ve dönüp Olivia'ya baktı. "Kahvaltımı hazırla," dedi.

Olivia dudaklarını büzdü ve söyleneni yapmak için babasının yanından geçti.

Çaydanlık ıslık çalmaya başladı. Alexandra yavaşça dönerken öfkeyle dolup taşıyordu ve çaydanlığı ateşten alıp sakince tezgâhın üzerine koyarken de, aslında yapmak istediği şey onu olanca gücüyle masaya vurmaktı. Yine Clarewood'u düşünüyordu. *Lanet olsun*, diye söylendi içinden.

Normalde küfür de etmezdi; kendi düşüncelerinde bile.

"Denney bugün nasıl?" diye sordu Edgemont dikkatle. Aklını başına toplamaya başlamış gibiydi.

"Bilmiyorum." Alexandra kendisi ve Olivia için birer fincan çay koydu. "Sen de ister misin, baba?"

"Evet."

Alexandra babasının fincanını da doldurdu ve ona döndü. "Teklifini geri alacağından eminim ve bu senin hatan olacak. Artık içmeye son vermek zorundasın. Bu utanç verici ve böyle bir şeye ayıracak paramız yok."

Edgemont kızına bakarken, Alexandra da babasının gözlerine bakarak tabağıyla birlikte çay fincanını uzattı. Edgemont tek kelime etmeden mutfaktan çıkıp yemek masasına giderek oturdu.

Alexandra, Olivia'ya baktı. Babalarının değişmeyeceğini ikisi de biliyordu.

"ZİYARETÇİLERİMİZ VAR," dedi Corey. "Daha doğrusu, *bir* ziyaretçimiz var."

Alexandra reçelli kızarmış ekmeğini yeni bitirmişti. Corey mutfak penceresinde duruyordu ve Alexandra da öğleden önce kimin gelmiş olabileceğini görmek için ayağa kalkmıştı. Yaklaşan siyah arabayı görünce Denney'nin geldiğini anladı.

Gerildi. Önceki gece onları eve getirmişti ama saat geçti, herkes yorgundu ve aralarında üstünkörü bir konuşma geçmişti. Corey yolda uyuyakalmıştı ve Denney Alexandra'yı da uyumaya teşvik etmişti. Alexandra uyumamış, sadece Denney'yle konuşmak zorunda kalmamak için uyur gibi yapmıştı. Şimdi teklifini geri çekmek için bir mesaj gönderip göndermediğini merak ediyordu. Yoksa bunu yapmak için kendisi mi gelmişti? Bir mesaj daha nazik olurdu. Diğer yandan, sadece Edgemont'la konuşması da yeterliydi. Ve Alexandra korkuyordu çünkü Denney kardeşlerinin son umuduydu.

Bu durumu kabullenmeyi reddetti. Kardeşlerinin son umudu kendisiydi. Onlara saygın bir gelecek sağlama çabasından vazgeçemezdi.

Corey pencereden döndü. "O geldi. Sana eşlik etmemizi ister misin?"

"Buna gerek yok." Alexandra önlüğünü çıkardı ve içgüdüsel olarak saçlarını kulaklarının arkasına aldı.

"Teklifini geri çekecek, değil mi?" diye sordu Corey. Ciddiydi.

"Şüphesiz. Ona ne kadar karşı olduğunuz düşünülürse, sevinmeniz gerekir."

"Dün gece korkunç şeylerle suçlandın, Alexandra! Teklifin bu şekilde bozulmasını asla istemezdim."

Alexandra kardeşinin omzunu sıvazladı. "Dün geceyi unut, Corey." Olivia'ya bir bakış attıktan sonra kapıya yürüdü. Reddedilmek hiçbir zaman hoş değildi... tokmağı çevirirken korkudan kalbi duracak gibiydi.

Denney bizzat gelmişti. Yolculuktan dolayı kızarmış gibiydi ve gülümsemiyordu; aksine, asık suratlıydı. "İyi günler, Bayan Bolton."

Alexandra korkusunu bastırarak beyefendiyi selamladı ve onu içeri kabul edip salona aldı.

"Çok mu erken geldim? Dün gece hiç uyuyamadım, Bayan Bolton, sürekli sizi düşündüm."

Alexandra hüzünlü bir tavırla gülümsedi. "Babamın dün geceki davranışı için özür dilemeli ve bizi davet ettiğiniz için bir kez daha teşekkür etmeliyim."

"Özür dilemenize gerek yok," dedi Denney.

Alexandra keskin bir nefes aldı. "Elbette var."

"Hayır." Denney başını iki yana salladı. "Çok huzursuzum. Dün geceye katlanmak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm. Niyetim asla bu değildi!"

"Ben iyiyim," dedi Alexandra. "Unutuldu bile." Zorlukla gülümsedi. Adama kendini iyi hissettirmek zorundaydı. "Neden geldiğinizi biliyorum, Bay Denney. Ve size hak veriyorum."

"Güzel. O halde dün geceki art niyetli dedikodular yüzünden öfkeli olduğumu bilmelisiniz!" diye bağırdı Denney.

Alexandra donakaldı. "Duydunuz mu?"

Denney ciddi bir tavırla başıyla onayladı.

"Ama hiç belli etmediniz."

"Sıkıntınızı daha da artırmak istemedim."

Bütün o iğrenç dedikoduları ve Owen'la ilgili yalanları Denney'nin de duyduğunu anlayınca Alexandra kızardı. "Haklısınız, Bay Denney," dedi sonunda: "Hiçbir beyefendi sosyal açıdan kabul görmeyen bir eş istemez."

Denney gözlerini kocaman açarak baktı. "Ne? Böyle mi düşündünüz? Duyduğum iğrenç şeylere inanmıyorum, asla! Ve siz tanıdığım en saygın hanımsınız. Siz parlıyorsunuz, Bayan Bolton, o cadılarsa gölge saçıyor. Kişiliğinize dair neden böyle karalamalarda bulunduklarını kesinlikle anlayamıyorum."

Alexandra şaşkındı. Duyduklarına inanamıyordu. Morton Denney dedikodulara inanmamıştı. Alexandra'yı diğerleri gibi yargılamamış, kişiliğine inanmıştı.

Tam o sırada kardeşlerinin koridorda durmuş yüzlerini salonun aralık kapısına yapıştırmış olduklarını gördü. "Bana inanmanıza çok şaşırdım, efendim."

"Siz beş yıl boyunca eşimin giysilerini diktiniz, Bayan Bolton. Karakterinizi çözdüğüme inanıyorum."

Alexandra dudağını çiğnedi ve nefes verdi. "Yani bu öylesine bir ziyaret mi?"

"Başka ne olabilirdi ki?"

Alexandra kendini tutamadı. "Teklifinizi geri çekmeye gelmediniz mi?"

"Hayır, elbette hayır. Sadece dün geceden sonra iyi olup olmadığınızı görmeye geldim."

Alexandra, Morton'un yüce gönüllülüğüne inanamıyordu. Dönüp bir sandalye buldu ve oturdu. Denney yanına geldi. Alexandra başını kaldırıp ona baktı. "Sosyal açıdan kabul görmüyorum. Siz daha iyilerine layıksınız."

Denney tereddüt etti. "Nasıl daha iyisini bulabilirim, Bayan Bolton? Nasıl?"

Alexandra hem korku içinde hem de rahatlamış bir halde kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Denney hayatlarından çıkıp gitmeyecekti ve Alexandra bunu düşünürken korkuyordu çünkü Denney'nin kendisine nasıl âşık olduğunu görebiliyordu. Tanrı aşkına, keşke o da aynı duygularla karşılık verebilseydi ve Clarewood'u aklından çıkarabilseydi! Birkaç kez derin nefes alıp vererek ayağa kalktı. "Owen St. James beni sunakta terk etmedi, Bay Denney. Size ölen anneme verdiğim yeminimden ve Owen'ı geri çevirme kararımdan söz ederken yalan söylemiyordum."

Denney başıyla onayladı. O sırada Edgemont hızla odaya daldı. Tedirgin bir tavırla önce Alexandra'ya, sonra da Denney'ye baktı. "Baba," dedi Alexandra, felaketi engellemeyi umarak. "Denney ziyaretimize geldi."

Edgemont ileri atıldı. Denney şimdi huzursuz görünüyordu. "Dün gece iyi zaman geçirdiniz mi?" diye sordu babası açık açık. "Alexandra güzeldi, değil mi? Tıpkı annesi gibi, gerçek bir hanımefendi."

"Bayan Bolton her zaman güzel," dedi Denney.

"Benimle bir çay içer misiniz? Brendi için henüz çok erken." Babası gülerek Denney'nin koluna hafifçe vurdu.

Denney, Alexandra'ya baktı.

Edgemont'la dost olmaya niyeti varmış gibi görünmese de, bu evliliğin gerçekleşmesi için iki adamın iyi geçinmesi gerekiyordu. Bu yüzden Alexandra hafifçe gülümsedi ve Denney adamın teklifini başıyla onayladı, döndü ve Edgemont'la birlikte kütüphaneye yürüdü. O sırada kızlar salona girdiler. İkisinin de yüzleri bembeyazdı ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Teklifini geri çekmiyor," dedi Alexandra.

"Duyduk," diye fısıldadı Olivia.

Corey, Alexandra'nın arkasına, pencereden dışarı, ön avluya baktı. "Bir atlı geliyor."

Alexandra dönüp baktığında, bir adamın atını eşkin sürerek toprak avluya girdiğini gördü. Hayvan, Alexandra'nın hayatında gördüğü en kaliteli atlardan biriydi ve binicinin kim olduğunu tahmin edemiyordu. Kardeşlerine döndü. "Denney çok cömert, nazik ve bağışlayıcı bir adam."

Olivia, "Belki senden yirmi dört yaş büyük olduğu için biz de onu bağışlamalıyız," diye öneride bulundu.

"Bunu dert eden sizsiniz, ben değil," dedi Alexandra kısık sesle.

Ziyaretçi ön kapıyı çalıyordu. Alexandra atlının yolunu kaybetmiş olabileceğini düşündü. Denney'nin kendisini yanlış yargılamamış olmasına hâlâ hayret ederek peşinde kardeşleriyle salondan çıktı ve kapıyı açmaya gitti.

Kapının önünde duran kişi Randolph de Warenne'di. Çizmeleri çamurlanmış, yanakları rüzgârdan kızarmıştı. Elinde kâğıda sarılmış çok büyük bir buket tutuyordu.

Alexandra şaşkınlıktan Randolph'un kardeşlerinden birine asılıp asılmadığını düşündü.

"Bayan Bolton." Randolph gülümseyerek eğildi. "Bunlar size."

Yeni yeşermeye başlayan neşesi silindi. Mutlak bir şaşkınlık içinde, omzunun üzerinden kütüphanenin kapalı kapılarına bir bakış attı. Denney, Randolph de Warenne'in Alexandra'ya çiçek vermesine seyirci kalmazdı.

Kalbi duracak gibi oldu.

Arkasında kardeşlerinden biri derin bir nefes aldı.

Randolph sırıttı. "Bir kart var."

"Ah, affedersiniz," dedi Alexandra, titriyordu. Hayır, bu imkânsızdı. Clarewood ona çiçek göndermiş olamazdı. Bu mümkün değildi. Randolph'a içeri girmesini işaret ederek buketi aldı. "Uzun bir yolculuk muydu?"

"Çok... ama atım hızlı ve formdadır. Yolun büyük bölümünü dörtnala geldik." Corey ve Olivia'ya dönerek gülümsedi. "Buraya gelmem bir buçuk saat kadar sürdü."

Alexandra hâlâ titriyordu ve şaşkındı. Bu jestin ne anlama gelebileceğini bilmiyordu. Yoksa biliyor muydu? Alexandra salona girerken Randolph'a, "Kensett ve Clarewood arasındaki yeni demiryolunun yakında biteceğini söylüyorlar."

"Ben yine de atla gider gelirim," dedi Randolph gülerek. Corey'ye baktı.

"Çiçekleri aç," diye fısıldadı Olivia.

Alexandra buketi sımsıkı tuttu. "Zavallı Randolph donmuş gibi görünüyor. Ona sıcak çay ve çörek verebilir miyiz? Ah, Tanrım." Randolph'a döndü. "Dün geceki nezaketiniz için size teşekkür edemedim."

Kardeşleri kıpırdamadı.

"Ben iyiyim, gerçekten." Randolph sırıttı. "Ve babanızı eve getirmek benim için bir zevkti. Çiçekleri açın," dedi. "Siz bunu yapana kadar yanınızdan ayrılmam yasak."

www.roche.com.tr

Çiçekleri açana kadar yanından ayrılması yasak mıydı?

Clarewood'un görüntüsü şimdi bütün zihnini kaplamıştı. Ona çiçek göndermiş, Alexandra'yı unutmamış ya da fikrini değiştirmemişti.

Alexandra hâlâ şaşkın ve şimdi çok da isteksiz bir şekilde kâğıdı açtı. Her biri mükemmel bir şekilde açmış ve tek tek seçilmiş olduğu belli olan iki düzine şarap kırmızısı gül ortaya çıktı. Ortalarına da krem rengi küçük bir zarf iliştirilmişti.

Alexandra kıpırdayamıyordu.

Clarewood ne istiyordu?

Bunu neden yapıyordu?

Denney onunla *evlenmeye* kararlıydı.

Corey şaşkınlıkla baktı. "Bunlar hayatımda gördüğüm en güzel güller."

"Daha önce bu renkte gül görmemiştim," dedi Olivia heyecanla.

"Küçük bir servet değerindeler," diye böbürlendi Randolph.

Alexandra baş döndürücü çiçeklere baktı. Bu hediye aşırı ölçüde cüretkâr ve dramatikti. Ve Alexandra romantik olduğundan şüphe etse de, baştan çıkarıcı olduğu kesindi.

"Kartı oku," dedi Corey.

Alexandra'nın eli titremeye devam ediyordu. Çiçekleri Olivia'ya verdi, zarfı aldı, tırnağıyla açtı ve içindeki küçük kartı çıkardı. Büyük ve kalın bir *C* harfi dışında başka bir şey yazılmamıştı.

"Ne diyor?" diye sordu Corey.

Alexandra kartı gösterdi ve Randolph'a döndü. Randolph beklentiyle sırıtıyordu. Alexandra nihayet sesini bularak Olivia'ya döndü. "Bir vazo bulabilir misin, lütfen?" Ama daha konuşurken bile çiçekleri geri çevirmesi, onları kabul etmemesi gerektiğini biliyordu.

"Bekle!"

Olivia donup kaldı. "Ne oldu?"

Kalbi deli gibi atıyordu. Kararlı bir tavırla Randolph'a döndü. "Çiçekleri kabul edemem."

Randolph'un gözleri kocaman açıldı.

"Ne?" diye bağırdı Corey. "Neden?"

Olivia sadece, "Alexandra, bunu konuşmamız gerek," dedi.

Alexandra titriyordu ama yine de gülleri Olivia'dan alarak Randolph'a uzattı. Randolph'un gözleri daha da irileşti. Ama çiçekleri almadı. "Lütfen," dedi Alexandra. Gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. "Her şeyden önce, dün geceki yardımlarından dolayı Majesteleri'ne çiçek vermesi ya da teşekkürünü başka bir şekilde göstermesi gereken benim."

"Onları almanızı istiyor, Bayan Bolton," dedi Randolph. "Aslında, bulmamı istediği gülleri bana kendi tarif etti; en mükemmel, en pahalı güller. Bir düzinenin yeterli olmayacağını söyledi. Onları geri çeviremezsiniz; buna çok gücenir."

"Onları kabul edemem." Alexandra kendi sesindeki kararsız titreyişi duyuyordu. Clarewood'u gücendirmek istemezdi, aklı başında hiçbir kadın bunu yapmazdı.

"Ama neden?" diye sordu Randolph sert bir tavırla.

Alexandra dudaklarını ıslatarak kütüphanenin kapılarına baktı. "Yakında evlenme teklifinde bulunacağını açıkça belli eden bir talibim var, Efendim." Derin bir nefes aldı. "Yani yalnız değilim." Çiçekleri Randolph'un kucağına bastırdı. "Nişanlanmak üzere olduğumu anlarsa, Majesteleri'nin güceneceğini sanmıyorum."

Olivia arkasından yaklaşarak Alexandra'yı tuttu. "Seninle biraz konuşmak istiyorum," diye çıkıştı.

Alexandra kardeşine dönerken zihninde hâlâ Clarewood'u görüyordu ve kalbi çığlık çığlığa haykırıyordu. Tuhaf bir şekilde, ne kadar uygunsuz olsa da, aslında o çiçekleri kabul etmeyi ve bir süre saklamayı da istiyordu.

Clarewood ona çiçek göndermişti.

"Benim acelem yok," dedi Randolph, Alexandra'nın sözlerine rağmen gülleri alıp geri dönmeye niyetinin olmadığını belli eden bir kararlılıkla.

"Ben çay hazırlayayım," dedi Corey mutfağa koşarken.

"Ben de dışarı çıkıp atımı biraz serinleteyim. Ona su verebilir miyim?"

"Elbette," dedi Alexandra. "Pompa ahırların yanında." Alexandra o gidene kadar bekledi ve muhteşem aygırını evin arka tarafına götürüşünü izledi. Sonra nihayet nefes aldı.

"O çiçekler geri çevrilemeyecek kadar güzel," dedi Olivia.

"Onları nasıl kabul ederim?" dedi Alexandra sıkıntılı bir şekilde.

"Ya niyeti ciddiyse?"

Alexandra kardeşine baktı. "Bu imkânsız."

"Öyle mi? Ya seninle eş olarak ilgileniyorsa? Çiçekleri iade edersen, o kapıyı Dük'ün yüzüne kapamış olacaksın."

Alexandra bakakaldı. Dük'ün kendisiyle o şekilde ilgilenmediğinden emindi. Owen'ı düşündü ve kollarını vücuduna sardı; onu ve birlikte kurdukları hayalleri çok özlüyordu.

"Çiçekleri geri çevirme," dedi Olivia. "Onları kabul etmenin bir zararı olmaz ama *geri göndermen* zarar verebilir."

Alexandra yelkenleri suya indirmek üzereydi. *Hayatında hiç bu kadar güzel güller görmemişti.*

"Ayrıca," dedi Olivia gülümseyerek, "onların yağlıboya resimlerini yapmak istiyorum."

Alexandra da gülümseyerek teslim oldu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

SAAT BİR BUÇUKTA, Stephen özenli çizimlerinin üzerinde yaptığı değişiklikleri inceleme işini mimarlarına bıraktı. Zihni tekstil işçilerinin yakında yararlanacağı konutlandırma projesinin hayalleriyle doluydu. Geç kalıyordu; kendini Manchester projesine kaptırmıştı ve düşes her an gelebilirdi.

Clarewood babası tarafından baştan aşağı yenilenmişti ve şimdi yüz kadar odası, ona gotik görünüm kazandıran yüksek ve sivri kuleleri vardı. Düşes geldiğinde Guillermo çok büyük olasılıkla onu Altın Salon'a götürürdü, tabii çoktan gelmemişse. Malikânenin en görkemli salonu orasıydı ve en önemli konuklar orada ağırlanırdı. Düşüncelerini Amerikalı'ya odakladı. Onu soruşturmak çok fazla zaman gerektirecekti çünkü adam başka ülkede yaşıyordu. İlginç bir şey öğrenene kadar, annesinin adamla ilişkisi çoktan ilerlemiş olurdu.

Morali bozuktu. Julia elli yaşındaydı ama hâlâ güzel, zayıf, zarif ve seçkin bir kadındı. Her gün ata binerdi ve Stephen annesinin aktif oluşu sayesinde genç kaldığından emindi. Tanık olduğu bakışlar aklına gelip duruyordu. Jefferson'ın ona tutkun olduğundan şüphesi yoktu.

Ne yazık ki, hiç şüphesiz adam düşesin servetine de tutkundu.

www.roche.com.tr

Evin merkezinde yer alan ön hole ulaştığında dışarı baktı. Dışarıdaki dev havuzu ve onu çevreleyen açık renk araba yolunu görebiliyordu. Diğer tarafta karaağaçların kapladığı araba yolunun devamını gördü. Görünürde herhangi bir atlı yoktu ama Randolph her an dönebilirdi. Kendi kendine gülümsedi.

Önceki gece iyi uyuyamamıştı. Yattığı yerde dönüp durmuş, planlarını, çözümlenmemiş sorunları düşünmüş, yeni fikirlere varmaya çalışmıştı. Ama önceki gece Alexandra Bolton'a duyduğu ilgi de zihninin köşesinde takılıp kalmıştı. Eğer Bayan Bolton ilk girişimlerini reddederek iştahını artırmak istemişse, bunda kesinlikle başarılı olmuştu.

Guillermo aniden belirerek düşüncelerini böldü. Elinde bir kart vardı. "Majesteleri, az önce Leydi Witte geldi."

Stephen'ın yüzü aniden asıldı; kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemezdi. İlişkilerinin bittiğini kadına bildirme zamanı gelmişti. "Nerede?"

"Düşesle birlikte Bahar Salonu'nda."

Stephen başıyla onayladı ve hızlı adımlarla salona yöneldi. Annesi terasa açılan kapıların önünde durmuş, Leydi Witte ile keyifli bir şekilde sohbet ediyordu. İki kadın da onun yaklaştığını duyunca aynı anda ona döndüler.

Annesinin gülümsemesi silindi ve Stephen onun huzursuz olduğunu hemen anladı. Önceki gece Jefferson'ın kolundayken ne kadar mutlu olduğunu hatırladı. Etkileyici bir çift olmuşlardı. Bunu kabul etmek zorundaydı.

Sonra kendisine gülümseyen sevgilisine baktı. Charlotte kurnaz bir kadındı ve hiç şüphesiz ilişkilerini güçlendirme umuduyla gelmişti. "İyi günler, Leydi Witte, anne," dedi. Leydi Witte'ye gülümsedi ama annesinin yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Umarım uygunsuz bir zamanda gelmemişimdir," dedi Charlotte.

"Stephen'la biraz yalnız konuşmak istiyorum," dedi Julia kararlı bir tavırla. Mavi gözlerinde sert bir bakış vardı.

"Benim acelem yok." Charlotte gülümsedi. Gözlerinde şehvet pırıltıları vardı.

"Bize biraz izin verir misiniz?" diye sordu Stephen kibarca, cevabı bilmesine rağmen. Charlotte başıyla onaylayınca, annesini bir kuyruklu piyano ve harpın bulunduğu bitişikteki odaya götürdü. İki sıra altın sarısı kadife döşemeli sandalye müzik aletlerine bakıyordu. "Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Ben, annen bile çağrıldığımda gelirim."

Stephen yüzünü buruşturdu, kelimelerini dikkatle seçti. "Seni çağırtmadım, anne. Ama son konuşmamızın üzerinden uzun zaman geçti ve seninle görüşmek istediğim konular var. Ancak biraz huzursuz olduğunu görüyorum."

Julia gergin bir tavırla gülümsedi. "Dün gece Jefferson'ı sorguya çekerek her zamanki gibi görevini yerine getirdin, Stephen. Kendini ondan hoşlanmamaya koşulladığını ikimiz de biliyoruz. Dolayısıyla, evet, huzursuzum."

Stephen şimdi tuhaf bir şekilde gerilmişti. "Adamla ilgili hiçbir şey bilmiyorum; bir yabancı ve daha da kötüsü, onunla son derece mutlu görünüyorsun."

"Buna mı daha da *kötüsü* diyorsun?" dedi Julia. "Bu soğuk ve duygusuz halinin sebebi Tom mu yoksa kişiliğin mi bu karar veremiyorum. Evet, bugün bir hayli huzursuzum; *senden* dolayı huzursuzum."

Stephen'ın yüzü asıktı. "Eh, olabildiğince açık konuşmayı tercih ettiğine göre, ben de açık konuşacağım. Benim görevim, seni şarlatanlardan ve servet avcılarından korumak."

"Elbette öyle," dedi Julia. "Tom seni fazla iyi yetiştirdi."

Stephen gerildi. Daha önce hiç tartışmamışlardı. Sakince, "Benim kadar sen de göreve ve sorumluluklara inanıyorsun," dedi sonunda.

Julia ondan uzaklaştı, ipek etekleri hafifçe havalandı. Sonra ellerini ince beline koyarak Stephen'a döndü. "Evet, inanıyorum. Bütün hayatımı Clarewood'a karşı sorumluluklarımı yerine getirerek geçirdim... ve sana. Sen daima önce geldin. Tom'un yanında kalıp kötü muamelelerine senin için katlandım. Sen, Clarewood'un bir sonraki ve en güçlü dükü ol diye."

Stephen rahatsız olmuştu. Clarewood'un karısı olarak Julia'nın ne kadar acı çektiğini, ne kadar çok sıkıntıya katlandığını kimse onun kadar iyi bilemezdi. Tom özellikle Stephen söz konusu olduğunda Julia'ya karşı çok daha acımasız oluyordu. Karısından nefret ediyordu ve son yıllarında bunu gizlemeye bile gerek duymamıştı.

Julia'ysa asla kendini Tom'un saldırılarından korumaya çalışmamıştı. Julia kendini saygınlık pelerinine sarmış ve ezilmeye tahammül etmişti. Oğlu söz konusu olduğunda tam bir dişi aslan kesilmişti. O zamanlar Tom'la kavgaları şiddetli olmuştu. Stephen o nefret verici sahnelere tanık olmamak için sık sık evden kaçardı.

Daha çocukken bile, annesinin kendisi için kavga etmek zorunda kaldığını görmekten hoşlanmazdı. Yaşı büyüdüğünde, geride durması, Tom'un saldırılarına aldırmaması için annesine yalvarmıştı. Annesi bunu reddetmişti. Tom'a karşı mücadelesinde son derece kararlı ve cesurdu. Dışarıya karşı da her zaman çok iyi rol yapmıştı çünkü bir şeyi asla aklından çıkarmıyordu: Stephen'ın bir sonraki dük olacağını.

"Yaptığın fedakârlıkları kimse benden daha iyi bilemez."

"Güzel. O halde kendimle ilgilenme zamanım gelmiş demektir, değil mi?" Julia oğluna dik dik baktı.

Stephen temkinliydi. "Bu da ne demek şimdi? Sen daima dul düşes, benim annem ve sorumluluğum olacaksın."

"Bu şu demek: Tom on beş yıl önce öldü ve ölümü beni özgürlüğüme kavuşturup hayatımı istediğim gibi yaşamama izin verirken, herhangi bir erkeğin bana çok fazla yaklaşmasına izin vermekten daima korktum. Tekrar evlilik prangasını takmak istemedim, Stephen. Ve bir daha evlenmemeyi özellikle bu nedenle istemediğimi bildiğinden eminim."

Stephen annesinin evlilik konusunu açmasından hoşlanmamıştı. "Yani," dedi ters bir tavırla.

Julia aniden duraksadı ve kıpkırmızı yanaklarla oğluna döndü. "Tyne Jefferson'da bir şey var... nazik ama aynı zamanda da erkeksi ve kaya gibi sert! Çok daha genç bir kadınla birlikte olması gerektiğini biliyorum –sanırım aynı yaştayız– ama beni ilginç ve... bir şekilde çekici bulduğuna inanıyorum. Stephen, ondan hoşlanıyorum. Ondan çok hoşlanıyorum ama şimdi anlıyorum ki sen bunu mahvetmeye çalışacaksın."

Annesi Jefferson'la evlenmeyi mi düşünüyordu? Stephen dehşet içindeydi. Yoksa sadece orta yaşlılara has bir aşk ilişkisi miydi? "Onu ne kadar süredir tanıyorsun ve neden ben bu ilişkiyi daha yeni öğreniyorum?" Öfkesini kontrol etmeye çalışıyordu. "Bu bir ilişkiyse tabii?"

Julia gerildi. "Onunla daha yeni tanıştım –bir yemek davetinde– ve sonra Pall Mall'da karşılaştık. Dün gece gerçekten sohbet etmek için ilk kez fırsatımız oldu. Senin zorba davranışına rağmen çok güzel zaman geçirdik."

"Sana nasıl baktığı düşünülürse, zorbalık yapma hakkına sahiptim," dedi Stephen.

"Bu ikinci ve belki de son şansı değerlendirmek de benim hakkım!" diye bağırdı Julia. "Babana daima sadıktım. Ve Tanrı biliyor ki başka bir kadın olsa rahatlığı ve nezaketi başka yerde arardı."

Stephen tedirgin olmuştu. "Kendini yalnız hissediyorsan, sana uygun bir koca bulabilirim."

Julia irkildi. "Sen doğduğunda, bana delicesine âşık olmasına rağmen ki seni kendi çocuğu gibi kabul edecek kadar seviyordu beni, Tom'un zamanla benden neden nefret ettiğini biliyor musun?" Stephen konuşmayınca, Julia devam etti. "Ona kendi oğlunu veremediğim için benden nefret ediyordu. Ne ironi! Kendisi iktidarsızdı ama öfkesini

benden çıkarıyordu... ve senden. Jefferson bana kendimi yine genç bir kadın gibi hissettiriyor." Julia gülümsedi ve Stephen'ın dehşetle rengi attı. "Clarewood Düşesi olmak yalnızlık demekti. Ve Jefferson'la karşılaşıp bana kendimi yine capcanlı hissettirene kadar hâlâ yalnız olduğumu fark etmemiştim."

Yakınlıklarının ölçüsü Stephen'ı iyice huzursuz etmişti. "Yine, sahip olmayı dilediğin şeyi hak ettiğini düşünüyorum; bir kocayı. Hemen birini aramaya başlayacağım. Ama hayatını çiftçilik yaparak kazanan görgüsüz bir Amerikalı'dan çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Sen ne zaman bu kadar kibirli oldun?" diye sordu annesi şaşkınlıkla.

"Çiftlik sahibi olmakla çiftçi olmak arasında bir fark var mı?" Annesinin asla bir çiftçiyle –beyefendi bir çiftçi olsa bile– birlikte olmayacağını biliyordu.

"O bir çiftçiden fazlası; çiftliğini vahşi topraklarda kendi elleriyle yaratmış," dedi Julia. "Ve sakın bana koca aramaya başlamaya cüret etme. Ben Jefferson'la ilgileniyorum, evlilikle değil; arada büyük fark var."

Annesi bir ilişki yaşamak istediğini mi söylüyordu? Bunu kabul edebilirdi çünkü bu en azından kötünün iyisi olurdu. "Ona güvenmiyorum. Ve sen de onun hakkında benim kadar az şey biliyor gibisin."

"İşte bu yüzden arkadaşlığımızı sürdürüp onu daha iyi tanımak istiyorum. Ve işte bu yüzden sen kendi ilişkilerine bakmalı ve Jefferson'ı rahat bırakmalısın," dedi Julia açıkça.

Stephen bunu yapamazdı; bu yüzden sessiz kaldı. "Kalıp benimle akşam yemeği yemek ister misin? Akşam için planlarımı iptal ederim."

Julia kalktı. "Ben gidiyorum. Çay saati için planlarım var. Umarım kendimi yeterince net ifade edebilmişimdir, Stephen. Seni çok seviyorum ama bunu mahvedersen, seni asla bağışlamayabilirim."

"Seni geçireyim," dedi Stephen annesinin koluna girerek. Güvenini ve sevgisini kaybetmek anlamına gelse bile, Düşes için en iyi olanı yapacağını biliyordu. Salondan çıkarlarken ekledi: "Senden sadece temkinli olmanı istiyorum, hepsi bu."

Julia aniden gülümsedi ve mavi gözleri parladı. "Biri seni aklını başından alacak kadar heyecanlandırırken temkinli olmak zor, Stephen. Ama sen bu duyguyu hiç yaşamadın, değil mi?"

Stephen aniden Bayan Bolton'ı düşündü. Kesinlikle kendisini heyecanlandırmıştı ama kendi adına dikkatli ve gerçekçi davranmakta hiç zorlanmıyordu.

Yüksek tavanlı, görkemli ön hole girdiklerinde, Guillermo annesinin mantosunu ve eldivenlerini hazırlamıştı bile. Kapı görevlisi kapıyı açmak için koştururken, Guillermo düşesin mantosunu giymesine yardım etti.

"Bana söz ver," dedi Julia, "bir daha karşılaştığınızda kibar davranacaksın. Ona bir şans vermeni istiyorum."

"Elimden geleni yaparım," dedi Stephen yalan söylediğini bilmesine rağmen.

"Bu arada," diye ekledi Julia, "o genç hanıma sarhoş babasıyla ilgili yardım etmen çok nazik bir hareketti. Bayan Bolton çok ilginç bir kadına benziyor." Oğluna soran gözlerle baktı.

Stephen kayıtsızca gülümsedi. "Nazik davranabilirim, anne. Sonuçta bir beyefendiyim ve dedikodulara asla aldırmam."

"Ama kendin zahmet etmeden Alexi ve Randolph de Warenne'i da yardıma gönderebilirdin."

"Geldiler zaten."

Julia, Stephen'a dikkatle baktı. "Sen ona yardım etmek için zahmete girdin. Gururlu bir genç hanıma benziyor, Stephen. Normalde tanıştırıldığın genç hanımlardan çok farklı."

www.roche.com.tr

Stephen gülümsedi. Düşes bir saniye sonra arabasına bindiğinde, Stephen, Bahar Salonu'na döndü. Charlotte bir kanepede oturmuş, haftalık dergilerden birini okuyordu. Stephen kadının duruşunun planlı olduğunu biliyordu çünkü sahip olduğu bütün şehvetli kıvrımları sergiliyordu. Kendisi içeri girerken Charlotte gülümseyerek ayağa kalktı.

Stephen gülümsemedi.

Charlotte ağır hareketlerle ona yaklaşırken, "Kapıları kapamalısın," dedi kısık sesle.

Son derece deneyimli bir sevgili olduğunu kanıtlamıştı. "Bir anlaşmamız vardı," dedi Stephen. "Ve sana bugün buraya gelmeni istediğimi bildiren bir mesaj gönderdiğimi hatırlamıyorum." En başından beri çok açık davranmıştı; beklenmedik ziyaretler istemiyordu ve görüşecekleri zamanı kendi planlamayı tercih ediyordu.

Charlotte onun önünde durdu ve ellerini Stephen'ın yeleğinin yakalarına götürdü. "O anlaşma hiç hoşuma gitmiyor, Stephen," diye mırıldandı. "Sen beni çağırabiliyorsun ama ben seni çağıramıyorum. Benim de ihtiyaçlarım var. Bir hafta oldu."

"Seninle tartışmayacağım." Genç kadının ellerini tutarak yakalarından ayırdı. "Üzgünüm, Charlotte. Projelerim çok zamanımı alıyordu ve hâlâ çok meşgulüm." Elinden geldiğince kibar davranmak niyetindeydi.

Charlotte'ın yüzü sertleşti. "Projelerinle mi meşgulsün, Stephen, yoksa dün gece iki kez kurtardığın şu ahmak terzi parçasıyla mı?"

Stephen hayretle bakakaldı.

Charlotte kızardı. "Affedersin ama elbette ki yaptıklarını fark ettim. Sen asla bir kadın için zahmete girmezsin; o kadınla ilgilenmediğin sürece."

"Seninle Bayan Bolton'ı tartışmaya hiç niyetim yok. Çok üzgünüm Charlotte fakat ilişkimizi bitiriyorum."

Charlotte'ın yüz ifadesi gerildi. "*Onun* peşinde koşabilesin diye mi? Yoksa başka biri daha mı var?"

"İyiliklerinden çok memnun kaldım ama arzum yok olduysa devam etmenin de bir anlamı yok." Stephen yana çekilerek görüşmenin bittiğini belli etti.

Charlotte kıpırdamadı. "Maceralarının benim için sakıncası yok. Bir-iki gecede ondan sıkılacağına eminim."

Stephen'ın bu konuyu tartışmaya hiç niyeti yoktu. "Korkarım ilgilenmem gereken çok şey var. Seni geçirebilir miyim? Eşyalarını sonra gönderirim."

Charlotte titredi. "Beni istediğin zaman arayabilirsin, Stephen. Aklının başına geleceğini biliyorum."

Stephen iç çekti. "Elbette istediğini düşünebilirsin."

Charlotte masum bir tavırla gözlerini kocaman açtı. "Eşyalarımı almak istiyorum."

Stephen bunu kasıtlı yaptığını gözlerinde görebiliyordu ve bu, ilişkilerinin bitmediği konusunda ısrar etmesinden veya isteri krizine girmesinden daha kötüydü. "Pekâlâ. Guillermo'ya sana yardım etmesini söyleyeyim."

"Bana bir saniye ver," dedi Charlotte kısık sesle. Şimdi gözleri nemlenmişti.

Stephen etkilenmemişti; teatral numaraları bilirdi. Başıyla onu onayladı ve salondan çıkar çıkmaz kendini daha rahat hissetti. İlgisi bir süredir zayıflamıştı ve bunu daha yeni anlamıştı. Belki de Bayan Bolton'la bu kadar ilgilenmesinin nedeni buydu. Böyle bir sonucu o kadar istemişti ki Bayan Bolton daha önce hiçbir kadının yapamadığı ölçüde onu etkilemişti.

Birkaç dakika sonra Charlotte Witte'yi unutmuş, çizimlerini düşünmeye başlamıştı bile. Tam çalışma odasına girmek üzereyken

Randolph koridordan koşarak geldi; çizmeleri Edgemont Way'e yaptığı uzun yolculuktan dolayı çamur içindeydi.

Stephen gülümseyerek durdu. Köstekli saatine baktı. "Hızlı gidip geldin. Gülleri beğendi mi?"

Randolph, Stephen'ın gözlerine baktı ve tereddüt etti.

Stephen'ın gülümsemesi silindi. "Güller çok seçkindi, değil mi?" Daha azı olsa, kelleler giderdi.

"Seçkinliğin ötesindeydiler ve evet, onlara hayran oldu... sayılır." Randolph yine tereddüt etti; doğru kelimeleri bulmaya çalışır gibi bir hali vardı.

Stephen sorunun ne olduğunu anlayamıyordu. "Onlara hayran oldu... *sayılır* mı? Tam olarak ne dedi? Gururunun okşandığından eminim."

"Gururunun okşandığından emin değilim, Majesteleri. Ama teşekkür etti," diye ekledi Randolph, telaşla.

Stephen afallamıştı. "İlgim gururunu okşamadı mı yani?"

Randolph iç çekti. "Gerçek şu ki Majesteleri, onları reddetmeye niyetliydi ve kabul etmesini sağlamak için onunla tartışmam gerekti."

Stephen duyduklarına inanamıyordu. Alexandra Bolton çiçekleri geri çevirmek mi istemişti? Yani Stephen'ın ona yaklaşmasını istemiyor muydu? *Onu* reddetmeyi mi düşünmüştü? Stephen'ın yüzü asıldı. "Neden çiçekleri geri çevirmek istesin ki?"

Randolph dudaklarını büzdü. "Görünüşe bakılırsa onunla evlenmek isteyen bir talibi varmış."

Stephen şaşırmıştı. Alexandra Bolton o yaşlı çiftçiyle ilgileniyor olamazdı, değil mi? Önceki gece Bayan Bolton'ın yanında gördüğü adamın Sör Rex'in en büyük kiracısı Morton Denney olduğunu öğrenmişti. Bayan Bolton'ın iki katı yaşındaydı ama bunun bir anlamı yoktu. Üstelik bir beyefendi olmasına rağmen, sonuçta bir çiftçiydi.

Diğer yandan, biraz maddi gücü vardı. Alexandra gibi yoksul biri için bu imkânlar servet anlamına gelebilirdi.

Ama değildi. Serveti olan asıl kendisi, Stephen Mowbray'di.

"Çiçekleri kabul etmesinin uygunsuz olacağını düşündü, Majesteleri. Hatta dün gece Edgemont'a yaptıklarınızdan sonra asıl kendisinin teşekkür için size çiçek göndermesi gerektiğini söyledi."

Stephen'ın bu kadına duyduğu ilgi hızla şiddetleniyordu. Daha önce hiçbir kadın onun kendisine yaklaşmasını reddetmemişti ve aslında, bunu Alexandra da yapmamıştı. Ama yapmayı düşünmüştü. Ne var ki zihninin derinliklerinde Stephen'ı görmezden gelmeye gerçekten hazır değildi. Elbette değildi. Sonunda Alexandra da onun iradesine boyun eğecekti.

Ve şimdi durumdan zevk almaya başlamıştı. Bir rakibi mi vardı? *Gerçekten* mi? Sıkı mücadeleleri severdi. Sadece rakibi daha ilginç, belki unvanı ve imkânları kendisine daha yakın biri olmadığı için üzüldü. Stephen hafifçe gülümsedi. "O çiftçi evlenme teklifi ettiği anda haberim olsun," dedi kısık sesle.

Randolph şaşırdı. "Londra'daki avukatlarımızla bağlantı kurup Denney'nin hangi firmayı kullandığını bulur ve her şeyden haberdar olmamızı sağlarım."

"Güzel." Stephen döndü, Randolph'a kendisiyle birlikte çalışma odasına girmesini işaret etti ve o sırada Charlotte'un salon kapılarından geri çekildiğini gördü. Gizlice dinlediği belliydi. Stephen bunun aklını başına getirmesini umdu ve eski metresi bir kez daha tamamen unutuldu.

"Seninle konuşmak istediğim şeyler var. Son Ridgeway raporlarımızı incelemeye başladım ve senin de bir göz atmanı istiyorum," dedi çalışma odasının kapısını açarken. Düşünceleri Clarewood ve Vakıf meselelerine geri dönerken, zihninde son bir şey vardı. Ertesi gece bir yemek daveti verecekti. Alexandra'nın geleneksel bir daveti kabul etmeyeceğini bildiği için, ikna edici bir davet olması gerekecekti.

Çok ikna edici; hiçbir kadının reddedemeyeceği bir davet.

İKİ GÜN SONRA DENNEY'NİN üstü açık arabası Edgemont Way'e yaklaşırken, Alexandra gülümsedi. Kasvetli, bulutlu bir gündü. Hâlâ ıslak olan yollar kırmızı ve altın sarısı yapraklarla doluydu. Alexandra, Denney'nin evini ziyaret etmişti. Kesinlikle etkilenmişti. Kusursuz bir şekilde bakımlı ve güzel bir evi vardı, maddi durumunun çok iyi olduğu hemen anlaşılıyordu.

Kendi gri padavra kaplı çatısı, bej taşlardan yapılmış iki katlı, dikdörtgen evi karşısında duruyordu. Yine taştan yapılmış olan tek ahır sol taraftaydı. Uzakta bir kâhya kulübesi tek başına duruyordu ama yıllardır boştu. Bahçenin etrafını alçak bir ahşap çit çevreliyordu ve bahar zamanı çitleri begonviller sarıyordu. Eskiden bahar aylarında Elizabeth'in kırmızı gülleri evin önünde açardı; şimdiyse taş yüzeyi sadece sarmaşıklarla doluyordu.

Denney kısa araba yoluna saptı ve aynı anda araba derin bir çukura girdi. Alexandra oturduğu yerde sarsılırken gıkını bile çıkarmadı. Sadece Denney'ye özür dileyen gözlerle bakarak, "Affedersiniz," dedi.

"Benden özür dilemeyin. Yolu düzeltmek hiç zor olmayacak," dedi Denney gülümseyerek. Sonra ekledi: "Bugün çok güzel göründüğünüzü söyleyebilir miyim, Bayan Bolton?"

"Teşekkür ederim." Alexandra kızarmadı ya da kalp atışları hızlanmadı. Aniden aklına Clarewood geldi.

Nasıl gelmezdi ki? Clarewood'un muhteşem kırmızı gülleri yatak odasındaydı ve üst kata çıktığında hâlâ hayretler içindeydi. Neden uygunsuz amaçları için onu seçmişti ki?

Alexandra'nın yüzü asıktı. Clarewood'un davranışlarını düşünmek için iki günü olmuştu. Hâlâ onu anlayamıyordu. Ama hepsi buydu. Randolph'a Denney'den ve evlilik niyetinden söz etmişti; dolayısıyla Clarewood'un başka, daha yeşil otlaklara yöneleceği şüphesizdi.

Kabul etmesi mümkün değildi ama yine de elinde olmadan üzülüyor ve pişmanlık duyuyordu.

Lacivert eteğinin üzerinden kendini sertçe çimdikledi. İmkânları olan harika bir beyefendi ona eşlik ediyordu. Harrington Malikânesi'ndeki fiyaskodan sonra kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp kaçabilirdi ama bunu yapmamıştı. Sadık, cömert ve nazik bir adamdı. En önemlisi, niyeti ciddiydi ve Alexandra'nın kız kardeşlerinin de hayatlarını değiştirebilirdi.

Denney iki atın çektiği arabayı evin önünde durdurdu. Alexandra düşüncelerini susturdu. Denney'yi biraz evde ağırlayacaktı ama gitmesi için sabırsızlanıyordu. Leydi Lewis söz verdiği gibi balonun ertesi günü elbisesini getirmişti ve sonraki gün alacaktı. Başka hanımlar da balo elbiselerini bırakmışlardı. Onu saatler süren bir çalışma bekliyordu.

Denney kendi sürdüğü arabadan indi ve Alexandra'nın da inmesine yardım etti. "İçeri girmezsem alınır mısınız?" diye sordu ciddi bir tavırla. "Korkarım gözden geçirmem gereken hesaplar ve kiracılarımdan biriyle görüşmem var."

Alexandra, Denney'nin kiraladığı toprakların bir kısmını kiraya verdiğini anladı. Adamın iş zekâsı onu gerçekten etkilemişti; ayrıca oyalanmayacağı için de sevinmişti böylece kendi işlerini yapabilirdi. "Hiç alınmam, Bay Denney. Çok güzel bir gündü."

Denney gülümsedi ve kendine engel olamayarak Alexandra'nın ellerini iki eliyle tuttu. "Kendimi tutmaya çalışıyorum, hayatım, fakat teklifimi babanıza daha erken açmamdan rahatsız olur musunuz?"

Alexandra kalbinin duracağını sandı. Kendi kendine tedirgin olmadığını, sadece şaşırdığını söyledi. Sonra nasılsa gülümsedi. "Beni gücendirebileceğinizi hiç sanmıyorum, efendim."

Denney'nin gülümsemesi tüm yüzene yayıldı. Sonra arabayla uzaklaşmaya başladı ve Alexandra arkasından el salladı. Denney de el salladı.

Yakında evlenme teklif etmeyi düşünüyordu. Alexandra orada durup arabanın arkasından bakarken, korkusunu kontrol etmeye çalışıyordu. Daha uzun değilse bile, flörtlerinin birkaç ay süreceğini sanmıştı.

Ama elbette Denney sabırsızdı. Baharda Alexandra'nın doğum günüydü ve yirmi yedi yaşını dolduracaktı. Denney'nin çocuk isteyip istemediğini merak etti. Zaten hepsi evli olan iki yetişkin oğlu ve bir kızı vardı; Alexandra onlarla tanışmamıştı.

Şimdi bunu düşünmenin zamanı olmadığına karar verdi.

Arkasında evin ön kapısı açıldı ve Alexandra dönüp baktığında kocaman açılmış gözlerle kendisine bakan Olivia'yı gördü. Bir terslik olduğunu hemen anladı. Hızlı adımlarla kardeşine yaklaştı. "Sorun nedir? Ne oldu?"

"İçeri gel."

Alexandra tedirgin bir şekilde adımlarını hızlandırarak kardeşinin peşinden eve girdi. "Babam dışarıda," dedi Olivia, Alexandra'yı salona götürürken.

Ama Alexandra eşikte tökezledi çünkü kanepenin arkasındaki masanın üzerinde altı vazo duruyordu ve her biri bir düzine mükemmel kırmızı gülle doluydu. Kalbi duracak gibi oldu ve sonra daha da hızlı atmaya başladı.

Clarewood vazgeçmiyordu.

"Çiçekçi hepsini kendi getirdi. Sen Denney'yle çıktıktan bir saat sonra geldiler," dedi Olivia kısık sesle ve şaşkın bakışlarla.

Alexandra da şaşkınlıkla oturdu.

Corey odaya koştu. "Buna inanabiliyor musun?" diye sordu heyecanla. "Bu kez bir mektup da var!"

Bunu neden yapıyordu?

Olivia mektubu Alexandra'ya verdi. "İçinde bir şey var, Alexandra," dedi.

Alexandra zarfa baktı ve şişkin olduğunu fark etti. Sadece Alexandra'nın adı yazılmış ve adres olarak Edgemont Way diye belirtilmişti; anlaşılan tam adres çiçekçiye verilmişti. Şişkinliğe neyin sebep olduğunu bilemiyordu. Zarfı ters çevirdi ve ellerinin titrediğini gördü. Arması muhteşemdi: *C* harfinin iki tarafında şaha kalkmış iki aslan ve tepesinde bir taç vardı.

"Lütfen aç," diye yalvardı Corey.

Alexandra kardeşlerine baktı. "Tavrım oldukça açıktı. Randolph'a dükün önceki hareketinin uygunsuz olduğunu söyledim. Denney'nin benimle ilgilendiğini ve evlenmek niyetinde olduğunu açıkladım." Kendi sesini tanıyamıyordu; tiz ve gergin çıkıyordu. O kadar gerilmişti ki sırtı ağrıyordu.

"Çok romantik," dedi Corey nefesini verirken.

Alexandra'nın içinden budala kardeşine bağırmak geliyordu. Bu romantik filan değildi. Çok alçakçaydı.

Ama dudaklarını ıslattı ve Olivia'nın uzattığı mektup açacağını alıp zarfı yırttı. Zarfın içindeki, katlanmış bir kâğıdın üzerine neredeyse umursamazca yayılmış parlak şeyleri görünce gözleri açıldı ve şaşkınlıktan donakaldı.

"Nedir o?" diye sordu Olivia telaşla.

Alexandra kıpırdayamıyor ve konuşamıyordu. Zarfın içindeki elmas bileziği çıkardı. Günün gri ve loş ışığında bile pırıl pırıldı.

Corey hafifçe inleyerek hemen yanındaki sandalyeye çöktü. Olivia çığlık attı. Alexandra afallamış bir halde bileziğe bakakalmıştı. İki santim genişliğindeydi ve platin kareler içine yerleştirilmiş yüzlerce elmastan oluşuyordu. Kalbi öylesine şiddetli atıyordu ki başının döndüğünü hissetti.

"Bu bir servet değerinde," dedi Olivia bir yere otururken.

www.roche.com.tr

"Bunu neden yapıyor?" diye sordu Alexandra çaresizce. Sadece o bilezik, kardeşlerine yeni birer gardırop düzebilirdi. Onunla küçük birer çeyiz düzülebilirdi. Dük'ün aklından neler geçiyordu?

"Mektubu oku," diye fısıldadı Olivia.

Alexandra zorlukla yutkunurken mektubu unuttuğunu fark etti. Bileziği hâlâ şaşkın durumdaki Olivia'ya uzattı ve mektubu zarftan çıkarıp açtı.

Sevgili Bayan Bolton,

Bu akşam saat 19:00'da akşam yemeğinde konuğum olmanızdan büyük onur duyarım. Sizi daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum.

Saygılarımla,

Clarewood

"Ne yazmış?" diye sordu Corey ama sesi hayretten kısılmıştı. Şimdi bilezik onun elindeydi.

Alexandra mektubu Olivia'ya verdi ve Olivia yüksek sesle okudu. Kendi zihninden bir sürü düşünce geçiyordu. Gidemezdi. Elbette ki gidemezdi. Çünkü niyetinin ne olduğu artık açıktı. Clarewood'un niyeti ciddi olsaydı, ona asla böyle bir davetiye göndermez veya aşırı zengin birinin metresine alacağı türden bir hediye almazdı.

"Gitmek zorundasın," dedi Corey ayağa fırlayarak.

Alexandra ona baktı. "Corey, beni baştan çıkarmak niyetinde. Ve ben evlilik planları yapıyorum, unuttun mu?"

"Denney'yle mi?" diye sordu Corey azarlayan bir tavırla. "Alexandra, neyin var senin? İngiltere'deki en yakışıklı –ve en zengin– bekâr senin peşinde. Onu nasıl reddedebilirsin ki?"

"Bu gece oraya gidersem, utanmaz bir fahişe, düşmüş bir kadın olarak geri dönerim!" dedi Alexandra huzursuz bir tavırla.

Corey'nin rengi attı. "Bence o bir centilmen," dedi sonra inatla. "Seni asla kendi isteğinin dışında bir şeye zorlamaz."

Alexandra kardeşlerine çaresizce baktı. Buna o da Corey kadar inanmayı istiyordu ama böyle bir şey söz konusu değildi. Kardeşinin bilmediği şey, Alexandra'nın o güçlü kolları ve o dudakların öpüşünü hayal ettiğiydi. Clarewood onun uyuyan bedenini uyandırmış, tatmin edilmemiş bir kadın olduğunu hatırlatmıştı. Ama sonuçta Owen da değildi. Alexandra onu sevmiyordu. Hatta onu *tanımıyordu* bile!

Olivia ayağa kalktı. "Corey, ben Dük'ün bir centilmen olduğuna inanıyorum ama aynı zamanda skandala sebep olacak niyetleri olduğu konusunda Alexandra'yla aynı fikirdeyim." Olivia dönerek Alexandra'ya dikkatle baktı.

Alexandra kardeşine bakarken, onun, Clarewood'a karşı ne kadar çekim duyduğunu anladığının farkındaydı.

"Hayır cevabını kabul etmeyeceğini açıkça gösterdi," diye mırıldandı Olivia.

"Yemek davetini ret mi edeceksin?" diye sordu Corey. "Bileziği yine de kabul etmek zorundasın."

"Corey!" Olivia dehşete kapılmıştı. "Bu şaşırtıcı bir gelişme fakat Alexandra bileziği kabul edemez." Sorgulayan, inceleyen bakışlarını tekrar Alexandra'ya çevirdi.

"Ama bu bilezik yıllar boyunca karnımızı doyurur. Borçlarımızı öder," dedi Corey lafı dolandırmadan. Ve o da dönüp Alexandra'ya baktı.

Alexandra'nın şakakları zonkluyordu. "Bileziği kabul edemem çünkü bu ona niyetine açık olduğum mesajını verir." Ne yapması gerektiğini biliyordu. "Corey?" Elini uzattı.

Corey isteksiz görünüyordu ama parıldayan bileziği Alexandra'ya geri verdi. "Ben giderdim," dedi öfkeyle. "Denney'nin karısı olacağıma, Dük'ün metresi olmayı tercih ederdim."

Alexandra kalbinin sızladığını hissetti ama buna bir anlam yüklemeyi reddetti. Zihnine kazınmış gibi sürekli Clarewood'un hayalini görmek de istemiyordu. "Bir talibim olduğunu biliyor ve açıkça umursamıyor. Bunun sona ermesi gerek."

Olivia istemese de Alexandra'yla hemfikirdi. "Sona ermek zorunda; yani eğer Denney'yle evlenmeye kararlıysan."

Alexandra kalbindeki sızıya aldırmadı. "Kararlıyım." Masadaki altı düzine güle baktı. "Babam bunları görürse ne diyeceğimi bilemem. Çok kızar. Ne yapacağını Tanrı bilir." Derin bir nefes aldı. "Ben Clarewood'a gidiyorum."

İki kardeşi de şaşkınlıkla ayağa fırladı.

Muazzam bir endişe dalgası benliğini sarmaya başlarken Alexandra'nın yüzü asıktı. "Çiçeklerle bileziği geri vereceğim ve düke düşüncelerimi açıkça söyleyeceğim."

www.webcanavari.net

www.roche.com.tr

ALTINCI BÖLÜM

FRAK CEKETİNİ SIRTINA GEÇİREN STEPHEN, ricası üzerine ziyarete gelen Elysse ve Ariella ile buluşmak için Randolph'la birlikte bazı Vakıf hesaplarını inceledikleri çalışma odasından çıktı. "Etkilendim," dedi, mavi-altın sarısı renklerle döşenmiş daha küçük bir salona uzun adımlarla girerken. "Böylesine korkunç bir günde şehirden gelmiş olmanızdan etkilendim." Bir saat önce yağmur çiselemeye başlamıştı ve şimdi gökyüzü karanlıktı ki daha da kötüye gideceği belli oluyordu.

Kuzenleri açık krem ve altın sarısı kanepede oturuyordu. Elysse'nin üzerinde ince çizgili yeşil bir elbise vardı; Ariella'ysa mavi ipekten bir elbise giymişti. İkisi de herhangi bir ressama ilham verecek kadar muhteşem görünüyordu. Stephen'ı görünce ikisi de ayağa fırladılar. Elysse, Stephen'ı sıcak bir şekilde yanaklarından öptü. Ariella da aynı şeyi yaptı. Böylesine açık şefkat gösterilerine Guillermo'nun tanık olması kimsenin umurunda değildi. Uşak tam bir ketumluk örneğiydi ve böyle manzaralara alışkındı. Sosyete ve diğer çalışanlar, onun yıllardır de Warenne ailesiyle olduğunu biliyordu.

"Mesajın çok ilgi çekiciydi," dedi Ariella, mavi gözleri merakla parlıyordu. "Çok zor durumda olduğunu ve ancak Elysse'yle benim

yardım edebileceğimizi yazmışsın." Kumral kaşları sorgulayan bir tavırla kalkmıştı.

"Ariella'ya bunun bir kandırmaca olduğunu söyledim. Sen asla zor duruma düşmezsin. Bir kasırga buraya kadar gelmeye cesaret etse, sen parmağını onun yüzüne sallar ve geri gönderirsin," dedi Elysse gülerek. "Bu arada, açlıktan ölüyorum ve sen sıkıntılarını anlatmadan önce bir şeyler yemek zorundayım."

Stephen gülümsedi ve uşağına döndü. "Lütfen bize bir şeyler getir, Guillermo."

"Hemen, Majesteleri." Guillermo çıkarak açık mavi-altın sarısı kapıları arkasından kapadı.

Stephen hanımlara tekrar yerlerine oturmalarını söyledi ve bunu yaptıklarında kendisi de oturdu. "Doğrudan konuya gireceğim. Düşese bir koca bulmak istiyorum."

İki kadın da ağızları bir karış açık halde bakakaldılar.

"Biliyorum. On beş yıldan sonra bu kulağa tuhaf geliyor. Ama bence Julia şimdi olduğu gibi yalnız yaşamaktansa, bir kocayla daha mutlu olur."

Ariella ve Elysse birbirlerine baktılar. İlk konuşan Ariella oldu. "Stephen, bu da nereden çıktı şimdi? Annenin babanla evliyken çok acı çektiği sır değil. Ama şimdi çok mutlu olduğuna inanıyorum. Senin dışında hesap vermesi gereken kimse yok ve sen de istediğini yapmasına izin veriyorsun. Düşes'i hep neşeli görüyorum. İkinci bir eşe ihtiyacı yok gibi. Bence özgürlüğünden çok memnun."

Ariella hep aklından geçeni söylerdi ve Stephen özellikle o anda buna minnettardı. "Onu asla bir evliliğe zorlamam. Ve asıl niyetimi anlatamadım. Ben ona çekici, zeki ve soylu birini bulmak istiyorum."

İki kadın da gözlerini kocaman açarak sessizce baktılar. "Yani annene *çöpçatanlık* yapmak istediğini mi söylüyorsun?" diye sordu Elysse sonunda.

Stephen yüzünü buruşturdu. "Ona sevebileceği ve onun tarafından sevilebileceği bir beyefendi bulmak istiyorum. Bunun adına çöpçatanlık diyorsanız, öyle olsun." Tyne Jefferson'ı düşünerek ve biraz vicdanı sızlayarak ayağa kalktı. Julia'yı iyi tanıyordu. Planından memnun olmayacaktı, en azından şimdilik. Ama sonunda her şey planlandığı gibi giderse, mutluluktan havalara uçabilirdi. "İlişkilerinin karşılıklı hayranlığa ve saygıya dayanmasını istiyorum. Elbette ki annemin servetiyle ilgilenmediğinden emin olmamız için, damat adayı zengin olmalı."

Ariella ve Elysse birbirlerine bakıp aniden gülümsedi. "Demek özünde romantik birisin!" diye haykırdı Elysse.

Stephen iç çekti. "Ben romantik *değilim*, Elysse. Ama Julia son zamanlarda tuhaf davranıyor. Kendini çok yalnız hissettiği açıkça görülüyor."

"Ciddi misin?" Elysse aniden hanımlara yakışmayacak bir sesle kıs kıs güldü. "Geçen gece Harrington Malikânesi'nde hiç de yalnız görünmüyordu."

Stephen öfkelendi. "İngiltere'de, annemden gerçekten hoşlanabilecek daha yaşlıca bir beyefendi bulunacağından eminim."

Elysse heyecanla Ariella'ya döndü. "Adı neydi?"

"Jefferson, Başkan gibi. Ama ilk adını hatırlayamıyorum." Ariella, Stephen'a döndü. "Amerikalı'ya iyice vurulmuş gibi görünüyordu. Ona ne dersin?"

Stephen'ın gerginliği iyice arttı. "Tyne Jefferson, Kaliforniya'da yaşayan bir çiftlik sahibi," dedi. "İngiltere'de öyle sığır yetiştirenlere *çiftçi* deriz! Ticaret de yapıyor; Orta Batı ve Doğu pazarlarına et satıyor. O adam bir düşese uygun değil." Bu konuda kararlıydı ve adamla ilgili Cliff de Warenne'den biraz bilgi almıştı.

Hanımlar birbirlerine baktılar. "Alexi de ticaret yapıyor," dedi Elysse doğrudan, "babası da öyle. Alexi veya Cliff gibi birine itiraz eder miydin?"

"Sana ne kadar soylu bir kandan olduklarını hatırlatabilir miyim?" Stephen'ın öfkesi giderek alevleniyordu ama kendine hâkim oldu. Korkunç bir züppe gibi davrandığının farkındaydı.

Ariella hoşnutsuz bir şekilde kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Böyle kibirli davranmandan nefret ediyorum. Amerika, İngiltere değil; bizdeki gibi sosyal sınıflar yok. Burada geçerli olan standartlar orada geçerli değil."

"Üstelik adam çok çekici," dedi Elysse. O da ayağa kalktı. "Ve bir beyefendi gibi görünüyor."

Stephen, neredeyse herkesin kendisine karşı birleşmesinden hoşlanmamıştı. "Benim standartlarım her yerde geçerlidir; Hong Kong'da bile."

Ariella gözlerini devirdi. "Elbette öyledir, Majesteleri. Çünkü bir servet, bir krallık miras aldınız ve bir diktatör gibi yönetiyorsunuz. Önyargılı olduğunu kendine itiraf edemiyor musun?"

Stephen öfkeyle kabardı. "Ama diğer herkes tarafından bir Whig[3] ve cumhuriyetçi olmakla suçlanıyorum."

"Hayır, ben gerçek bir liberalim, Stephen. Bütün başarılı çalışmalarına rağmen, değerlerin artık eskidi."

Böyle bir sözü ancak Ariella –veya Elysse– söyleyebilirdi. "Ve sen de aşırı eğitimlisin," dedi Stephen, içten içe kudurmasına rağmen her zamanki sakinliğiyle. "Her seferinde bana karşı çıkmak zorunda mısın? St. Xavier'ın sana kendisine denk özgürlükler tanımasına şaşıyorum. Bana yaptığın gibi ona da itirazlar savuruyor musun? Tanrı aşkına, Vakıf sosyal ve politik reformların öncüsü!"

"Yanıldığına inanırsam kocamla da tartışırım." Ariella iç çekti. "Seninle kavga etmek istemiyorum, Stephen. İkiyüzlü ol ya da olma, seni çok seviyorum. Ve evet, reformların öncüsüsün. Ama annen söz konusu olduğunda reformcu eğilimin yok oluveriyor. Ben onun

3 Mutlak monarşi karşıtı bir İngiliz siyasi partisi. (ed.n.)

Jefferson'dan çok hoşlandığını düşünüyorum ve bence bunu dikkate almalıyız."

"Aynı fikirdeyim," dedi Elysse.

Stephen afallamış ve dehşete kapılmıştı. "Ben anneme uygun birini bulmak için sizden yardım istiyorum; sığır eti satan Amerikalı bir çiftçi değil, İngiliz olan ve soylu kandan gelen biri!"

"Peki, ya Julia âşıksa? Bunu ondan esirger misin?" diye sordu Ariella.

"Âşık filan değil. Sadece yalnız. Ve adam onun başını döndürmüş."

Elysse araya girdi. "Yardım etmek isterim," dedi, bu olasılıktan memnun olmuş ve Stephen'ın daha önceki sözlerini duymamış gibi. "Sen istemez misin, Ariella? Ben Düşes'i her zaman sevmişimdir. Ona uygun bir eş bulalım."

Ariella'ya baktı ve Stephen ikisinin kendisine karşı komplo kurduklarını anladı.

"Pekâlâ, Stephen," dedi Ariella. "Bunu yapacağız."

Stephen yumruklarını beline dayadı. "Söylediklerimin her kelimesinde ciddiyim. Jefferson'ı kabul etmeyeceğim; ne şimdi ne de daha sonra. Düşes için uygun, saygın, unvan sahibi bir İngiliz bulmanızı istiyorum. Araştırmanızı yaptıktan sonra bana damat adaylarının bir listesini sunacaksınız. Ben onaylayana kadar kimseyle tanıştırmaya kalkmayacaksınız."

Hanımlar birbirlerine baktılar. "Elbette, Majesteleri," dedi ikisi birden.

ALEXANDRA İLİKLERİNE KADAR DONMUŞTU ve arabayı çeken zavallı, yaşlı kısrak Bonnie de ıslanıp yorulmuştu. Ama Clarewood nihayet görünmüştü.

Dizginleri eldivenli elleriyle tutmuş, Bonnie şimdi yorgun adımlarla yürürken Alexandra ön taraftaki fıskiyeli havuzun arkasına, ön

bahçelere, dört katlı gri taş binaya baktı. Bir malikâne değil, saray gibiydi ve bir dükten çok krala uygun görünüyordu.

Ürperdi ve bunun nedeni sadece yağmur ve soğuk değildi.

Öfke halinde kalmak imkânsız olmuştu; tabii gerçekten o kadar öfkelenmişse. Kısrak yirmi yaşındaydı ve kısa gezintilere alışkandı; Surrey'nin yarısı gibi bir mesafeyi geçmeye değil. Randolph de Warenne, Edgemont Way'le Clarewood arasındaki yolu bir buçuk saatte almış olabilirdi ama Alexandra evden ayrılalı en az üç saat olmuştu. Yağmur da işini kolaylaştırmamıştı.

Yollar çamurlu değilse bile kaygandı ve arabanın üzeri akıyordu. Etrafı kapalı olmadığı için rüzgâr yağmuru içeri taşıyordu. Alexandra hayatı boyunca bu kadar üşüdüğünü hatırlamıyordu. Niyeti Clarewood'u uzaklaştırmak olduğu için görünüşünü umursamıyordu ama üstü başı darmadağınık göründüğünden emindi. En önemlisi, artık öfkesi geçtiği için benliğini endişe sarmıştı.

Aklı başında hangi kadın Clarewood Dükü'yle zıtlaşırdı ki?

Onunla yüzleşmekten neredeyse korkuyordu ama güçlü, kararlı ve ne yaptığını bilen bir kadın oluşuyla gurur duyuyordu. Şimdi zayıf düşme ve cesaretini kaybetme zamanı değildi.

Ama Clarewood çok korkutucuydu.

Üstelik Alexandra onun neden *kendisini* seçtiğini de anlayamıyordu.

Kendini endişeye o kadar kaptırmıştı ki Bonnie'nin durduğunu fark etmedi. Dizginleri kaldırarak kestane rengi kısrağı dehledi. "Haydi, Bonnie. Az kaldı."

Alexandra'nın nabzı hızlanmıştı. Bonnie rahatsız bir şekilde kulaklarını arkaya yatırarak ileri atıldı. Araba yolunun iki yanında yaşlı karaağaçlar uzanıyordu ve yaprakları o kadar yoğundu ki onu yağmurdan biraz olsun koruyordu. Az sonra arabayı fıskiyeli havuzun yanından geçirdi ve yağmura rağmen etrafına hayranlıkla bakındı; evin iki yanındaki, birbirinin aynı mozaik oluşturacak şekilde dizilmiş

devasa çitler muhteşemdi. Alexandra kısrağı ön kapıya çıkan geniş taş merdivenlerin önünde durdurdu. Sağ tarafta çok sayıda bina ve aralarında taş ahırlar vardı. İki binanın arasındaki bir kemerin altına çok pahalı, simsiyah bir kapalı fayton park edilmişti. Dük'ün başka konukları da var gibi görünüyordu.

Alexandra'nın korkusu daha da arttı. Dük'ün birilerini ağırlıyor olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama artık planını uygulamaya devam etmekten başka seçeneği yoktu. Tabii herhangi bir çatışma yaşamak istemiyorsa. Dükü rahatsız etmek veya kızdırmak istemiyordu. Mümkün olursa, karşılaşmalarından huzurlu bir tamışıklık doğmasını tercih ediyordu.

Alexandra eldivenlerini çıkarıp ıslak saçlarını birkaç tokayla düzeltti. Sonra daha önce havalı duran mavi keçe şapkasını başına yerleştirdi. Lacivert eteğini kurutması mümkün değildi ama en azından yünlü ceketi elbisesinin göğüs kısmını yağmurdan korumuştu. Eldivenlerini tekrar giyerken, sürücü koltuğunun yanında elinde şemsiyeyle bir kapıcı belirdi. Alexandra ona minnetle gülümseyerek arabadan indi.

Bir an sonra kendini devasa bir antrede buldu. Tavan yüksekti ve ortasından kocaman bir kristal avize sarkıyordu. Avize, kuyruklu piyano büyüklüğündeydi. Zemin siyah-beyaz mermer karolarla döşeliydi. Altın yaldızlı koltuklar koyu kırmızı kadife döşemeliydi ve pençe ayaklı masalar sanat eserleriyle dolu duvarlara yaslanmıştı. Alexandra, Titian, Raphael, Constable ve Poussin gibi ustaların başyapıtlarını tanıdı.

Kalbi şimdi deli gibi atıyordu.

Korkusu da artmıştı. Dük'ün konukları olduğu ve kendisi de bu kadar ıslandığı için, onunla konuşmanın iyi bir fikir olduğundan artık emin değildi. Ancak buraya kadar gelmişti, şimdi duramazdı. Ceketiyle eldivenlerini verdi ve ellerini ıslak eteğinden aşağı kaydırdı. Bir duvarda altın yaldızlı çerçevesiyle uzun, dar bir ayna asılıydı. Aynaya

www.roche.com.tr

bakınca, giysilerini değiştirmek dışında görünüşünü düzeltmek için yapabileceği bir şey olmadığını anladı.

Koyu takım elbise giymiş bir uşak koridordan hızlı adımlarla geliyordu. Alexandra gülümsemeye çalıştı. "Korkarım kartlarımı unutmuşum," diye yalan söyledi. Artık ziyaret kartları yoktu. Yıllardır kart kullanmamıştı.

Uşağın duygusuz ifadesi değişmedi. "Kim diyeyim, hanımefendi?"

"Edgemont Way'den Bayan Alexandra Bolton."

Uşak gitti. Alexandra zihninde hâlâ dükün görüntüsüyle ellerini gergin bir şekilde ovuşturduğunu fark etti. Ünü dışında Clarewood'u hiç tanımıyordu ama davetine vereceği cevaptan hoşlanmayacağından emindi. İsteklerine karşı gelinmesine alışkın birine benzemiyordu.

Gergin bir tavırla dudaklarını ıslattı ve şu karşılaşmanın bir an önce bitmesini diledi.

Uşak geri döndü. "Majesteleri sizi hemen kabul edecek."

Alexandra adamın peşinden antreye giderken en azından bir düzine oturma yerinin olduğu, beyaz-altın sarısı renklerde döşenmiş muhteşem bir salon gördü. Daha önce hiç bu kadar lüks mobilyalar görmemişti. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Büyük, erkeklerşn tercih edeceği, zümrüt yeşili mermer şöminede ateş yanan bir kütüphaneden geçtiler. Her nasılsa, buranın Clarewood'un en sevdiği oda olduğunu anladı; onu oradaki kanepede oturmuş, günün gazete ve dergilerine gömülmüş halde hayal edebiliyordu. Şakakları zonkluyordu. Hayatı boyunca bu kadar gerildiğin hiç hatırlamıyordu. Baloda onun dikkatini çekmemiş olmayı diliyordu.

Sonra küçük ama havadar bir salonun açık kapılarından içeriyi, uçuk mavi duvarlarını ve duvarları çevreleyen altın yaldızlı süslemeleri gördü. Clarewood beyaz alçıdan mükemmel şekilde oyulmuş şöminenin yanında duruyordu ve Alexandra'nın hatırladığı kadar yakışıklıydı. Ona bakarken kalbi o kadar sert atıyordu ki bir an nefes almayı unuttuğunu fark etti.

Clarewood hemen başını çevirdi ve masmavi bakışları yoğun bir şekilde Alexandra'nın gözlerine kilitlendi.

Sonsuzluk gibi gelen bir an boyunca bakışlarını Alexandra'nın gözlerinden çekmedi. Alexandra yanaklarının inanılmayacak kadar ısındığını hissetti; artık üşümüyordu. Clarewood'un bakışlarının ne kadar yoğun, ne kadar sinir bozucu olduğunu unutmuştu; varlığının bir odaya nasıl hâkim olabildiğini de.

Ayrıca, sadece ona bakarken bile vücudunun ne kadar alevlendiği de aklından çıkmıştı.

Clarewood onu hızlıca baştan aşağı süzdü. Bu anın büyüsünü bozdu ve Alexandra onun yalnız olmadığını fark etti. Yanında iki zarif ve seçkin hanım vardı ki Alexandra onları hemen tanımıştı. Üç çift göz ona dönmüştü. Clarewood'la yüzleşmek için bir gün daha beklemeliydi. Ne kadar berbat göründüğünü fark edince yanakları kızardı ve midesi bulandı. Mahcubiyetini gizlemeye kararlı bir şekilde başını biraz daha dik tuttu.

"Bayan Alexandra Bolton," diye takdim etti uşak.

"Lütfen Bayan Bolton'a yiyecek bir şeyler getir," dedi Clarewood sakince. "Ve sıcak çay, Guillermo, hemen." Alexandra'ya doğru yürüdü.

Alexandra zorlukla nefes alabildiğini fark ederek reverans yaptı. "İyi günler, Majesteleri," diyebildi.

"Ne kadar güzel bir sürpriz, Bayan Bolton." Clarewood'un bakışları sorgulayıcıydı. "İyi günler. Böylesine sevimsiz bir havaya katlanmak zorunda kalmanıza üzüldüm."

Alexandra kendini bırakıp titrerken, eteğinin güzel parke zeminde bir su birikintisi oluşturduğunu fark etti. "Berbat bir gün ve dağınık görünüşüm için özür dilemeliyim. Aracımın üstü açık da."

"Özür dilemeyin. Böyle bir havada Surrey'yi aşmaya sizi neyin zorladığını hayal bile edemiyorum." Clarewood'un bakışları yoğunlaştı.

Alexandra cevap vermesi gerektiğini biliyordu çünkü aslında Dük soru sormak istemişti. Ama bunun yerine birbirlerine bakarlarken gerginliğini gizlemeye çalıştı. Gizli bir randevuya çok hevesli olduğu için davet edildiğinden daha erken geldiğini mi düşünüyordu? Öyle olmaması için dua etti. "Sanırım konuşmamız gereken bir konu var," dedi sonunda.

Clarewood gözlerini kıstı. Kirpikleri gür, uzun ve kömür gibi simsiyahtı. "Belki de gelip ateşin önünde dursanız iyi olur." Bu bir soru değildi ve Alexandra'nın dirseğini sıkı ama nazik bir şekilde tutarak genç kadını şömineye yaklaştırdı.

Dokunuşu hafif olmasına rağmen Alexandra'yı etkilemişti. Eli sadece elbisesinin koluna değil de, doğrudan tenine değiyormuş gibi yakıcıydı. Büyük ve güçlüydü. Hatta sahipleniciydi. Baloda kendisini saran elleri hatırladı ama o zaman önce beline, sonra omuzlarına dokunmuştu. İliklerine işlemiş olan soğuk kaybolmuş, yerini ani bir sıcaklık almıştı. Alexandra düke baktı ve göz göze geldiler. Clarewood ona dik dik bakıyordu. Alexandra da çaresizce karşılık verdi.

Alexandra'nın onu gördüğü anda başlayan gerginliği derinleşmiş, yoğunlaşmıştı ve aralarında kıvılcımlar uçuşuyor gibiydi. Bu, korkusunu daha da artırıyordu. Ona karşı duyduğu şaşırtıcı çekim de değişmemişti. Ve Clarewood bunun farkındaydı. Dudakları hafifçe kıvrıldı.

Alexandra bakışlarını kaçırdı. Clarewood onu şömineye yönlendirirken kalbi deli gibi atıyordu ama eli dirseğini giderek daha sıkı tutarken düşünmekte zorlanıyordu. Görüşmenin bitmesi için sabırsızlanıyordu ama aynı zamanda, tuhaf bir şekilde, tutuşunda neredeyse güven verici bir şey vardı.

Clarewood'un çarpıcı profiline baktı. Güven verici olan onun gücüydü. Alexandra güçlü erkeklere hiç alışkın değildi. Bu adam asla umursamazca kumar oynamaz, sarhoş olmaz veya servetini ziyan

etmezdi. Asla aptalca davranmazdı. Aslında, hiç şüphesiz aptalca davranışları da hoş görmezdi.

"Sizi Bayan Alexi de Warenne ve Leydi St. Xaiver'la tanıştırabilir miyim?" dedi Clarewood.

Alexandra iki kadına gülümserken kaba bakışlar ve sahte kibarlıklar bekliyordu. Ama sıcak ateşin önünde dururken, hanımlar onun dağınık görüntüsüne veya habersiz gelişine aldırmamış gibi hemen gülümsediler. Ancak yine de kendisiyle ilgili hoş olmayan şeyle düşündüklerini tahmin ediyordu. Geçen gece yüksek sosyetenin ne kadar acımasız olabildiğini öğrenmişti.

"Leydi St. Xaiver'ı tanıyor sayılırım," dedi olabildiğince sakin bir şekilde. Ariella de Warenne olarak tanıdığı Ariella St. Xavier'ı yıllardır görmemişti. "Ancak Bayan de Warenne'le resmî olarak tanıştırılma fırsatına eriştiğimi sanmıyorum." Aniden Elysse'in kocasının, genç Randolph'un yardımıyla Edgemont'ı balo salonundan çıkaranlardan biri olduğunu hatırladı.

"Hiç karşılaşmadık fakat şimdi karşılaştığımıza sevindim," dedi Elysse de Warenne, sıcak bir tavırla. "Majesteleri geçen gece sizi yere düşmekten kurtarmıştı. Şimdi daha iyi misiniz? Belki de böyle kötü bir günde dışarı çıkmamalıydınız."

Alexandra güzel sarışına bakarken sözlerinde bir ima, o gece baloda duydukları dedikoduları çağrıştıran bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ne var ki Elysse de Warenne o kadar tatlı gülümsüyordu ki Alexandra kadının sözlerinde ve davranışlarında gizli imalar ya da art niyet olmadığına karar verdi. Geçen geceden sonra bu kadınların kendisine adil davranması mümkün müydü? Bu konuda şüpheliydi. Clarewood'a baktı.

Dük'ün sabit bakışlarında eril bir dikkat vardı ve Alexandra'nın gerginliği daha da arttı. Alexandra onun kollarındayken neler hissettiğini yine hatırladı. Kızarmıştı ve özenle seçilmiş kelimelerini hanımlara yöneltti. "Korkarım Majesteleri'yle görüşmem gereken acil bir konu

www.roche.com.tr

var." O an, hiçbir şey söylememiş olmayı diledi. Aralarında açıl olan ne olabilirdi ki? Bu iki hanım hakkında şimdi ne düşünecekti?

"Gerçekten mi?" Elysse, Clarewood'a dönerek gülümsedi. "Edgemont Way buradan bir hayli uzak, değil mi?"

"Elysse," diye çıkıştı Clarewood. "Herkes senin kadar açık yürekli değildir."

Bu kez bir ima *vardı*; Alexandra'nın Dük'le görüşmek için bunca zahmete girdiği ve konun geçen geceki paylaşımlarıyla ilgili olabileceği ima ediliyordu. Ah, Elysse bir bilseydi. "Edgemont Way bir hayli uzak, evet," dedi Alexandra ve durdu çünkü Clarewood'u neden ziyaret ettiğini açıklaması mümkün gibi görünmüyordu. Konuyu değiştirmek için Clarewood'a döndü. "Zavallı kısrağımın ahırlarınızda biraz bakım görmesi mümkün mü acaba? Korkarım yaşı biraz ilerledi ve Bonnie de benim kadar ıslandı."

"Elbette." Clarewood dönüp kapıya doğru ilerleyerek hanımları baş başa bıraktı.

Alexandra inceleyen gözlerle etrafına bakındı ve neden geldiğini açıklamak zorunda kalmamayı umdu. "Ne harika bir salon," dedi.

Yemi yutmuş sayılmazlardı. "Gelmenize çok sevindim, böylece tanışma şansımız oldu," dedi Ariella tatlı bir tavırla. "Nasılsınız, Bayan Bolton?"

Dedikoduları duymuş olmalıydı ve Edgemont'ın halini kesinlikle görmüştü. Elysse gibi o da düşmanca görünmüyor, tatlı ve kibar davranıyordu. Hatta sosyetede kimse samimi olmamasına rağmen, bu kadınlar içten görünüyorlardı. Alexandra dikkatle gülümsedi. "Ben çok iyiyim, teşekkür ederim. Anladığım kadarıyla artık şehirden biraz uzakta yaşıyorsunuz?" Sohbeti nazik bir şekilde sıradan konulara çevirmek istiyordu.

"Evet, Derbyshire'da yaşıyoruz ve orayı seviyorum. İleride Londra'da bir evimiz olacak ama şimdilik oraya gittiğimizde babamın evinde kalmayı tercih ediyoruz."

Alexandra iki kadının akraba olduklarını anladı; gelin-görümceydiler. "Yıllardır Derbyshire'a gitmedim ama güzel bir yer olduğunu biliyorum," dedi. Konukları varken Clarewood'la nasıl baş başa konuşabileceğini düşünerek gözünü kapıdan ayırmıyordu.

"O taraflara gelirseniz kesinlikle uğramalısınız," dedi Ariella gülümseyerek.

Alexandra'nın gözleri kocaman açıldı. Ariella ciddi miydi?

"Woodland şehir dışında olmasına rağmen bir tenis salonumuz ve köyde ilginç dükkânlarımız var. Hiç tenis oynadınız mı, Bayan Bolton?"

Alexandra davet gibi görünen sözler karşısında afallamıştı. "Hayır, oynamadım ama kulağa eğlenceli geliyor."

"Çok eğlenceli ve göründüğünden daha zor. Bir ara gelip oynamalısınız."

Ariella kendisini şehir dışındaki evine davet ederken, Alexandra şaşkınlıktan donakalmıştı. "O taraflara gelme planım yok ama gelirsem, uğramaya çalışırım." Şaşkın bakışlarını pencereden dışarı, yağmura çevirdi.

"Şu ıslak giysilerden kurtulmalısınız," dedi Elysse aniden. "Geçen gece bayıldınız –ya da neredeyse bayılıyordunuz– ve ciddi şekilde hastalanabilirsiniz."

Alexandra ona dönmek zorunda kaldı. "Korkarım yanımda yedek giysim yok ve Dük'le görüşmem biter bitmez eve dönmek niyetindeyim."

Elysse ve Ariella birbirlerine bir bakış attılar. Alexandra kendisine pek inanmadıklarını hissediyordu ve onları suçlayamazdı.

Tam o sırada Clarewood yanlarına döndü. Öylesine baştan çıkarıcı bir bakış attı ki Alexandra kalbinin yerinden fırlayacağını sandı. Bu, cüretkâr yemek davetini Alexandra'nın kabul etmesini bekliyormuş gibi kendinden emin bir bakıştı. Bu adam deli miydi?

www.roche.com.tr

"Giysilerini ateşin önünde durarak kurutabilir," dedi Clarewood ve yine bu bir soru değil, emirdi. "Kısrağınızla ilgilenilecek, Bayan Bolton."

Alexandra minnettardı. "Teşekkür ederim."

Ariella öne çıktı. "Gitmemiz gerek, Stephen," dedi. Dük'ün ilk adını kullanması Alexandra'yı şaşırtmıştı. "Bir yemeğe davetliyiz ve bu havada şehre dönmek normalden uzun sürer."

"Gelmene sevindim, Ariella," diye karşılık verdi Clarewood, sesinde tuhaf bir uyarı tonuyla. "Ve konuştuğumuz konuyla ilgili yardımın için de minnettarım."

Ariella sırıttı ve Dük'ü yanağından öperek Alexandra'yı daha da şaşırttı. "Küçük planımızı uygulamaya koymak için sabırsızlanıyorum," dedi.

Elysse de Dük'ü öptü. "Endişeli görünüyorsunuz. Hiç korkmayın, Majesteleri." Alaycı bir sesle konuşuyordu. "Bütün emirlerinize alçakgönüllülükle itaat edeceğiz."

"Hiç şüphem yok," dedi Clarewood duygusuz bir sesle. "Bana söz verdiniz," diye ekledi.

"Elbette verdik," diye mırıldandı Elysse. Alexandra'ya döndü. "Sizinle tanışmak bir zevkti, Bayan Bolton. Yakında tekrar görüşeceğimizi umarım."

Alexandra şaşkınlığını gizlemeye çalıştı çünkü Elysse sözlerinde ciddi gibiydi.

"Stephen'ın her şeyi dilindedir," diye ekledi Ariella. "Niyetiniz her neyse, sağlam durun, hayatım."

Alexandra'nın gözleri kocaman açıldı.

"Biz çocukluğumuzdan beri arkadaşız," diye devam etti Ariella. Sonra Alexandra'ya parmaklarını sallayarak kapıya yöneldi.

Clarewood aniden yakıcı bakışlarıyla Alexandra'ya döndü. "Hemen dönerim," dedi ve hanımları geçirmeye gitti.

Alexandra yalnız kalır kalmaz oturacak bir yer aradı ama mobilyaları mahvetmek istemiyordu. Sonunda pencerenin yanındaki bir koltuğa oturdu ve güçlükle nefes alarak titremeye başladı.

İki kadın nazik ve hatta sevimliydi. Ayrıca beklenmedik ölçüde açık sözlüydüler. Bundan ne çıkarması gerektiğini bilemiyordu. Clarewood'a gelince; onu çok sevdikleri belliydi. Ondan kesinlikle korkmuyorlardı. Bu iyiydi çünkü Dük aşırı güçlü ve kesinlikle kendinden emin görünüyordu. Belki de Ariella St. Xavier'ın dediği gibi, nesi varsa dilindeydi.

Alexandra bundan şüpheliydi.

Ancak ondan korkmuyordu, değil mi?

Yine baştan aşağı ürperdi. Bayılmak üzereyken ona sarılışını, masmavi gözlerindeki bakışları düşündü ve sonra Denney'nin nazik gülümsemesini ve yüce gönüllülüğünü hatırladı. Ardından Owen'ın yüzü zihninde belirdi; sırılsıklam âşık bir halde ve baş döndürücü bir şekilde gülüyordu. Alexandra şimdi daha fazla ağrıyan şakaklarını ovuşturdu. Dükün varlığı, gücü ve erkeksiliği öylesine yoğundu ki. Bu hayatının en zor konuşması olacaktı.

"Bayan Bolton?"

Alexandra Dük'ün salona döndüğünü fark etmemişti. Alexandra ayağa fırladı ve göz göze geldiler. Clarewood çok hafif ve biraz kibirli bir tavırla gülümsüyordu. "Saat henüz yedi olmadı," diye mırıldandı. "Sizi aldırmak için arabamı göndermeyi planlıyordum."

Alexandra titrek bir nefes aldı. "Evet, saat yedi olmadı... Üç buçuk falan olmalı."

Clarewood'un kaşları kalktı.

"Gururum mu okşanmalı?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Yoksa endişelenmeli miyim?"

"Akşam yemeğimi Edgemont Way'de yiyeceğim."

"Anlıyorum." Clarewood'un bakışları hiç titremedi ama dudaklarındaki hafif gülümseme silinmişti. "Neden?"

Alexandra neden pişmanlık duyduğunu merak etti. Bu adam neden sinirlerini bozuyordu? Neden yanlış bir şey söyler ya da yaparsa üzerine atılacakmış gibi görünüyordu?

"Güller arabamda. Çok güzeller... ancak korkarım yağmura pek dayanamadılar." Clarewood konuşmadan sadece bakmaya devam edince Alexandra çantasını açarak bileziği çıkardı. "Bunu da iade etmek istiyorum. Ne çiçekleri ne de böyle uygunsuz bir hediyeyi kabul edebilirim."

"Nedenini anlamakta zorlanıyorum. Özellikle de ben onun sizde kalmasını isterken," dedi Clarewood.

Alexandra inanılmayacak ölçüde gerildi. Clarewood'un ses tonu ve tavırları baştan çıkarıcıydı ama aynı zamanda tehlikeliydi de. Bakıcısını kafesin içine davet edip onu midesine indirmeyi uman ama önce onunla oynamak isteyen bir aslan gibiydi. Alexandra onunla ilgili değerlendirmesinde haklı olduğunu biliyordu: Hiçbir şekilde itaatsizliğe alışkın değildi. "Davetiniz uygun değildi."

"Bence uygundu."

Alexandra şaşkınlıkla bakakaldı; Clarewood da sakince ona bakıyordu. Ve hiç konuşmadığı, bakışları sinir bozucu olduğu ve Alexandra kalbi duracakmış gibi hissettiği için bağırdı: "Randolph'a bir talibim olduğunu açıkladım, Majesteleri. Benimle evlenmek isteyen biri."

Clarewood'un dudakları kıvrıldı ve gözleri parladı. "Bir rakip beni yıldırmaz, Bayan Bolton."

Alexandra güçlükle soludu. Girişimlerinin anlamsız olduğunu itiraf etmeyecek miydi? Duyduklarını anlamıyor muydu? Vazgeçmeyecek miydi? "Onun niyeti ciddi. Sizinki öyle mi?"

"Hayır. Değil."

Clarewood'un böylesine açık konuşması karşısında Alexandra'nın nutku tutulmuştu.

Clarewood yavaşça gülümsedi. "Ben dürüstlüğe inanırım, Bayan Bolton," dedi, "zaman kaybetmekten de hoşlanmam. Sizden çok hoşlanıyorum. Sizin de benden hoşlandığınıza inanıyorum. İçinde bulduğumuz şartlar düşünülürse, devamını getirmekte neden isteksiz olduğunuzu anlayamıyorum, tabii çiftçiye delicesine âşık değilseniz."

Dük gizli bir ilişki istiyordu. Alexandra onun böylesine açıkça konuşmaya devam ettiğine inanamıyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordu. "Şartlar" derken neyi kastetmişti?

"Denney'ye karşı ne hissediyorsunuz?" Clarewood'un bakışları sertti ama ses tonu alaycıydı.

Diğer adamın evlenme kararı onu eğlendiriyor muydu? "Denney'ye karşı hissettiklerim sizi ilgilendirmez." Ama Clarewood geri çekilip vazgeçmezse, Alexandra ne yapacaktı?

Clarewood yine sakince, "Ben ilgilendirdiğine karar verdim," dedi.

Alexandra yine titrek bir nefes aldı. Dük kararını vermiş gibiydi. Onun her ne kadar kötü durumda olsa da soylu bir kadın olduğunu umursamıyordu. Zihninde yine görüntüler belirdi; kendisini kollarında tutarken yüzünün ne kadar yakın olduğunu hatırladı. Korkusu arttı. Gerginliği de öyle. Vücudunu ateş basmış gibiydi ve her yanı zonkluyordu. Elbette ki Dük'ün isteğini yerine getiremezdi. O, gururlu ve ahlâklı bir kadındı.

"Sizi kırdım mı? İnanın bana, niyetim bu değildi. Çoğu kadın ilgimden gurur duyar."

Alexandra başını iki yana salladı. "Gurur duydum," dedi zorlukla. "Ancak, Majesteleri, aynı zamanda aşağılandım da."

Clarewood'un kaşları kalktı. "İlgim neden aşağılayıcı olsun ki?"

Alexandra kendini toparlayarak karşılık verdi. "Majesteleri, bu benim için zor bir durum. Elbette ki gurur duydum. Hangi kadın duy-

maz ki? Ancak durumumu yanlış yorumluyorsunuz –bunun için sizi suçlamıyorum– ve bu yüzden girişimlerinizi reddetmeye çalışıyorum."

Clarewood eğleniyor gibiydi. "Beni biraz aydınlatır mısınız? Aslına isterseniz, reddedişinizi garipsiyorum. Kadınlar genellikle bastığım yeri öpmeye heveslidir."

Alexandra, Clarewood'un daha önce reddedildiğini hiç sanmıyordu. "Sizi tamamen reddetmek istemiyorum," diye fısıldadı, nabzı kulaklarında atıyordu.

Clarewood kaşlarını kaldırdı. "Kısmi ret diye bir şey mi var?"

Alexandra konuşmakta zorlanıyordu. "Belki arkadaş olabiliriz."

Clarewood güldü. "Bayan Bolton, bu çok tuhaf bir fikir." Şaşırtıcı ölçüde cüretkâr bir bakış attı. "Lütfen alınmayın ama arkadaşlığın güllerle ve elmaslarla hiçbir ilgisi yoktur... ya da size duyduğum ilgiyle. Beni şaşırttınız," dedi.

Aşağılama son darbe olmalıydı ama son sözleri daha da ağır gelmişti. Alexandra içinin burulduğunu hissetti. Arzu bir yumruk gibiydi. Clarewood onun gözlerine bakarken, bunun ondan kaçmak için son şansı olduğunu bilerek konuştu. "Majesteleri, açıklamak için geldiğim şey şu ki eğer Denney evlenme teklif ederse, kabul edeceğim."

Clarewood sessizleşti. Şaşırmış, aşağılanmış ya da endişelenmiş gibi görünmüyordu. Belki biraz eğlenmiş olabilirdi ama bakışları çelik gibiydi.

"Bu yüzden çiçekleri ve bileziği iade ediyorum. Bu yüzden yemek davetinizi de reddetmek zorundayım. Ve sizden girişimlerinize son vermenizi istemem gerekiyor." Clarewood bakmaya devam edince "*Üzgünüm*!" dedi Alexandra. "Arkadaş kalmayı gerçekten isterim."

"Benim yarım kadar bile üzgün değilsiniz," dedi Clarewood. "Bunu tekrar düşünmelisiniz."

Alexandra bileziği bir masanın üzerine bıraktı ve başını iki yana salladı. Ağlayacak gibiydi ve kendini çaresiz hissediyordu. "Geçen

geceki yardımlarınız için kesinlikle minnettarım... Ve gurur duydum... ancak... gitmem gerek." Sendeleyerek Dük'ün yanından geçti. Arabasına ne kadar çabuk binerse o kadar iyi olacaktı. En son ne zaman bu kadar üzgün olduğunu hatırlamıyordu. Doğru, amacına ulaşmıştı. Dük'e haddini bildirmiş, girişimlerini durdurmuştu.

Ama o anda Clarewood genç kadının önünü kesti. Alexandra korkuyla inledi ve Dük onun kollarını acıtmadan fakat güçlü bir şekilde yakaladı. Ne yapmaya çalışıyordu?

"Nadiren yanlış yargıda bulunurum," dedi Clarewood yumuşak bir sesle.

İnceleyen gözlerle bakıyordu ve Alexandra bakışlarını kaçırıyordu. Kalbi o kadar şiddetli atıyordu ki Clarewood'un duyabildiğinden emindi. "Bu kez böyle bir hata yaptınız."

"Hiç sanmıyorum. Bay Morton'un teklifini ekonomik zorunluluklardan dolayı kabul etmeye kararlı olduğunuzu düşünüyorum."

"Ne olmuş yani?"

Clarewood aniden elini kaldırıp başparmağını Alexandra'nın çenesinde gezdirdi. Genç kadın çaresizlikle titrerken bütün vücuduna yayılan zevki hissetti. "Çok cömert bir koruyucu olmak niyetindeyim," diye mırıldandı.

Başparmağıyla çenesini böyle okşarken Dük'ün ne dediğini anlamakta zorlanıyordu. Arzu karnının derinliklerine oturmuş bir yumru gibiydi ve tüm vücuduna yayılıyordu.

"Sana karşı mümkün olan her şekilde cömert olmak istiyorum, Alexandra," dedi Clarewood derin bir sesle.

Sesindeki arzu açıkça hissediliyor, gözlerinden şehvet okunuyordu. Alexandra nefesinin daraldığını hissederek titrerken ondan kurtulmak, ona yanıldığını göstermek istiyordu. Oysa bunların hiçbirini yapmadı.

Dük, genç kadının çenesini kaldırdı. "Sırılsıklamsın, perişan haldesin ama hâlâ nefesimi kesebiliyorsun."

"Dur," demeye çalıştı ama yüksek sesle konuştuğundan bile emin değildi.

Clarewood'un uzun, gür kirpikleri alçaldı ve yüzünü Alexandra'nınkine yaklaştırdı.

Onu öpecekti.

Alexandra donakaldı, zihni boşalmıştı. Her şeyi unutuvermişti; o gün Clarewood'a neden geldiğini bile. Bildiği tek şey, Clarewood'un onu öpmek üzere olduğuydu ve vücudu heyecandan titriyordu.

Clarewood onun omuzlarını tutup sert dudaklarını onunkilere dokundurdu. Hem de bir kez değil, bir çok kez.

Alexandra dudaklarının birbirine değişinin şaşkınlığıyla kapırdayamadı; bütün vücudu aniden arzu ve ihtiyaçla dolmuştu. Dükün geniş omuzlarını sardı ve onun gülümsediğini hissetti. Bu güliişe karşılık Alexandra yumuşadı.

Neden Dük'ü reddediyordu ki?

Dük bir ses çıkardı ve Alexandra'nın ağzını sertçe açtı.

Alexandra nefes verdi, kollarını Clarewood'a sardı ve onu sımsıkı kendine çekti; Dük de ona sarılmıştı ve dilleri bir anda birbirine dolandı. Alexandra onun erkeklik organının sertleştiğini hissediyordu. Heyecandan kör olmuştu. Bu adamın güçlü kollarında olmaya umutsuzca ihtiyacı vardı; tıpkı ağzını dudaklarında arzuladığı, erkek bedeninin kendisininkine sımsıkı yapışmasını dilediği gibi.

Alexandra da onu öpüyordu.

Soylu bir hanımın yapacağı gibi nazikçe, yumuşak bir şekilde değil; vahşice, iştahla, onu açmaya ve yutmaya çalışırcasına. Dük bir zafer sesi çıkardı. Alexandra'ya daha sıkı sarıldı; şimdi vücudunun her santimi ona yapışmış durumdaydı. Ne kadar süre, ateşli ve derin bir öpücükte birleşmiş halde, Dük'ün dili ağzında, boğazının derinliklerinde dolaşırken, erkekliği kasıklarına yapışık şekilde durduklarını bilmiyordu. Clarewood'un adını haykırmak ve zevkten ağlamak istiyordu; daha fazlasını almak, daha fazlası için yalvarmak istiyordu. Arzu vardı ve de rahatlama. Mutluluk vardı.

Son dokuz yıldır nasıl yaşayabilmişti?

Ve Dük aniden öpücüğü bitirdi.

Olduğu yere yığılmaması için Alexandra'yı tutmuş ona alev alev yanan gözlerle bakarken yakışıklı yüzü genç kadının gözlerinin önünde yüzüyordu. Alexandra sersemlemiş bir halde ona tutunmuştu. Yavaş yavaş aklı başına geliyordu.

Görüşü tekrar netleştiğinde ve dükün ne kadar tahrik –ve memnun– olduğunu görüp kendi bedeninin ne kadar uyarılmış olduğunu hissederek bunun ne anlama geldiğini kavradığında, Clarewood'un omuzlarını bıraktı. Bütün benliğini bir şok dalgası yalayıp geçti.

Ardından şaşkınlık geldi.

Az önce ne yapmıştı böyle?

"Akşam yemeğine kalacaksın," dedi Clarewood doğrudan.

Alexandra başını iki yana sallayarak geri çekilmeye çalıştı. Dük bir an için onu bırakmadı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Hayır. Yapamam. Bırakın beni... lütfen!"

Clarewood'un mu onu bıraktığını, yoksa kendi kendini mi kurtardığını bilmiyordu. Bakışları birbirine kenetlenmişti ve Dük'ün gözlerinde öfke vardı. "Benimle oyun oynuyorsan, Alexandra, o zaman çok iyi bir oyuncusun; senin kadar iyisini hiç görmedim."

Şimdi de Alexandra'nın bir erkekle oynayabilecek türden bir kadın olduğunu düşünüyordu. Dük'ün bu yargısı ve kendi zayıflığı karşısında dehşete kapılarak döndü ve koşarak kapıdan çıktı. Düzgün düşünemeyecek veya peşinden gelip gelmediğini duyamayacak kadar gergindi. Kaçarcasına ön kapıya doğru gitti ve ceketini istemek için antrede bile duraksamadı. Şaşkın kapıcıdan önce kapıya ulaştığında gözyaşlarını zorlukla tutabiliyordu. *Neyi vardı böyle?* Tokmağı çe-

virmeye çalışırken kapı görevlisi onun için kapıyı açtı ve Alexandra dışarı, yağmura fırlayıp ön basamaklardan koşarak indi.

Arabası ortalıkta yoktu. Kısrağın kendi isteğiyle ahırlara götürülmüş olduğunu hatırladı. Hıçkırıklara boğulmak üzereydi. Ne yapmıştı?

"Bayan Bolton." Clarewood'un ses tonu bir kırbaç şaklaması gibiydi. Alexandra'nın başının üzerine bir şemsiye uzattı.

Alexandra dönüp ona bakmayı reddetti; bunun yerine, kararlı bir şekilde ahırlara doğru ilerlemeye başladı.

Clarewood şemsiyeyi genç kadının başının üzerine tutarak peşinden gitti.

Adımları Alexandra'nınkilerden uzundu ve yanına geldiğinde kolunu tuttu. Sert yüzünde öfke vardı. "Dur!"

"Bırakın!"

"Hâlâ sırılsıklamsın ve kısrağın Edgemont Way'e asla dönemez."

Sonunda Clarewood'un delici mavi gözlerine baktı ve kolunu sertçe çekip kurtardı. "Ne yapmamı istiyorsunuz peki?" diye sordu öfkeyle. "Burada sizinle kalıp ihtiyaçlarınıza teslim olayım, arzularınızı tatmin edip emirlerinize uyayım, öyle mi?"

Clarewood öfkesine rağmen sakin bir sesle konuştu. "Böylesine bir ahlâki ikilem yaşadığın için üzgünüm. Ve seni burada kendi isteğin dışında tutmam, Alexandra. Kısrağı bırak. Burada dinlenebilir. Giysilerin kuruduktan sonra seni evine gönderirim. Bu esnada da seni rahat bırakırım."

Alexandra bir şey demeden Clarewood'a baktı.

Clarewood'un bakışları soğuktu. "Ama benimle bir ilişki yaşamanın sana kazandıracaklarını tekrar düşünmeni öneririm; özellikle de az önce olanların ışığında."

YEDİNCİ BÖLÜM

ERTESİ GÜN BABASI NEŞEYLE, "Alexandra," dedi, "Sana söylemiş miydim? Denney bu akşam yemeğe geliyor."

Saat on buçuktu ve Olivia her zaman olduğu gibi Edgemont'ın kahvaltısını hazırlıyordu. Babaları geç saate kadar uyumadığı ve çok alkol tükettiği için daha erken kalkamıyordu. Alexandra ütü masasını mutfağın bir köşesine kurmuş, Harrington Malikânesi'ndeki doğum günü balosundan gelen son elbiseyi ütülüyordu ve neredeyse bütün gece uyumamıştı. "Hayır, baba, bize bunu söylediğini hatırlamıyorum," dedi sakince, hiç de sakin olmamasına rağmen.

Clarewood sözünü tutmuştu. Alexandra'yı mavi-altın sarısı salondaki şöminenin başına götürmüş ve sonra da ortadan kaybolmuştu. Alexandra'nın giysilerinin kuruması bir saat sürmüştü ve o arada kendisine yemek getirilmişti. Alexandra önce yemeği geri çevirmeyi düşünmüş ama sonra fikrini değiştirmişti; Edgemont'a dönüş yolculuğu uzun, ıslak ve soğuk olacaktı. Ama yanılmıştı; Dük'ün arabası iyi donanımlıydı ve bir kiler kadar kuruydu. Arabanın zeminine sıcak tuğlalar konmuş, arka koltuğa kürkler yayılmıştı. Üzeri sızdırmıyordu. Pencereler camdı. Edgemont Way'e dönüş yolculuğu o kadar güzeldi ki sonunda uyuyabilmişti; sıkıntısına ve huzursuzluğuna rağmen.

www.roche.com.tr

Şimdi elindeki işe odaklanmıştı; eğer önündeki pahalı elbiseyi mahvederse, yenisini almak zorunda kalırdı. Ama elbiseye ve ütüye ne kadar dikkatli bakarsa baksın, sadece Clarewood'un koyu mavi gözlerini görüyordu. Ütüyü ne kadar sıkı tutarsa tutsun, parmaklarının altında onun kaslı omuzlarını hissediyordu. Kesinlikle umutsuzdu. Yapmak istediği tek şey, Clarewood'un varlığını bile unutmaktı.

Önceki gece eve döndüğünde Edgemont dışarıdaydı. Bu, gün boyunca onu mutlu eden tek şeydi. Eve neden dükün muhteşem arabasıyla döndüğüne dair mantıklı veya inanılır bir açıklaması yoktu. Neyse ki böyle bir açıklama yapması da gerekmemişti.

Ama Corey ve Olivia ne söyleyeceklerini bilememişlerdi. Sonra da Alexandra'yı soru yağmuruna tutmuşlardı.

Alexandra tek bir soruya bile cevap vermeden üst kata yönelmiş, yazı masasının üzerindeki büyük bir vazoda duran kıpkırmızı gülleri görünce huzursuzluğu yine tazelenmişti.

Babasının az önce söylediğini duymazdan gelmesi kesinlikle imkânsızdı. Planlaması gereken bir yemek ve bunu yapmak için de çok az paraları vardı. Ahududu kırmızısı ipek kol ağzını dikkatle ütülerken, "Beyefendiye akşam yemeğini saat yedide yediğimizi söyledin mi?" diye sordu.

"Birlikte şarap içmek için biraz daha erken gelecek. Benimle özel olarak konuşmak istediğini söyledi." Edgemont'ın memnun olduğu belliydi.

Alexandra ütüyü lavabonun yanındaki ahşap kesme tahtasına koyarken içi korkuyla doldu. Clarewood'un güçlü görüntüsü tüm düşüncelerin önüne geçiyordu; babasına baktığında bile Dük'ü görüyordu. Ve Clarewood'un gözleri öfke doluydu.

Reddedilmek hoşuna gitmemişti.

Ama başka türlüsü mümkün değildi.

Alexandra paylaştıkları o tutku dolu öpücüğü düşündü. Gözleri nemlendi ve aniden nefes almakta zorlandığını hissetti. Neden bu kadar üzgün olduğunu bilmiyordu. O şaşırtıcı ölçüde tutkulu anları hatırlamaktan kendini men etmeliydi.

"Ne söylemek istediğini merak ediyorum," dedi Edgemont gülümseyerek.

Alexandra babasına döndü ve gülümsemeye çalıştı. Denney evlenme kararını şimdi açıklayamazdı. İşleri hızlandırmaya niyetli olduğu konusunda ne söylerse söylesin, henüz fazla erkendi. "Umarım kızarmış tavuk seviyordur." Bu saygın bir ana yemek olurdu ve ucuza çıkardı.

Olivia masaya içinde tek yumurtalı omlet ve iki dilim kızarmış ekmek olan bir tabak koydu. Jambon, sosis ve sucuk uzun zaman önce kilerlerinden gitmişti.

"Sana delicesine âşık, önüne işkembe koysan bile memnun olacağından eminim."

Alexandra şaşkın ve sıkkın bir şekilde arkasını döndü. Elbiseyi dikkatlice çevirdi ve ütüyü tekrar eline aldı. Ama soğumuştu bile.

"Alexandra, o tarafı yaptın zaten," dedi Olivia endişeli gözlerle.

Alexandra kardeşinin yüzüne bakmaya korkuyordu çünkü yapmacık bir gülümseme bile takınamıyordu. "Haklısın. Ne aptalım."

Artık bitmişti. Ve bu kadar huzursuz olması için bir neden yoktu.

Ama sanki zamanda yolculuk yapmış ve Owen'la aşk yaşadığı günlere geri dönmüştü. Ancak daha önce hiç bu kadar yoğun bir arzu patlaması hissettiğini hatırlamıyordu.

Owen'ı çok özlüyordu. Bütün acıları yeniden canlanmıştı.

Edgemont yumurtasını ve kızarmış ekmeklerini midesine indiriyordu. Gün boyunca dışarıda olacağını söylemişti. Alexandra onun nereye gittiğini bilmiyordu ve umursamıyordu da. Elbiseyi mutfaktan götürürken Olivia da peşindeydi.

Edgemont arkalarından seslendi: "Bu gece güzel bir yemek hazırlamalısın, Alexandra. Hiçbir masraftan kaçınma!"

Alexandra elbiseyi koridorda askıya dikkatle asarken cevap vermedi.

"Dün neler olduğunu niçin anlatmıyorsun?" diye sordu Olivia. "Çok endişeleniyorum."

Alexandra kardeşlerinin onun için endişelenmesini istemiyordu. Askıyı palto askısına yerleştirerek döndü. "Endişelenecek bir şey yok. Durumumu Dük'e açıkladım. Bundan sonra beni rahatsız etmeyecek."

"Dokunsam ağlayacak haldesin," diye vurguladı Olivia. "Gülümseyemiyorsun bile. Neler oldu? Kaba mı davrandı? Zalimlik mi etti? Aklımdan türlü türlü şeyler geçiyor!"

Alexandra bir koluyla kardeşine sarıldı. "Ah, Olivia. O kadar öfkeliydi ki. Onu reddedişimi hiç hoş karşılamadı. Ama bitti ve artık üzgün olmam için hiçbir neden yok."

"Ama yine de *üzgünsün*!"

Olivia'ya öpücükten asla bahsetmeyecekti. Owen'ı ve paylaştıkları şeyi özlediğini, yıllardır ilk kez yine onu düşünmeye başladığını da asla söyleyemezdi; diğer yandan, Owen'ın görüntüsü sürekli gözünün önüne gidip geliyor, yerinde Dük'ün yüzü beliriyordu. Olivia bütün bunları Denney ve evlilik teklifine karşı koz olarak kullanırdı. "Sadece çok yorgunum," dedi Alexandra ve bu kısmen doğruydu. Gülümsemeye çalıştı. "En azından Bonnie tatil yapıyor. Muhtemelen şimdiye dek gördüğü en iyi ahırda ve önünde yiyemeyeceği kadar saman var."

Olivia gülümsemedi. Meraklı gözlerle bakıyordu. "Clarewood'da bir şey oldu ve bana anlatmıyorsun. Daha önce birbirimizden hiç sır saklamadık."

Alexandra dudağını ısırdı. Gözleri doldu. "Beni öptü," diye fısıldadı.

Olivia'nın ağzı açık kaldı.

"Üzgünüm," dedi Alexandra duvara yaslanarak. "Genç ve yakışıklı bir erkek tarafından öpülmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuşum."

"O genç değil ki. Otuz yaşında filan," dedi Olivia. "Ne aşağılık herif!"

"Evet, aşağılık." Ama bunu söylediği ve babasının yaklaştığını duyduğu anda, sözlerine kendisinin bile inanmadığının farkındaydı. Edgemont yanlarından geçip pardösüsünü alırken iki kardeş gülümseyerek ona baktılar. "Güzel bir gün geçir, baba."

"Hiçbir masraftan kaçınma, Alexandra," diye hatırlattı Edgemont gülümseyerek. "Ve güzel bir şey giy." Evden çıktı.

Kapı kapanana kadar beklediler ve sonra yine birbirlerine baktılar. Olivia başını iki yana salladı. "Niyetiyle ilgili yanılmışım. Çok üzgünüm, Alexandra."

"Sorun değil. Bitti artık." Alexandra kararlıydı. Aslında hiçbir şey bitmemişti ama akşamı düşünmek zorundaydı. Yapacak çok işi vardı. "Evi temizlememiz gerek. Corey nerede?"

"Ben onu getiririm," dedi Olivia.

Sonraki bir saat boyunca akşam yemeği misafiri için evi süpürüp, silip toz aldılar. Alexandra hâlâ Clarewood'u kafasından atamıyordu. Neden mutsuz olduğunu da anlayamıyordu ve Owen'ı hâlâ korkunç ölçüde özlüyordu. Sanki Clarewood bir bıçak almış ve bütün eski yaralarını açıvermişti.

Alexandra ve Corey ahşap mobilyaları parlatmaya başladılar. Parlak, soğuk ve güneşli yeni bir günde Olivia ön basamakları süpürürken aniden içeri koştu. "Alexandra, hemen gel!"

Alexandra irkildi. Aklına ilk gelen şey, Clarewood'un ona bir hediye daha gönderdiğiydi; hemen kendine yanıldığını söyledi. Hızla dışarı koşarken Corey de peşindeydi. Ve Clarewood'un arabayı eve göndermiş olduğunu gördü ama koşumlardaki hayvan Bonnie değildi... arabayı onun yerine genç, güzel, güçlü ve simsiyah bir at çekiyordu.

"Bonnie nerede?" diye fısıldadı Olivia.

"Şu ata bir bakın!" diye haykırdı Corey.

Hadım hayvanın koşum atı olduğu belliydi. Aynı gün içinde hiç yorulmadan Clarewood'a birkaç kez gidip gelebilir, muhtemelen o sırada çimento ve tuğla yüklü bir arabayı da çekebilirdi. Alexandra, Randolph'un muhteşem aygırının da arabanın arkasına bağlı olduğunu gördü ve arabayı kimin kullandığını hemen anladı. Randolph onlara el salladı.

Clarewood bu kez ne yapmaya çalışıyordu?

Alexandra tedirgin olmuş, korkuya kapılmıştı. Aynı zamanda da tuhaf bir şekilde nefesi kesilmişti.

Randolph arabayı durdurdu ve ancak genç bir adamın yapabileceği şekilde rahatça yere atladı. Patikadan durdukları yere doğru hızlı adımlarla geldi. "İyi günler, hanımlar," dedi neşeli bir tavırla.

Alexandra kollarını vücuduna sararken Corey, "Bonnie nerede?" diye sordu.

"Kısrağınız Clarewood'da kaldı. Korkarım topallıyor ama endişe edecek bir şey yok. Majesteleri'nin çok iyi bir veterineri var ve kısrağın beş-altı hafta içinde evine döneceğinden emin olabilirsiniz. Görünüşe bakılırsa bir tendonu kopmuş."

"Beş-altı hafta mı?!" diye haykırdı Corey şaşkınlık ve korkuyla. "O bizim tek araba atımız! Onsuz ne yapacağız?"

Nefessiz kalmış halde duran Alexandra'ya döndü. "Babamın atından vazgeçmesi gerekecek, hepsi o. Geçici bir süre."

"Böyle bir şeyi asla yapmaz," dedi Olivia kısık sesle.

"Hanımlar, endişelenmeyin," diye araya girdi Randolph gülümseyerek. "Majesteleri, kısrağınız evine dönene kadar Ebony'i kullanmanızı istiyor."

Alexandra şaşkınlıkla ona baktı. "Pardon?" Yine güçlü, siyah hayvana bir bakış attı.

"Kısrağınız dönene kadar Ebony'i ödünç alabilirsiniz," diye tekrarladı Randolph. "Majesteleri ısrar ediyor."

Alexandra bakışlarını hayvandan ayırdı. Randolph bir teşekkür bekliyormuş gibi hâlâ ona bakıyordu. Clarewood onlara bir at göndermişti. Bu düşünceli ve cömert bir hareketti.

Çok cömert bir koruyucu olacağım.

İlişkimizi tekrar düşünmenizi öneririm.

"Çok güzel bir hayvan," diye fısıldadı Corey. "Şimdiye kadar gördüğüm en güzel at. Eyer vurulabilir mi?"

Randolph ona baktı. "Evet, aynı zamanda çok iyi bir binek atıdır. Binmek ister misiniz, Bayan Bolton?"

"Elbette isterim ama yıllardır binmedim." Kadınlara has bir çaresizlik edasıyla omuz silkti. "Kendime ait bir atım hiç olmadı ama çocukken Bonnie'ye eyersiz biner, saatlerce koştururdum."

"Corey," diye çıkıştı Olivia.

Alexandra onları duymuyordu bile. Sarsılmıştı. Bunu düşünceli ve nazik biri olduğu için mi yoksa Alexandra'ya yaklaşmaya devam etmeye niyetli olduğunu göstermek için mi yapmıştı?

Zorlukla nefes alarak Randolph'a baktı; sanki koşarak evin etrafında birkaç tur atmış gibi hissediyordu. "Bu teklif için teşekkür ederiz. Çok düşünceli ve son derece yüce gönüllü bir davranış. Ancak ne yazık ki böyle bir atı geçici olarak kullanmak için bile kabul edemeyiz." Ama gerçekte söylemek istediği şey, *onun* atını kullanmayı asla kabul edemeyeceğiydi; ne şimdi ne de başka zaman.

Corey tiz bir sesle, "Neden?" dedi.

Randolph'un gözleri fal taşı gibi açıldı ama gülümsemesini bastırmaya çalışıyor gibiydi. "Bayan Bolton, Majesteleri ısrar ediyor. Neden kabul etmiyorsunuz?"

Alexandra, Randolph'a baktı. Net düşünmekte zorlanıyordu. "Sizinle biraz yalnız konuşabilir miyiz?"

Randolph cevap veremeden Corey ablasının kolunu tuttu ve yemyeşil gözleri alev alev parladı. "Alexandra, o ata bayıldım. Ona

www.roche.com.tr

ihtiyacımız var. Bir araba atımız olmazsa altı hafta için bile olsa dayanamayız. Şuna bir baksana! Onu geri gönderirsen, seninle bir daha asla konuşmam."

Olivia, Corey'nin kolunu tuttu. "Haydi, içeri girelim." Gitmeden önce Alexandra'ya anlamlı bir bakış attı. "Ben bu konuda Corey'yle aynı fikirdeyim, Alexandra. Bir araba atına ihtiyacımız var. Sadece ödünç alacağız. Sakın geri gönderme."

Alexandra bir şey söylemedi. Bakışlarını tekrar Randolph'a çevirmeden önce gitmelerini bekledi. "Size durumumu açıkladım, bayım."

"Bu sadece bir at."

"Çok pahalı bir at ve üstelik Clarewood'a ait."

Randolph kollarını göğsünde kavuşturdu. "Reddedeceğinizi söylemişti."

Alexandra şaşırdı.

Randolph gülümsedi. "Haydi, Bayan Bolton, neden reddediyorsunuz? Vazgeçmeyecektir, özellikle de bu konuda; zor zamanınızda size yardımcı olmayı gerçekten istiyor."

Alexandra buna ne cevap verebilirdi ki? "Keşke size inanabilsem."

"Ebony'i geri götürmeme izin yok," diye açıkladı Randolph. Sonra alay edercesine ekledi: "Yani onu burada, ahırınızda bırakıyorum. Dolayısıyla gerçekten geri götürmek istiyorsanız, bunu kendiniz yapmak zorundasınız."

Alexandra, işte şimdi yenilmişti. Atı iade etmek için bile olsa Clarewood'a asla geri dönmeyecekti. Dolayısıyla hediyeyi kabul etmekten başka seçeneği kalmamıştı. Clarewood Dükü kazanmıştı.

"SANA NE KADAR AKILLI OLDUĞUNU söyleyen oldu mu hiç?" diye sordu Elysse gülümseyerek. St. Xavier'ın güzel arabası Pall Mall'a dönüyordu.

Ariella arkadaşına gülümsedi. "Aslını istersen bu Emilian'ın fikriydi. Bay Jefferson'ın babama yaklaşmaya çalıştığını ve bunu kesinlikle kendi avantajımıza kullanabileceğimi söyledi." Kocasını düşünürken içi ısınmıştı. Yedi yıldır evliydiler ve bir kız, bir erkek, iki güzel çocukları vardı ama Ariella onu her zamankinden daha çok seviyordu. İlk tanıştıklarında karamsar, mesafeli ve ürkütücü olmasına rağmen, şimdi bir sevgiliden ve kocadan fazlasıydı; en iyi arkadaşı ve en güvenilir sırdaşı olmuştu. Clarewood'un planlarına aldırmadan Clarewood Düşesi'yle şu yakışıklı, iriyarı Amerikalı arasında bir ilişki başlamasını teşvik etmeyi düşündüklerini açıkladığında, kocası dalga geçmişti. Ama çifti o da fark etmişti ve aralarında belirgin bir yakınlık olduğunu kabul etmişti.

"Bay Jefferson'a, babamın ona Londra'yı gezdirmemi önerdiğini söyleyeceğiz. Babamla iş yapmaya bu kadar hevesli olduğu düşünülürse, bu teklifi reddedeceğinden şüpheliyim." Ariella planlarından memnun bir şekilde gülümsedi.

"Şans eseri Constance Malikânesi'nin önünden geçeceğiz ve o zaman uğramamız zorunlu olacak." Elysse sırıttı ve arkadaşının elini sıktı.

"Biz sadece ikisini aynı odaya sokabiliriz," dedi Ariella. "Gerisi onlara kalmış."

"Pek sayılmaz," dedi Elysse elini indirerek.

Ariella, şimdi ciddi görünen güzel arkadaşına dikkatle baktığında, Elysse'nin kendi evliliklerinin başlangıcını ve yeminlerinin hemen ardından ayrı geçen altı korkunç yılı düşündüğünü anladı.

Çok acı çekmişti. Alexi bunu asla itiraf etmiyordu ama Ariella ağabeyini tanıyordu ve onun da acı çektiğinden emindi. Öfkesi sadece roldü. Ama sonunda barışmışlardı ve Ariella birlikte delicesine mutlu olduklarını biliyordu. Çapkın ve hovarda ağabeyinin bu kadar sadık bir koca olacağı aklının ucundan bile geçmezdi.

"Bazen bir çiftin yardıma ihtiyacı olur." Elysse hüzünlü bir tavırla gülümsedi. "Sen beni onu baştan çıkarmaya teşvik etmeseydin, Alexa ve ben hâlâ ayrı yaşıyor olabilirdik."

"Onlar korkunç günlerdi," dedi Ariella, yumuşak bir sesle. "Artık geride kaldığı ve çok mutlu olduğunuz için memnunum."

Elysse geçmişe ait düşüncelerden sıyrılarak mutlulukla gülümsedi. "Demek istediğim şu ki Julia ile Jefferson'ın arasında bir uçurum var. Julia dul bir düşes, Jefferson ise bir çiftlik sahibi. Julia İngiliz, Jefferson Amerikalı. Julia'nın bir serveti var, Jefferson'ın yok. Derin bir çekim varsa, bu farklılıklarının üstesinden gelmek için yardıma ihtiyaçları olabilir."

"Sana ne kadar akıllı olduğunu söyleyen oldu mu hiç?" diye sordu Ariella.

"Sadece baş döndürücü kocam."

İKİ GENÇ HANIMIN ISRARINA rağmen, Tyne Jefferson öne bakan koltuklara oturmayı reddetmişti. Bunun yerine, arkaya dönük koltukta karşılarına oturmuş ve uzun, güçlü bacaklarından birini diğerinin üzerine atmıştı. Henüz bütün kıtaya uzanan bir demiryolu yokken ülkeyi üç kez geçmiş, dolayısıyla çölleri ve dağları aşmış, sıcak dalgalarına ve kar fırtınalarına dayanmış, Kızılderililer ve kurtlarla dolu arazilerde hayatta kalmış –haydutlardan söz etmeye bile gerek yoktu– bir Amerikalı olabilirdi ama karşı cinsle bir arada olduğunda, kendini bir beyefendi olarak görüyordu. En azından, öyle davranmaya çalışıyordu.

Cliff de Warenne'in kızı başka bir önemli yeri işaret ediyordu; bu, ünlü bir İngiliz sanatçının eviydi. Jefferson çok iyi vakit geçiriyordu. İki hanım kaldığı otele gelip kendilerini tatlı bir şekilde tanıttıklarında ve kendisine Londra'yı gezdirmek istediklerini söylediğinde çok şaşırmıştı. Cliff'in kızı, Jefferson'ı ziyaret edip ona kendisini evinde gibi hissettirmesini babasının söylediğini açıkladığında bile,

işin içinde bir bit yeniği olduğunu sezmişti. Ama ne planladıklarını tahmin edemiyordu ve adamı Sacramento'da bir taşımacılık hattı kurmaya ikna etmeye çalışırken Cliff'in kızını reddetmeye niyeti yoktu. Ayrıca, şehirde kalacağı süre de sınırlıydı. Mümkün olduğunca yer görmek hoşuna giderdi.

Ama iki saat geçmişti ve artık şehirde değillerdi. Jefferson haritaya bakmadan önce hiçbir yere gitmezdi ve Greenwich'te olduklarını biliyordu. Burası soylu ve zengin insanların yaşadığı bir yerdi. Londra'nın güzel bir bölümüydü. Saray yavrusu evler, daha küçük malikâneler, özenli bahçeler ve ağaçlıklı araba yollarıyla doluydu. Jefferson giderek geziden daha çok zevk alıyordu. "Şehre dönelim mi? Siz hanımlar bana eşlik ederseniz, çayımızı otelde alabiliriz. Ben de böylece konukseverliğinize teşekkür etmiş olurum."

Leydi St. Xavier tuhaf bir şekilde gülümsedi. "Bize teşekkür etmenize gerek yok, Bay Jefferson."

"Sadece Jefferson," dedi Tyne.

Bayan de Warenne masum bir tavırla gözlerini kırpıştırdı. "Ah, bakın, Constance Malikânesi. Acaba Düşes evde midir?"

Jefferson'ın kalbi duracak gibi oldu.

"Sanırım Düşes'le tanıştınız, değil mi?" dedi Leydi St. Xavier abartılı bir tatlılıkla. "Eğer evdeyse uğramamız gerekir. Ailelerimiz çok yakındır ve Harrington Balosu'nda onunla konuşmaya pek fırsat bulamamıştım."

Jefferson, beyaz sütunlara ve yabancıların girmesini engelleyen demir kapılara baktı. Nabzı şimdi yavaşlamaya başlamıştı ama Düşes'in evine *raslantı eseri* gelmelerine verdiği tepkiden hiç memnun kalmamıştı.

Kendisine masumca gülümseyen iki kadına baktı. Bu durumda tesadüfi bir taraf olmadığına karar verdi. Ancak kendisini Düşes'in evine neden getirdiklerini de anlayamıyordu. Onunla bir işi yoktu

ki. Bu sosyal bir ziyaretse, kabul edebilirdi. Ama öyle olsa, neden bu kadar oyuna gerek duymuşlardı ki?

Akıllarından çöpçatanlık geçiyor olamazdı, değil mi?

Düşes'in beyaz teni, sarı saçları ve güzel yüzü zihninde belirdi. "Benim için hiç sakıncası yok," dedi yavaşça. Ve bu doğruydu. Dul Düşes, tanıştığı en ilginç kadınlardan biriydi. Ama geldiği yer düşünülürse, kadın nüfusu azdı ve hanımefendi yok denecek kadardı.

Arabacıya araba yoluna girmesi söylenirken, Jefferson gerildiğini itiraf etmek zorundaydı. Aniden kaskatı kesilen boynunu ovuşturdu. Neden gerildiğini anlamıyordu. Karanlıkta ve yayayken bir dağ aslanıyla karşılaşsa bile asla gerilmezdi.

Ona biri bir düşes hayal etmesini söylese, tıpkı Julia Mowbray gibi birini hayal ederdi ama bir kadının gerçekten bu kadar zarif, seçkin, görkemli olabileceğini hiç düşünmemişti. Birinin bu kadar zengin olabileceğini de düşünmemişti. Balo davetini aldığına çok şaşırmıştı. Kabul etmesinin nedeni ise daha önce hatta Boston'da geçen gençlik yıllarında bile baloya gitmediği içindi.

Önceki hafta akşam yemeğinde karşılaştıklarından beri, onu güzel bir kadın olarak değil, dul düşes olarak düşünmeye çabalamıştı. Ama o gece sohbet ettiklerinde, kadının ne kadar zeki ve zarif olduğunu anlamış, bu da hayranlığını daha da artırmıştı. Bütün gece ona bakmamak için kendini zorlamıştı.

Birkaç gün sonra sokakta ona rastlamıştı. Düşes bir arkadaşıyla birlikte alışveriş yapıyordu, Jefferson da aynı şeyi tek başına yapıyordu. Sadece nezaket icabı selam vermek istemişti ama o basit selamlaşma yarım saatlik bir sohbete dönüşmüştü.

Düşesin güzelliğini, kadınsılığını ve zarafetini fark etmemek için bir erkeğin kör olması gerekirdi. Ama bu yanlıştı. Jefferson'ın onu bir kadın olarak düşünmeye hakkı yoktu. Kendine onun bir düşes ve bir leydi olduğunu hatırlatmak zorundaydı. Sadece birbirlerine

denk olmadıkları için değil, aynı zamanda asla öyle bir kadına el sürmeyeceği için. Bu kesinlikle çok büyük bir saygısızlık olurdu.

Zaten kadınlarının ateşli ve şehvetli olmasını isterdi. Hanımlar seksten zevk almaz, sadece ona tahammül ederlerdi. Dolayısıyla bu da aralarındaki ilişkiyi naif –kibar ve saygılı olması bir yana– tutmak için diğer bir nedendi.

Ne var ki baloda gerçekten çok güzel zaman geçirmişti ve nedeni o kibirli kalabalık da değildi. Ve lanet olsun, şimdi de gergindi.

"Umarım rahatsız etmiş olmayız," dedi, düşesin kapıcıları inmeleri için arabanın kapılarını açarken.

"Bizi gördüğüne çok sevinecek," dedi Bayan de Warenne. "Oğluyla yakın arkadaşız ve çocukluğumuzdan beri bir aradayız."

Jefferson alaycı bir şekilde dilini şaklattı. Clarewood kibirli ve zorbaca hareket etmiş, sanki bütün dünya kendisininmiş gibi davranmıştı. "Ah, evet, Büyük Dük'le tanışma zevkine eriştim."

Leydi St. Xavier ciddi bir tavırla ona baktı. "Stephen'da ilk bakışta görünenden fazlası vardır," dedi. "Biraz kibirli görünebilir ama tam bir reformcudur. Yardımseverliğiyle tanınır; bütün ülkede hastaneler ve sanatoryumlar yaptırdı. Şu anda da yoksul işçiler için düzgün bir konutlandırma projesi üzerinde çalışıyor."

Jefferson bunu bilmiyordu. Yine de Clarewood bir sersem gibi davranmıştı. "Gösterişi sevdiğinden eminim." Gerçekten tehlikeli sularda yüzdüğünü anlayarak gülümsedi ve ekledi: "Çok etkilendim."

Bir süre sonra Düşes'in evinin girişindeydiler ki kuzey Kaliforniya evlerinin birçoğunun tamamı bu kadardı. Kadınlar bir uşağa kartlarını verdiler ve adam kartları hemen gümüş tepsisine koyarak onlara beklemelerini söyledi. Birkaç dakika sonra turkuaz duvarlı, altın sarısı ahşap kaplamalı ve altın yaldızlı mobilyalarla döşenmiş muhteşem bir salona alındılar.

Jefferson kalbinin her zamankinden biraz daha hızlı attığını fark etti. Kendine hâkim olması ve büyümesi gerektiğini düşündü. Tanrı aşkına, bu kadın bir *düşesti*.

Ve tam o anda, iki hanım koltuklara otururken, Düşes havada süzülür gibi yürüyerek salona girdi.

Jefferson şaşırdı çünkü kadının üzerinde binici kıyafeti vardı. Ve kıyafet çok zarif olmakla birlikte, aynı zamanda da o kadar kadınsıydı ki siyah çizmelerine biraz çamur bulaşmış olmasına rağmen bu etkisini kaybetmemişti ve üstelik de çizmelerinin topuklarında küçük İngiliz mahmuzları vardı. Bakışlarını düşesin yüzüne kaldırdı. Dışarıda olduğu için yüzü kızarmıştı ve topuzundan birkaç tel çıkmıştı.

Jefferson hayretle bakıyordu ve kalbi deli gibi atıyordu.

Düşes hemen hanımlara yaklaşarak sarıldı ve sıcak bir tavırla yanaklarından öptü. "Bu ne harika bir sürpriz!" diye haykırdı.

Jefferson'ın kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Onu hiç bu kadar güzel görmemişti ve kendine sakin olması gerektiğini hatırlatıp duruyordu. Ama Düşes'in az önce at sırtında olduğu gerçeğini kafasından atamıyordu. Her yere arabasıyla gittiğini sanıyordu. Ve uzun saçları vardı...

Düşes kibarca gülümseyerek ona döndü. "Uğramanıza çok sevindim, Bay Jefferson."

Jefferson görgülü bir adamdı. Hemen uzanıp Düşes'in elini tuttu ve bu aptalca hareketten nefret etmesine rağmen dudaklarına götürüp değdirmeden öptü. Düşes'in eli küçük ve zarif, kendi eliyse kocamandı. "Hanımlar uğramamız için ısrar ettiler. Umarım bir sakıncası yoktur." Her kelimesinde son derece samimiydi ve Düşes'in gözlerine bakarak kendisini gördüğüne memnun olup olmadığını anlamaya çalıştı. O anda burnuna kadın terinin, zambak kokusuyla karışmış sonbahar yapraklarına benzer kokusu geldi. Kasıklarının karıncalandığını hissetti.

O esnada düşesin elini hâlâ tuttuğunu fark ederek hemen bıraktı.

"Elysse ve Ariella'ya katılmanıza çok sevindim," dedi Düşes ve yanakları biraz daha kızardı. "Kıyafetim için özür dilemeliyim. Geleceğinizi bilmiyordum ve korkarım zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Ata binerken genellikle öyle olur."

Jefferson aptal aptal bakıyordu. Düşes sık sık ata biniyordu ve bundan zamanın nasıl geçtiğini anlamayacak kadar zevk alıyordu.

Sessizliği bozan Leydi St. Xavier oldu. "Düşes en ünlü binicilerimizden biridir."

Jefferson ne demek istediğini anlamaya çalışarak genç hanıma baktı.

Düşes yumuşak bir sesle açıkladı: "Atlarımı çok severim. Siz de ata binmeyi sever misiniz, Bay Jefferson? Çiftliğinizin can damarı olduklarını tahmin ediyorum."

Jefferson kendini toparladı. Ve düşese çiftlik hayatından söz etmesinin doğru olup olmadığını bilemese de açıkladı: "Beş bin baş sığırım var, Majesteleri. Baharda salınırlar ve yazları açık alanda olurlar. Sonbaharda onları toplarız. Birkaç hafta sürer. Hiçbir kovboy birkaç iyi atı olmadan böyle bir işi başaramaz." Düşesin nasıl kendinden geçmiş bir şekilde dinlediğini görünce şaşırdı. Gerçekten ilgileniyor muydu? *O ünlü bir binici miydi?*

"Daha önce bir sığır sürüsünü at sırtında gütmenin nasıl olacağını düşünmemiştim," dedi Düşes.

"Zor iştir ve tehlikeli de olabilir. Hızla koşan bir grubun yakınında yere düşmek istemezsiniz." O anda bunu söylememiş olmayı diledi çünkü İngiliz aristokratlarının sıkı çalışmaktan hoşlanmadığını biliyordu. Ama Düşes gerçekten ilgilenmiş gibiydi.

"Bunu izlemeyi çok isterdim," dedi.

Jefferson'ın nutku tutuldu çünkü kadının son derece samimi olduğunu hissetmişti. *Onu Kaliforniya'ya davet etse miydi?*

www.roche.com.tr

"Hiç tilki avına çıktınız mı, Bay Jefferson?" diye sordu Düşes gülümseyerek. "Tercih ettiğim bir spordur."

Jefferson doğru duyup duymadığından emin olamayarak donakaldı. "Tilkileri... at sırtında mı avlıyorsunuz?" Bu kadın at sırtında, yanında bir grup köpek ve elinde tüfekle kırlarda tilki mi kovalıyordu yani?

Düşes gülümsedi. "Evet, öyle. Üstelik bu benim için ciddi bir tutkudur. Eğer sizin için mümkün olursa, bir tilki avında bize katılmalısınız. Köpeklere bir koku verilir ve hemen peşine düşerler. At sırtında onları izleriz." Bakışlarını Jefferson'ın gözlerine dikti.

Jefferson hayretler içindeydi. "Ben hiç... tilki avına katılmadım... ya da izlemedim. Ama bu sporla ilgili bir şeyler okumuştum. Sanırım atlamalar da var."

"Evet, karşınıza çitler ve çeşitli başka engeller çıkıyor. Aslında av şefi bölgeye ilginç engeller eklemek için sık sık bir parkur tasarımcısıyla çalışır. Atlarımızın hendekleri, taş duvarları ve devrilmiş kütükleri aşması gerekir. Engel karşısında duraklamak performansını düşürür." Şimdi konuşurken düşesin gözleri parlıyordu ve hâlâ Jefferson'ın gözlerine bakıyordu.

Bu kadın tilki avlarında at sürüyordu. Atını devrilmiş kütüklerin ve taş duvarların üzerinden atlatıyordu. İnanılmazdı! Bu kadar güzel birinin böylesine bir binici olacağı aklının ucundan bile geçmezdi. "Umarım çitler alçaktır," diyebildi sonunda.

Düşes güldü ve mutlu sesi Jefferson'ın kalbini hoplattı. "O zaman pek eğlenceli olmazdı, Bay Jefferson. Meydan okuma da gerektirmezdi."

"Elbette," dedi Jefferson.

"Dilerseniz size bir ara ahırlarımı göstereyim. Ülkedeki en iyi av hayvanlarına sahibim. Çoğunu kendim yetiştirdiğimi de itiraf etmeliyim."

At da mı yetiştiriyordu? Jefferson bu kadını baştan aşağı tekrar değerlendirmesi gerektiğini anladı. At yetiştirmek son derece zor bir işti. "Atlarınızı görmek isterim," dedi, "tabii sizin için uygun olduğunda."

"Çok şaşırmış gibisiniz," dedi Düşes aniden ama mavi gözleri hâlâ Jefferson'ın gözlerindeydi. "Sizi sıktıysam özür dilerim ama atlarım benim için büyük bir tutkudur. Ve elbette ki bazı tuhaflıklarım olacak. Ben bile onları hak ettiğime inanıyorum. İsterseniz size köpeklerimi de gösteririm. Ürkütücü bir sürüdür."

Jefferson kendini toparlamaya başlamıştı. "Tahmin ederim. Onları da siz mi yetiştiriyorsunuz?"

"Elbette. Köpeklerin av sürecek güdülerinin olması gerekir ve onları özellikle bunun için yetiştiriyoruz."

"Gitmeden önce bir tilki avına katılmak isterim," dedi Jefferson. Düşes'i ata binerken görmek istiyordu.

"Ayarlamaya çalışırım ama biraz zaman alabilir. Bir ara benimle birlikte ata biner misiniz?"

Jefferson ona dikkatle baktı. Az önce bir davette daha bulunmuştu. Neden? Ve neden bu kadın yalnızdı? Neden tekrar evlenmemişti? "Eğer sorun olmayacaksa, bunu çok isterim." Kendi sesindeki baştan çıkarıcı tonu duyunca kendine inanamadı.

Bunu Düşes de fark etmiş olmalıydı çünkü kızarmıştı. "Benim için bir zevk olur," diye karşılık verdi yavaşça.

Jefferson'ın gülümsemesi silinmişti. Düşes'in de. Ve Jefferson bakışlarını kaçırması gerekirken yapamıyordu... ama düşes de karşılık veriyordu.

Genç hanımlardan birinin sesini duyunca Jefferson gerçekten şaşırdı. "Bay Jefferson'a ev köpeklerinizi göstersenize."

Jefferson diğer iki kadının varlığını unutmuştu. Şüpheci bir tavırla onlara döndü çünkü Leydi St. Xaiver'ın sesinde gizli bir kahkaha duyduğunu sanmıştı. Ama genç hanımlara baktığında, ikisinin de

yüzlerinin son derece ciddi olduğunu gördü. Tekrar Düşes'e döndü ve Düşes her zamanki kadar zarif bir şekilde gülümsedi. Kendi kalbiyse gümbür gümbür atıyordu.

"Bir daha uğradığınızda, Bay Jefferson, size hem ahırlarımı hem de köpek kulübelerimi gösteririm." Düşes iki genç hanıma baktı. "Bay Jefferson'ın özel köpeklerimle ilgilenmediğinden eminim."

"Teşekkür ederim, bunu çok isterim. Evde beslediğiniz küçük köpeklerinizi görmeyi de isterim," diye ekledi kibar davranmak adına.

Düşes ona tuhaf bir bakış attı ve kapıya giderek seslendi: "Henry ve Matilda'yı gönderin, lütfen."

Jefferson biraz sonra içeri iki, bol tüylü ve gürültücü süs köpeğinin gireceğini biliyordu ve biraz rahatlamıştı çünkü Düşes'i böyle asillere layık, dokunulmaz, ulaşılmaz, saray yavrusu malikânesinin süslü salonunda yanında bir çift aptal süs köpeğiyle oturan bir soylu kadın olarak düşünmek istiyordu.

Az sonra boyları neredeyse Düşes'inkine yaklaşan bir çift siyah Danua koşarak içeri girdi. Jefferson güdüsel olarak geriledi.

"Endişelenmeyin," dedi Düşes. "İyi eğitimlidirler ve ancak ben emredersem saldırırlar."

www.webcanavari.net

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ALEXANDRA KARDEŞLERİYLE salonda oturuyordu. Ellerini kucağında birleştirmişti. Tavuk kızarıyordu, patatesler fırındaydı ve bir de sebze yemeği hazırlanmıştı. Soğutucuda dışarıdan alınmış bir pasta vardı. Bir şişe kırmızı şarap açılmıştı. Yemek odasındaki sofra en iyi tabaklar ve kristallerle hazırlanmış, ortaya iki gümüş şamdan konmuştu. Denney için her şey hazırdı.

Ve kimse tek kelime etmiyordu.

Denney ve babası yarım saatten uzun süredir kütüphanedeydi. Şimdiye kadar en azından bir şişe şarap içmiş olmalıydılar. Nihayet salona geri döndüklerinde, Alexandra olacaklardan korkuyordu.

Tüm olanlar yetmezmiş gibi, Edgemont atı görmüştü. Corey bir yalan uydurmuştu. Atın Leydi Harrington'dan ödünç alındığını söylemişti; başka kimse yokmuş gibi. Corey'ye göre, daha önce balo için teşekkür etmek amacıyla uğramışlardı ve Bonnie o zaman topallamaya başlamıştı. Edgemont ona inanmış ve hatta memnun olmuştu. Atı kendisinin kullanmayı düşündüğünü biliyorlardı.

Olivia ablasının eline uzandı. "Belki de yarışlar hakkında konuşuyorlardır. Lütfen endişelenme."

Newmarket at yarışları birkaç hafta içinde bitecekti. Herkesin kafasında sezonun son yarışları vardı. "İyiyim," diye yalan söyledi Alexandra.

"Hayalet gibi bembeyazsın. Ve titriyorsun," dedi Corey. "Yanımıza döndüklerinde nişanı açıklarlarsa, haklarını savunup reddetmeğisin."

Alexandra'nın yüzü asıktı. "Böyle bir şey yapmayacağım," diye itiraza başladı ve o sırada kütüphane kapısı açıldı. İki adam da bir anlaşmaya vardıklarını belli eder bir şekilde gülümsüyordu. Alexandra'nın kalbi sıkıştı. Nişana karar verdiklerinden emindi ve kendine bu fırsatın bir mucize olduğunu, herkesin yararına olacağını hatırlattı. Ve artık Clarewood'u düşünmeyecekti.

"Size bazı haberlerimiz var," dedi Edgemont gülerek.

Alexandra kardeşlerine bakmayı reddedip gülümsemeye çalışarak ayağa kalktı. "İkinizin de memnun olduğunu görebiliyorum."

Denney yanına gelerek ellerine uzandı. Tuhaf bir şekilde o gün adamın elleri yapış yapıştı. "Hayatım, sizi babanızdan istedim ve o da kabul etti!"

Alexandra, onun gözlerine baktı ve kendisine bu kadar âşık olmamasını diledi. Konuşmak çok zordu. "Ne harika," diyebildi sadece.

"Flört döneminiz bile olmadı!" diye bağırdı Corey öfkeden kızararak. "Alexandra'yla sadece beş gün flört etti!"

Denney afallamıştı, Edgemont sinirlendi ve Alexandra hemen kardeşine döndü. "Corey, Denney hızlı olacağını söyledi ve ben de kabul ettim."

"Hayır, etmedin!" diye bağırdı Corey öfkeyle parlayan gözlerle bakarak. "Sen sadece uygun bir evlenme teklifi almayı dilediğin için öyle söyledin."

Corey'nin kendisini sevdiği için bu evliliği engellemeye çalıştığını bildiğinden dudağını ısırdı.

"Tek kelime daha edersen odana gidersin!" diye kükredi Edgemont öfkeden titreyerek.

"Merak etme, benim istediğim de bu zaten çünkü Alexandra'nın kendini sattığını görmek istemiyorum. O aşkı hak ediyor!" Corey Denney'ye öfkeyle baktı ve üst kata koştu. Az sonra odasının kapısı sertçe çarptı ve ses bütün evde yankılandı.

Ardından şaşkın ve tuhaf bir sessizlik oldu. Alexandra, kardeşinden nefret edip daha önce söylediği gibi bütün aileye karşı cömert davranma kararından dönmesinden korkarak Denney'ye baktı. Onu yatıştırmaya kararlıydı. "Çok özür dilerim. Kardeşim daha çok genç. Lütfen, bu çıkışını bağışlayın."

Denney sararmıştı. "Biraz yalnız konuşabilir miyiz, Bayan Bolton?" diye sordu.

Korkmaya başlamıştı. "Elbette." Alexandra, Edgemont'ın Olivia'yı kütüphaneye götürerek kapıyı kapamasını bekledi. "Çok üzgünüm," diye tekrarladı Alexandra içtenlikle.

"Bu doğru mu? Evliliğin aceleye geldiğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Alexandra zorlukla yutkundu. "Bu gerçekten çok hızlı oldu, efendim. Ancak çok şanslı olduğumu biliyorum ve kılı kırk yaran biri gibi davranmak istemiyorum." Ama daha bunları söylerken bile, zihni özellikle acele etmemesini söylüyordu.

Denney genç kadının koluna dokundu. "Evlenmek için çok istekliyim, Bayan Bolton. Bu yüzden sabırsızlanıyorum."

Alexandra gerildi. "Bundan gurur duyuyorum," dedi ve Denney'nin bir hafta içinde evlenmek isteyecek kadar acelesi olup olmadığını merak etti.

Denney onun yanağına dokundu ve parmakları çenesinde oyalanınca, Alexandra önce hayret, sonra dehşetle kalakaldı. "Aşkı hak

Roche
www.roche.com.tr

ediyorsunuz, Bayan Bolton," dedi Denney yumuşak bir sesle. "O aşdan kardeşinizle hemfikirim."

"Çok az kişi aşk için evlenir," dedi Alexandra başını geri çekmek isterken.

Denney elini indirdi. "Bayan Bolton... *Ben size âşığım.*"

Alexandra'nın içinden çığlık atmak geliyordu. Ve lanet olsun, o anda zihninde Clarewood'un öfkeli yüzü belirdi. Titreyerek nefesini üfledi.

"Zamanla sizin de beni seveceğinize inanıyorum," diye mırıldandı Denney.

Böyle bir şeye nasıl cevap verebilirdi ki? "Umarım." Şimdi hatırlayabildiği tek şey, Clarewood'un öfkesi ve ahırlarında duran siyah atın.

Denney nazikçe gülümseyerek Alexandra'nın omzunu tuttu ve genç kadının korkusu daha da arttı. Adamın bakışları çok nazik ve şefkatliydi ama gözleri alev alevdi ve Alexandra onun kendisini öpeceğini biliyordu. Paniğe kapılmaya başlamıştı.

Denney ona doğru eğildi. Alexandra kıpırdamamak için kendini zor tuttu ve adamın daha birçok kez kendisini öpeceğini düşündü. Tanrım, aynı yatağı paylaşacaklar ve daha yakın şeyler yaşayacaklardı. Olması gereken de buydu. Karı koca olacaklardı; bu herkes için en iyisiydi.

Cömert bir koruyucu olacağım.

İlişkimizi tekrar düşünmenizi öneririm.

Mavi gözleri öfkeyle bakmıştı ve sesinde otorite vardı. Sözleri bir öneri değildi...

Denney'nin dudakları Alexandra'nınkilere değdi.

Bir an için geçmişe gidip yağmurda Clarewood'la birlikte duruyormuş gibi hissederek şaşkınlıkla haykırdı. Denney'nin elleri omuzlarını daha sıkı kavradı ve dudaklarını daha iştahla bastırdı.

Alexandra dehşete kapılarak adamın omuzlarını itti. Vücudu döküp kaçması için haykırıyordu. Adamın ağzından, tadından, dokunuşundan tiksinmişti. Bunu yapmak istemiyordu!

Denney aniden geri çekildi.

Alexandra şaşkınlıkla titreyerek geriledi. *Adamın dokunuşundan tiksinmişti.*

Bu adamı asla sevemezdi.

"Lütfen bağışlayın beni," dedi Denney. "Güzelliğiniz aklımı başımdan aldı, Bayan Bolton."

Alexandra başını iki yana sallarken ağzını elbisesinin koluna silmek istiyordu. "Bağışlandınız," dedi, zorlukla.

"Gerçekten mi? Sizi şaşkınlığa uğrattığımı görebiliyorum. Çok üzgünüm."

"Şaşırdım," dedi Alexandra. "Ama sizi bağışlıyorum, Bay Denney. Ah! Fırında tavuğum var! Bana izin verir misiniz?" Bunu söyledikten sonra hemen yanından ayrıldı.

YEMEK BİTİP DENNEY GİTTİKTEN SONRA, Alexandra yatak odasının kapısını kilitleyerek yatağının üzerine oturdu. Kapısını en son ne zaman kilitlediğini hatırlamıyordu; belki de hiç kilitlememişti. Bir yastığa sarılmış halde yazı masasının üzerinde duran kırmızı güllere bakıyordu. Zihninde Clarewood onunla alay ediyor, sanki "sana söylemiştim" diyordu.

Denney'ye karşı ne hissediyorsunuz?

Alexandra'nın Morton Denney'ye ilgi duyamayacağını veya onu arzulamayacağını tahmin etmiş miydi? Bir şekilde bunu biliyor muydu?

Bir rakip beni yıldırmaz, Bayan Bolton.

Yoksa bir rekabet olamayacağını bilecek kadar kibirli miydi? Yakışıklı ve güçlü Dük'ü, nazik ve yaşlı Denney'yle kim kıyaslayabilirdi ki?

Sizden çok hoşlanıyorum. Sizin de benden hoşlandığınıza inanıyorum.

Cömert bir koruyucu olacağım.

Alexandra ağlamaya başladı. Ne kadar nazik ve cömert olursa olsun, kendisini ne kadar severse sevsin, Denney'yle nasıl evlenebilirdi? Öpücüğü midesini bulandırmıştı. Ama Clarewood'un kollarındayken zevkten çıldırıyordu. Daha da kötüsü, kendini tuhaf bir şekilde güvende hissediyordu.

Kendisini sadece metresi yapmak isteyen bir adamı arzuladığı ve onu hayal ettiği için utanmaz bir kadın olduğu açıktı. Owen'la durum farklıydı, evleneceklerdi. Alexandra ona âşıktı. Clarewood'u sevmiyordu. Üstelik adamın güven verici bir tarafı da *yoktu*. Sadece Alexandra'yı metresi yapmak istiyordu; maddi açıdan cömert davranmasının bir önemi yoktu.

Ne yapacaktı?

Alexandra yatağına uzandı ve yastığına sarılarak bakışlarını tavana dikip Clarewood'la ilgili düşüncelerini bir kenara atmaya çalıştı. Bunun yerine, kendini Denney'nin karısı olarak hayal etti. Onun güzel evinde yaşadığını, ev işleri ve personelle ilgilendiğini düşündü. Kendini büyük salonda çiçekleri düzenlerken, sonra kardeşleriyle birlikte öğle yemeğine oturup kendi hazırlamak zorunda kalmadığı yemekleri yerken ve iki hizmetçi onlara servis yaparken hayal etti.

Sonra Denney'nin yemek sırasında geldiğini, Alexandra'ya gülümsediğini, sıcak bir tavırla onu öptüğünü ve masada onlara katıldığını hayal etti. Kendini kötü hissetti.

Alexandra onu gördüğüne ve kendilerine katılmasına sevinmiş gibi yapacak, oysa gerçekte hiç umursamayacaktı. Hatta kardeşleriyle baş başa yemek yemeyi dileyecekti.

Yine yanaklarından yaşlar süzüldü.

Kendine acımayacaktı! Çocukları olabilirdi. Bir zamanlar çocuk istemişti. Çocukları severdi ve iyi bir anne olacağını biliyordu. Bu yüzden sahneyi değiştirdi. Şimdi kardeşleriyle ve kocasıyla yemek yerken salonda iki küçük kız koşturuyordu. Biri kumral, diğeri sarı saçlı, çok güzel kızlardı; Corey ve Olivia'nın çocukluklarına benziyorlardı. Huzursuzluğu daha da arttı.

Kardeşlerinin yakışıklı kocaları olduğunu hayal ederek onları da sofraya kattı. Herkes gülümsüyordu ve halinden memnundu; küçük kızlar, kardeşleri, kocaları, Denney. Kendisi dışında herkes...

Öğle yemeğinin yerini akşam yemeği aldı. Herkes akşam giysilerini giymişti; kardeşleri artık çok gösterişliydi. Olivia inciler takmıştı. Ve yemek bitti. Denney ona sıcak bakışlar atıyordu. Gülümsemeye çalışarak üst kata çıktı. Denney peşindeydi. Sonra arkasından yaklaşarak ona sarıldı ve aniden şehvete kapıldı. Alexandra öylece durmuş, Denney'nin burnunu boynuna sürtmesine izin veriyordu.

Alexandra yattığı yerde doğrulup oturdu ve yastığına sımsıkı sarıldı. Şimdi sadece Clarewood'un güllerini görüyordu. *Bunu yapamazdı.*

Aslında bunu yapmayı gerçekten istiyordu; sevgi dolu bir eş olmayı. Ama Denney'yi sevmiyordu. Onu asla sevmeyeceğini biliyordu. Fazla yaşlıydı ve hayatı boyunca sevdiği, daima da seveceği tek erkek Owen olmuştu. O bir prensti. Alexandra bir prensi hak ediyordu!

Şimdi Clarewood onunla alay ediyordu. Gülleri bile alay ediyordu!

Annesinin yanında olmasını diliyordu. "Ne yapacağım ben?" diye sordu kendi kendine.

Yatak odasının tek bir penceresi vardı. Dışarıda gece karanlıktı ve birkaç yıldız görünüyordu. Aniden Elizabeth'i pencerenin önünde dururken gördü. Annesini sıcak ve harika bir anı değil de, gerçekmiş gibi görebiliyordu. Annesi her zamanki gibi sakin ve güven vericiydi. *Yapman gerekeni yapacaksın.*

Dizlerini göğsüne çekip sarıldı. Elizabeth, kızı Owen'da aşkı bulduğu için çok mutluydu. Kardeşleri haklıydı; annesi Denney'yi asla onaylamazdı.

"Ama beni seviyor."

Sen onu sevmiyorsun.

Morton'ı asla sevmeyecekti. "Kardeşlerimi yoksulluktan kurtarmak istiyorum."

Elizabeth gülümsedi. *O senin prensin değil.*

Yine güllere baktı ve bir erkeğin her açıdan prense en yakın olabileceği konumdaki Clarewood'u düşündü. Cömert davranacaktı. Bunu söylemişti. Onun servetinin yanında Denney'ninki sadaka gibi kalırdı.

Ah, Tanrım, neler düşünüyordu böyle?

Düşündüğü şey şuydu; eğer Denney'yi geri çevirirse, kardeşleri gelecekleri olmayan yoksul genç hanımlar olarak yaşamaya devam etmek zorunda olmayacaktı. Denney'yi geri çevirirse Düke yönelebilirdi ve o da kendisine cömert davranırdı.

Alexandra dudağını ısırdı. Cömert olacağını söylemişti. Ve onun kollarında olmaktan rahatsızlık duymayacaktı. Tam aksine. Onun sarılışına, tutkusuna *ihtiyacı varmış* gibi hissediyordu. Hayır, onun ihtiyacı yoktu; sadece artık başkasına ait olan Owen'ı özlüyordu ve o kadar uzun zaman olmuştu ki...

Aşkı hak ediyorsun.

Yerinde sıçrayarak annesine bakarken Corey'nin sözlerini hatırladı. "Beni sevmiyor. Sadece bir anlaşma olacak."

Ve kısa sürecekti. Bir ömür boyu devam etmeyecekti.

Annesi gülümsedi.

Alexandra yastığa daha sıkı sarıldı. Gizli ilişkisi bir şekilde keşfedilirse, yaşayacağı utancın kardeşlerini geri dönüşü olmayacak şekilde

mahvedeceğini düşündü. Yani önünde korkunç tuzaklar olacaktı; eğer bu yolda devam etmeyi gerçekten istiyorsa.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu.

Elizabeth yaklaşarak saçlarına dokundu ve anaç bir şekilde okşadı. *Kardeşlerin için kendini feda etmeni asla istemedim, Alexandra. Ve benliğinin derinliklerinde senin de bunu bildiğine inanıyorum.*

Annesi asla kendini feda etmesini istememişti ama kardeşleriyle ilgilenmek bir fedakârlık olmamıştı, değil mi? Gözyaşları arasında gülümsedi ve Elizabeth aniden yok oldu.

Fark etmezdi. Kesin olan bir şey vardı. Denney'yle evlenemezdi. Ve bu kararın verdiği rahatlık çok yoğundu.

"DÜN GECE KAPINI KİLİTLEMİŞTİN," dedi Corey gözlerini kocaman açarak.

"Biraz yalnız kalmak istedim," dedi Alexandra hızlı adımlarla alt kata inerken. Kararını vermişti. Denney'yle evlenip hayatını onun karısı olarak geçirmeyecekti. Bütün gece uyumamış, Dükü ve teklif ettiği anlaşmayı düşünmüştü. Çekinceleri vardı ama aynı zamanda çok da rahatlamıştı.

Alexandra, Corey ve Olivia'ya gülümsedi. "Bu arada, fikrimi değiştirdim. Denney'yle evlenmiyorum."

Kızlar gözlerini daha da açtılar.

Alexandra alt kata ulaştı; Edgemont Alexandra'nın kapı çalışına cevap vermemişti ve Alexandra onun kütüphanede uyuyakaldığını tahmin ediyordu. Önceki gece dışarı çıkmamıştı. Yemekte birkaç şişe kırmızı şarap içmiş ve sarhoş olmuştu.

Gerçekten de kütüphanedeydi ve küçük kanepenin üzerinde uyuyordu. Alexandra onun yanına giderek omzunu sarstı. "Baba? Seni uyandırdığım için üzgünüm ama konuşmamız gerek."

3. BASKI

Edgemont yüzünü buruşturdu ve aniden ayılarak doğrulup oturdu. "Ne? Saat kaç? Uyuya mı kaldım?" Gözlerindeki uyku sersemi bakışlar silindi. "Nişanlandın, Tanrım! Bu içmeye değer!"

Alexandra onun omzunu tutarak kalkmasını engelledi. "Erken sabah oldu, baba." Kardeşine döndü. "Olivia, babama kahvesini getirir misin?"

"Saat kaç?" diye sordu Edgemont dışarı bakarak.

"Daha sekiz buçuk," dedi Alexandra babasının yanına otururken. "Baba, aklım başıma geldi. Olivia ve Corey başından beri haklıydılar. Ben... sadece bize sağlayabileceği imkânlar için Denney'yle evlenemem... ve evlenmeyeceğim."

Edgemont şaşkın gözlerle baktı. "Sen dün gece nişanlandın, Alexandra," diye hatırlattı.

"Hayır, baba, sen ve Bay Denney bir nişana karar verdiniz ama kimse bir sözleşme imzalamadı ve parmağımda da nişan yüzüğü filan yok." Alexandra kararlıydı.

Edgemont ayağa kalktı. Alexandra da ona uydu. "*Bu gece* sözleşmeleri imzalıyoruz," dedi Edgemont. "Nişanı da duyuruyoruz."

Alexandra gerildi. "Onunla evlenmeyeceğim."

Edgemont'ın gözleri kocaman açıldı. "Sen itaatkârsındır. Sen vericisindir. Sen aslında tıpkı annen gibi bu aileyi bir arada tutan güçsün. Elbette ki Denney'yle evlenecek ve bu aileyi mahvolmaktan kurtaracaksın."

Alexandra suçluluk duymaya başlamıştı. Zihninde, Clarewood'un geri çekileceğini hisseder gibi ona sert bir bakış attı. "Onunla evlenemem."

"Evlenebilirsin ve evleneceksin!" diye bağırdı Edgemont. "Ben senin babanım. Bu evin reisiyim. Bana itaat edecek ve saygı göstereceksin, Alexandra!"

Alexandra titredi. "İstediğini imzala. Yirmi altı yaşındayım ve yasal olarak kendi kararlarımı verebilirim; kimse beni kendi isteğim dışında bir evliliğe zorlayamaz."

Edgemont öfkeden titriyordu ve Alexandra babasının ona vurabileceğini düşündü; oysa hayatı boyunca bir kez bile el kaldırmamıştı. "Dediğimi yapacaksın!" diye emretti Edgemont. "O sunağa gideceksin!"

Alexandra dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. Babasını bu şekilde reddetmekten hoşlanmamış, onun hiçbir gücü olmadığını ortaya sermekten de nefret etmişti. Babası onu zorla tutup kiliseye sürüklemediği sürece, Denney'yle evlenmeyecekti. Birbirlerine bakıyorlardı; Edgemont öfkeden titriyordu ve Alexandra'nın yüzü asıktı. Genç kadın aniden dönüp odadan çıktı.

Kardeşleri koridordaydı; Olivia'nın elinde bir fincan kahve vardı ve ikisinin de yüzü kül gibiydi. "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Olivia kısık sesle.

Elbette ki onlara Clarewood'un ahlâksız teklifini kabul etmek niyetinde olduğunu söyleyemezdi. Kendisini sevgili olarak kabul edeceğini ve karşılığında para alacağını açıklayamazdı. Bu sapkıncaydı. Yanlıştı. Ama kardeşlerinin bir geleceği olacaktı ve bu, hayat boyu rol yapmaktan daha iyiydi.

BU KEZ CLAREWOOD'A YOLCULUĞU hızlı ve kolay olmuştu; en azından yolculuk şartları açısından. Ebony, evden ayrılır ayrılmaz hırsla bir tempo tutturmuştu ve bir kez bile temposunu düşürmemişti. Köstekli saatine baktığında yola çıkalı iki saat bile olmadığını gördü ve henüz muhteşem evi görmeseler de, Clarewood'un uzun araba yoluna sapmışlardı.

Nabzı hızlandı. Ağzı kurumuştu. Elmas bileziği ve gülleri iade etmek için Clarewood'a son gelişinde bile bu kadar gerildiğini hatırlamıyordu. Dük kazanmıştı. Elbette. Çekişmeleri tartışmaya açık olmuş muydu ki?

Bu, dünyanın sonu da olmayacaktı. Hatta bazı avantajlar elde edecekti. Geri dönüşü yoktu. Alexandra bütün özsaygısını kaybetmek üzere olduğunu biliyordu ama kardeşlerinin hayatları düşünülünce bu küçük bir bedeldi.

Ve dahası da vardı. Özsaygısını kaybediyor olabilirdi ama dükün güçlü kollarında olduğunu hayal ettiğinde kalp atışları hızlanıyordu ve gerginliği aniden nitelik değiştiriyordu. Edgemont Way'den ayrıldığından beri kalbi çok hızlı atıyordu. Korkunun yanında beklentilerinin de olduğunu inkâr edemezdi. Birkaç gün içinde Clarewood Dükü'nün sevgilisi olacaktı!

Alexandra derin bir nefes aldı. Ebony, araba yolundan ilerideki fıskiyeli havuza yönelirken, Alexandra anlaşma şartlarına dikkat etmesi gerektiğini kendine hatırlattı. Onun çıkarlarını koruyacak, tam ve detaylı bir anlaşma istiyordu ki buna kardeşleri de dâhil olacaktı. Clarewood'dan kardeşleri için birer çeyiz istemeye karar vermişti. Ama asıl soru ne kadar isteyeceğiydi.

Midesi bulanıyordu. Corey, babasını Alexandra'yı Denney'ye satmakla suçlamıştı ama şimdi yapmaya niyetli olduğu şeyin yanında, babasının onu evlendirme çabası soylu kalırdı. Vücudunu Düke satacaktı. Bunu açıklayan tek bir kelime vardı. Bu bir aşk ilişkisi ya da sadece fiziksel tutkuya dayalı bir şey olsa her şey çok farklı olurdu.

Geri dönmeyi düşündü. Henüz çok geç değildi; son dokuz yılda yaptıkları gibi hayatlarına devam edebilirlerdi. Ama Clarewood'un görüntüsü zihninde o kadar baskındı ki... ve kardeşlerinin geleceği söz konusuydu.

"Ebony, çüş!" diye seslenerek dizginleri çekti.

O sırada arkasından hızla yaklaşan nal seslerini duydu. Gelen atlıya bakmak için oturduğu yerde döndü ve henüz muhteşem siyah aygırın sırtındaki adamı görmeden, Clarewood olduğunu anladı.

Ata binişi de diğer her şeyi gibiydi; sadece bir prens değil de, kralmış gibi, hareketlerinden güç ve otorite akıyordu.

Alexandra'nın gerginliği hızla arttı. Dük arabanın yanında atını durdururken etrafa çakıl taşları saçradı. Alexandra ona bakarken binici kıyafetleri içinde her zamankinden daha baş döndürücü göründüğünü düşündü. Ve şimdi yanındayken, bir kez daha tuhaf bir şekilde kendini güvende hissediyordu.

Alexandra onun lacivert gözlerine baktı. Bakışlarında sorular vardı. "İyi günler," dedi dük ağzının çizgisi yumuşarken. "Atımı iade etmeye mi geldiniz?"

Alexandra kalbinin duracağını sanarak titredi. Evet derse, başı dimdik geri dönebilirdi. Hayır derse, hayatını sonsuza dek değiştirecek olan yeni bir yolculuğa başlardı.

"Bayan Bolton?" diye mırıldandı Clarewood bakmaya devam ederek. "İçeri girip benimle çay içmek ister misiniz? Belki o zaman duymak istediğim cevabı verebilirsiniz."

Alexandra dudaklarını ıslattı. "Atı geri getirmek için gelmedim."

Dük şaşırdı ve sonra yavaşça gülümsedi. "Anlıyorum." Duyduklarına memnun olduğu belliydi. Alexandra'nın gözlerine baktı ve genç kadının vücudu kaskatı kesildi. Dük atından inerek hayvanı arabanın arkasına götürdü ve sıkıca oraya bağladı. Clarewood küçük aracın sürücü tarafına dolaşırken, Alexandra kıpırdamadı. Nefes aldığından bile emin değildi. Dük'ün metresi olmak üzereydi ve bu kararın ağırlığının kesinlikle farkındaydı.

Dük tekrar gülümsedi. "İzin verir misiniz?"

Alexandra ilk anda Clarewood'u duyamadı; onun yakışıklı yüzüne, çıkık elmacık kemiklerine, düz, soylu burnuna ve parlak mavi gözlerine bakmakla meşguldü. Dük'ün karizmasının dalgalı denizinde kalmış küçük bir sandal gibi kendini kaybolmuş ve çaresiz hissediyordu. Sonra Dük, daha güçlü bir sesle onun adını söylediğinde, Alexandra kendini toparladı ve onun koltuğa tırmanıp dizginleri alması için kenara çekildi. "Elbette.

Ama Dük yanına oturduğu anda düşünmek daha da zorlaştı. Şimdi aralarında sadece birkaç santim vardı. Nefes almakta zorlanıyor, böylesine etkilenmiyormuş gibi yapmak daha da zor geliyordu. Kendisine bu kadar yakın duran iri yarı erkek bedeninin kesinlikle farkındaydı.

"Gelmenize çok sevindim," dedi Dük atı dehlerken. "Güzel bir yolculuk yaptığınızı ve Ebony'den zevk aldığınızı umuyorum."

Alexandra derin bir nefes aldı ve Dük'ün bunu duyduğunu anladı. "Geçen günkü yolculuğumun aksine çok güzeldi."

Dük gülümsedi ve Alexandra'ya dikkatle baktı. "Çok gergin görünüyorsunuz, Bayan Bolton."

Alexandra ona nasıl hissettiğini veya neden öyle hissettiğini söylemeyecekti. "Yanılıyorsunuz. Ben... biraz başım ağrıyor."

Clarewood pek inanmadığını belli eden bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Buna bir çözüm bulmalıyız. Kâhyamın harika ilaçları vardır. Bu arada babanız nasıl?" diye sordu kibarca, havuzun etrafından dönerlerken.

Babam bana çok kızgın. Kendini kaybedecek kadar içmeye ve bütün paramızı kumarda savurmaya devam ediyor. Alexandra gülümsedi. "Çok iyi, teşekkür ederim."

Clarewood ona yandan bir bakış attı. "Bu arada, lafı dolandırmayı sevmem ve nadiren kendimi önemsiz şeylerden bahsederken bulurum."

Alexandra dönüp ona baktı ve gözleri birbirine kilitlendi. Clarewood kendisine böyle, sanki gözlerinden duman tütüyormuş gibi bakarken konuşmak çok zordu. "Bilmeniz gerekiyorsa, insan içine çıkmayalı yıllar oldu. Ne kadar havadan sudan sohbet olduğunu unutmuşum. Korkarım sosyal meziyetler açısından biraz geri kaldım."

"Güzel," dedi Dük, Alexandra şaşırdı. "Sıradan ve anlamsız sohbetler yerine hiç konuşmamanın daha iyi olduğu konusunda hemfikiriz öyleyse?"

Alexandra şaşkınlıkla iç çekti. "Evet, öyle."

"O halde uzun sessizliklere aldırmazsınız?"

Alexandra onun ne kadar yakışıklı ve güçlü göründüğünü bir kez daha fark ederek baktı. Buraya neden geldiğini biliyor muydu? Böyle daha birçok an geçireceklerini mi düşünüyordu? "Uzun sessizliklere aldırmam."

Clarewood memnun olmuş gibiydi. "O halde ilk olacaksınız, Bayan Bolton. Sizi birçok açıdan farklı ve yeni bulduğumu söyleyebilir miyim?"

Alexandra'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Şaşkınlığı tuhaf bir keyife dönüştü. "Az önce bana iltifat mı ettiniz, Majesteleri?"

"Öyle." Evin önüne geldiklerinde, Dük dizginleri çekti. "Cilveleşmelerden hoşlanmam ve nazlı tipler beni çabucak sıkar. Onlardan biri olmadığınıza memnunum."

Alexandra şaşkınlıkla titredi. Dük ona ilgi duymakla kalmayıp aynı zamanda ondan *hoşlandığını* mı söylüyordu?

Dük inanılmaz bir atletik zarafetle, sanki yirmi yaşında bir gençmiş gibi arabadan indi. Sonra bir seyis çocuk atı almak için koşarak gelirken, Dük elini Alexandra'ya uzattı. "İzin verir misiniz?" Gülümsedi.

Alexandra dünya normalden hızlı dönüyormuş gibi hissediyordu. Dük ona öyle sıcak ve yakın bakıyordu ki Alexandra o anda dünyadaki tek kadın kendisiymiş gibi hissetti.

Alexandra, Dük gerçekten ona değer veriyorsa bunun çok daha kolay olacağını düşündü ve elini uzattı. Bunu yaptığı anda bütün vücudu yıldırım çarpmış gibi titredi. Övgüsünden, sıcaklığından ve dokunuşundan ne kadar etkilendiğini anlamamasını umarak Dük'ün kendisini indirmesine izin verdi.

"Titriyorsunuz," dedi Dük yumuşak bir sesle.

Alexandra irkilerek o masmavi gözlere baktı.

"Sevindim."

Hâlâ elini tuttuğunu fark edince Alexandra elini çekti. Gerginliğini gizlemek istiyordu ama Dük'ün açık sözlülüğü onu çok etkiliyordu. "Gerginim."

Clarewood'un gözleri kocaman açıldı. "O halde üzgünüm," dedi. "Çünkü ünüme rağmen ısırmam ve söylenenlerin aksine saygılı davranmak isterim." Kapıyı işaret etti ve Alexandra onun son sözleriyle daha da şaşkına dönmüş halde içeri yöneldi.

Antreye girdiklerinde Alexandra mantosunu bir hizmetkâra verdi ve "Majesteleri, sizinle biraz yalnız konuşmak istiyordum," dedi.

"Şaşırdığımı söyleyemem. Çayı erteleyelim mi?" Dük soran gözlerle bakıyordu.

Alexandra görüşmeyi bir an önce atlatma isteğiyle başıyla onayladı. Dük nazikçe onun beline dokundu –hiçbir yabancının cüret edemeyeceği bir hareketti– ve Alexandra yürümeye başlarken onun *bildiğini* anladı. Alexandra'nın neden geldiğini biliyordu, yoksa ona asla böyle yakınlarmış gibi bakmaz, uygunsuz şekilde dokunmazdı.

Dük onu kütüphanesine götürdü ve siyah kapıları arkalarından kapadı. Yeşil mermer şöminede ateş yanıyordu ve Alexandra hemen şöminenin yanına gitti. Zihninden hızla düşünceler geçiyordu ama aklındakilerin şüpheyle bir ilgisi yoktu; onun yerine, sadece nasıl davranacağını ve kardeşlerinin geleceğini nasıl en iyi şekilde garanti altına alabileceğini düşünüyordu.

Aniden Dük'ün sert bedeni arkasından çarptı. Alexandra irkilerek hızla ona döndü; dük onun dirseklerini nazikçe tutarak dengesini bulmasına yardım etti. "Çok gerginsiniz. Buna gerek yok. Belki işinizi kolaylaştırabilirim." Bakışları hâlâ yoğun ve sorgulayıcıydı. "Teklifimi kabul etmeye geldiniz."

Alexandra başıyla onayladı. "Denney'yi reddettim. Evlilik olmayacak."

Dükün gözleri parladı. "Güzel. Ben paylaşmayı sevmem."

Alexandra afallayarak derin bir nefes aldı.

"Alexandra," dedi Dük nazikçe. "Haydi, artık dürüst ve açık olalım. Sevgilim olacaksın. Senden mutlak sadakat bekliyorum."

"Tanrım, bu kulağa çok iğrenç geliyor!"

Dük onu kollarına aldı. "Paylaştığımız arzu asla iğrenç değil. Bu çok doğal, hayatım. Sonuçta biz iki genç masum değiliz."

İçindeki yangın hemen başlarken ve bütün vücudunu sararken, Alexandra titredi. Çünkü Dük bilmese de, Alexandra masum ve ahlâklıydı.

"Sorun nedir? Gözlerinde şüphe görüyorum."

Alexandra bir an tereddüt etti ve ona gerçeği söylemeyi, daha önce hiç sevgilisi olmadığını açıklamayı düşündü. Sonra neden kendisiyle ilgili bu kadar olumsuz düşündüğünü sorabilirdi. Ama ilişkileriyle ilgili fikrini değiştirmesinden korkuyordu. Bu ne kadar da ironikti. "Bana nasıl saygı duyabilirsiniz ki?"

Clarewood'un gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Sen bir soylusun. Sana saygı duymak benim görevim."

Güzel sözlerdi ama Alexandra'nın onursuzluğuna bir faydaları yoktu. "Yani benden önceki metreslerinize de saygı duyuyor muydunuz?"

Dük onu bıraktı. "Bu ilginç bir soru." Alexandra'nın gözlerine baktı. "Hayır, aslında duymuyordum."

Alexandra buna şaşırdı. "Ama her nedense ben bir istisnayım, öyle mi?"

"Neden saygı konusunun üzerinde bu kadar duruyorsun?"

"Benim için önemli."

Dük uzunca düşündü. "İlginç bir kadınsın, Alexandra. Beni sürekli şaşırtıyorsun. Diğerlerine hiç benzemediğinin farkındayım. Gördüğüm kadarıyla ilişkimizi de hafife almıyorsun."

"Hayır, almıyorum."

Clarewood gözlerini kıstı. "Denney'yle evlenmeyi gerçekten istiyor muydun ve ben araya girmeseydim bunu yapar mıydın?"

"Muhtemelen. Niyetim buydu."

"Ve fikrini değiştirmeni sağlayan şey benim cazibem mi oldu?" Dük alaycıydı.

Alexandra titredi. "Size karşı koymanın çok zor olduğunu bildiğinizden eminim. Ayrıca, hayır cevabını da asla kabul etmiyorsunuz."

"Etmiyorum." Dük, Alexandra'nın yanağına dokundu. "Özellikle de seninle ilgili konularda ve aramızda bu kadar güçlü bir arzu varken," diye ekledi.

Alexandra'nın bütün benliği, en küçük dokusuna kadar şiddetle zonkluyordu. "Anlaşmamızı konuşmamız gerek," dedi zorlukla.

Dük elini indirdi ama bunu yaparken parmakları Alexandra'nın çenesine süründü ve bütün vücuduna zevk dalgaları gönderdi. "Pekâlâ, eğer ısrar ediyorsan."

"Ediyorum." Alexandra korkulu gözlerle baktı.

"Ama bunu daha önce hiç yapmak zorunda kalmadığımı itiraf edeceğim." Clarewood yine düşünceliydi. "Korkuyor gibisin."

"Bu da ne demek?"

"Daha önceki sevgililerim hevesle peşimden koşardı ve bu karşılıklıydı. Daha önce hiç dirençle karşılaşmadım. Kimseye sözler ya da güvence vermem gerekmedi, hiçbir nedenle. Bir ilişkinin sınırlarını tartışmak zorunda kalmadım." Dük duraksadı. "Yapmak istediğin bu, değil mi? İlişkimizin nasıl yürüyeceğini tam olarak konuşmak."

Alexandra utanmıştı. "Evet. Ben diğerleri gibi olamam, Majesteleri."

"Bunun cömert davranma sözümle ilgili olduğundan eminim. Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Hayır, elbette hayır." Dükün sözüne sadık bir adam olduğunu biliyordu. "Ama benden ne istediğinizi tam olarak bilmem gerek; benim de sizden ne bekleyebileceğimi."

Dük'ün dudakları kıvrıldı. Kollarını uzattı ve Alexandra'yı yavaşça kendisine çekti. "Yani detayları konuşmak mı istiyorsun?" diye mırıldandı.

Alexandra onun kollarında erimek istiyordu ama bunun yerine kaskatı kesildi. "Konuşmamız gereken çok fazla şey var; ayarlamamız gerekenler de. Ama özellikle aramızda bir sözleşme olmasını istiyorum."

Dük onu aniden bıraktı. "Sözleşme mi?"

Dük hakarete uğradığını hissediyordu ve Alexandra'nın niyeti bu değildi. "Bir belge imzalamayı kastetmedim, Majesteleri, ancak bazı şartlarda ilgili sözel olarak da olsa anlaşmayı tercih ederim."

Clarewood ona dik dik baktı. "Pekâlâ. Şartların nedir, Alexandra?"

Alexandra tereddüt ederken yanaklarının alev alev olduğunu hissetti. Dükün hakarete uğradığını hissetmemesini tercih ederdi ama mecbur olduğu şeyi istemesinin başka yolu yoktu.

Dük bekliyordu.

Alexandra nihayet konuşabildi. "Çok gizli olmamız gerek. İlişkimizi kimse bilmemeli."

Dük kollarını göğsünde kavuşturdu ve düşünceli bir tavırla cevap verdi: "Sen, baban ve kardeşlerinle oturuyorsun ve evin buradan iki saat uzaklıkta. Açık konuşmak gerekirse, bu durumda neredeyse her gece bu evde kalmanı isterim."

Alexandra alev alevdi. Zihninden görüntüler geçiyor, kendini büyük bir yatakta dükün kollarında görüyordu. "Bu imkânsız."

Clarewood'un yüzü sertleşti. "Gerçekten mi?"

"Öğleden sonraları için anlaşmamız gerek," dedi Alexandra, bu durum hoşuna gitmese de. "Ve bu bile benim için yeterince zor olacak," diye ekledi.

Dük'ün yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı. "Edgemont Way'e yakın bir ev alacağım. Böylece akşamlarımızı orada geçirebiliriz. O zamana kadar arada bir öğleden sonraları buluşmamız gerekecek." Bakışları karardı. "Zamanım çok değerli, Alexandra. Diğerlerinin aksine, ben uyanık olduğum saatlerde büyük projelerle uğraşıyorum."

Alexandra başını iki yana salladı. "Sizi kızdırmak istemedim, Majesteleri. Size zorluk çıkarmak niyetinde de değilim. Ancak adımdan geri kalanı korumak zorundayım."

Dük hâlâ dik dik bakıyordu. "Ben mantıklı bir adamım ve açıkçası, böyle düşündüğün için seni suçlayamam. Birçok açıdan ilksin, Alexandra. Kendi evinde oturman ve evli olmaman daha önce aklıma gelmeyen bir zorluk doğuruyor."

Alexandra bu kez içine su serpildiği için titredi. *Clarewood onun mantığını anlamıştı. Artık öfkeli değildi.* "Teşekkür ederim," dedi.

"Başka hangi konuda konuşmak istiyorsun?" Alexandra para konusunu açmaktan korkarak tereddüt edince, Dük açıkça sordu: "Sanırım cömertliğimle ilgili de konuşmalıyız?"

Alexandra başıyla onaylayarak dudağını ısırdı. "Kardeşlerime küçük birer çeyiz sağlayabilmeliyim."

Dük ellerini tüvit binici ceketinin ceplerine soktu. "Başka?"

Alexandra yaptığı şeyden nefret ediyordu. İki çeyizden fazlasını istemek niyetindeydi. Evin onarıma ihtiyacı vardı. Hepsinin giysilere ihtiyacı vardı. Kiler bomboştu. Bunun yerine diğer şeylerden vazgeçmeye karar verdi. "Hepsi bu. Olivia ve Corey'nin çeyize ihtiyacı var."

"Kendin için çeyiz istemiyor musun?"

"Hayır." Alexandra bakışlarını yere indirdi. Yanakları o kadar ısınmıştı ki kıpkırmızı olduklarını tahmin ediyordu.

"Kardeşlerinin ne kadara ihtiyacı olacak, Alexandra?"

Alexandra titreyerek başını kaldırdı. "Her biri için bin pound, Majesteleri, tabii siz aşırı olduğunu düşünmüyorsanız."

Dük gözlerini kıstı. "Bence uygun." Omuz silkti. "Anlaştık."

Alexandra kardeşlerinin her biri için bin pound alacaktı ama mutlu değildi. Dük'ün saygısını kaybettiğinden emindi. Aşağılanmış bir halde ve az önce yaptıkları anlaşmayı mahvettiğinden korkarak tekrar ateşe döndü. Gözleri dolmuştu.

Dük yine arkasından yaklaşarak onu omuzlarından yakaladı. Nefesi Alexandra'nın ensesine vuruyordu. "Hayır," dedi Clarewood kararlı bir tavırla. "Geri çekilmene izin vermiyorum."

Dük'ün sert ve sıcak vücudunun kendisininkine yaslandığını hissedince gerildi. Kalp atışları hızlanmış, teni kızarmıştı. Arzuyla yanıyordu.

Dük burnunu Alexandra'nın ensesine sürterek mırıldandı. "Bu ahlâki açıdan seni rahatsız ediyor."

"Evet," dedi Alexandra kısık sesle.

Dük onu yavaşça kendine çevirdi. "Neden? *Benden* rahatsız olmadığını biliyorum."

"Hayır, elbette hayır." Alexandra'nın gerçeği söylemesinin zamanıydı.

Dük yavaşça genç kadının omuzlarını okşadı. "En başından beri deneyimli bir kadın olduğunu düşünüyorum."

Alexandra gerildi. Masumiyetini itiraf ederse, Dük anlaşmalarından geri çekilir miydi? Genç kadın onun alev alev gözlerine bakarken arzuyla titriyordu ve biraz da endişeliydi.

Dük ona tuhaf bir bakış attı. "Yanılmıyorum, değil mi?"

3. BASKI

Alexandra daha da endişelendi. İtiraf ederse, Dük kesinlikle anlaşmadan vazgeçecekti. O anda kararını verdi. "Bir zamanlar bir vardı. Onu sevmiştim."

Dük'ün gözleri kocaman açıldı ve onu okşamayı kesti.

"Tutkumdan utanmıyorum çünkü ona âşıktım. Daha da önemlisi, evlenmeyi planlıyorduk." Alexandra dudağını ısırarak onun gözlerine baktı. Clarewood konuşmayınca Alexandra ekledi: "Bizim aramızdaysa anlaşmaya dayalı bir ilişki olacak, Majesteleri. Tereddüdümün nedeni bu."

"Evet öyle. Peki bu kişi kimdi?"

"Fark eder mi? O daha sonra başka biriyle evlendi. Ben de buradayım, para karşılığında ahlâksız ve yasa dışı bir anlaşmayı kabul ediyorum."

"Bu ikimizin de çıkarına," dedi Dük sert bir tavırla. "İkimiz de kazançlı çıkacağız, Alexandra. Ve kardeşlerin de öyle."

Dük böyle bakarken, Alexandra'nın gözlerini kaçırması imkânsızdı. "Evet, bu onların da yararına olacak," diye fısıldadı.

Dük onu bıraktı. "Vicdanınla hesaplaşmak zorunda kaldığın için üzgünüm ama belki şunun yardımı olabilir: Seni tatmin edemezsem –ilişkimizden memnun olmanı ve kendi rızanla sürdürmeni sağlayamazsam– anlaşmamızı iptal edeceğim ama söz verdiğim paranın tamamını ödeyeceğim."

Alexandra, Dük'ün ne demek istediğini ilk anda anlayamadı. Afallamıştı.

"Sana cömert bir adam olduğumu söylediğimde ciddiydim, Alexandra. Belki de sözlerime inanmaya başlasan iyi olur."

www.webcanavari.net

DOKUZUNCU BÖLÜM

ERTESİ GÜN ALEXANDRA kardeşlerine akşam yemeği hazırlamaya koyulmuştu ama Clarewood'la görüşmesini aklından çıkaramıyordu. Patatesleri soyarken, sohbetlerini ve özellikle de arkasından yaklaştığında hissettiği şehveti kafasında canlandırıp duruyordu. Ellerini omuzlarında, nefesini boynunda hissetmekten kendini alamıyordu. Titreyerek mutfak saatine baktı.

Daha yarımdı.

Clarewood cuma günü öğle yemeğine gelmesini söylemişti. Yani ertesi gün. Neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı çünkü onu hemen orada baştan çıkarmasını ummuştu. Ama bir saat içinde Düşes onu ziyaret edecekti ve görünüşe bakılırsa onu atlatması mümkün değildi.

Bir patates daha aldı ve kâseyi boşaltmış olduğunu fark etti.

Neredeyse her gece bu evde kalmanı isterim.

Pazarlıklarından beri gülünç ölçüde gergindi ve vücudu sürekli uyarılmış haldeydi. Bu utanç vericiydi. Kendisine ne olduğunu bilmiyordu. Dük'ün kollarında olması yanlıştı ama yine de doğru geliyordu.

Yine mutfak saatine baktı. Sadece beş dakika geçmişti.

"Neden sürekli saate bakıp duruyorsun?" diye sordu Corey.

Neredeyse bir an önce Dük'ün yanına dönmek ve ilişkilerine başlamak istiyor gibiydi; sanki onu tekrar göreceği ana kadar dakikaları sayıyormuş gibi. "Saate mi bakıyorum?"

"Her beş dakikada bir," dedi Corey. Elleri unluydu.

Ön kapının tokmağı vuruldu.

Hiç ziyaretçileri olmazdı; komşuları onlardan çok daha iyi durumdaydı ve utanç kaynağı Bolton ailesiyle ilgilenmiyorlardı. Alexandra gerildi. Önceki gün eve dönerken Denney'ye onunla evlenmeyeceğini söylemek için evine uğramıştı. Tahmin edileceği gibi adam çok şaşırmış ve çok üzülmüştü. Alexandra bir daha asla birini sevmeyeceğini ve dolayısıyla kendisiyle evlenmesinin haksızlık olacağını söyleyerek elinden geldiğince durumu açıklamaya çalışmıştı. Denney onunla tartışmış, kendisini zaman içinde seveceğine inandığını ve onu mutlu etmek için elinden geleni yapacağını vurgulamıştı. Çok zor bir konuşma olmuştu.

Alexandra oradan ayrılırken, Denney yakında aklının başına geleceğini söylemişti. "Sadece düğün gerginliği yaşıyorsunuz, Bayan Bolton," demişti. "Bundan eminim. Ama kardeşiniz haklı. Aceleci davrandım, bu yüzden artık ağırdan alacağım."

"Lütfen yapmayın," demişti Alexandra. "Fikrimi gerçekten değiştirdim."

Denney'nin kendisine inanmadığını çünkü inanmak *istemediğini* biliyordu.

Geri dönüğünde babası çoktan çıkmıştı, dolayısıyla onu birkaç saat öncesine kadar görmemişti ve karşılaştıklarında da Alexandra'ya çok soğuk davranmıştı. Hâlâ onu evliliğe zorlamak niyetinde olduğu açıktı ama Alexandra bunu yapmayacaktı ve Clarewood'la yaptığı anlaşmanın ışığında, zaten babası boşa çabalamış olurdu.

Ziyaretçi kapıyı tekrar vurdu. Alexandra önlüğünü çıkarırken –Corey de öyle– Denney'nin geldiğinden korkuyorlardı. Üç kardeş birbirlerine baktılar. "Bu Denney'yse," dedi Olivia, "dik dur. Bu durumda elinden başka bir şey gelmez."

"Ona acıyorum."

"Onunla evlenseydin ve önemsiyormuş gibi davransaydın daha kötü hissederdin; hem de tüm hayatınız boyunca," diye hatırlattı Olivia.

"Ben bakarım," dedi Corey. "Gelen Denney'yse, senin evde olmadığını söylerim."

Ama Corey kapıya bakmak için koşarken, Alexandra kardeşinin peşindeydi. Gizlenmeye niyeti yoktu. Ancak şaşırtıcı bir şekilde, gelen Denney değildi; onun yerine içeri güzel, sarışın, zarif bir hanım girdi. Alexandra onu hemen Harrington Balosu'ndan tanıdı. Dük'ün yanında gördüğünü hatırlıyordu.

"Merhaba, Bayan Bolton olmalısınız?" dedi kadın, eldivenlerini çıkarırken gülümseyerek.

Alexandra aniden gerildi. Diğer kadının gülümsemesi soğuktu ve gözlerinde sevimsiz pırıltılar vardı. "Evet."

"Adım Leydi Witte ve Leydi Lewis ile Leydi Henredon bana çok iyi bir terzi olduğunuzu söyledi." Mantosunu çıkarmaya başladı ve Alexandra ona yardım etti. "Umarım beni yeni müşteriniz olarak kabul edersiniz. Temizlenmesi ve onarılması gereken çok sayıda elbisem var."

"Yeni müşterilere her zaman açığım." Alexandra, kadının kibirli tavırlarının sebebinin ortaya çıktığını düşünüp yeni bir müşteri bulduğuna sevinerek gülümsedi. Bu fazladan iş anlamına gelmekle birlikte, fazladan gelir de demekti.

"Ah, çok rahatladım." Leydi Witte ona sırıttı. "Elbiselerim arabamda."

Alexandra arkasına döndü. "Onları alabilir misin, Corey?" Sonra tekrar Leydi Witte'ye baktı. "Hava bir hayli soğuk. Size çay ikram edebilir miyim?"

"Evet, dışarısı bir hayli soğuk ama içecek bir şey istemem. Sadece bu ilk seferinde sizinle kendim konuşmak istedim. Bir dahaki sefere elbiseleri göndereceğim." Yine gülümsedi. "Sara de Warenne'in doğum günü balosunda iyi zaman geçirdiniz mi?"

Alexandra kendini herhangi bir sevimsizliğe karşı hazırladı. "Evet," diye yalan söyledi. "İnsan arasına karışmayalı uzun zaman olmuştu, tahmin edersiniz." Perişan haldeki evlerini işaret etti.

"Sadece hayal edebilirim," dedi Leydi Witte açık sözlülükle. "Üstelik çok etkileyici bir giriş yaptınız."

Alexandra gerildi. "Kendimi pek iyi hissetmiyordum," dedi.

"Clarewood'un sizi fark etmesi çok büyük şans oldu; yardımınıza koşması da." Leydi Witte'nin gülümsemesi donup kalmış gibiydi.

Ve Alexandra, bu kadının sadece elbiselerinin onarımı için gelmediğini o zaman anladı. Leydi Witte, Clarewood'la ilişkisini sorguluyor gibiydi. Ama daha yeni görüşmeye başladıkları için, bir şey bilmesi mümkün olamazdı. Yine de yüksek sosyete tam bir cadı kazanıydı.

O sırada Edgemont şehre gitmek için hazırlanmış olarak aşağı indi. "Siyah olanı ben alıyorum," dedi. "Dışarı çıkmanız gerekirse benim kısrağımı kullanabilirsiniz."

Alexandra içten içe çok kızmıştı ama dışarıdan gülümsedi. "Bugün dışarı çıkmayı düşünmüyorum. Baba, bu Leydi Witte ve bu da babam Baron Edgemont."

Karşılıklı selamlaştılar ve Edgemont, Clarewood'un atını hazırlamak için çıktı. O sırada Corey ve Olivia kucaklarında bir düzine baş döndürücü elbiseyle içeri girdiler; Leydi Witte'nin gardırobu küçük bir servet değerinde olmalıydı. Alexandra giysi yığınının arasında özel giysiler de gördü; dantelli, fırfırlı ve kurdeleli korseler, güzel dikilmiş ve elle süslenmiş birkaç siyah iç çamaşırı gibi. Daha önce ona en mahrem iç çamaşırlarını getiren biri olmamıştı. Corey'nin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi açılmış ve yanakları kıpkırmızı olmuştu. Alexandra kardeşinin giysilerin her birini incelediğini biliyordu.

Leydi Witte tuhaf bir şekilde tatmin olmuş gibi, "Acele etmenize gerek yok," dedi. "Ağırdan almanızı ve mümkün olduğunca titiz çalışmanızı tercih ederim."

"Ben mükemmeliyetçiyimdir," dedi Alexandra, Leydi Witte mantosuna uzanırken. "Ve işimle gurur duyarım."

Leydi Witte ona açıkça acıyarak baktı. "Elbette, Bayan Bolton."

Alexandra onun mantosunu giymesine yardım ettikten sonra kapıyı açtı ve evin önünde duran pahalı, vernikli arabayı fark etti. Aynı renkte iki doru at tarafından çekiliyordu. Kadını dışarı çıkarırken, Edgemont da evden birkaç adım ötede Ebony'i ahırdan çıkarıyordu. "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Alexandra.

Leydi Witte olduğu yerde donup kaldı ve daha da soğuk bakışlarla, hiç gülümsemeden, Alexandra'ya baktı. Sonra hızlı adımlarla yürüdü.

Alexandra şaşkınlıkla arkasından gitti. "Bir sorun mu var?"

"Bu hayvanı nereden buldunuz?" diye sordu Leydi Witte.

Edgemont konuşulanları duymuş ve o da durmuştu. "Ne?"

"Kısrağımız ayağını incittiğinde, Leydi Harrington nezaket göstererek kendi atlarından birini bize ödünç verdi," dedi Alexandra temkinli bir tavırla.

"Emin misiniz?" Leydi Witte ters bir bakış attı. "Bu Clarewood'un en iyi atlarından biri değilse, tahminimde yanılıyorum demektir."

Alexandra gerildi.

"Yanılıyorsunuz," dedi Edgemont, bir kadına, bir kızına bakarak. "At Harrington Malikânesi'nden geldi. Sevgili ve merhum eşim, Leydi Blanche'ın yakın dostuydu. Kızım Clarewood'u tanımıyor bile."

Alexandra olanlara inanamıyordu. Korkusu hayretle karışmıştı.

"Ciddi misiniz? Clarewood baloda onun yardımına koşmuştu, değil mi? Sonra da sizi arabasıyla evinize göndermişti." Leydi Witte, açık bir tiksintiyle arabasına yürüdü. Arabacı kapıyı açtı ve kadın arabaya bindi. Arabacı kapıyı kapadı ama kadın açık pencereden

3. BASKI

dışarı uzandı. "Fikrimi değiştirdim," dedi kızarmış yanaklarla. "Tüm elbiseleri öbür gün istiyorum."

Alexandra arabaya koştu. "Ama bu imkânsız, Leydi Witte."

"Yetiştireceğinizden eminim," dedi kadın kapıyı sertçe kapatırken.

Sürücü, koltuğuna tırmandıktan sonra freni boşaltıp dizginleri eline alırken Alexandra geri çekildi.

"Alexandra?" dedi Edgemont araba hareket ederken.

Alexandra babasına dönmeden önce gülümseyerek nefesini verdi. "Baba, bu atı bize Leydi Harrington verdi. Bence bu kadın pek iyi biri değil."

Edgemont son derece sert gözlerle baktı; şüpheleniyor gibiydi. Sonra yumuşadı. "Sen asla yalan söylemezsin. Yalan söylemeyi bilmezsin ki. Akşam yemeğine döneceğim." Ve eyere tırmandı.

Edgemont yola koyulduktan sonra, kardeşleri Alexandra'nın yanına geldiler. "Bu neydi böyle?" diye sordu Olivia endişeyle.

"Leydi Witte, Ebony'i nasıl tanıdı?" diye sordu Corey kısık sesle.

Alexandra kendini tuhaf bir şekilde hasta gibi hissediyor, kalbi delicesine atıyordu. Clarewood'un Leydi Witte'yle tam olarak nasıl konuştuğunu hatırlamaya çalıştı ve Dük'ün her zamanki gibi ifadesiz ve kibar konuşurken kadının onunla flört ettiğini gözünde canlandırdı. Aslında, eğer yanılmıyorsa, Dük'ün bakışları Leydi Witte'yle hiç ilgilenmiyormuş gibi *kendisine* dönmüştü.

Bunların hiçbirinin pek önemi yoktu; Leydi Witte'nin atlarından birini hemen tanıyacak kadar Dük'e yakın olması dışında. Alexandra hemen bir sonuca varmak istemiyordu ama bu zordu. Leydi Witte güzel bir kadındı ve hem inanılmaz ölçüde zarifti hem de muhtemelen yirmi beş yaşında bile değildi.

Elbiselerinin temizlenip onarılmasını gerçekten istiyor muydu yoksa daha kişisel nedenlerle mi gelmişti?

"Alexandra'dan nefret ediyor," dedi Corey kül gibi bir yüzle. "Ama anlamadığım şey nedeni."

"Bence o bir dul," dedi Olivia. "Ve bence Clarewood'un Alexandra'ya duyduğu ilgiyi kıskanıyor."

ALEXANDRA ERTESİ GÜN CLAREWOOD'A on beş dakika erken vardı. Guillermo onu daha önce Elysse de Warenne ve Leydi St. Xavier'la tanıştığı mavi-altın sarısı salona aldı. "Öğle yemeği saat birde," dedi gözünü kırpmadan. "Majesteleri'nin şu anda bir toplantısı var ama birazdan yanınızda olur."

"Teşekkür ederim," dedi Alexandra zorlukla. Titrediğini Guillermo'nun fark etmemiş olmasını umuyordu. Sinirlerine hâkim olamıyordu.

Clarewood Dükü'yle bir ilişkiye başladığına inanmak neredeyse imkânsızdı. Alexandra salonda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Nefesi daralıyordu. Elbette ki daralacaktı. Birkaç saat sonra üst katta, Dük'ün yatağında olacaktı.

Artık utanmıyordu veya kendini ahlâksız hissetmiyordu. Sadece endişeliydi. Dük'ün iyi bir sevgili olacağından emindi. Nazik olacağını da biliyordu; tanıştıkları andan itibaren hep nazik davranmıştı.

Şimdide Clarewood'un nezaketine ihtiyacı vardı.

Alexandra'ya gerçekten değer veriyor olmasa bile ki daha birbirlerini doğru dürüst tanımadıkları düşünülürse değer vermesi de mümkün değildi, Dük'ün şefkatine ihtiyacı vardı. Clarewood çok deneyimliydi; yıllar içinde çok sayıda kadınla ilişkisi olduğu söyleniyordu. Alexandra, onun kendisini rahat hissettireceğinden emindi. Gizli ilişkilerine rağmen, Dük'ün bir centilmen olduğu belliydi.

Guillermo kapıları açık bırakmıştı. Dışarıdan sesler geliyordu ve biri Dük'ün sesiydi. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Alexandra döndü ve onu Randolph'la birlikte eşikte dururken görünce gözleri açıldı. Bakışları doğrudan ve gülümsemesi etkileyiciydi. Gözleri ina-

Roche
www.roche.com.tr

nılmayacak kadar parlaktı. Sonra yanındaki gence döndü. "Lütfen beklediğim cevapların gelmesini sağla; tercihen yarına kadar."

"Peki, Majesteleri." Randolph dönerek Alexandra'ya gülümsedi. "İyi günler, Bayan Bolton. Umarım Ebony'i sevmişsinizdir."

Alexandra gülümseyemeyecek kadar şaşkındı. "Evet."

Randolph başıyla onayladı ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Clarewood elinde bir kâğıt tomarıyla içeri girerken, Alexandra, "Gizlilik konusunda anlaşmıştık," dedi.

Dük keyifle ona baktı. "Randolph ketumdur."

"Onun beni burada görmesi gizlilik değil!" Alexandra hiç düşünmeden kapıya yöneldi.

Dük onun önünü keserek omuzlarını tuttu. "Bugün çok güzelsin."

Alexandra olduğu yerde donup kalarak Clarewood'un gözlerine baktı. "Buluşmamızı sabırsızlıkla bekliyordum. Umarım sen de sabırsızlanmışsındır," diye mırıldandı Clarewood.

Alexandra, Dük'ün dudaklarına baktığını fark etti ve kendini gözlerine bakmaya zorladı. "Sanırım evet... ama... biraz gerginim, Majesteleri."

Dük'ün gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı ve gamzeleri belirdi. "Gergin olman için hiçbir neden yok," dedi. Başparmağını Alexandra'nın yanağından kaydırdı. Alexandra ürperdi. Bütün vücuduna bir zevk dalgası yayıldı ve kasıklarının karıncalandığını hissetti.

"Umarım Randolph konusunda yanılmıyorsunuzdur," diye fısıldadı. "Ya Guillermo?"

Dük hâlâ gülümsüyordu. "Guillermo bana ihanet etmek isteseydi, bunu bin kez yapardı."

Alexandra, Leydi Witte'yi düşünerek bunun ne anlama geldiğini merak etti.

Dük onu bıraktı ve bir elini rahat bir tavırla kolundan aşağı kaydırdı. Alexandra'nın içi kıpır kıpır oldu. "O bana asla ihanet etmez."

"Leydi Witte'yi tanıyor musunuz?" diye sordu genç kadın aniden.

"Açıkçası, onu çok iyi tanıyorum." Dük bu soruya şaşırmış gibiydi.

Alexandra kaskatı oldu. *Sevgiliydiler*. "Yeni müşterim oldu."

Dük rahatsız oldu. "Senin artık müşterilere ihtiyacın yok, Alexandra. Beni iyi dinlemeni istiyorum. Artık bir ilişkimiz olduğuna göre, senin ihtiyaçlarını ben karşılayacağım."

Alexandra şaşırdı. "Ne demek bu?"

"Yani bir gardıroba ve en azından biraz cep harçlığına ihtiyacın var." Dükün bakışları yoğunlaştı. "Cömert olacağımı söylemiştim."

Alexandra kızardı. Dük gerçekten nazik ve düşünceli miydi? Öyle görünüyordu. Belki de Alexandra onu her açıdan yanlış yorumlamıştı. Diğer yandan, Leydi Witte'yle de ilişkisi vardı.

"Söyleyeceklerinin bitmediğini hissediyorum. Lütfen, devam et," dedi Dük nazikçe.

Alexandra nihayet cesaretini toplayabildi. "O sizin sevgiliniz mi... hâlâ?"

"Sevgilimdi," dedi Dük. Ne düşündüğü yüzünden anlaşılmıyordu. "Ama artık bitti."

Alexandra rahatladı. Ve Leydi Witte'nin neden sorgular bir tavırda olduğunu şimdi anlıyordu; Harrington Balosu'nda aralarındaki çekimi hissetmiş olmalıydı. Ve Clarewood'u tanıdığı için Alexandra'ya yaklaşacağını anlamıştı. Ebony'nin varlığı bunu doğrulamıştı. Bu kadar kaba ve saldırgan davranmasına şaşmamak gerekirdi.

Ama artık bitmişti, Dük öyle diyordu. Alexandra gülümsemesini gizlemeye çalıştı. Fakat Clarewood elbette fark etmişti ve yumuşak bir sesle ekledi: "Yatağımı paylaşmak istediğim kadın sensin, Alexandra. Çok yakında bana inanacaksın."

www.roche.com.tr
3. BASKI

Alexandra derin bir nefes aldı. Dük'ün bakışları sıcaktı. Öğle yemeği biter bitmez nereye gideceklerini biliyordu.

"Size inanıyorum," diye fısıldadı Alexandra, onun yüzünün kendisininkinden birkaç santim uzakta olduğunu hissederken.

Tam o anda salonun ne kadar sessiz olduğunu fark etti; o kadar ki kendi nefesini ve kalp atışlarını duyabiliyordu. Dük sırtını dikleştirerek elini uzattı; Alexandra yavaşça uzandı. Dokunuşu yakıcıydı. Yine bütün mantığa meydan okuyan o inanılmaz dürtüyü hissetti. Dizlerinin bağı çözülüyordu; Dük uzandı ve Alexandra'yı dirseklerinden yakalayarak dengesini bulmasına yardım etti.

"Neden bu kadar gerginsin?" diye mırıldandı Dük, Alexandra'yı yavaşça kendisine çekerken. "Bana kendinden yaşça büyük biri tarafından baştan çıkarılan öğrenci kızları hatırlatıyorsun."

Alexandra onun kollarındayken düşünmekte çok zorlanıyordu. Dük onu kendine daha da çekti ve göğüsleri birbirine yapıştı. Alexandra ellerini Dük'ün omuzlarına kaydırırken, onun kollarında olma ve ona sarılma hissi başını döndürüyordu. "Ah, Tanrım," dedi. Eteğinin altında çok fazla sıcaklık hissediyordu. O şaşkınlığının arasında, Owen'ın ona kendisini hiç böyle hissettirip hissetmediğini merak etti.

"Bir centilmen, mükemmel sevgili olmak isterim, gerçekten," diye mırıldandı Clarewood onun üzerine doğru eğilirken, "ama ben de bir okul öğrencisi kadar sabırsızım." Çenesini Alexandra'nınkine sürttü. "Hep seni düşünüyorum," diye ekledi, gırtlaktan gelen sesiyle ve ağzını genç kadının yanağına kaydırdı.

Alexandra nefes almakta zorlanıyordu. Clarewood'a sımsıkı sarılmış, ellerini kaslı sırtında dolaştırıyordu. "Majesteleri," diye fısıldadı ve kendini tutamayarak iç çekti. Bu iç çekiş onu korkutmuştu.

"Stephen," diye fısıldadı Clarewood ve dudaklarını Alexandra'nınkilere bastırdı.

Alexandra gözlerini kapayarak hareketsiz kaldı. Bu his eşsizdi ama aynı zamanda da muzipçeydi. Clarewood onu öpmeye başladığında,

kadınlığına dayanan dev gibi sertliği hissetti. Şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. O eril iştaha karşı içgüdüsel olarak bir zonklama başladı.

Clarewood'un dudakları şimdi daha da iştahlı öpüyordu.

Alexandra sımsıkı sarılmış, onu ağzının üzerine çekiyor, umutsuzca daha fazlasını istiyordu. Dük dilini ağzının derinliklerine sokup onu geri ittince ve kendini sırtüstü kanepenin üzerinde yatarken bulduğunda, kadın inledi. Clarewood şimdi üzerine uzanmıştı.

Vahşice ve delicesine öpüşürlerken aklında tek bir düşünce vardı: Onu seviyor olmalıydı. Bu umutsuzluğun, tutkunun, tuhaf mutluluğun başka bir açıklaması olamazdı. Alexandra, Dük'ün ağzını yutacakmış gibi öpüyor, dudaklarını neredeyse koparıyordu. Arzuyla titriyor, zevkle inliyordu.

Dük aniden Alexandra'nın yüzünü ellerinin arasına alarak gözlerine baktı. Genç kadın zevkle titreyip gözlerini kırpıştırarak karşılık verdi. "Daha fazla arzuladığım başka biri olmadı," dedi. "Seni kollarıma aldığım ilk andan beri arzuluyorum."

"Ben de seni istiyorum," dedi Alexandra nefes nefese. "Umutsuzca."

Dük gülümsedi; tatmin olmuş gibiydi. "Yukarı çıkalım mı?"

Alexandra zaman kaybetmekten, sihirli tutkunun yok olmasından korkuyordu. "Hayır."

Clarewood güldü ve genç kadının elbisesinin sırtındaki düğmelere uzandı. Alexandra doğrulup otururak sırtını ona döndü ve Dük'ün dudakları ile dilini ensesinde hissedince şaşırdı. Dük oyuncu bir şekilde teniyle oynarken, Alexandra muhteşem zevkin etkisiyle gözlerini kapadı ve inlememek için kendini zor tuttu. Clarewood bir düğmeyi açtı ve dudaklarını aşağı kaydırdı. Alexandra zevkle ürperdi ve sonunda teslim olarak inledi. Dük onun iç gömleğine ulaştı –külotu dışında giydiği tek iç çamaşırı buydu– ve düğmelerinin geri kalanını çabucak açarak elbiseyi çıkardı.

www.roche.com.tr

Alexandra kendini üzerinde hiçbir şey yokmuş gibi hissederek ona döndü. Dük ceketini ve yeleğini çıkararak yakındaki bir koltuğun üzerine atarken bakışlarını genç kadının göğüslerine dikmişti. Alexandra'nın iç gömleği eski ve yıpranmıştı –Leydi Witte'nin giydiği güzel giysilere hiç benzemiyordu– ama yine de Dük'ün gözleri yeliyordu. Dük öne eğildi ve kolunu Alexandra'nın beline dolayıp onu olduğu yere sabitlerken gergin göğüs uçlarından birini dudaklarının arasına aldı.

Alexandra zevkle inleyerek onun başını iki eliyle tuttu ve daha fazlasını arzulayarak yüzünü göğüslerine bastırdı.

Dük iç gömleği yırtıp açtı –Alexandra pamuklu kumaşın yırtıldığını duydu– ve göğüs ucunu emmeye başladı. Zevk öylesine baş döndürücüydü ki Alexandra dayanamayacağını sandı; o sırada Clarewood ellerini genç kadının bacaklarının arasına kaydırarak külotunun arasından görünen, inanılmayacak ölçüde nemlenmiş yere bastırdı.

"Evet," diye mırıldandı Dük zafer edasıyla.

Alexandra ona bütün gücüyle sarıldı. Dük ellerini ileri geri oynatarak bacaklarının arasını ovalarken, Alexandra'nın içinde ani bir patlama oldu; fiziksel zevke daha fazla dayanamayarak ağlar gibi inlemeye başladı. Zevk dalgaları onu sürükleyip götürüyordu ve Dük'ün kendisini yatırdığını, soluklarının yüzüne vurduğunu, kendisinin de üzerine uzandığını belli belirsiz fark etti. Ve sonra kaya gibi olmuş erkekliğinin kasıklarına, zonklayan kadınlığına sürtündüğünü hissetti.

Dük şimdi kıpırdamıyor, sadece Alexandra'nın boynunu öpüyordu. Alexandra'nın zihni biraz netleşirken, Dük'ün omuzlarına sımsıkı sarıldı. *Demek zevk bu*, diye düşündü kendini boşlukta süzülür gibi hissederken. Bu aşktı. Bu mutluluktu...

Alexandra gözlerini açtığında Dük'ün gözlerinin alev alev olduğunu gördü. "Hayatım," dedi Dük ve müthiş bir iştahla genç kadını öptü.

Alexandra'nın aklı başına geliyordu. Az önce hiç tatmadığı kadar büyük bir zevk tatmıştı ve şimdi Dük de kendisi kadar çıplak bir halde bacaklarının arasına yerleşmişti. O korkunç arzu içinde tekrar yükselmeye başlarken, kasıklarının arasının kabardığını hissetti.

Alexandra da onu öpüyor, dilleri birbirine dolaşıyor, elleri Dük'ün kaslı sırtında ve sert kalçalarında dolaşıyordu. Onun sertliğine karşı kıvranıyor, aklını tamamen kaybetmiş bir halde onu kendine çekmeye çalışıyordu.

Dük öpüşmelerini bölerek güldü ve aşağı kayarak genç kadının göğüslerini öptü. Alexandra bu kez itiraz edercesine inledi ama Dük gülmeye devam ederek sadece göğüs uçlarını tek tek yaladı ve o hazsız ihtiyacı tekrar körükledi. Alexandra inliyor, kıvranıyor, başını oradan oraya atıyor, Dük'ün kaslı omuzlarına yapışıyor, bir an önce onu içine almak istiyordu. "Sabret, canım," diye mırıldandı Dük ve Alexandra'nın karnına kadar öpücükler kondurdu. Alexandra onun neyin peşinde olduğunu anlayınca şaşkınlıkla donakaldı.

Dük, genç kadının göbek deliğiyle kasık tüylerinin arasındaydı. Parıldayan gözleriyle Alexandra'nın yüzüne baktı. "Bu şekilde tadına bakan oldu mu hiç?"

"Hayır," dedi Alexandra, nefes nefese ve ürpererek.

Dük gülümsedi ve dilini Alexandra'nın kasıklarının birleştiği noktaya doğru itti. Alexandra kontrolsüzce titreyerek minderlere yaslandı ve aynı anda Clarewood'un dili her yerini keşfetmeye başladı. Alexandra inledi. Bir an sonra Dük yukarı kaymış, sertliğini genç kadının bacaklarının arasına dayamıştı. Yüzü harcadığı çabayla gergindi.

Birbirlerinin gözlerine baktılar. "Acele et," dedi Alexandra ona sımsıkı sarılarak. "Acele et!"

Clarewood gülümsedi ve Alexandra'nın ıslanmış, şişmiş kadınlığına girdi. Alexandra baskı ve onu içinde hissetmenin zevkiyle şoke olmuştu. Şimdi kızlık zarına değdiğini hissediyordu. Clarewood şaşkınlıkla Alexandra'nın gözlerine baktı. Alexandra da şaşkındı ve başka bir zevk patlamasına doğru sürükleniyordu. *"Lütfen."*

Roche www.roche.com.tr

Dük, yüzünde sert ve dikkatli bir ifadeyle engeli aştı. Alexandra şimdi ona sımsıkı sarılmış, ağlar gibi inliyordu ve dük hızlı, derin bir ritim tutturmuştu.

ALEXANDRA UYANDIĞINDA, üzerinde altın rengi bir örtüyle kanepede tek başına yatıyordu. Bir an için şaşırarak korkuyla sıçrayıverdi çünkü çırılçıplaktı ve salon zifiri karanlıktı. Aslında, penceresinin ardındaki gökyüzü de kararmıştı ve simsiyah görünüyordu.

Neler olduğunu algılamaya başladı. *O gün öğleden sonrasını Clarewood Dükü'yle sevişerek geçirmişti.* Örtüyü sımsıkı tutarak derin bir nefes aldı. Dükün kanepesinde hâlâ çırılçıplak bir halde uyuyakaldığını anladı. Kızarmaya başladı, kimsenin salona girmemesini umarken hemen eve dönmesi gerektiğini hatırladı. Ama kendini örtüyle daha iyi örtmek dışında kıpırdamadı bile.

Kalbi, tanımlamakta zorlandığı çok çeşitli duygularla doluydu.

Hiç ara vermeden iki kez sevişmişlerdi. Dük muhteşem bir erkekti. İki kişi arasında böylesine güçlü bir çekim olabileceği daha önce hiç aklına gelmemişti. Kendisinin bu kadar tutkulu ve rahat olabileceğini de hiç düşünmemişti. Artık sevgiliydiler. Clarewood Dükü'nün *metresiydi.*

Şaşkınlık içinde dudağını ısırarak titremeye başladı. Mutluluk göğüs kafesinde bir balon gibi şişiyordu. *Onunla birlikte olmak çok doğru ve mükemmel geliyordu.*

Kalbi deli gibi atıyordu ve dükün kendisine değer veriyormuş gibi sıcak gözlerle bakışını hatırlıyordu. Ama diğer zamanlarda gözlerine bakarken, sanki ruhunu görmeye çalışırmış gibiydi. O inceleyen bakışların ne anlama geldiğini pek bilmiyordu ve kollarını vücuduna sardı. Onu bir sevgili ve koruyucu olmanın ötesinde düşünmeye cüret edebilir miydi? Onu erkeği olarak düşünebilir miydi?

Kendini tutamıyordu. Dük öylesine yakışıklı, etkileyici, zengin ve güçlüydü ki. Üstelik de cömertti. Desteklediği yardım kuruluşlarıyla

tanınıyordu; hatta bazılarını kendisi kurmuştu. Zeki ve kararlı bir adamdı. Ayrıca da bir beyefendiydi...

Aralarında geçenlerden kesinlikle utanmıyordu. Tam aksine, *heyecan duyuyordu.*

Artık sevgiliydiler.

Alexandra bakire ölmeyecekti ve Denney'nin dokunuşlarına tahammül etmek zorunda da kalmamıştı. Ama çok daha fazlası vardı ve düşününce titredi. Birlikte yemek yememişlerdi. Çok az sohbet etmişlerdi. Bir dahaki sefere belki şarap içerken düşüncelerini ve duygularını paylaşırlardı. Bir dahakine... Bunu hayal ederek gülümsedi.

Zihninde kendisini, Dük'ün elbette ki mükemmel bir şekilde donatılmış sofrasında gördü; üzerinde, Dük'ün onun için aldığı baş döndürücü ve pahalı bir elbise vardı. Dük gülümseyerek yanında oturuyor, elini tutuyordu ve mum ışığı vardı...

Alexandra gülümseyerek sehpanın üzerinde duran küçük bir lambaya uzandı. Gazı açtı ve giysilerini bulmak için etrafına bakındı.

Ona âşık mı oluyordu?

Nabzı hızlanırken yine baştan aşağı titredi. Daha önce kollarındayken, birleştiklerinde, kesinlikle aşk gibi gelmişti.

Âşık *olmasa*, Alexandra'nın Dük'e bu kadar tutkuyla karşılık vermesi mümkün olabilir miydi?

Kızardı. Mantıklı bir kadındı. İlk görüşte aşka inanmazdı ama Clarewood Dükü'ne daha ilk gördüğü anda âşık olmuş gibi geliyordu.

Fark eder miydi? Sonuçta artık yeni bir yola çıkmışlardı...

Dudağını ısırarak mutluluğa çok benzeyen bu tuhaf duyguyu kontrol altında tutabilmeyi umarken, giysilerinin parlak ahşap zemine saçılmış olduğunu gördü. İç gömleği tam anlamıyla yırtılıp iki parçaya ayrılmıştı. Örtüyü göğüslerine bastırırken kızardı.

Kendisi sabırlı olmasını söylemesine rağmen, Dük sabırsız davranmıştı. Paylaştıkları yakınlığı düşünmek bile vücudunun gerilmesine neden oluyor, uzak ve zevk verici bir sancı büyümeye başlıyordu.

www.roche.com.tr

Alexandra kalkıp yavaşça giyinirken paylaştıkları anları düşünüyordu. Kalbi deli gibi atıyor, vücuduna zevk dalgaları yayılıyor, kendine dikkatli olması gerektiğini söylemesine rağmen bir türlü duygularını kontrol edemiyordu. Sanki Dük, Alexandra'nın karşı koyamayacağı bir doğa olayıymış gibiydi. Alexandra gülümsedi. Onu Denney'yle evlenmekten ancak bir kasırganın alıkoyabileceğini kendisi söylememiş miydi? Eh, o kasırgayı bulmuştu, değil mi? Eve gitmeden önce onunla biraz konuşabilmek için artık bu odadan çıkması gerekiyordu. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyormuş gibi kalp atışları hızlandı.

Kapı hafifçe vurulduğunda, elbisesinin sırtındaki düğmeleri iliklemeye çalışıyordu. Tedirgin bir şekilde donup kalarak seslendi: "Girmeyin!"

"Majesteleri sizi kontrol etmemi istedi, hanımefendi," dedi bir kadın, "yardıma ihtiyacınız var mı diye."

Dük bir hizmetçi göndermişti. Mutluluğu daha da arttı. Alexandra hizmetçiye seslenerek içeri girmesini söyledi ve siyah üniforma giymiş genç bir kadın içeri girerek kapıyı arkasından kapadı. "Size yardım edeyim," dedi.

Alexandra ona minnetle gülümserken, kadının aklından neler geçeceğinin farkındaydı. Dükün salonunda, saçları tamamen açılmış ve yarı çıplak halde bulunmasının hiçbir geçerli açıklaması olamazdı. "Teşekkür ederim. Adın ne?" diye sordu, hizmetçi elbisesinin düğmelerini çabucak iliklerken.

"Bettie," dedi kız. "Saçınızı yapmanıza yardım edebilir miyim?"

"Harika olur ama tokalarımı bulmamız gerek." Kayıp tokaların bulmak için yerlere ve kanepenin üzerine bakınmaya başladığında kızardı. Sadece üç tanesini bulabildiği için Bettie gidip daha fazlasını getireceğini söyledi. Hizmetçi çıktıktan ve Alexandra beklemek için oturduktan sonra, Dük'le ilgili düşünceleri geri döndü. Yakışıklı yüzünü hatırlamak bile kalbini hoplatıyordu. Dük'ün ne yaptığını merak ediyordu. Yerinden kalktı ve Bettie'nin aralık bıraktığı kapıya yaklaştı. Biraz daha açarak koridora baktı.

Tam karşısında, kütüphanenin kapıları ardına kadar açıktı. Clarewood karanlık odanın içinde duruyor, sırtı Alexandra'ya dönük halde şöminedeki ateşi izliyordu.

Ama Alexandra kıpırdayamadan Dük onun varlığını hissetmiş olmalıydı çünkü dönüp genç kadına baktı. Kütüphanenin ışıkları kapalıydı, sadece ateşin ışığı vardı ve yüz ifadesi seçilmiyordu. Fakat doğrudan Alexandra'ya bakıyordu.

Alexandra tereddüt etti –saçlarının darmadağınık olduğunu ve muhtemelen bir fahişe gibi göründüğünü biliyordu– ancak sonra koridora çıktı ve tereddütle gülümseyerek hızlı adımlarla Dük'e yaklaştı. Dük hiç konuşmadan bakmaya devam edince Alexandra şaşırdı ve huzursuz oldu; beklediği karşılama bu değildi. Kütüphanenin eşiğinde duraksadı. "Majesteleri? Geç oldu ve gitmem gerek." Daha fazlasını söyleyebilmeyi dileyerek dudağını ısırdı ama aynı zamanda da, özgürce konuşabilse ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Aralarında ne olduğunu, ne paylaştıklarını duymak, doğrulamak istiyordu.

"İçeri gel, Alexandra," dedi Dük, gergin bir tavırla.

Alexandra yüzünü buruşturdu; Dük'ün ses tonu sertti. Genç kadın temkinli adımlarla içeri girdi ve Dük'ün yüz hatlarını seçebildiğinde, yüzünün kontrollü öfke yansıtan sert bir maske gibi olduğunu ve gözlerinin alev alev parladığını gördü. "Sorun nedir?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Sorun ne mi?" dedi Dük. Sonra iç çekti ve Alexandra onun öfkeden titrediğini o zaman fark etti.

İyice şaşırarak bir adım geriledi. "Ne oldu? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Dük birkaç adımda ona yaklaştı ve ürkütücü bir şekilde tepeden baktı. Alexandra, Clarewood'un kendisine vuracağından korkarak geriledi. "Kandırılmayı hiç sevmem."

Dük öfkeliydi ama sesini yükseltmemişti. Alexandra uzaklaşmak istiyordu ama yerinden kıpırdamadı. "Neden söz ettiğinizi anlamıyorum." Oysa kuşku tohumları baş göstermişti.

"Bakireydiniz, Bayan Bolton," dedi Dük dişlerini sıkarak.

Alexandra net düşünemeyecek kadar şaşkın bir halde sindi. Kendisi yakınlık beklerken Dük resmî hitabete dönmüştü ve bu canını yakmıştı.

Dük onun yanından geçerek kapıları o kadar güçlü bir şekilde kapadı ki zemin titredi. Alexandra onun öfkesi yüzünden şaşırmış ve korkmuş bir halde ona döndü. Dük onun hakkında kötü düşünmüştü ve açıkçası Alexandra da onu yanlış yönlendirmişti. Ama böylesine bir öfkeyi asla tahmin etmemişti. "Bu yüzden mi kızgınsınız? Tahmin ettiğiniz kadar deneyimli olmadığım için mi?" diye sordu.

"Bu öfkenin çok ötesinde," dedi Dük. "Bana yalan söylediniz."

Sözleri fiziksel bir darbeden daha kötüydü. "Önemli olduğunu düşünmedim," dedi Alexandra aniden ağlayacak gibi olduğunu hissederek. Ama doğrusu bunun ne kadar önemli olduğunu hissetmiş ve bu yüzden Dük'ün bir yalana inanmasına izin vermemiş miydi?

"Önemli olduğunu düşünmediniz mi?" Dük hayretler içindeydi.

"Sanırım ortada korkunç bir yanlış anlama var," diye fısıldadı Alexandra titreyerek.

Dük kızgın bir ses çıkardı ve yavaşça onu alkışladı. "Hayranlık uyandırıcı bir oyunculuktu, Bayan Bolton."

Alexandra irkildi. "Ne demek istediğini anlamıyorum, Stephen!" Ne var ki tutkunun zirvesindeyken kendisinin söylediği gibi ilk adını kullandığında –ki o zaman bunu yapamamıştı– bir hata yaptığından emindi.

Ve yapmıştı. "'Majesteleri,' diyecektiniz," dedi Dük, tehditkâr bir tavırla.

Alexandra hâlâ şaşkındı ama şimdi duyduklarına inanamakta da güçlük çekiyordu. "Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Neden mi?" Dük, genç kadının aradaki mesafeyi açmasına izin vermeden üzerine yürüdü ve Alexandra birkaç adım daha geriledi. "Bunun bir oyun olduğunu anlamalıydım. Çok zeki bir oyuncusunuz, Bayan Bolton."

Alexandra o kadar şaşkındı ki hiçbir şey söyleyemiyordu.

"Sonuçta, daha önce hiçbir kadın sizin gibi yaklaşımımı reddetmemiş, elde edilmesi zor kadını oynamamıştı ama nihayetinde arzumu artırmaya çalışıyordunuz, değil mi? O bileziği geri vermekle... O numara için sizi özellikle tebrik etmeliyim! Sizin şartlarınızda böyle bir mücevheri reddedebilecek başka bir kadın tanımıyorum."

Alexandra o kadar hayrete ve dehşete kapılmıştı ki en yakındaki koltuğa çöktü. Ama Dük onun peşinden giderek tepesinde dikilmeye devam etti. "Numara filan yapmadım!" diye ısrar etti. "Öyle bir hediyeyi kabul edemezdim."

"Ne yazık ki sizinle aynı fikirde değilim. *Hepsi* numaraydı, uyanık hanımefendi. Ve beni eğlenceli bir kovalamacaya sürüklediniz." Dük duraksayarak derin bir nefes aldı. "Bu bir tuzaktı, Bayan Bolton, itiraf edin."

Alexandra büzüldü. "Hayır," diye fısıldadı. "Neden söz ettiğinizi anlamıyorum."

"Sizinle *evlenmiyorum*."

Alexandra bir kez daha afallamış halde Dük'e baktı. Karmakarışık olan zihni, Dük'ün vardığı sonucu nihayet kavradı. "Sizi evliliğe zorlamak için tuzak kurduğumu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Beni evliliğe zorlamak için tuzak kurduğunuzu *biliyorum*."

Başı dönüyor ve midesi bulanıyordu; oturduğu yere yığılıp kalmamak için koltuğun kolçaklarını tuttu. Ama elbette ki Dük bunun da bir numara olduğunu sanacaktı.

www.roche.com.tr

"Ancak planınız için sizi alkışlamalıyım. Birçok kadın düşesim olmak için peşime düştü. Bana bekâretini verense ilk sizsiniz."

Alexandra kusma dürtüsüne karşı savaşırken zorlukla yutkundu. Kalbi deli gibi atıyordu. Bütün hassasiyetine ve ahlâk ikilemlerine rağmen acımasızca peşinden koşmuştu ve şimdi de onu kendisini kovalamakla ve bir evliliğe zorlamak için numara yapmakla suçluyordu. Alexandra bayılmak üzereydi. Bu nasıl olabilirdi?

Başını kaldırıp baktığında, Dük genç kadının yüzüne doğru bir kâğıt sallıyordu. "Bunu al ve defol."

Dükün elinde salladığı şeyin bir çek olduğunu sonradan anlayabildi. Hiç düşünmeden yine bakışlarını indirdi ve başını iki yana sallamaya başladı.

"Al," dedi Dük, dişlerini sıkarak. Çeki Alexandra'nın yüzüne attı. "Çeyiz yaparsın." Ve ekledi: "Arabacım seni evine götürür."

Dük çeki Alexandra'nın göğsüne fırlatıp atmıştı ve çek kucağına düşmüştü. Alexandra kıpırdamadı; kıpırdayamıyordu. Dük'ün nefret dolu gözlerine bakamıyordu ama öfkesi öylesine yoğundu ki yine de hissedebiliyordu.

Kıpırdamaya, hatta nefes almaya korkuyordu çünkü bunu yaparsa, kusacak, bayılacak ya da hıçkırıklara boğulacaktı. Dük'ün hızlı adımlarla kapıya yöneldiğini ve kapıların ardına kadar savrularak açılırken arkalarındaki duvarlara çarptığını duydu. Tek bir kasını bile oynatamıyor, gözünü bile kırpamıyor, ayak seslerinin kesilmesini bekliyordu. Sonra başını eğerek kucağındaki çeke baktı.

Dük beş bin poundluk bir çek yazmıştı.

Dizlerinin üzerine çökerken kalbi paramparçaydı. İçinde yükselen hıçkırıklara karşı koymaya çalışıyor, oda etrafında dönüp duruyordu. Her nasılsa çeki buldu ve dizlerinin üzerinden doğrulmadan yırtıp paramparça etti.

www.webcanavari.net

ONUNCU BÖLÜM

EDGEMONT WAY'E DÖNÜŞ YOLU bir türlü bitmek bilmedi. Alexandra gözyaşlarını bastırıyor ve giderek şiddetlenen kusma dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordu. Hâlâ şoktaydı. O gün öğleden sonra ve akşam olan her şey zihninde tekrar tekrar dönüp duruyordu: Clarewood'un kendisine yaklaşmasını, sıcak bir tavırla gülümseyişini ve sonra da çeki yüzüne savurup onu çeyiz yapmasını söyleyişini hatırlıyordu. Canı çok yanıyordu.

Ama arabacı ona bakmak için oturduğu yerde döndüğünde ve "Hanımefendi? Birkaç dakika içinde Edgemont Way'de olacağız," dediğinde, her nasılsa düşüncelerinden sıyrılıp sadece kendi şansını değil aynı zamanda kardeşlerinin şansını da yok ettiği gerçeğine dönüş yaptı ve oturduğu yerde kaskatı kesildi.

O gün olanları kimse öğrenmemeliydi. Ebony'nin çektiği kendi arabasındaydı ve arabacı arabanın arkasına bir at bağlamıştı. Birinin onu evine götürdüğü görülmemeliydi; bu saatte tek başına eve dönüyor olması yeterince kötüydü zaten. Ama Edgemont her zamanki gibi dışarıda olacaktı dolayısıyla en azından sadece kardeşlerine yalan söylemesi gerekecekti. Umutsuzca gözlerini kapadı. Elbette ki korkunç davranışının sonucu yalan söylemek olacaktı.

Ne sanmıştı ki?

Onun bir prens olduğunu, kendi *prensi olduğunu sanmıştı...*

Sanki göğsüne bir bıçak saplanmıştı.

Birkaç dakika sonra arabacı Clarewood'a döndü ve Alexandra arabasını evinin küçük, bakımsız araba yolundan sokarak durdurdu. Salonun ışıkları yanıyordu ve kardeşlerinin orada endişeyle kendisini beklediklerini anlamıştı. Saat ona geliyor olmalıydı.

Arabadan inip Ebony'i ahıra götürmeye hazırlanırken ön kapı açıldı ve kardeşleri şallarına sarınmış halde koşarak dışarı çıktı.

"Neredeydin sen?" diye sordu Corey, gözlerini kocaman açarak. "Meraktan öldük!"

"Bir haber göndermeliydin," diye çıkıştı Olivia. Sonra ekledi: "Babam evde ama iki arkadaşıyla birlikte kütüphanede ve sarhoşlar."

Alexandra gerildi. Ebony'i hemen ahıra götürmeliydiler; belki o zaman Alexandra fark ettirmeden içeri girebilir ve babası da onun bu kadar geç geldiğini anlamayabilirdi. "Atı çözüp doyurmama yardım eder misiniz?"

"Elbette," dedi Olivia ablasına bakarak. Ama dışarısı karanlıktı ve Alexandra, nasıl bir sıkıntının içinde olduğunu kardeşinin bilmediğinin farkındaydı.

Corey atı ahıra götürürken Alexandra ve Olivia da peşindeydiler. Alexandra kardeşleri kendisini soru yağmuruna tutmadığı için memnundu ama sessizliklerinin kısa ömürlü olacağını biliyordu.

Küçük, dört bölmelik ahıra girdiklerinde Corey bir yağ lambasını yaktı. Alexandra atın diğer tarafına geçmişti bile; dolayısıyla iki kardeşi de yüzünü göremiyordu ve şimdi atı koşumlardan çözerken kendini toparlamaya, mümkün olduğunca duygularını gizlemeye çalışıyordu.

Ebony'i ahıra sokarken Olivia sordu: "Eee?"

Alexandra gülümsemeye çalıştı ama yapamadı.

Ve Olivia lambanın titrek ışığında ablasını görünce bir çığlık attı: "Ne yaptı sana?"

Alexandra gözyaşlarını güçlükle tutarak kollarını vücuduna doladı; kendine hâkim olamazsa, kardeşlerinin onu teselli edeceğini biliyordu. Ancak olanları asla bilmemeliydiler. "Haklıydınız. Niyeti ahlâksızcaydı ve onun seviyesine inemeyeceğime karar verdim." Gözlerini kapayıp aslında ne kadar ahlâksızca davrandığını düşündü.

Olivia yanına koşup sarıldı. "Bir şey olmuş. Anlaşılıyor işte."

Uydurabileceği bir bahane yoktu. Alexandra geri çekildi. "Çok yorgunum. Gidip yatacağım." Ve ahırdan dışarı yöneldi.

Olivia peşindeydi. "Yanımıza böyle tamamen dağılmış ve huzursuz bir halde dönüp öylece bizden kaçamazsın!"

Alexandra hızlı adımlarla bahçeyi geçti ve ön kapının tokmağını tuttuğu anda, gürültülü erkek kahkahaları duydu. Orada duraksayıp kendini toparladı ve kararlı bir şekilde içeri girdi.

Babası antrede durmuş, iki yaşlıca arkadaşıyla birlikte pardösüsünü giyiyordu. Alexandra'yı görünce sırıttı. "Demek geri döndün!"

Alexandra'nın gülümseyecek hali yoktu. "Ne demek istediğini anlayamadım, baba. Merhaba." Tanımadığı iki adama dönerek kibarca başıyla selam verdi.

"Yemeği kaçırdın. Arabanın az önce geldiğini gördüm." Babası aniden şaşkınlıkla gözlerini kıstı. "Böyle geç saate kadar neredeydin ki sen?"

"Leydi Harrington'la birlikte geç saatte çay içtik." Bir davranışın insanı bir yalana, sonrasında da başka yalanlara sürüklemesi nasıl da inanılmazdı. "Yemeği kaçırdığım için üzgünüm ama Leydi Blanche çay saatinde harika bir servis yaptı. Affedersiniz." Kardeşlerinin kendisine baktığını ve söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadığını bilen Alexandra, üst kattaki odasına koştu.

Kapıyı kapayıp kilitledi ve sırtını kapıya dayadı.

Gözlerini açtığında, kendini kırmızı güllere bakarken buldu. Artık kuruyorlardı. Tıpkı ilişkileri gibi.

"Senden nefret ediyorum," dedi. "Nefret ediyorum."

Kişiliğinde nefrete yer olmadığı için kollarını vücuduna sardı. Ama gözlerinin önünde Clarewood'un görüntüsü belirdi; önce yakışıklı, nazik ve sıcak bakışlı fakat sonra nefret dolu ve alaycı. Bir prens değildi; hatta centilmen bile değildi. Owen'a da kesinlikle benzemiyordu.

Owen bir *prens* ve bir *centilmendi*. Owen onu sevmiş, onunla evlenmek istemişti ve Clarewood'un yaptığı gibi onu asla lanetlemezdi.

Özlediği ve sevdiği kişinin lanet olasıca Dük değil, Owen olduğunu çok geç anlamıştı.

SANKİ TERSİ MÜMKÜNMÜŞ, ertesi gün daha da kötüydü. Gökyüzü bir uğursuzluk habercisi gibi, yaklaşan fırtına yüzünden kararmıştı için bunu zaten tahmin etmeliydi. Dışarısı çok soğuktu, rüzgâr uğuldu duyordu ve açık havadaki işler korkunç ölçüde sevimsiz geliyordu. Ve kardeşleri şimdi ona soğuk davranıyorlardı ki bu, cevap vermeye cesaret edemediği sorular yağdırmalarından da kötüydü. Sevgilerine ve desteklerine böylesine ihtiyacı varken, kendisine kızgın oldukları açıktı. Ve böyle bir zamanda Denney uğramıştı.

Onu geri çevirmek kabalık olurdu. Edgemont da evdeydi ve onu içeri davet etmiş, Alexandra'nın da kendilerine katılmasını istemişti. Denney nazik, sıcak, etkileyici ve görünüşe bakılırsa da sözüne sadıktı; artık Alexandra'yla flört etmek istiyordu. Ne var ki Alexandra için hiçbir şey değişmemişti ve yapacağı son şey, Dükün yatağından çıkıp başka bir adamla sunağa gitmekti. Kibarca sohbet etmeye çalıştı ama gülümsemeyi hâlâ beceremiyordu. Ne yazık ki kalbi kırılmıştı. Bu saçmaydı çünkü aslında Clarewood'u ne tanıyor ne de seviyordu. Owen'la Clarewood'u birbirine karıştırma hatasına düşmüştü, bepsi oydu.

Denney sonunda ayağa kalkarak gitmeye hazır olduğunu belli etti ama Alexandra onun kendisine endişeyle bakmaya başladığını fark etmişti. Edgemont, Denney'nin elini sıktı. "Ziyaretiniz beni çok sevindirdi," dedi. "Bana izin verin." Ve niyetinin onları yalnız bırakmak olduğunu belli ederek kütüphaneye girdi.

Alexandra korkuya kapılmıştı. Bunu gizlemek için Denney'nin ağır pelerinini palto askısından aldı. "Uğradığınız için teşekkürler," dedi kibarca, sesine sıcaklık katmamaya dikkat ederek.

Denney pelerinini almadı; bunun yerine Alexandra'nın ellerini tuttu. Genç kadın gerildi. "Efendim," diye itiraz etti.

Denney, Alexandra'nın ellerini bıraktı. "Üzgün görünüyorsunuz, Bayan Bolton. Umarım nedeni ben değilimdir."

Alexandra dudaklarını ıslattı. "Elbette ki nedeni siz değilsiniz ve üzgün değilim, sadece yorgunum. Fazladan dikiş işleri aldım," dedi hemen.

Denney endişeli gözlerle baktı. "Kendinizi öldüresiye çalışmanızı istemiyorum! Ya ciddi şekilde hastalanırsanız?"

Çok ilgili bir adamdı ama Alexandra'nın duyguları değişmemişti. "Pek o kadar kırılgan değilimdir."

"Ah, hayatım, size ve kardeşlerinize bir şekilde yardım edebilmem mümkün mü?" diye sordu nazikçe.

Alexandra onun nezaketi yüzünden neredeyse ağlayacaktı ama zihninde gördüğü Clarewood'un yüzüydü. Ve geç olsa da, onun nezaketle ilgisi olmadığını anlamıştı; soğuk, hesapçı, bencil, söylentilerde iddia edildiği kadar kalpsiz ve acımasızdı. "Biz iyiyiz ama yine de teşekkürler," dedi Alexandra ve bu kez samimiydi. "Gerçekten iyi bir adamsınız," dedi, aklında hâlâ Clarewood vardı.

Denney'nin gözleri parladı. "Bu, teklifimin bir şansı olduğu anlamına mı geliyor?"

www.roche.com.tr

Alexandra gerildi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Ama Denney da-rüstlüğü hak ediyordu, yalanları değil. "Geçen gün size söylediklerimde ciddiydim. Sizi seven bir kadını hak ediyorsunuz."

"Ben bir gün duygularıma karşılık vereceğinize inanmaya devam edeceğim," diye fısıldadı Denney.

Çıkmazdaydılar. Alexandra tam onu kapıya yönlendirmek üzereyken, araba yolundan hızla yaklaşan bir atın nal seslerini duydu. Kapıya koştu ve Randolph'u kestane rengi atından atlarken gördü. Derin bir nefes aldı. Bu ne anlama geliyordu?

Clarewood fikrini mi değiştirmişti?

Kalp atışları hızlandı; Clarewood, Randolph'u ondan özür dilemeye göndermiş olabilir miydi? Alexandra en azından bunu hak ettiğine inanıyordu.

"Bu genç Randolph de Warenne. Hatırladığım kadarıyla geçen hafta da buradaydı. Sık sık gelir mi?" diye sordu Denney kaşlarını çatarak.

Randolph evin kapısına yaklaşırken, Alexandra titriyordu. Genç adamın yanakları soğuktan kızarmıştı. "Hayır, gelmez."

Denney gitmek için herhangi bir hamle yapmadı ve Alexandra aniden onun yanında kalmasının ne anlama gelebileceğini kavrayarak gerildi. "Kardeşlerimden biriyle ilgileniyor olmalı," dedi çabucak.

"Belki. Belki de aranızdaki en güzel ve en ilginç olanıyla ilgileniyordur."

Alexandra, Randolph'un kendisiyle flört etmediğini söyleyemeden, Randolph önlerine dikilmişti; Denney'yi başıyla selamladı ama doğruca Alexandra'ya bakıyordu. "İyi günler, Bayan Bolton."

Alexandra huzursuzca kıpırdandı. Gerçek anlaşılmadan, Denney gitmeliydi. Ama o kalmak niyetinde gibi görünüyordu. "Harrington Malikânesi buradan çok uzak," dedi.

Randolph adama tepeden bir bakış attı. "Ben Majesteleri Clarewood Dükü için çalışıyorum ve onun evi buradan iki saat uzaklıkta bile değil." Sonra Denney'ye hiç aldırmadan Alexandra'ya döndü. "Eğer sakıncası yoksa, Bayan Bolton, sizinle biraz yalnız konuşmak istiyorum."

Beyefendi de gitmek üzereydi." Alexandra, Clarewood'un yanından ayrıldığından beri ilk kez gülümseyebildi. Denney itiraz etmeye hazır bir şekilde bir Alexandra'ya, bir Randolph'a baktı; Randolph'a güvenmediği açıktı. Ama sonunda eğildi ve ertesi gün dönmeye karar vererek arabasına yürüdü.

Alexandra bir kez daha gülümseyebildi ve sonra umuda kapılmaya bile cesaret edemeyerek Randolph'u içeri aldı. Ama kalbi yine öle deli gibi atıyordu.

Randolph genç kadına ceketinin içinden çıkardığı mühürlü bir zarf uzattı.

"Nedir bu?" diye sordu. Kalbi duracak gibiydi. Dük af diliyorsa, Alexandra bağışlamamalıydı. Ama kendisiyle ilgili nasıl böylesine korkunç bir sonuç çıkardığını açıklamasını da istiyordu.

"Zarfın içindekilerin tamamını bilmiyorum. Ancak bana size iletilmek üzere bir mesaj verildi: Çeki tahsil etmezseniz, o sizin yerinize tahsil edecekmiş."

Alexandra o kadar şaşırmıştı ki dizlerinin bağı çözüldü. Randolph onun dengesini korumasına yardım etti. Alexandra zarfı yırtıp açtı ve içindeki çeki gördü; bu kez anlaştıkları gibi iki bin pound olarak yazılmıştı ve herhangi bir not yoktu.

Alexandra zorlukla, hırıltılı bir sesle nefes almaya başladı.

"İyi misiniz?"

Genç kadın öfkesini göstermemeye çalışarak başını kaldırdı. "İyiyim," diye yalan söyledi. Bir daha asla iyi olamayacağını biliyordu.

Roche
www.roche.com.tr

MİMARİ ÇİZİMLERİNİ SONUÇLANDIRMAYA kesinlikle kararlıydı. Onu hiçbir şey ve hiç kimse durduramazdı. Aslında, bütün gece uyumamış ve onları üç kez çizmişti.

"Sokak serserisi gibi görünüyorsun," dedi Alexi de Warenne.

Stephen irkilerek başını kaldırdı ve aynı anda çatık kaşlı Guillermo'nun sözleri duyuldu: "Kaptan de Warenne geldi, efendim ve her zamanki gibi kabul edilmeyi beklemeyi reddetti."

Alexi gülümseyerek çalışma odasına girdi ama mavi gözleri sert bakıyordu. "Neyin var senin?" diye sordu doğrudan.

"Bize kahve getirebilir misin, Guillermo?" diye sordu Stephen ayağa kalkarken, Alexi'nin sorusuna aldırmadan. Önceki günden beri üzerini değiştirmemiş olduğunu fark etti ve giysileri o kadar buruşmuştu ki gömleğinin kollarını indirmesinin hiçbir işe yaramayacağına karar verdi.

O yalancıyı aklından çıkaramıyordu.

Ve gözyaşlarını hatırlamasından daha kötüsü ki sadece numara yapıyordu, masasından başını kaldırdığı her seferinde, yaşlı Tom'u orada durmuş öfke ve ihanet duygularıyla alay ederken görmesiydi.

Guillermo emri yerine getirmek için ortadan kaybolurken, Alexi onun yanından geçerek masanın üzerindeki çizimlere baktı. Sonra kuzenine döndü. "Eee? Kafayı mı çekiyordun?"

Kadın yalan söylemişti, inanılmayacak ölçüde akıllı davranmıştı ve Stephen tuzağa düşmüştü, bu da onu katıksız aptal yapıyordu.

"Sen Clarewood'sun," diyordu Tom. "O bir hiç. Hiçbir *anlamı* yok. Senin görevinse her şey demek."

İçindeki gerginlik artık dayanılmaz bir hal almıştı. Babası hâlâ hayatta olsa, gerçekten konuşsa, haklı olurdu. Stephen o kadınla asla evlenmezdi çünkü düşmanlarına asla kendisini yenme mutluluğunu vermezdi. "Dün gece planlar üzerinde çalışıyordum."

"Ne sıkıcı," dedi Alexi. "Neden bu kadar perişan görünüyorsun?"

Stephen kollarını göğsünde kavuşturarak ona baktı. "Tuzağa düşürüldüm, Alexi."

Alexi kaşlarını kaldırdı ve yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi. "Ha ha! Detayları duymak için sabırsızlanıyorum."

"Bu komik bir şey değil."

"Bırak da buna ben karar vereyim."

Ve Alexandra'nın görüntüsü zihnini kaplarken –tutkunun zirvesindeyken değil, sanki Stephen onu mahvetmiş gibi gözyaşlarının eşiğindeyken– Stephen bir küfür savurdu ve sert bir içki için saatin fazla erken olmadığına karar verdi. Alexandra'yı incitmediğini biliyordu. Alexandra Bolton kadar iyi oyuncular kalpsiz olurdu.

Stephen daha çok hayretler içindeydi. Onu daha önce hiçbir kadını istemediği kadar istemişti; tutkusu kontrolden çıkmıştı ve varolacağını hayal bile edemediği bir tutkuya kapılmıştı. Ve bu onu daha da öfkeli yapıyordu.

Stephen bir brendi doldurarak yudumladı. Eli hafifçe titriyordu. "Alexandra Bolton'la bir ilişkiye başladım," dedi. "Ve kadın inanılmaz bir entrikacı çıktı."

Alexi'nin kaşları kalktı. "Ciddi misin? Tam olarak planı neymiş peki?"

Stephen öfkeyle dönerken Alexi'nin alay ettiğini düşündü. "Lanet olasıca bakireymiş, Alexi! Ve bana tek kelime etmedi!"

Alexi şaşkınlıkla donakaldı.

Stephen hâlâ hayretler içindeydi. Alexandra'ya dolaylı yoldan olsa da sormuştu ve Alexandra yalan söylemişti. Daha önceki sevgilisi için duyduğu tutkuyu anlatıp durmuştu ama görünüşe bakılırsa öyle bir tutku söz konusu değildi. Tam o sırada Alexi'nin elini omzunda hissetti ve dönüp ona baktı.

Roche
www.roche.com.tr

Alexi'nin gözleri kocaman açılmıştı ve tam anlamıyla masumca bakıyordu. "Sanırım bu senin de ilk seferindi, ha?" Gülmemeye çalışıyordu.

Stephen onu itti. "İstediğin kadar gül. Senin de bildiğin gibi, daha önce asla bir bakireyle birlikte olmadım. Bilseydim ondan uzak dururdum."

"Ciddi misin? Peki, şimdi ne olacak?" Alexi'nin gözleri hâlâ faltaşı gibi açıktı.

Stephen cevap veremeden, koridorda birkaç hanımın ayak seslerini duydu. Hızla yaklaşıyorlardı; ziyaretçilerinin kimliğini hemen tahmin ederek gerildi. Elysse ve Ariella kütüphane kapısının eşiğinde göründüklerinde, Alexi ağzındaki baklayı çıkarırsa Alexandra Bolton'la ilişkisinin sonunu asla duyamayacağını biliyordu. Kuzenine uyaran bir bakış attı. "Kellen gider," dedi kısık sesle.

Alexi güldü ve hemen kendisine sokulan karısına doğru yürüdü. "Dul düşese bir eş buldunuz madem, neden bunu son öğrenen ben oluyorum?" diye sordu ve Stephen'a baktı. "Sır saklamak yok."

Stephen kaşlarını çattı. "Dolabımda gizlediğim bir giyotin var," diye tersledi.

Alexi tekrar güldü.

"Aslında başka bir nedenle geldik," dedi Elysse, bir Alexi'ye, bir Stephen'a bakarak. "Stephen az önce neden seni kelleni koparmakla tehdit etti? Nesi var bunun?"

"Bütün gece hiç uyumadan konutlandırma projesinin planları üzerinde çalıştım," diye hırladı Stephen.

İki kadın da yüzlerini buruşturdular. "Birinin morali fena," diye mırıldandı Ariella, "daha önce hiç olmadığı kadar, sanırım." Elysse'ye bir bakış attı. "Belki de söylentileri duymuştur."

Stephen hareketsiz kaldı. Yoksa Alexandra bekâretini onun ellerinde kaybettiği bilgisini mi sızdırmıştı? Stephen'ın söylediklerine rağmen bir evlilik peşinde miydi? "Ne söylentisi?"

"Charlotte Witte aşağılık bir kadın ve zavallı Alexandra Bolton'ı küçük düşürmek için elinden geleni yapıyor. Bayan Bolton'ı hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu Elysse masum bir şekilde.

"Ah, hatırlıyor... hem de çok iyi," diye fısıldadı Alexi karısına.

Stephen elinde olmadan onunla tanıştıkları gece Alexandra'nın yaşadığı aşağılanmayı düşündü; başını nasıl dik tuttuğunu da. Şimdi ona hayranlık duyduğunu reddediyordu ama o zaman gerçekten hayranlık duymuştu. Stephen birçok açıdan huzursuzdu. Charlotte'ın onurlu veya zarif bir kadın olduğuna asla inanmamıştı ama bu... Alexandra için Stephen'ın onu kapının önüne koyduğunu düşünmüş ve görünüşe bakılırsa intikam peşine düşmüştü. "Leydi Witte ne tür yalanlar yayıyormuş?" Kendi kendine umurunda olmadığını söyledi..

"Bayan Bolton'la bir ilişkin olduğunu iddia ediyor, Stephen. Ve onun birçok kez bu evde görüldüğünü söylüyor."

Stephen'ın nefesi daraldı.

"Elbette ki böylesine onurlu bir kadının peşine düşüp onu mahvetmezsin, değil mi?" dedi Ariella soğuk gözlerle bakarak. "Çünkü halam Leydi Blanche'dan duyduğuma göre, oldukça varlıklı biri onunla evlenmek niyetindeymiş. Ben Emilian'la evlendiğimden beri Bayan Bolton çok zor zamanlar geçirdi. Seninle sevgisiz bir ilişki yaşamaktan çok daha fazlasını hak ediyor."

Stephen içkisinden bir yudum daha aldı. Alexandra Denney'yle evlenirse, Stephen'ın sorunları çözülürdü. Ama şimdi daha da canı sıkılmış ve huzursuz olmuştu. Nedenini anlayamıyordu ama Alexandra'yı o tıknaz adamın kollarında düşünemiyordu. Elbette ki bu kendisini ilgilendirmezdi. "Denney ona evlenme teklif edecektir," dedi kendini tutamayarak. "Sadece henüz bir anlaşma ya da sözleşme yapılmamış.

www.roche.com.tr

Alexandra Bolton'la bir ilişkim olduğu söylenemez ama olsaydı bile bu *seni* ilgilendirmezdi, Ariella."

İki kadın da şaşkınlıkla bakıyorlardı ama Alexi şimdi daha da keyiflenmişti. "Peki, sen bu söylediklerini nereden biliyorsun?" diye sordu ve sırıttı.

Stephen bunları ağzından kaçırdığına inanamıyordu. Ve buna karar vermiş olmasına rağmen, Randolph'a casuslarını geri çekmesini söyleme fırsatı da olmamıştı. O sabah ilişkileriyle ilgili bilgilendirilmişti ve herhangi bir teklifin yapılmadığını bu yüzden biliyordu. Yanaklarının kızarıyormuş gibi ısındığını hissetti ama bu kesinlikle imkânsızdı. "Denney, Bayan Bolton için büyük şans. Ve onun için bir hayli emek vermesi gerekecek." *Ve oyunlarıyla baş etmek için,* diye ekleyecekti neredeyse. "Onlara iyi şanslar dilerim. Onlara tebriklerimi ve düğün hediyemi göndereceğim."

Alexandra'nın yüzü zihnini dolduruyordu. Güzeldi, gururluydu ve çok az kadının kişiliğinde olabilecek bir saygınlığı vardı. Ancak hepsi bir yalandı. Kadının *kendisi* bir yalandı.

Elysse'nin, kocasına, "Bu âşık mı?" diye sorduğunu duydu.

"Bunu ben de merak ediyorum," dedi Alexi gülerek.

Deli mi bunlar? diye düşündü Stephen. "Neden böyle saçma bir şey söylüyorsunuz ki?" diye sordu. "Kısa bir süre ona hayranlık duydum diye mi?"

"Evet. Ayrıca hayranlık duyulacak çok şeyi var," dedi Alexi. "Her zaman kusursuzsundur ama bugün gözlerin kıpkırmızı, tıraş olmamışsın ve derbeder görünüyorsun. Bayan Bolton'ın özel ilişkilerini bildiğin anlaşılıyor. Ve son derece de keyifsizsin, Stephen. İtiraf et artık."

"Hiçbir şey itiraf edecek değilim," diye tersledi Stephen ve iki kadına döndü. "Dul düşese koca avınız nasıl gidiyor?"

Ariella tereddüt etti. Onun, Stephen'ın hayatında ilk kez bir kadınla gerçekten ilgileniyor olabileceği olasılığını düşündüğünü biliyordu.

Sonunda Ariella hafifçe gülümsedi. "Bayan Bolton'dan hoşlanıyorum. Her zaman da hoşlandım."

"Senin adına sevindim." Stephen huysuz davranıyordu.

"Bir liste hazırlıyoruz ama henüz sana göstermeye hazır değiliz," dedi Ariella, Stephen'a soran gözlerle bakarken daha da gülümseyerek. "Bayan Bolton, şu ana kadar birlikte olduğun kadınlardan çok farklı. Son derece zeki, oldukça kararlı görünüyor ve anlaşılan o kadar zor şartlarda ailesini ayakta tutabilmek için çok şey yapmış." Elysse'ye baktı. "Onunla arkadaş olmalıyız. Zamanı geldi."

"Bunu çok isterim," dedi Elysse hiç tereddüt etmeden.

Stephen hayretler içindeydi. Şimdi işine karışmaya cüret edemezlerdi! Ayrıca, karışılacak bir şey de yoktu zaten. "Buna gerek yok." Ama o anda Alexandra'nın beş bin poundluk çeki yırtmış olduğu aklına geldi. Elbette öyle yapmıştı çünkü çok daha yüksek bir hedefi vardı. Ancak Stephen huzursuzdu. Alexandra'nın paraya gerçekten ihtiyacı vardı, bunu kendisi bile biliyordu. Fakat o kadar öfkeliydi ki baş döndürücü bir çek yazarak onu aşağılamak istemişti. Yüksek fiyatlı bir fahişe olduğunu kanıtlamak istemişti. Bunun için pişmanlık duymuş, bu yüzden de anlaştıkları tutarda bir çek daha yazıp göndermişti.

"Neden onu görmemizi istemiyorsun?" diye sordu Ariella.

Stephen'ın canına yetmişti. "Ne isterseniz yapın! Sonuçta ikiniz de başına buyruksunuz. Kocalarınız size düşünce ve hareket özgürlüğü tanıyor. Onlar sizi durduramıyorsa, ben nasıl durdurabilirim ki?" Kendisinden beklenmeyecek bir öfke patlamasıyla çok fazla şeyi açık ettiğini fark etmekte geç kaldı. Kapıya yönelirken, odaya tam bir sessizlik çöktü. "Beni bu kadar gergin yapan uykusuzluk," diye hırladı, "başka bir şey değil."

Kimse ona karşı çıkmaya cesaret edemedi.

Ancak yanlarından ayrılırken onun hakkında konuştuklarını biliyordu.

ALEXANDRA MUTFAKTA, Charlotte Witte'nin fildişi ipek iç çamaşırlarından birini dikerken babasının merdivenden indiğini duydu. Akşamüstüydü ve babası daha erken saatlerde dışarı çıkmıştı ama Alexandra onun geri döndüğünü duymamıştı. Kendisi kilerdeyken dönmüş olması gerektiğini düşünerek menekşe rengi bir iplik aradı ve yırtılmış dantel parçasını dikkatle dikmeye devam etti. İğne-iplikle çalışırken kendine hakim olmaya çabalıyordu. İç gömleğinin kime ait olduğunu veya nasıl kullanıldığını –ya da yırtıldığını– düşünmemeye çalışıyordu.

Edgemont mutfağa girdi.

Alexandra babasının eşikte durduğunu ve kendisine sessizce baktığını fark edene kadar başını kaldırmadı. Sonra şaşkınlıkla gülümseyerek başını kaldırdı ama babasının sert yüzünü görünce afalladı. "Sorun nedir?"

"Dün gece bazı söylentiler duydum," dedi babası sertçe. "Çok çirkin söylentiler."

Alexandra dikişini dikkatle bir kenara bıraktı. Kalbi deli gibi atıyor, kulaklarını sağırlaştırıyordu. Babası ilişkisini mi duymuştu?

"Onlara inanmadım. Clarewood Dükü'yle gizlice buluştuğuna inanmayı reddettim."

Alexandra derin bir nefes aldı. "Bunlar korkunç suçlamalar."

"Bugün Leydi Blanche'a uğradım." Babasının bakışları şimdi suçlayıcı ve kendinden emindi, aynı zamanda soğuktu da.

Alexandra nefes almakta zorlanıyordu. Ayağa kalktı. *İlişkisi ortaya çıkmak üzereydi.*

"O atı sana o vermemiş. Bu hafta ona çay içmeye falan da gitmemişsin. Sana atı kim verdi, Alexandra?" Edgemont titriyordu.

Alexandra da titriyordu. "Sadece ödünç aldım. Bonnie gerçekten ayağını incitti."

"Atı nereden aldın?" diye sordu babası gözlerini kısarak. "Clarewood'un adamlarından biri, değil mi? Leydi Witte'nin iddia ettiği gibi? O atı sana Clarewood verdi!"

"Sadece ödünç verdi," dedi Alexandra umutsuzca. "Ödünç."

Edgemont elini cebine sokup bir kâğıt parçası çıkarırken titriyordu. Alexandra banka çekini tanıyınca donup kaldı. "Bu da mı ödünç?"

Alexandra afallayıp rengi atarken dudağını ısırarak başını iki yana salladı. "Sen odamı mı karıştırdın?"

"Bunu almak için ne yaptın?" diye bağırdı babası.

"Hiçbir şey!" diye yalan söyledi Alexandra korkuyla sinerek. "Bu..." Ne diyeceğini bilemiyordu. "Baba, lütfen, kes şunu!"

Kardeşleri koşarak mutfağa girdiğinde yüzleri sararmıştı. "Neler oluyor?" diye sordu Corey. "Babam neden sana bağırıyor?"

"Gidin," diye yalvardı Alexandra bakışlarını babasından ayırmadan. "Lütfen gidin."

Ama hiçbiri kıpırdamadı. Edgemont çeki Alexandra'nın yüzüne doğru salladı. "Sana para ödemesini sağlamak için ne yaptın?" diye kükredi.

Alexandra ona söyleyemezdi ve kendini kurtarmak için yalan söylemesi gerektiğini bilmesine rağmen, bunu da yapamıyordu. Çaresizce çöküp oturdu ve yanaklarından yaşlar süzüldü.

"O alçak için bacaklarını mı açtın?" diye bağırdı Edgemont. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Alexandra asla böyle bir şey yapmaz." Olivia ablasını savunmaya çalışıyordu ama onun da gözleri dehşet ve şaşkınlıkla açılmıştı.

"Onun nazik olduğunu... bir prens olduğunu sandım," diye fısıldadı Alexandra sonunda.

Edgemont başını tutarak geriledi. Ağlamaya başladı.

www.roche.com.tr

Olivia şaşkınlıkla bembeyaz kesildi; Corey de öyle. Kardeşlerinin ikisi de kıpırdamıyordu.

"Kurtarıcımız olduğunu sandım," dedi Alexandra üzgün bir tavırla. "Yanılmışım."

"Ah, Tanrım," dedi Olivia.

"Çeki bozdurman gerek," diye ekledi Alexandra yüzünü ellerine gömerek. Hayatında asla bu kadar utanmamış ve aşağılanmamıştı. Kardeşleri ona bir daha asla hayranlık duymayacaktı. Neden duyacaklardı ki? Sonuçta bir fahişeydi.

Corey dönüp koşarak odadan çıktı. Bir an sonra ön kapı sertçe kapandı.

Alexandra utanç içinde başını kaldırdı. Olivia hâlâ dehşet içindeydi ve soran gözlerle bakıyordu: *Neden? Böyle bir şeyi nasıl yapabildin?*

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Alexandra.

Babası ona döndü ve perişan halde sordu: "Onunla hâlâ görüşüyor musun?"

Alexandra başını iki yana salladı.

"Yani seni kullandı ve sonra da bir kenara mı attı?" diye sordu Edgemont sertçe.

İşler giderek daha da kötüleşiyordu. "Hayır, öyle olmadı... Bir hataydı, ikimiz için de," dedi Alexandra kendini ne kadar gülünç bir şekilde savunduğunu düşünerek.

Yine sessizlik oldu. Olivia masanın etrafından dolaşıp yanına gelerek ablasının elini tuttu. Alexandra minnettardı.

Uzun, sancılı bir an geçti. "Artık Denney'yle evleneceksin," dedi Edgemont. Kızına kararlı gözlerle baktı. "Hamile olabilir. Ona teklifini kabul ettiğini söyleyeceğim."

Alexandra titriyordu. Hamile kaldığı olasılığını düşünmemeye çalışıyordu ama şimdi babasına itiraz etmeye cesareti yoktu.

Edgemont mutfağın kapısına doğru birkaç adım attı ve sonra dönüp tekrar Alexandra'ya baktı. "Bu ayın sonuna kadar evleniyorsun."

YAPILABİLECEK EN AKILLICA ŞEY, odaya çekilmek olmuştu. Alexandra kapısını kapadığında nefes nefeseydi ve ağlamamak için kendini tutuyordu. Kuruyan kırmızı güller ona bakıyordu.

Artık her şeyini kaybetmişti. Adını, saygınlığını, onurunu, özsaygısını ve ailesinin saygısını. Kaybedecek bir şeyi kalmamıştı; özgürlüğü dışında.

Nazik Denney'yi ve korkunç dükü düşünerek kollarını vücuduna sardı. Gülleri alıp çalışma masasının yanındaki küçük çöp sepetine attı. O sırada kapının açıldığını duydu ve başını kaldırınca Olivia'nın odaya girdiğini gördü.

"İyi misin?" diye sordu kardeşi kapıyı kaparken.

"Hayır, değilim." Alexandra gülleri sepetin içine iyice bastırdı. Dikenler ellerine battı.

Olivia kolunu ablasına doladı. "Anlıyorum."

Alexandra geri çekildi. "Gerçekten mi? Çünkü kendim bile anlayamıyorum."

"O, inanılmaz derecede baştan çıkarıcı ve sen de her zamanki gibi, kendini bizim için feda ettin." Olivia'nın gözlerinde soran bakışlar vardı.

"Çok baştan çıkarıcı, doğru," diye fısıldadı Alexandra ve kalbi aniden o kadar acıdı ki sanki gerçekten kırılmış, ikiye ayrılmış gibi hissetti. Yanaklarından yine yaşlar süzüldü. "Gerçekten nazik olduğunu sanmıştım."

"Seni böylesine acımasızca kullandığı için iğrenç biri," diye fısıldadı Olivia. "Ondan nefret ediyorum."

ROCHE www.roche.com.tr

Alexandra gözyaşları içinde sendeledi. O ana kadar kendini kontrol etmişti ama artık yapamayacaktı. Reddedilişi çok canını yakıyordu. Dük'ün suçlamaları daha da kötüydü. "Owen'ı özlüyorum, Olivia," dedi. "O senin gerçek aşkındı." Ondan uzaklaşıp ablasına baktı. "Ama seni tanıyorum, Alexandra. Yaptığın şeyi sadece bizim için yapmayacağını biliyorum. Onu seviyor musun?"

"Bilmiyorum... belki. Fakat nasıl sevebilirim ki? O çok zalim!" Sonunda hıçkırıklara boğuldu.

Olivia yine ona sarıldı.

Alexandra uzun süre kırılan kalbi ve tanımlamaya bile cüret edemediği, paramparça olan hayalleri için ağladı. Oysa Dük'ün görüntüsü gözlerinin önündeydi ve onu nefret verici, kötü biri olarak değil, iyi, sıcak, nazik biri olarak hatırlıyordu. Dük'e gerçekten âşık olduğunu çok geç anlamıştı.

Gözyaşları nihayet kuruyup geride zonklayan kalbinden ve harpalanmış ruhundan başka bir şey kalmadığında, geri çekildi. "Çok üzgünüm. Ben asla ağlamam."

"Sorun değil," dedi Olivia gergin bir yüzle. "Çocuk söz konusu olabilir mi?" diye sordu çok dikkatli bir şekilde.

Alexandra gözlerini kapadı. Öyle olsa bir açıdan mutlu olabilirdi ama Dük onu da tuzağın bir parçası olarak görürdü ve Alexandra Dük'ün kızını veya oğlunu asla öğrenmemesini garantilemek zorunda kalırdı; bu, Denney'yle evlendiği takdirde kesinlikle çözülebilecek bir konuydu. Dönüp kardeşine baktı. "Pek sanmıyorum," dedi bir hesaplama yaparak. İstenmeyen bir hamilelik olmayacağını tahmin ediyordu.

"Lütfen Denney'yi reddet," dedi Olivia.

Alexandra sarardı. "Nasıl reddedebilirim? Babam yıkıldı. Onu gördün. Nefret ettiğim bir evlilik artık kesinlikle hak ettiğim bir ceza."

Olivia da ağlamak üzereydi. "Böyle bir şey nasıl başımıza geldi?"

"Hepsi benim hatam," dedi Alexandra, "oysa istediğim tek şey sana ve Corey'ye bakabilmekti."

Bu kez Olivia, Alexandra'nın kollarında ağlamaya başladı.

ALEXANDRA SONSUZA DEK odasında gizlenemeyeceğini biliyordu. Şimdi mutfaktaydı ve her zamanki gibi akşam yemeğini hazırlıyordu. Babalarının dönmesini beklerlerken her şeyi fırında sıcak tutuyordu. Alexandra, babasıyla birlikte mutluluktan uçar halde Denney'nin de geleceğinden emindi.

Midesi bulanıyordu. Ancak cezası buysa, çekmeye hazırdı.

Corey masanın ortasına bir vazo kurumuş çiçek yerleştiriyordu. Alexandra'nın daha önce babasıyla yaptığı korkunç konuşmayı duyduğundan beri tek kelime etmemişti. Yüzü kül gibiydi ve kimseye bakmıyordu; özellikle de Alexandra'ya. Alexandra genç, idealist kardeşinin şokta olduğunu ve kendisini kesinlikle ihanete uğramış hissettiğini biliyordu. Onu suçlamıyordu.

Ön kapının açılıp kapandığını duydular ama koridorda yankılanan ayak sesleri tek kişiye aitti. Alexandra, Olivia'ya baktı. "Yemeği fırından alır mısın?" Sonra ellerini önlüğüne silerek önlüğü çıkardı ve babasını karşılamaya gitti.

Babası doğruca kütüphaneye girmiş ve kendine koca bir kadeh cin doldurmuştu. Alexandra kapıda donup kalırken, Olivia da arkasındaydı. Ne düşüneceğini bilmiyordu ve zihinsel açıdan herhangi bir sonuca varamayacak kadar bitkindi. "Denney evde değil miydi?"

Edgemont içkisinin kalanını bir seferde içti ve öfkeli gözlerle kızına döndü. "Evdeydi. Söylentileri o da duymuş."

Alexandra kaskatı kesildi. Daha fazlasını kaldıramazdı. "Denney'yi yarın konuşsak olur mu? Yemek hazır."

"Hayır, konuşamayız!"

www.roche.com.tr

Alexandra, başından aşağı kaynar sular dökülür gibi hissederek yüzünü buruşturdu. Olivia ablasının elini tuttu.

Edgemont, Alexandra'ya yaklaştı. "Seninle ve lanet olasıca Düğün ilgili bütün söylentileri duymuş! Senin adını bile duymak istemiyor ve onu suçladığımı söyleyemem!"

Darbenin geldiğini gördü ama kendini savunabilecek durumda değildi. Olivia bir çığlık attı. Edgemont'ın, Alexandra'nın yüzüne indirdiği sert tokat onu önce kapının yan tarafına, oradan da duvara savurdu.

Alexandra hayatında hiç tokat yememişti. Şimdi gözleri kararmış ve yıldızlar görüyordu. Sağ elmacıkkemiğine yayılan acıyı hissetti.

"Baba!" diye bağırdı Olivia.

Alexandra elini yanağına bastırarak yere çöktü ve görüşünün yavaş yavaş netleşmesini bekledi.

Edgemont kızının tepesine dikildi. "Sen annenin tırnağı bile olamazsın!" diye gürledi. "Sen bir fahişesin!"

Alexandra kendini bir darbeden daha korumak için kollarını başına kapayarak büzüldü. Olivia ve gürültülere koşup gelen Corey, Edgemont'ın üzerine atılarak ona vurmaya başladılar.

"Onu rahat bırak!" diye bağırdı Corey hıçkırıklarının arasında. "Ablamı rahat bırak!"

Alexandra böylesine acımasız bir saldırı karşısında şaşkın halde doğruldu; ancak kardeşlerinin babalarına yumruk yağdırması onu daha da şaşırtmıştı. "Durun!" diye bağırdı.

Edgemont kendini iki kadından kurtardı ve yanaklarından yaşlar süzülürken titreyen eliyle Alexandra'yı işaret etti. "Defol git bu evden!"

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ALEXANDRA ŞAŞKINLIK VE KORKUYLA etrafına bakındı. Corey ve Olivia yanındaydı. Eve yakın kalabileceği bir yer yoktu ve Londra'nın güneybatısına doğru bir saatlik mesafe katetmişlerdi. Mahalle simsiyah dumanlar kusan fabrikalarla doluydu. Limana girip çıkan gemilerden de siyah dumanlar yayılıyordu. Caddede sıralanmış tuğla ve sıvalı binalar sürekli dumana maruz kalmaktan kararmıştı. Hava ağır, boğucu ve kirliydi. Oradan oraya koşturan işçi kadın ve erkekler -ayrıca çocuklar- yetersiz beslenmeden zayıf aynı zamanda solgun ve pislik içindeydi. Londra son on yılda o kadar değişmişti ki neredeyse tanınmaz haldeydi; her yer atölye, fabrika ve demiryollarıyla doluydu. Edgemont Way'in daha yakınında buldukları odalar Alexandra'nın gözünde inanılmaz ölçüde pahalıydı, pislik içindeydi ve hancılar ona odayı kullanma amacıyla ilgili uygunsuz sorular sormuşlardı. Bu mahalle pek konuksever olmasa da, en azından ucuza oda bulabilmişti ve o zamana dek gördüğü diğer odalarla kıyaslandığında temiz sayılırdı.

Ancak pansiyonu bir düzine başka kiracıyla paylaşmak zorunda olduğu için mahremiyetten yoksundu. Banyosunu avludaki kuyudan pompalanan suyla odasında yapacaktı.

"Babam fikrini değiştirecektir," dedi Corey umutsuzca. Gözleri ağlamaktan kızarıp şişmişti.

Edgemont'ı düşünmek çok acı veriyordu. "Çanta ve dikişlerini yukarı götüreceğim," dedi Alexandra neşeli bir şekilde gülümsemeye çalışarak. "Saat geç oluyor, siz geri dönmelisiniz."

"Burada tek başına kalmana izin veremeyiz, Alexandra," dedi Olivia gergin bir tavırla, ayakta zor duracak kadar sarhoş iki denizci göz kırparak yanlarından geçerken. "Burasının güvenli olduğunu hiç sanmıyorum."

"Bay Schumacher'i duydunuz. Kapılar saat onda kapanıyormuş." Ama adamın sözlerinin doğruluğundan kendisi de şüphe ediyordu.

"Onun ne dediği umurumda değil. Kapını sürgülesen bile, burada tek başına kalmandan korkuyorum."

"Ondan nefret ediyorum!" diye bağırdı Corey ve Alexandra onun babalarından mı, yoksa Clarewood'dan mı söz ettiğini anlayamadı.

"Ben burada seninle kalacağım," dedi Olivia kararlı bir tavırla, bir heybeyi kaparken. "Corey, ben Alexandra'ya yardım ederken sen arabaya ve ata göz kulak ol."

Corey'nin gözleri kocaman açıldı. O kalabalık sokakta tek başına kalmak istemediği açıktı. Günün o saatinde sokak, her türde yük taşıyan at ve el arabalarıyla doluydu.

"Olivia, her şeyi kendim çıkarabilirim. Ve sen de burada *kalmıyorsun*! Corey'yi eve götürmen gerek. Yakında hava kararacak. Ben iyiyim," diye yalan söyledi çünkü aslında kendini o kadar kötü hissediyordu ki duygularını kendine bile itiraf edemiyordu.

"İyi misin? Nasıl iyiymiş gibi davranabilirsin?" Olivia'nın gözleri dolmuştu. "Seni burada bırakamayız ve ondan *ben* de nefret ediyorum."

"Burada benim yanımda kalamazsınız. Başıma bu işleri kendim açtım. Ve burası güzel bir han," dedi Alexandra gerçekten inanıyormuş gibi kararlı bir tavırla. "Küçük odamı sıcak, neşeli bir yere

dönüştüreceğim. İstediğiniz zaman ziyaretime gelebilirsiniz. Ancak yarın size verdiğim listedeki müşterilerle bağlantı kurmalısınız ki beni nerede bulacaklarını bilsinler."

Olivia yüzünü buruşturdu. "Artık dikiş dikmek zorunda kalmamak için parayı almalıydın. Ama babam aldı ve daha hafta bitmeden hepsini kumarda kaybedecek!"

Alexandra'nın üç çantası –birine üzerinde çalıştığı giysileri koymuştu– ve bir yiyecek sepeti vardı. Olivia'nın çeyizi için biriktirdiği elli poundun yarısını da almıştı. Odasının bir aylık kirası için beş pound ödemişti. Teslimata hazır elbiseler Edgemont Way'de kalmıştı. "Artık yola çıkmanız gerek. Lütfen. Endişelenecek yeterince sorunum var bu yüzden yolda saldırıya uğramadan eve varacağınızdan emin olmak istiyorum."

Corey ağlıyordu. Olivia kendi gözyaşlarını bastırmaya çalışarak ablasına sarıldı ve Alexandra da karşılık verdi. Sonra Corey'yi öptü. "Beni merak etmeyin. Ne zaman önümdeki engelleri aşamadım ki? Gerçekten, Corey, bundan iyi bir şeyler çıkacak. Tanrı'nın daima bir planı vardır."

"Dük seninle evlenmediği sürece ki yapması gereken de tam olarak bu, bundan iyi bir şey filan çıkmayacak" diye ısrar etti Corey parlayan gözlerle bakarak.

Alexandra gerildi ve kalbinin durcak gibi olduğunu hissetti. "Ne yazık ki birbirimize denk olduğumuzu sanmıyorum, hayatım." Ama aslında Dük şimdi ondan tiksiniyordu.

"Sana nasıl baktığını gördüm," diye devam etti Corey öfkeyle. "Nesi var bu adamın? Sen o aptal, gülünç kızlardan daha iyisin!"

Alexandra kardeşine sarıldı ve sonunda Olivia'yla ikisini arabaya bindirebildi. Siyah atın kalçasına vururken, en azından sağlam bir ulaşım araçları olduğu için memnundu. "Lütfen müşterilerime yarın haber verin. Zamanınız olursa da çarşamba günü ziyaretime gelin," dedi.

3. BASKI

İki kardeş gözyaşları arasında yola çıktılar ama Alexandra onlara el sallarken gülümsemeye çalışıyordu. Onlar gittikten sonrasına ancak gözleri yaşlarla doldu. Onları bastırmaya çalıştı. Kendine acımaya caktı. İçinde bulunduğu durumu kendisi yaratmıştı ve bunu inkâr etmeye kalkışmayacaktı.

Çantalarından birine uzanırken bir adam gelip yanında durdu. Alexandra gerildi ama sonra adamın Alman hancı olduğunu fark etti. "Çantalarınızı ben çıkarırım, Bayan Bolton."

Odanın fiyatı için pazarlık ettiklerinden beri ilk kez adama dikkatle baktı. Bay Schumacher iri yarı bir adamdı –ürkütecek kadar iriydi– ama gözleri içten ve belli belirsiz bir nezaketle bakıyordu. Alexandra gülümsedi. "Yardımınız için teşekkür ederim," dedi.

Alexandra odasına girip güvenlik için kapısını kilitleyerek tek lambayı yaktı ve ertesi gün bir lamba daha ya da birkaç mum alması gerektiğini düşündü. Odanın duvarları lambriydi ve zemini de ahşaptı. Tek bir penceresi, dar bir yatağı, iki sandalyeli küçük bir masası, bir lavabosu, bir buzluğu ve küçük bir odun sobası vardı. Duvarlaki kancalar gardırop görevi görüyordu.

Ama o kadar da kötü değildi; Alexandra çok daha kötülerini görmüştü. Zeminin mum cilasına ihtiyacı vardı ama yakın zamanda temizlenmişti. Penceredeki açık renk tüller ve yatağın üzerindeki ince pamuklu örtüler yeni yıkanmıştı; Alexandra bunu hemen fark etmişti. Kendi yastığını ve battaniyesini yanında getirmişti. Bayan Schumacher ile tanışmamıştı ama kadının temizliği iki kızının yardımıyla kendisinin yaptığı söylenmişti; hanın mutfağından da onlar sorumluydu. Alexandra'nın orada yemek yemeye niyeti yoktu. Parasını ödeyemezdi.

Mantosunu çıkarıp kancaya astıktan sonra iş çantasını açarak beş elbiseyi dışarı çıkardı ve hepsini geri kalan kancalara astı. İğnelerini, iğne yastıklarını, ipliklerini çıkararak dikkatle masanın üzerine yerleştirdi. Göğsünden hıçkırıklar yükseliyordu. Onlara aldırmadan

ünisünü ve elbiseleri ütülerken üzerine koyduğu kalın havlusunu da çıkardı.

Bir çalışma alanı oluşturduktan sonra, yanında getirdiği birkaç eşyasını çıkardı, tekrar katladı ve bir çantanın içine yerleştirerek bir sandıkmış gibi yatağının ayakucuna itti. Yiyecek sepetini boşaltmaya başladı. Kardeşlerinden biri bir buket kuru çiçek koymuştu. Alexandra ağlamaya başladı.

Artık pes etmişti. Battaniyeyi yatağın üzerine attı ve uzanıp kıvrıldı. Bütün bunlar onun hatasıydı. Korkunç bir tercih yapmış, hiç tanımadığı bir adama güvenmişti. Böyle bir acıya ve kalp kırıklığına hakkı yoktu. Kendine acımaya hakkı yoktu. Korkmaya hakkı yoktu.

Ama hepsini yaşıyordu.

En kötüsü, Clarewood'un yüzü hâlâ gözünün önündeydi ama onu son gördüğündeki gibi değildi. Onu sürekli Harrington Balosu'nda önce kendisine, sonra da babasına yardım ettiği haliyle görüyordu; samimi, dikkatli ve ilgili bakan gözleriyle. Sonra onu kendisinin arabadan inişini beklerken görüyordu; baştan çıkarıcı bakışlarıyla. Ve sevişirlerken nasıl baktığını unutması mümkün değildi...

Ama lanet olsun, unutmak istiyordu. Unutmak *zorundaydı*! Şimdi hayatı pamuk ipliğine bağlıydı ve dikişlerine odaklanmak zorundaydı; yoksa açlıktan ölecekti.

Ne var ki o gece Dük'ü rüyalarında da gördü ve şafağa kadar yatağında dönüp durdu. Sonraki günü odasının her santimini temizleyerek geçirdi. Yerleri, duvarları, lavaboyu, buzluğu ve sobayı ovdu. Sonra toz aldı. Kardeşleri dönene kadar kırmızı ve altın sarısı kumaş parçalarını çıkarmış, sandalyelere sevimli örtüler dikmişti. Tasarım muhteşemdi ve kendi menekşe rengi şalını da yatağın ayakucuna güzel bir süs olarak atmıştı. Pencerenin perdelerini süslemişti. Parlak kırmızı bir Atatürk çiçeği alıp pencerenin yanına yerleştirmişti. Aile portrelerini asmış ve sonunda küçük odasının, bir Çingene kulübesi gibi olsa da eve benzemeye başladığını düşünmüştü.

www.roche.com.tr
3. BASKI

Corey ve Olivia, çarşamba günü öğle saatlerinde geldiler. Alexandra'nın dediğini yapmış, müşterilerine yeni adresini vermişlerdi. Hatta Leydi Lewis elbiselerini almış, ödemesini yapmıştı ve kardeşler parayı hevesle ablalarına verdiler. Odanın ne kadar güzel göründüğü konusunda yorum yaptılar ve Alexandra alt katta yemek yiyebileceklerine karar verdi. Bay Schumacher'in karısı tıpkı söylediği gibi harika bir aşçıydı ve hayatları boyunca tattıkları en güzel tavuk güveçle, limonlu turtayı yediler. Yemek sırasında bol bol sohbet edip gülüştüler ve hiç şüphesiz içtikleri biranın etkisiyle, bir sürü saçmalıktan bahsettiler; komşularının atından düşüp domuz ağılının yuvarlanması gibi. Kahkahalar çok iyi gelmişti. Corey domuz ağılına düşenin Dük olmamasının çok yazık olduğunu söyledi.

Bu hepsini ciddileştirdi.

"Ondan hiç haber alamadım," dedi Olivia tereddütle

Onu düşününce bile kalp atışları hızlanınca, Alexandra kalbine yavaşlamasını emretti. Leydi Witte'nin iğrenç dedikodulara son verip vermediğini merak ediyordu. "Önemli değil," dedi ama aslında onun için çok önemliydi.

Edgemont Way uzaktı ve Alexandra handa kendilerinden başka kimsenin kalmadığını fark etti. Köstekli saatine baktı. "Üç olmuş," dedi, kısık sesle. "Artık gitmeniz gerek."

"Ben gitmek istemiyorum," dedi Corey gülümsemesi silinirken.

Hesabını ödeyip kalkarlarken Alexandra kardeşine bir bakış attı. Bay Schumacher koşarak yanlarına geldi. "Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu gülümseyerek.

"Her şey harikaydı," dedi Alexandra. "Teşekkür ederiz."

Adam önce Alexandra'ya, sonra kardeşlerine baktı. "Ailenizle birlikte gitmelisiniz."

Alexandra arkasını döndü, ona Edgemont Way'e dönmesinin söz konusu olamayacağını söyleyemezdi. Kardeşlerini dışarı çıkarırken

içi hüzün doluydu. Onlardan ayrılmak canını yakıyordu. Üst kata dönünce hayatının en yalnız anlarından birini yaşayacağını hissediyordu.

Olivia ona sarıldı. "Yarın yine geleceğiz."

Alexandra dehşete kapıldı. "Hayır, gelmeyeceksiniz! Burası her gün gelinemeyecek kadar uzak. Pazarı bekleyin, Olivia, lütfen. Ve babamı da ihmal etmeyin. Onunla *ilgileniyorsunuz*, değil mi?"

"Elbette," dedi Corey surat asarak. Alexandra'ya sıkıca sarıldı. "Seni çok özlüyorum. Denney'yle evlenmemen gerektiğini söylediğim için üzgünüm. Haklıydın; o iyi bir adam."

"Hayır, sen haklıydın, Corey, sevgi olmadan evlenseydim çok mutsuz olurdum." Alexandra kardeşlerinin gözyaşlarını sildi.

Corey ve Olivia isteksizce arabaya bindiler. Alexandra sokakta durup arkalarından el salladı. Kızlar gözden kaybolduktan sonra bile, arkasını dönüp odasına çıkmak zor geldi. Onları çok özlüyordu ve canı yanıyordu.

ALEXANDRA HAFTA BOYUNCA kendini dikişe verdi. Gelecek hafta giysilerini almayı bekleyen çok sayıda müşterisi vardı ve Leydi Witte geçen cuma bütün giysilerini almak konusunda o kadar tantana koparmış olmasına rağmen, kardeşleri onun geri dönmediğini veya bir hizmetçi göndermediğini söylediler. Bu büyük bir şanstı. Onunla tekrar karşılaşmaktan çekiniyordu ama işine de ihtiyacı vardı ve o cuma bütün giysilerini hazırladı; kadının istediğinden bir hafta sonra. Leydi Witte'nin, Alexandra'nın artık Edgemont Way'de olmadığını anladığında bir hizmetçisini göndereceğini umuyordu. Doğu Yakası'ndan uzak duracak türde bir kadındı ve dolayısıyla Alexandra onun bizzat geleceğini hiç sanmıyordu.

Ama cumartesi günü akşamüstü çalınan kapıyı açtığında, Charlotte Witte karşısında duruyordu.

Son derece sevimsiz bir tavırla, sanki böbürleniyormuş gibi gülümsüyordu. Alexandra, onun boynundaki elmas gerdanlığı gördü. Üç sıraydı ve hiç şüphesiz binlerce pound değerindeydi. Tuhaf bir şekilde bu görüntü çok canını yakmıştı çünkü onu kadına Dük'ün verip vermediğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Charlotte'ın sinsi gülümsemesi yayıldı. Küçümseyen gözlerle Alexandra'yı baştan aşağı süzdü ve sonra küçük, derme çatma odaya baktı. "Merhaba, Bayan Bolton. Giysilerim hazır mı?"

Alexandra göz göze gelmemeye çalışıyordu. "Elbette." Söz konusu giysilerin hepsi bir elbise çantasına konmuştu ve Alexandra çantayı almak için döndü. Bu kadından tiksiniyordu ve bunun kaba tavırlarından çok, Clarewood'la olan ilişkisinden kaynaklandığını biliyordu. Şimdi gülünç davranan kendisi olduğunu fark edince utandı.

Charlotte onun peşinden içeri girerek kalıp sohbet etmek istiyormuş gibi kapıyı kapadı. Gözlerinde neşeli pırıltılar vardı. "Tanrım, demek gerçek dünyaya *döndünüz*. Burası Edgemont Way'le kıyaslanamaz bile. Aslında, Clarewood'daki hizmetkârların kaldığı yer bile buradan daha iyi."

Alexandra gerildi. Dük'ün hizmetkârlarının sıradışı koşullarda yaşadığını o da biliyordu. Alexandra giysi torbasını uzatırken kendini kontrol etmeye çalışıyordu. *Bu kadının işine ihtiyacı vardı.* "Hizmetkârların kaldığı yeri nereden bildiğinizi anlayamadım." Ama bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu.

Charlotte'ın gözleri kısıldı. "Benimle saygısızca konuşmaya nasıl cüret edersin? Biliyorum çünkü Dük yenilikçiliğiyle gurur duyar ve sıradışı düzenlemelerini bana göstermişti. Ama sen Dük hakkında ne bilirsin ki? Yatakta çok güçlü ve doymak bilmez olduğu dışında." Kadın açık renk kaşlarını kaldırdı.

Alexandra kızardı. Söyleyebileceği bir şey yoktu. Clarewood'u Charlotte'la aynı yatakta, kendisiyle olduğu gibi çılgınca sevişirken hayal edince midesi bulandı.

Charlotte küçümseyerek güldü. "Siz bir hiçsiniz, Bayan Bolton. Stephen bunu açıkça ortaya serdi; sizi hak ettiğiniz üzere kullanılmış bir mendil gibi bir kenara attı."

Alexandra güçlükle soludu. "Bu kabalığın da ötesinde!"

"Ama yaptığı şey buydu, değil mi?" dedi Charlotte. "Hizmetkârlar dedikoducudur, Bayan Bolton. Ve onunla son görüşmenizi kelimesi kelimesine anlatabilirim. *Gerçekten* onu evliliğe zorlamak için tuzağa düşürebileceğinizi mi sandınız?"

Alexandra dehşete düşmüştü. Kadının zalimliği karşısında incinmiş, sarsılmış ve midesi bulanmıştı. "Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu. "Size ne kötülüğüm dokunmuş olabilir ki?"

"Ben bir şey yapmıyorum," diye tersledi Charlotte giysi çantasını alırken. "Ve umarım artık her şeyin farkına varmışsınızdır. Siz merdivenin altına aitsiniz, Bayan Bolton. Bir daha sakın haddinizi aşmayın!" Çantayı sertçe masanın üzerine koyarken Alexandra'nın dikiş malzemelerini ve yeni bitmiş bir elbiseyi düşürdü. Bu esnada soğumuş bir fincan çayı da devirmişti. Alexandra çayın elbiseyi mahvetmesinden korkarak bir çığlık attı ve fincana doğru atıldı. Fincan kırılmıştı ama neyse ki çay sadece yere dökülmüştü. Elbiseyi alarak yeni doğmuş bir bebek gibi göğsüne bastırdı.

Charlotte çantayı açtı ve kaba hareketlerle giysileri çıkarmaya başladı.

"Her şey ütülendi," dedi Alexandra. "Hepsi de orada, inanın bana, ben hırsız değilim. Çok iyi bir ünüm vardır."

"Ciddi misiniz? Çünkü hepsi bana son derece buruşuk gibi geldi." Charlotte mükemmel bir şekilde ütülenmiş bir elbiseyi çekip yere attı. "Şuna bir baksanıza!" Elbiseye baktı ve ardından bir iç gömleğini çıkardı. "Bu parçayı da mahvetmişsiniz."

Alexandra iyice afallamıştı. "Hiçbir şeyi mahvetmedim. Bunu neden yapıyorsunuz?"

www.roche.com.tr

"Yırtılmış," dedi Charlotte öfkeyle, "ve artık işime yaramaz." Dikişleri yırtıp açtı.

Alexandra şaşkınlıkla sessizliğe gömüldü.

"Ah, ya bu? En sevdiğim elbisemi mi yakmışsınız?"

Alexandra titremeye başladı. "Böyle bir şey yapmadığımı biliyorsunuz."

Charlotte, genç kadına nefret dolu gözlerle baktı. "İç gömleğimi yırtmışsınız ve en iyi elbisemi yakmışsınız. Hiçbir şeyi doğru dürüst ütülememişsiniz ve üstelik de geç kaldınız! Siz metelik etmezsiniz, Bayan Bolton, kesinlikle değersizsiniz ve ne kadar beceriksiz olduğunuzu herkese söyleyeceğim."

Alexandra'nın dizlerinin bağı çözüldü. "Bunu neden yapıyorsunuz? Neden benden bu kadar nefret ediyorsunuz?"

"Çünkü benim seviyeme yükselmeye cüret ettiniz, Dük'ü, sevgilimi baştan çıkarmaya kalkıştınız; siz, pis bir hizmetçisiniz ve bunu kesinlikle yapamazsınız!" Charlotte giysileri çantaya tıkarak kapıya yöneldi.

Alexandra neler olduğunu anladı ve güçlükle, "Paramı ödemediniz," dedi.

Charlotte ona tiksintiyle baktı. "Böyle berbat bir iş için asla para ödemem."

Alexandra nefes alamıyordu. "Bana on iki pound borçlusunuz, Leydi Witte. Elbiselerinize günlerimi harcadım!"

Charlotte gülümsedi. "Size hiçbir şey borçlu değilim," dedi ve giysileri alarak çıktı.

Alexandra'nın aklından ilk olarak kadının peşinden koşmak geçti. Ama ne yapacaktı ki? Kesesini mi çalacaktı? Onu parayı ödemeye mi zorlayacaktı? Kadın zaten giysilerini mahvettiğini herkese söyleyecekti. Alacağı olan parayı zorla alsa, bir de hırsızlıkla suçlanırdı. Sendeleyerek yatağa gidip oturdu.

Nefesi daralırken, kendi kendine, geçeceğini söyledi. Aksini hissediyor olsa da dünyanın sonu değildi. Leydi Henredon her zaman nazik olmuştu. Birinin kendisine hiç bu kadar kaba davrandığını hatırlamıyordu.

Dük'ün yüzü yine zihninde belirdi. Hayır, aslında daha önce biri kendisine bu kadar kaba *davranmıştı*. Clarewood onu iğrenç metresinden daha kötü aşağılamıştı. Kesinlikle birbirlerini hak ediyorlardı. Yanaklarından yaşlar süzüldü. Kalbinin bu kadar acımamasını diliyordu.

"Rahatsız etmiyoruz ya, canım?"

Blanche Harrington'ın nazik sesini duyunca Alexandra donup kaldı. Böylesine duygusal bir anda yakalandığı için dehşete kapılarak gözlerini sildi ve başını kaldırdı. Leydi Blanche bütün güzelliği, zarafeti, seçkinliğiyle kapıda duruyordu ve kocası Sör Rex de arkasındaydı; ikisi de bu ortama yakışmıyorlardı. Kadın nazikçe gülümsüyordu ama bakışlarında şefkatin yanında endişe de vardı.

Alexandra hemen ayağa kalktı. "Ben iyiyim," dedi zorlukla, gülümsemeye çalışarak. Leydi Blanche devamlı müşterisi değildi ama arada bir önemli onarımlar için giysilerini gönderirdi. Çoğu zaman giysilerin temizliğini ve ütüsünü kendi hizmetkârları yapardı.

"İçeri girebilir miyiz?" Leydi Blanche'ın yüzünde hâlâ nazik bir ifade vardı.

Alexandra'nın annesinin iyi bir arkadaşıydı ve onun vefatından sonraki yıllarda iyi bir komşu olmuştu. Baloda da çok nazik davranmıştı. "Elbette." Alexandra kızarmaya başladı. "Çok özür dilerim." Leydi Blanche'ın yakışıklı ve biraz ürkütücü görünüşlü kocasına bir bakış attı. De Warenne erkeklerinin çoğu gibi, onda da bir otorite havası seziliyordu ve girdiği her ortamda saygın bir izlenim uyandırırdı. "Size ikram edebileceğim hiçbir şeyim yok," dedi çaresizce.

"Ben çay isteyeceğim," dedi Sör Rex.

Blanche gülümseyerek kocasına döndü ve Sör Rex topallayarak uzaklaşırken, kendisi içeri girdi. "Nasılsın, hayatım? Korkarım bir

www.roche.com.tr

hana yerleştiğine dair dedikodular alıp yürüdü. Ben de dün gece Leydi Lewis'den duydum."

Alexandra dudağını ısırdı. "Oturmak ister misiniz, Leydi Blanche?"

Blanche gülümseyerek sandalyelerden birine oturdu. Alexandra da diğerine geçti. "Charlotte Witte utanç verici biridir. Tanıdığım en haysiyetsiz kişi. Buraya gelirken onun handan çıktığını gördüm. Seni üzdü mü?"

Alexandra iç çekti. "Ne yazık ki kötü bir başlangıç yaptık." İşte şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Yine nefes aldı. "Benden nefret etmeye ve beni elinden geldiğince incitmeye kararlı."

"Seni nasıl incitebilir ki hayatım? İğrenç yalanlar söylemek dışında?"

Alexandra bakakaldı. Blanche da ona bakıyordu. "Beni dikiş işimi mahvetmekle tehdit etti. Bildiğiniz gibi terziliğim çok iyidir. Ama herkese giysilerini mahvettiğimi söylemek niyetinde."

Blanche uzanıp Alexandra'nın elini tuttu. "Ben sana kefil olurum."

"Teşekkür ederim." Alexandra yine ağlamaya başlayacağından korkuyordu.

"Alexandra," dedi Blanche kibarca, "evden ayrıldığını duyduğumda, gelip seninle ilgilenmem gerektiğini düşündüm. Annen çok üzülürdü. Evine, ait olduğun yere dönme şansın var mı?"

Alexandra bakışlarını masaya dikti. Leydi Blanche ne kadar şey biliyordu? Sonra başını kaldırıp kadının yüzüne baktı. Artık yalan söylemekten vazgeçme zamanı gelmişti. "Babam beni geri kabul etmez. Onu suçlayamam."

Leydi Blanche'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Korkunç bir hata yaptım," diye itiraf etti Alexandra.

Blanche, Alexandra'nın elini daha sıkı tuttu. "Yani bütün suç senin mi?"

Alexandra kızardı ve cevap vermemesinin daha iyi olacağını düşündü.

Kapı vuruldu. Alexandra kıpırdayamadan Blanche kalktı ve Bay Schumacher'in kızlarından birinin elindeki çay tepsisini odaya getirmesine izin verdi. Alexandra, onun Sör Rex'e ne dediğini duyamıyordu çünkü kızın arkasında duruyordu ama adam dönüp odadan çıktı. Blanche genç kıza gülümsedikten sonra masaya geri döndü. Tekrar yalnız kaldıklarında, iki fincana çay doldurarak birini Alexandra'ya verdi. "Özel hayatına burnumu sokmak istemiyorum. Bir sürü hikâye duydum ama ben dedikodudan nefret ederim. Bir sebebi var tabii." Gülümseyerek çayını yudumladı. "Uzun zaman önce, sosyetedekiler deli olduğumu düşünüyordu. Sanırım gerçekten aklımı kaçırmıştım. Herkesin arkamdan fısıldadığını biliyordum; ta ki Sör Rex beni kurtarmak için şehre dönene kadar." Gülümsedi.

Alexandra çok şaşırmıştı. "Abarttığınızdan eminim."

"Hayır, canım. Bana 'deli' diyorlardı ve Londra'nın büyük bölümü düşüşümü heyecanla izliyordu." Blanche gülümsedi. "Uzun zaman önceydi; aslında bir ömür oldu."

Alexandra çayını unutarak sordu: "Bunu bana neden anlatıyorsunuz?"

"Çünkü acısını yaşamış biri olarak dedikodulara inanmayı reddederim. Diğer yandan, Clarewood'un seni Sara'nın doğum günü partisinde kurtarması çok asil bir hareketti. Aynı gece Edgemont'ın eve gitmesine yardım etmesi, daha da asilceydi."

Alexandra kollarını vücuduna sardı. "Nazik bir davranıştı." Hemen sözlerini geri almak istedi. Gözleri yaşlarla doldu. Dük nazik değildi, zalimdi. Ama bunu şimdi Leydi Blanche'a söylemeyecekti.

Blanche'ın yumuşak bakışları sertleşti. "Korkarım ona çok kızgınım."

Alexandra kadının ilişkiyi bildiğini o zaman anladı.

www.roche.com.tr

"Sana yardım etmek istiyorum, hayatım." Blanche gülümsedi. "Harrington Malikânesi'ne gelmek ister misin? Bir süredir kendi terzim olmasını istiyordum. Özellikle de Marion evlenmek üzere olduğu için... onun, Sara'nın ve benim –elbette bir de Randolph'un– temizlenecek, onarılacak bir sürü giysimiz var. Sana üst katta güzel bir oda verebilirim. Orada buradakinden daha rahat edeceğinden eminim."

Alexandra şaşkınlıkla irkilince masayı sarstı. Blanche'ın tam gün çalışacak bir terziye ihtiyacı olmadığını ve bunu aslında yardım için yaptığını anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti. "Teklifinize kesinlikle minnettarım, Leydi Blanche. Ancak bunu kabul etmem mümkün değil."

"Nedenmiş?"

"Harrington Malikânesi'nde giysilerinizin onarılıp ütülenmesi için bana ihtiyacınız olmadığını ikimiz de biliyoruz. Düşünceli yaklaşımınız beni çok etkiledi fakat böyle bir yardımı kabul edemem. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim... ve bakacağım."

Blanche iç çekti. "Beni reddedeceğini tahmin etmiştim. Sen de annen kadar güçlü, bağımsız ve gururlusun."

Alexandra babasının acımasız sözlerini tekrar duydu. *Sen annenin tırnağı bile olamazsın.*

Blanche gülümseyerek avucunu Alexandra'nın yanağına dayadı. "Seninle çok gurur duyardı."

Bunun doğru olmasını dilediği fakat olmadığını bildiği için Alexandra dudağını ısırarak başını iki yana salladı.

"Ne zaman istersen bana gelebilirsin," dedi Blanche kararlı bir tavırla. "Bir şeye ihtiyacın olursa ya da fikrini değiştirirsen, söylemen yeterli."

Alexandra çok duygulanmıştı. "Çok naziksiniz."

"Anneni severdim ve seni de seviyorum, Alexandra." Blanche ayağa kalktı. "Clarewood senin evden ayrıldığını biliyor mu? Sıradan bir handa oda tuttuğunu?"

Alexandra o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesini devirdi. "Umursamaz ki."

Blanche uzun uzun Alexandra'ya baktı. "Aslında, bence yanılıyorsun."

JULIA MOWBRAY KISRAĞININ ÜZERİNDE kendini dengeleyerek hayvanın adımlarını açmasına izin verdi. At hızını artırıp dörtnala koşarken ve manzara etraflarında bulanık bir şekilde akıp geçerken, Julia'nın köpekleri de yanlarında koşuyordu. Bir jokey gibi öne eğilen Julia, kısrağı biraz daha serbest bıraktı. At ve binicisi tek vücut olmuşlardı.

Biraz sonra, atın üzerinde rahat bir şekilde oturuyor, evin arkasındaki iki katlı taş ahırlara hızla yaklaşıyordu ve köpekler önden koşuyordu. Nefes nefese kalmıştı ama artık çılgın gezinin heyecanını duymuyordu. Bunun yerine, düşüncelere dalmıştı.

Tyne Jefferson kesinlikle zihnine kazınmıştı. Yüzünü aklından atamıyordu; iriyarı, kaslı, cesur bir adamdı ve güneşten bronzlaşmış, kumral saçları beyaz tellerle kırçıllaşmış. Dudakları kıvrıldığında, yüzünün sol tarafında bir gamze beliriyordu. Çenesi çukur, elmacık kemikleri çıkıktı. Burnu geniş ve kemerliydi –Julia o burnun bir kereden fazla kırıldığını tahmin ediyordu– ama güçlü, erkeksi görünüşünü bozmuyordu. Julia'nın denklerine hiç benzemiyordu. Amerikalı olduğu hemen anlaşılıyordu ve nedeni ceketinin hazır veya ellerinin nasırlı olması değildi. Bir kaşını bölen yara izi de değildi. Onda güçlü ve kendinden emin bir şey vardı; sonsuz yaşam ve ölüm döngülerine dayanmış antik bir meşe ağacı gibi. Omuzları o kadar genişti ki hayatın yüzüne savuracağı her şeye dayanabilirmiş gibi görünüyordu.

www.roche.com.tr

Rahmetli kocası, önceki dükün tam zıttıydı.

Bir hafta önce Londra'daki bir akşam yemeği davetinde tanışmışlardı. Julia içeri girdiğinde salonda ilk onu fark etmişti. Ülkenin en zengin taşımacılık krallarından biri olan Cliff de Warenne ve ülkenin demiryolu hatlarından birçoğunu kontrol etmesiyle ünlü, şövalye unvanı almış avukat Sör Reginald Reed'le birlikte duruyordu. Sohbete dalmışlardı ve geçmişte, bir yerlerde onunla karşılaştığı gibi tuhaf bir hisse kapılmıştı. Yoğun ama geçici bir hisli ve kalp atışları hızlanmıştı. Bir an sonra yanıldığını anlamıştı. Adamı tanımıyordu. Bir Amerikalı olduğundan da emindi. Adam bir İngiliz olamayacak kadar iriyarı, kaba ve sert görünüşlüydü.

Yemek salonuna girip oturmadan önce adam bir-iki kez ona bakmıştı; öylesine değil, insanlarla dolu bir ortamda birinin varlığını fark ettiğini hissettirecek kadar dikkatle. Yemek masasında Julia'nın karşısına oturmuştu ve o zaman tanıştırılmışlardı. Julia ona bakmamaya çalışmıştı ama birkaç kez ellerinde olmadan göz göze gelmişlerdi. Gülümsemesi Julia'yı heyecanlandırmıştı. Ne kadar aptalca davrandığına inanamamıştı. Son zamanlarda erkeklere karşı nadiren çekim duyardı ve aralarında asla yabancılar olmazdı.

O geceden sonra Jefferson'ın Kaliforniyalı bir çiftlik sahibi olduğunu öğrenmişti ve onu İngiltere'ye neyin getirdiğini bilmese de, Cliff de Warenne'i küçük Sacramento şehrine bir nakliyat yapmaya ikna etmeye çalıştığı belliydi. Yakında sığırlarını çiftliğinden şehre ve daha ilerisine, Orta Batı'ya ve Doğu pazarlarına taşıyabilmesini sağlayacak olan demiryolu hattıyla ilgili heyecanlıydı.

Yemekten sonra erkekler puro içip viskilerini yudumlamaya çekilirken, Jefferson, Julia'nın kasıtlı olduğunu tahmin ettiği bir şekilde kendisine çarpmıştı. Julia, onu ne kadar ilgi çekici bulduğunu belli etmemeye kararlı bir şekilde, her konuğun yapacağı gibi onu gülümsemişti.

"Özür dilerim, ne kadar da sakarım," demişti Jefferson, sadece koluna sürünmüş olmasına rağmen. "Sizin ülkeniz için fazla iriyim."

Yorum sıradışıydı ve Julia onun kehribar rengi gözlerine bakarken irkilmişti. "Evet," demişti yavaşça, "bu küçük ülke için fazla iri olabileceğinizi hissediyorum."

Jefferson gözlerini kırpıştırmış, Julia'ya dikkatle bakmış ve yavaşça gülümsemişti. "Az önce bana hakaret mi ettiniz?"

Julia gülümsediğini fark etmişti. "Aslında bir iltifattı." Ve aniden göz göze gelmişlerdi.

Julia basmakalıp bir espri yapmak üzereyken öksürmüş ve o sırada Jefferson'ın bakışları onun gerdanlığındaki safir ve elmas taşlara kaymıştı. Jefferson hemen başını kaldırıp ona bakmıştı. "Siz tanıştığım ilk düşessiniz."

Aniden Julia'nın içi ısınmıştı. "Amerika'da çok fazla düşesle karşılaşabileceğinizi sanmıyorum."

"Evet, orada hiç düşes yok."

O ilk karşılaşmalarını hatırlayınca, Julia'nın içi ısınıyordu. Az konuşan bir adamdı ama Julia için sakıncası yoktu. Jefferson konuştuğunda, dinlemeye değer şeyler söylüyordu. Bu yönüyle, Julia'nın etrafındaki erkeklerden çok farklıydı.

Julia baloda onunla ilgili daha fazla bilgi edinmişti. Jefferson hiç evlenmemişti. Çocuğu yoktu. Yalnız yaşıyordu. Julia bunun sebebini tam olarak anlayamıyordu ama asla başkalarının işine burnunu sokmazdı.

Ahırlara ulaşmıştı ve iki seyis dışarı koştu. Julia atından inerken hâlâ Jefferson'ı düşünüyordu. Geçen hafta Jefferson'da mükemmel bir izlenim uyandırdığını düşünüyordu ama ziyareti başlangıçta onu şaşırtmıştı. Sabahki at gezisinden sonra kendisini darma dağınık bir halde gördüğü için utanmıştı ama Jefferson için sakıncası yok gibiydi. Hatta hayranlık duymuştu.

Seyislere teşekkür ederek peşinde köpekleriyle eve yönelirken kalbi bir genç kızınki gibi çılgınca atıyordu. Julia ziyarete gelmesi için onu davet bile etmişti ve birlikte ata binmeyi planlamışlardı. Ama bir hafta geçmişti ve Jefferson'dan hiç ses çıkmamıştı. Herhangi bir akşam davetinde de bir daha karşılaşmamışlardı.

Kalbi sıkışıyordu. Julia'yla bir kadın olarak ilgileniyor olsa, hiç şüphesiz şimdiye kadar ziyaretine gelirdi, değil mi?

Aptallık mı ediyordu? Elli yaşındaydı. Hâlâ çok çekici bir kadın olduğunu ve sadece kırk yaşında gibi göründüğünü biliyordu. Genç görünmesini aktif yaşam tarzına borçlu olduğunu düşünüyordu. Düzenli ata binerdi ve hayatı boyunca da binmişti; her gün iki-üç saatini eyer üzerinde geçiriyor, böylece bacakları ve karnı güçlü, sıkı ve yağsız kalıyordu. Üstelik daima meşguldü. Clarewood Düşesi olarak birçok sorumluluğu olmakla birlikte –şimdi de dul düşes olarak– aynı zamanda oğlunun yardım çalışmalarına da katılıyordu. Oturup çikolata yiyecek zamanı yoktu.

Ve orta yaşlı olmasına rağmen, onun içinde uzun zaman önce gömüldüğünü sandığı bir şeyi Jefferson uyandırmıştı. Derin bir özlem duyuyordu ve buna, onun güçlü kollarında olma arzusu da ekleniyordu. Güçlü bir kadındı ama Jefferson ona kendini küçük, savunmasız ve kadınsı hissettirmişti. Arzulanabilir olduğunu hatırlatmıştı.

Jefferson'ın ülkede ne kadar kalacağını bilmiyordu ama Julia'nın önünde kesinlikle iki seçenek vardı: Yalnız ve buruk kalmak ya da cesur olup ipleri kendi ellerine almak.

Adımlarını hızlandırdı. Matilda ve Henry kuyruklarını sallayarak önden koşturuyorlardı. Julia krem ve altın sarısı renklerde döşenmiş küçük bir kütüphaneye girdi ve oradaki çalışma masasının başına oturdu. Bir an tereddüt etti ve dolambaçlı yollardan gitmemeye karar verdi. Jefferson'a çok kısa bir mesaj yazarak onu sözleştikleri gibi bir at gezisine davet etti. Zarfı kapatırken Jefferson'ın onu geri çevirmesinden korkuyordu.

Ya onu yanlış anlamışsa? Ya Julia'ya karşı davranışları sadece kibarlıktan kaynaklanmışsa? Sonuçta herkes Julia'nın etrafında pervane oluyordu.

Kendine fikrini değiştirme fırsatı vermemek için hemen küçük bir zili çaldı. "Godfrey, lütfen bu mesajın St. Lucien Oteli'nde kalan Bay Jefferson'ın eline geçmesini sağla."

Uşağı gittikten sonra köpeklerini çağırdı ve onları okşarken yine Jefferson'ı düşündü. Mesaj o akşam eline geçecekti. Görgü kuralları hemen cevap vermesini gerektiriyordu. Ertesi gün bu saatlerde Jefferson'ın niyetini anlayacaktı.

Ariella ve Elysse'nin adamı kendisine nasıl getirdiklerini düşündü. Julia iki genç kadını oldukça iyi tanıyordu çünkü Stephen'la çok yakınlardı; Ariella aynı zamanda Stephen'ın kuzeniydi de. Hemen ziyaretin planlanmış bir şey olduğunu düşünmüştü. Genç hanımlar çok açık oynamıştı. Çöpçatanlık yapıyor olabileceklerini düşünmek Julia'yı şaşırtmıştı ama bunda sakınca görmemişti. Stephen onların neyin peşinde olduklarını bilse, kesinlikle çok öfkelenirdi.

Julia ciddileşti. Düşünceleri şimdi oğluna ve şehirde dolaşan çirkin söylentilere odaklanmıştı. Dedikodulara göre, Stephen, Edgemont'ın kızıyla bir ilişki yaşıyordu ve güya birbirlerine kapılmışlardı. Julia, Alexandra Bolton'ı tanımıyordu ama onu Harrington Malikânesi'nde görmüştü ve yoksul olsa bile kesinlikle onurlu bir soylu kadın olduğunu anlamıştı; hatta saygınlığına ve karakterine hayran olmuştu. Oğlunun baştan çıkarmaya çalışacağı türden bir kadın değildi. Dürüst olmak gerekirse, Bayan Bolton metres olacak bir kadın değildi. Julia bir ilişki olmadığından emindi ama Stephen'ın kızla ne kadar ilgilendiğini de görmüştü. Stephen'ın sonunda bir kadınla gerçekten ilgilenip ilgilenmediğini merak etmekten kendini alamıyordu; bunu henüz Stephen'ın kendisi bilmiyor olsa bile.

Julia, Bayan Bolton'ı ziyaret etmesi gerektiğine karar verdi. Stephen düzgün bir kadına ilgi duymuşsa, lanet olasıca dedikodu-

lara aldırmaz ve bundan sevinç duyardı. Ve eğer Bayan Bolton uzun zaman önce erkek seçiminde yanılmışsa, Julia onu bağışlayacak ilk kişi olurdu. İnsan genç ve safken, kafası aptalca hayallerle doluyken hata yapması kolaydı.

Godfrey geri döndü. "Majesteleri? Bay Jefferson geldi."

Julia'nın kalbi duracak gibi oldu ve sonra nabzı hızlandı. Jefferson'ın kendi isteğiyle gelmiş olduğunu bir an sonra kavrayabildi. "Onu Turkuaz Salon'a al, lütfen. Hemen geleceğimi söyle." Godfrey'nin ağzının açık kalmasına aldırmadan hızla kalktı ve merdivene koşarken hizmetçilerine seslendi.

STEPHEN ÇALIŞMA ODASINDA yardımcısıyla birlikte oturuyor, çek yazıyordu. Clarewood serveti artıyor olabilirdi ama hâlâ aylık masraflar vardı ve buna kişisel harcamalar da dâhildi. Kaşlarını kaldırarak hesaplarına baktı ve bir harcama dikkatini çekmişti. "George Lavoiser kim?"

Yardımcısı öne eğilip faturaya bakarken, üzerinde dışarıdaki yağmurdan ıslanmış tüvit ceketi, tozlukları ve çizmeleriyle Randolph içeri girdi. "Geçen ay alışveriş yaptığınız çiçekçi, Majesteleri."

Stephen'ın yüzü asıldı. Ah, evet, Alexandra'ya gönderdiği muhteşem güllerin parasını ödemesi gerekiyordu elbette. Bütün vücudu kaskatı oldu. Alexandra'yı ve numaralarını unutmak için elinden geleni yapmasına rağmen hâlâ gergindi ve bu kesinlikle sevimsizdi. Asıl sorun, onu bir türlü unutamamasıydı. Son karşılaşmalarını zihninden silemiyordu; paylaştıkları tutku anlarını da.

Hâlâ öfkeli ve şaşkındı. Oysa asla öfkeli olmazdı; bütün hayatını sakin ve kontrollü olmayı öğrenerek geçirmişti. Tıpkı Alexandra daha önce Stephen'ın imkânsız olduğunu düşündüğü türden bir tutkuyu sergilediği gibi, bir şekilde onun metanetini de bozmuştu ama Stephen'ın kimsenin bunu bilmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Stephen bir çekin üzerine bir şeyler karalayarak yardımcısına verdi. "Bize izin verir misin?" dedi ama bu bir soru değil, emirdi.

Randolph ıslak ceketini çıkararak şöminedeki ateşe yaklaştı. Stephen, lacivert hırkasının kollarını aşağı indirmeye zahmet etmeden ayakta durdu. Soğuk ve yağmurlu, berbat bir gündü. Randolph'un, ajanlarından öğrendiklerini dinlemek için isteksiz denilebilecek bir şekilde yaklaştı. Ancak bütün şehirde "ilişki"yle ilgili dedikodular üzerine başını alıp yürümüştü ki ne duyacağını az çok tahmin edebiliyordu.

Stephen kardeşine bir kadeh brendi doldururken, Randolph ona döndü. "Bozulmuş, Majesteleri. Denney teklifini geri çekmiş."

Stephen şaşırmamıştı. Elbette ki anlaşma bozulmuş olmalıydı. Hiçbir erkek bir fahişeyi eş olarak istemezdi. Üstelik Alexandra da daha iyi bir koca bulmak istemişti. Stephen kardeşine bir içki doldurdu.

Randolph minnetle yudumladı ve sonra Stephen'ın gözlerine bakarak konuştu. "Denney'nin kızgın olduğu belli. Bütün söylentileri duymuş." Bir an tereddüt ettikten sonra ekledi: "Dahası da var."

Stephen ellerini ceplerine sokarak şöminede dans eden alevlere baktı; şimdi kardeşine sırtını dönmüştü. Kendini suçlu hissetmesi için hiçbir neden yoktu. Alexandra ona bir komplo kurmuştu; dahası, Stephen bir rakip olarak karşısında Denney'yi bulmuştu ki onu tek hamlede ezebileceğini biliyordu. Böyle numaracı bir kadın olmasa, Stephen ona acıyabilirdi. Sonuçta genç kadın Denney'yle evlenip kendini garantiye alabilirdi.

Ama kendini bu kadar iyi tanımasa, ona gerçekten acıdığını düşünebilirdi. Biraz. Ve bu çok saçmaydı.

Sonuçta Alexandra evlenmek için başka birini de tuzağa düşürebilirdi.

Elbette ki onu rahatsız eden *küçük* bir detay vardı. Alexandra yirmili yaşlarının ortalarındaydı. Planı başından beri buysa, neden zengin bir koca bulmak için bekâretini daha önce kullanmamıştı?

www.roche.com.tr

Bu akıl karıştırıcı sorudan hoşlanmıyordu. Stephen döndü. "Tabii başka ne olabilir ki?"

Randolph yüzünü buruşturdu. "Edgemont onu evden kovmuş. Anlaşılan dedikoduları o da duymuş."

Stephen sersemledi. Hayatı boyunca hiç bu kadar şaşırdığını, sarsıldığını hatırlamıyordu. "Onu evden mi kovmuş?" Tuhaf bir şekilde, ilk dürtüsü Edgemont'ın karşısına dikilmek oldu. "Nereye gitmiş?"

"Londra'da bir oda tutmuş. Çeşitli hanımlar için dikiş dikmeye devam ediyor ve oraya yerleşmiş."

Stephen'ın kalbi en tuhaf, en beklenmedik şeyi yaptı: Korkuyla doldu. *Evinden kovulmuş. Londra'daki bir han odasında dikiş dikiyormuş.*

Bunun kendisini ilgilendirmediğini ve umurunda olmadığını hatırlamaya çalıştı. Hemen masasına döndü. "Seninle birlikte bazı hesapları gözden geçirmek istiyorum, Randolph," dedi, Alexandra'yı daha fazla düşünmeyi reddederek.

Randolph ona yaklaştı. "Söylentilere göre, mahalle çok yoksulmuş. Bu arada, adresi elimde."

Stephen, Randolph'un gözlerine baktı. Kardeşinin sesinde onaylamayan bir ton duyduğuna gerçekten inanamıyordu. "Onun yaşadıkları için beni mi suçluyorsun?"

Randolph, Stephen'ın gözlerine dik dik baktı. "Korkarım öyle."

Stephen şaşırmıştı. "Yani onun tarafını mı tutuyorsun?"

Randolph yüzünü buruşturdu. "Biz kardeşiz. Size inanamayacağınız kadar derin bir hayranlık duyuyorum ve bana hocalık yaptığınız için kesinlikle minnettarım. Ama Bayan Bolton'ın bu durumda olmayı hak ettiğine inanmıyorum. Onu asla acımasızca bir kenara fırlatıp atmayacağınızı biliyorum. Nefretinizi kazanmak için ne yaptığını bilmiyorum. Belki de yanıldınız veya onu bağışlayabilirsiniz," dedi ve "Majesteleri," diye ekledi.

Stephen rahatsız olmakla birlikte, aslında Randolph'la gurur duymuştu. "Çok az kişi benimle az önce senin konuştuğun gibi konuşabilir. Ama bana karşı samimi davrandığın için memnunum."

Randolph gülümsedi. "Sizi eleştirmek istemedim. Ancak endişeleniyorum."

"Zamanını boşa harcama. Bayan Bolton hayatta kalmayı bilir. Ve babasıyla yakında barışacaklarından eminim. Sonuçta aileyi bir arada tutan o."

Randolph hayretle baktı. "Yani bu durumu düzeltmeyecek misiniz?"

Stephen sırtını dikleştirdi. "Ben ihaneti asla bağışlamam, Randolph. Ve sen de bağışlamamalısın. O bana ihanet etti –benimle oynadı– ve kendisini içinde bulunduğu zor durumdan kurtarmak için başka bir koruyucu bulabilir."

Randolph başını iki yana salladı. "Ya bulamazsa? O zaman ne olacak?"

"Beni zorlama," diye uyardı Stephen.

"Gidip nasıl olduğuna bakabilir miyim?"

Stephen duraksadı. Bir an için düşündü. "İstiyorsan, sana engel olamam. Ama bana bir şey söyleme, tek kelime bile." Ve Randolph ona onaylamayan gözlerle bakarken, Stephen sözlerini bitirdi: "Bu benim hatam değil. Her şeye kendisi sebep oldu."

"Elbette... Majesteleri."

Roche
www.roche.com.tr

www.webcanavari.net

ONİKİNCİ BÖLÜM

BİR HİZMETKÂR TARAFINDAN içeri alınırken, Tyne Jefferson olabildiğince rahat bir tavırla salona girdi. Bu kolay bir iş değildi; nabzı hızlıydı, gergindi ve bu ziyaretin sıradan bir tarafı yoktu. Önceki hafta Düşes'in davetine hiç aldırmıyormuş gibi yaparak uzak kalmaya çalışmıştı. Düşes'e karşı giderek artan ilgisi düşünülürse, daha fazla bir araya gelmelerinden iyi bir sonuç çıkamazdı.

Şimdi Düşes'e bakarken kalp atışları iyice artmıştı. Düşes, Jefferson'ın hatırladığından daha ufak tefek ve daha da güzeldi.

Julia ona gülümsedi. "Yine güzel bir sürpriz," dedi yumuşak bir sesle.

Jefferson da gülümseyerek karşılık verdi ama kalbi tuhaf bir tempoda atıyordu ve bu kadar heyecanlandığı için şaşırmıştı. Ama duraksamadı. "Umarım ciddisinizdir."

Julia, Amerikalı'nın gözlerine bakarak yaklaştı. Bakışları sıcaktı; gözleri parlıyordu. Yanakları hâlâ dışarıdan geldiği için kızarıktı. "Ciddiyim. Gelmenize çok sevindim. Ben de az önce sizi düşünüyordum."

İngilizler muhtemelen Jefferson'ın karşılaşabileceği en kibar ve resmi insanlardı ama Julia'nın az önceki yorumu kibar değil, tanadiydı. Jefferson şaşırmıştı.

Her şeyden önce, kendisi de biraz daha sohbet etmek istemesine rağmen, son davetinin sadece şu ünlü İngiliz kibarlığından kaynaklandığını düşünmüştü. Ama sonuçta bu kadın bir düşesti; daha fazlasını istemesi yanlış olurdu ve bu yüzden uzak kalmaya karar vermişti. Sonra da Julia'yı düşünmemeye çalışmış ve bunun imkânsız olduğunu görmüştü. Her gün, o akşam bir yemek davetinde veya operada karşılaşıp karşılaşmayacaklarını merak etmişti; içten içe bunu dilemişti. Ancak onu katıldığı davetlerin hiçbirinde görememişti. Parkta veya Oxford Caddesi'ndeki mağazalarda da karşılaşmamışlardı. Hayal kırıklığına uğramıştı.

En kötüsü, onu rüyasında bile görmüştü ki bu da onu huzursuz etmişti çünkü rüyalarının cinsel içeriğini ve yoğunluğunu kontrol edemezdi.

Dul Clarewood Düşesi'ni aklından çıkaramıyordu ve bu konuda artık hiç şüphesi yoktu. Durumdan memnun olduğu da söylenemezdi çünkü ikisinin bir geleceği olamayacağını biliyordu. Düşes tutkulu bir kadın olsa bile, Jefferson kendisinin ona uygun olmadığının farkındaydı. Düşesin kültürlü ve unvan sahibi, beyaz eldivenler giyen, operadan gerçekten hoşlanan ve adam öldürmüş olmak bir yana, hayatında ateş için odun kesmemiş birine ihtiyacı vardı.

Yine de iradesine yenilmişti. Zamanı tükeniyordu; birkaç hafta içinde Kaliforniya'ya dönecekti bu yüzden onu bir kez daha görmeye karar vermişti. Görüştüklerinde ondan hiç tepki almamayı ummuştu; o zaman her şeyi kendi kafasından uydurduğuna inanabilecekti.

Oysa yanılmıştı. Düşes duygularına karşılık veriyordu. Ve bu kadın Jefferson'ın nefesini kesiyordu.

Julia içecek bir şeyler istemek için uşağına dönerken, Jefferson onu baştan aşağı süzme fırsatı buldu. O kadar minyondu ki Jefferson elleriyle belini sarabileceğini düşündü. Uşak gittikten sonra düşes ona döndüğünde, Jefferson kızardığını hissetti çünkü kadını zihninde çırılçıplak canlandırmıştı.

"Yağmur yağacak," dedi Julia. "Öyle olmasa sizi atla gezmeye çıkarırdım."

Jefferson biraz kendini toparladı. "Kaliforniya'da yağmur nimettir. Uzun, kuru yazlar geçiririz."

"Ve şaşırtıcı ölçüde soğuk kışlar; özellikle tepelerde," dedi Düşes.

Jefferson kaşlarını kaldırdı.

"Merak ettim ve Amerikan tarihi ile Kaliforniya üzerine bir şeyler okudum." Julia gülümsedi.

Jefferson'ın kalp atışları yine hızlandı. Düşes neden merak ediyordu? Neredeyse yaşadığı her şeyi ona anlatabilmeyi diliyordu; arkadaşlarının çoğu onun bir kahraman olduğunu düşünürdü. Ancak yarı donmuş bir halde kar fırtınalarında dolaştığını, sonra nerede olduğunu anlayana kadar beklemek için kara açtığı çukura sığındığını anlatırsa, Düşes'in hayranlıkla dinleyeceğinden emin değildi. "Bir tarihçi olduğumu iddia edemem ama bana istediğinizi sorabilirsiniz."

Julia bakışlarını Jefferson'ın gözlerine dikerken yüzündeki gülümseme silindi. "Zor bir hayat var, değil mi? Sınırda?"

Zor değil, çok zordu ve Londra'daki soylu erkeklerin hiçbirinin kendisinin yaşadıklarına dayanamayacağını Düşes'in bilmesini isterdi; sanki bu onu etkilermiş gibi. "Yazlarımız bunaltacak ölçüde sıcaktır. Bazen hiç yağmur yağmaz. Sığırlar; vahşi doğadakiler ölür. Kışlarımız daha kötüdür. Kar evlerimizin çatılarını aşabilir." Jefferson gülümseyerek omuz silkti. "Ama elimizden geldiğince yaşıyoruz."

Julia gözlerini kocaman açtı. "Ülkenin bir ucundan diğerine gidip batıdaki topraklara yerleşmenin zorluklarını okumuştum. Çok tehlikeli gibi görünüyor, Bay Jefferson."

Sanki Düşes onun için endişeleniyormuş gibiydi. "Tehlikelidir," Jefferson gülümsedi. "Bir erkek hırslı olmalıdır; yeterince hırslıysa ve cesareti de varsa, ona bir şey olmaz."

Düşes ona şaşkın ve meraklı gözlerle baktı. "Hatırlarsınız," dedi, "daha önce bir Düşes'le hiç karşılaşmadığınızı söylemiştiniz. Ben de daha önce sınırda yaşayan biriyle karşılaşmamıştım; eğer kendiniz böyle diyorsanız."

"Ben kendime Kaliforniyalı diyorum."

Düşes gülümsedi. Yumuşak bir sesle, "Bu hoşuma gitti," dedi. "Bir kelimeyle çok şey anlatıyor."

Jefferson ciddi bir ifadeyle bakınca Julia'nın gülümsemesi de silindi. Jefferson kendi vücudunda çok fazla gerginlik hissediyordu ve Düşes'in de aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ediyordu. Onu kollarına alıp o küçük, güzel dudakların tadına bakmayı hangi erkek istemezdi ki? Çiftliğinin büyük bölümünü kendi başına, bizzat elleriyle inşa ettiğini bilse, acaba düşes ne derdi? Çoğu kanun kaçağı ve Kızılderili olan bir avuç adam öldürdüğünü? Bir kış Nevada'da kaybolduğunda açlıktan ölmenin eşiğine geldiğini? Hayatta kalabilmek için çıplak elleriyle bir tilkiyi öldürerek etini çiğ çiğ yediğini?

Aniden düşese arkasını döndü. Onun ne diyeceğini biliyordu. İğrenirdi. Muhtemelen vücudundaki yara izlerinden de tiksinirdi. Çok fazla yara izi vardı. Diğer yandan kendisi Düşes'in vücudunun mükemmelliğini hayal edebiliyor ve o vücudu baştan aşağı okşamak istiyordu.

Düşes şimdi bile kibar davranıyordu. Daha önceki tahminlerinin aksine, kendisine istediği zaman ziyarete gelebileceğini söylemesinin tek nedeni hiç şüphesiz yine kibarlıktı.

"Bir sorum var," dedi Düşes. "Bana İngiltere'ye kişisel nedenlerle geldiğinizi söylemiştiniz. Burnumu sokuyor gibi görünmek istemem ama sadece Cliff de Warenne'le görüşmek için gerçekten uzun bir yol katetmişsiniz."

Jefferson gerilerek kollarını göğsünde kavuşturdu ve aniden Düşes'e bütün hayatını anlatmak istedi; sadece iyi zamanları değil, kötüleri de. "Kızımın mezarı burada."

Julia şaşırdı. "Çok üzüldüm!"

"Sorun değil. Donna yirmi sekiz yıl önce öldü. Mezarını ziyaret etmek için çok uzun zaman önce gelmeliydim ama hiç gelmedim."

Julia uzanarak Jefferson'ın kolunu tuttu. Jefferson şaşırarak irkildi. "Bilmiyordum. Neler yaşadığınızı hayal bile edemem. Evli miydiniz?"

"Hayır. Kendisiyle evlenmek niyetinde olmama rağmen, doğduğu yer olan Brighton'a dönmek için beni terk etti. Hamile olduğunu bilmiyordum." Bu konuyu anlatırken Jefferson'ın sesinde hâlâ hüzün vardı ama artık çok gerilerde kaldığı belliydi.

"Hayat çok zalim olabiliyor," dedi Julia içtenlikle.

Julia'nın ilgisi Jefferson'ı şaşırtmıştı. Ama söylentileri o da duymuştu; anlaşılan kocası gerçek bir alçaktı. "Evet, olabiliyor; iyi insanların başına hep kötü şeyler geliyor ve adalet diye bir şey yok."

Julia bir an için sessiz kalarak Jefferson'ın gözlerine baktı. "Siz iyi şeyleri hak ediyorsunuz, Bay Jefferson," dedi sonra. "Bundan kesinlikle eminim."

Konuşurken küçük, yumuşak elini Jefferson'ın kolundan çekmemişti ve Jefferson'ın kalbi bozuk raylara gelen bir lokomotif gibi sarsılıyordu. Bir an için konuşmakta zorlandı. "Çok naziksiniz," dedi sadece ve kızardığını hissetti.

ALEXANDRA SOKAKTA YAVAŞ ADIMLARLA yürüyor, çöp, lağım ve çukurlara basmamaya özen göstererek insanların arasında zikzak çiziyordu. Burnuna bir mendil bastırabilmeyi diliyordu. Koku o kadar iğrençti ki kusacağını sandı ama kollarında iki torba olduğu

www.roche.com.tr

için burnuna mendil bastıramazdı. Torbalardan birinde yiyecek bir şeyler, diğerinde dikiş malzemeleri vardı.

Artık korkmuyordu. Bay Schumacher'in hanına taşınalı on iki gün olmuştu ki hanı artık bu yoksul ve umutsuz insanların pislik içindeki kuytusunda bir cennet gibi görüyordu. Alexandra, İngiltere'nin çalışan sınıfının içinde yaşadığı korkunç şartları duymuştu. Çalışan yoksullara ve özellikle çocuklara hep acımıştı. Ama fabrika ve atölyelerdeki şartları okumak –ve gerçekleştirilebilecek sosyal ve ekonomik reformlar hakkında fikir yürütmek– onları yaşamaktan çok farklıydı. İngiliz halkının büyük bölümünün nasıl sıkıntılar çektiğini ve üst sınıftaki yoksulların bile ne kadar ayrıcalıklı olduğunu daha önce anlayamamıştı.

Buradaki herkes bakımsız, yorgun ve açtı. Çocuklar bile cılız ve ölü bakışlıydı. İnsanın içi burkuluyordu.

Ve belki de en kötüsü, bu erkek, kadın ve çocukların onun da kendileri gibi olduğunu anlamamasıydı. Ona saygıyla bakıyor, yanlarından geçtiğinde şapkalarını çıkarıyor, onunla konuşurken "leydim" ve hatta bazen "Majesteleri" diyorlardı. Onun bir soylu olduğunu anlıyor ama neden aralarında yaşadığını bir türlü çözemiyorlardı.

Alexandra hayatının geri kalanını nasıl böyle geçirebileceğini merak ediyordu. Bu düşünce sıkıntı verici ve moral bozucuydu. Yoksulluğun zorluklarına katlanabilirdi ama Olivia ve Corey'yi çok özlüyordu. Üstelik sürekli yorgundu.

Clarewood'un yüzü zihninde belirince yine gerildi. İlişkilerinin başlayıp hemen bitişinin üzerinden neredeyse üç hafta geçmiş olmasına rağmen hâlâ sürekli onu düşünüyor, ona kırgınlık ve öfke duyuyor, ihanete uğradığını hissediyordu. Ancak olanlar için Clarewood'u suçlamıyordu. Kendisinin zayıf davrandığını çok geç anlamıştı; daha güçlü olsaydı, Clarewood'un yaklaşma çabalarına direnseydi, şimdi evinde rahat rahat yaşıyor olabilirdi.

Alexandra sokağın ucunda iki güzel hayvan tarafından çekilen üstü kapalı güzel bir araba gördü. Gerilerek durdu. Ancak çok zengin bir soylu veya bir tüccar böyle bir arabaya sahip olabilirdi ama Alexandra arabayı tanımıyordu. En azından, Clarewood'a ait olmadığını biliyordu –onu tekrar görmeyi de beklemiyordu– ama araba Leydi Blanche'a da ait değildi. Arabanın kendisiyle bir ilgisi olmadığına karar vererek biraz rahatladı.

Kolları malzemeler ve yiyeceklerle dolu bir halde hanın kapısını omuzuyla itti. Birkaç gün önce Randolph nasıl olduğunu görmek için ziyaretine gelmişti. Alexandra onun karşısında sakin, kontrollü ve hatta kayıtsız kalabilmek için bütün gücünü kullanmıştı. Onunla hanın restoranında oturmuş, iyi olduğunu söylemiş ve Randolph, Harrington Malikânesi'nde konuğu olarak kalmak isteyip istemeyeceğini sorduğunda reddetmişti. Randolph'a annesinin ziyaretinden söz etmemişti fakat bu genç adama hayranlık ve şefkat duymaktan kendini alamamıştı.

İçeri girdiğinde önünde restoran, sağında merdivenler vardı. Restoran masalarından birinde güzel bir soylu kadının oturduğunu, Bay Schumacher ile sohbet ettiğini gördü. Hancı dönüp ona el salladı ve aynı anda sarışın kadın da dönerek ayağa kalktı.

Alexandra bayılacağını sandı. Hiç tanışmamış olmalarına rağmen, Clarewood Düşesi'ni hemen tanımıştı. Onu Harrington Balosu'nda görmüştü.

Julia Mowbray gülümseyerek Alexandra'ya yaklaştı. "Merhaba, Bayan Bolton. Cürretimi bağışlayın ama tanışmamız gerektiğini düşündüm."

Alexandra düşüreceğinden korkarak torbaları sımsıkı tuttu. Stephen'ın annesi ondan ne istiyor olabilirdi ki? Midesi altüst oldu. "Majesteleri," diyebildi zorlukla.

"Yukarı çıkabilir miyiz? Bay Schumacher bize çay göndereceğini söyledi." Düşes gülümsedi.

www.roche.com.tr

Alexandra onun gri gözlerine baktı ve kadının dostça, sıcak bir şekilde baktığını gördü. Ama bu imkânsızdı. Bakışlarında aynı zamanda merak da vardı. Ne istiyor olabilirdi ki?

Düşesi göndermek için bir bahane bulmaya çalıştıysa da, aklına bir şey gelmedi. Kendini gülümsemeye zorladı. "Korkarım ortamın size pek uygun değil, Majesteleri. Rahat edeceğinizi sanmıyorum."

"Odanızda iki sandalyeniz var mı?" Düşes cevap beklemedi. "Tahmin etmiştim. Haydi, yukarı çıkalım. Beni reddedemezsiniz; özellikle de kaldığınız yeri bulmak için bir saatlik yoldan gelmişken."

Alexandra midesinin bulandığını hissederek iç çekti. Öne geçerek kadını yukarı çıkardı, torbalarını yere bıraktı ve kapısını açtı. İçeri girerlerken, Julia Mowbray'e bir bakış attı.

Küçük, düzenli ama kasvetli odaya bakınırken kadının yüzü asıldı. Ancak Alexandra'nın kendisine baktığını görünce gülümsedi. "Çok cesursunuz, hayatım," dedi. "Ve burada kalamazsınız."

Alexandra torbalarını tezgâhın üzerine bırakarak düşese döndü. "Korkarım gidecek başka yerim yok."

"Saçmalamayın. Benimle birlikte Constance Malikânesi'ne geleceksiniz."

Alexandra tedirgin oldu. "Beni evinize mi davet ediyorsunuz?"

"Bu yaşadığınız sıkıntının sorumlusu benim oğlum değil mi?"

Alexandra derin bir nefes alarak arkasını döndü. Bu kadın ne istiyordu? Teklifi ne anlama geliyordu? Oğlu ne kadar zalimse, kendisi de o kadar nazik miydi? Stephen'ı hiçbir şeyle suçlayamazdı; özellikle de annesinin önünde. "Clarewood sorumlu değil," diye mırıldandı huzursuzca.

"Ciddi misiniz?" Julia yaklaşarak elini Alexandra'nın koluna koydu. "Hayatım, bütün söylentileri duydum. Dedikodulara pek aldırmam ama böyle zor duruma düşmene neden olan bir şeyler yaşadığın açık. Oğlumu da çok iyi tanırım ve onu Blanche'ın evinde

gördüm, dolayısıyla bu sıkıntıları çekmenizde Stephen'ın size olan ilgisinin rol oynadığını tahmin ediyorum. Haklı mıyım?"

Alexandra kadına döndü. "Hayır." Gururlu bir tavırla başını kaldırdı. Olanları asla açıklamayacaktı; bunu yapmak kesinlikle yanlıştı. Ve teklifini reddetmesi gerekirken bütün suçu Stephen'a yüklemeye de niyeti yoktu. Düşes kendisine şaşkınlıkla bakarken, Alexandra açıkladı: "Nadiren basit kararlar veririz. Daima kişinin seçimlerinin sorumluluğunu alması gerektiğine inandım. Kendi seçimlerim de beni bu noktaya sürükledi, Majesteleri."

Julia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Siz inanılmaz bir kadınsınız. Stephen'ı suçlamayacaksınız, değil mi?"

"Hayır, ben kendimi suçluyorum."

"Yine de bu şartlarda yaşayamazsınız." Julia'nın bakışları sertleşti. "Ama kendinizi tutmanız, art niyetten böylesine yoksun olmanız takdire şayan. Stephen'dan nefret ediyor musunuz?"

Alexandra soluk verdi. "Birbirimizi yanlış anladık," dedi sakince. Ama ne yanlış anlamaydı. Ve geride çok fazla acı bırakmıştı. "Yine de ondan asla nefret edemem."

"Yani onu seviyor musunuz?"

Alexandra kızardı ve titreyerek arkasını döndü. Cevap vermek bir yana, bu soruyu düşünmeye bile korkuyordu.

Julia bir an için sessiz kaldı ama Alexandra onun kendisine baktığını biliyordu. "Güzel," dedi Düşes. "Oğlum sıradışı bir adamdır ama aynı zamanda zor biridir." Julia Mowbray konuşmaya devam ederken, Alexandra yavaşça ona döndü. "Zor bir adam olmak üzere yetiştirildi, Bayan Bolton. Babası zalim, soğuk ve sürekli eleştiren bir adamdı. Stephen asla sevilmedi ve asla övgü almadı. Herhangi bir şeyde başarısız olduğunda cezalandırılırdı ve sık sık yumrukla veya binici kırbacıyla dövülürdü. Zor ve sert olmayı öğrendi. Emrinde çalışanlara, hizmetkârlarına ve hayatındaki kişilere hoşgörü göstermemeyi öğrendi. Oysa aslında çok şefkatlidir. Bundan kesinlikle eminim. Bir

Roche
www.roche.com.tr

hata yaparsa, zaman içinde bunu anlar. Ve haksızlığa uğrayanların veya umutsuzca, gereksiz yere acı çekenlerin koruyucusu olduğunu da bilmelisiniz."

Alexandra kadına bakıyordu. Dük'ün çocukluğuyla ilgili hiçbir şey bilmiyordu ve bir çocuğa bu kadar sert davranıldığını düşününce içi burkuldu. Dük'ün şefkatli biri olduğuna inanmayı gerçekten istiyordu. Tam o sırada, sevişirlerken kendisine nasıl sıcak baktığını hatırladı; cömert olacağı konusunda verdiği sözü de. Onun yanındayken kendini nasıl güvende hissettiğini de hatırlıyordu; onun kollarındayken. Ürperdi. "Burada doğru ya da yanlış yok, Majesteleri," diye fısıldadı. "Stephen'ın, yani Majesteleri'nin beni veya mücadelemi savunacağını ima ediyorsanız, savunulacak bir şey de yok. Er ya da geç babamla aramı düzeltip Edgemont Way'e döneceğim."

"Ciddi misiniz? Yani davetimi geri mi çeviriyorsunuz?"

Alexandra titredi. Kabul ettiğini düşünemiyordu bile ve nedeni sadece yardım kabul etmeyecek kadar gururlu olması değildi. Stephen'ın annesiyle birlikte yaşayamazdı. Hiçbir şekilde; hele de bu şartlar altında. "Kabul edemem."

Julia Mowbray şaşkındı. "Teklifimi kabul etmeyecek kadar gururlusunuz yani? Burada kalıp çalışmayı mı tercih ediyorsunuz?"

"Evet."

"Sıradışı bir kadınsınız, Bayan Bolton," dedi Julia. Masanın üzerine bıraktığı eldivenlerini aldı. "Sizinle tanıştığıma çok sevindim ve şimdi... beni geri çevirdiğiniz için üzgün değilim." Alexandra bu son sözlerin ne anlama geldiğini kavrayamadı. "Ve bilin ki Stephen'ın hayatına giren kişi siz olduğunuz için çok mutluyum."

Alexandra titredi. "Anlamıyorum."

"Ah, anlamanızı da beklemiyorum. Henüz. Ama anlayacaksınız." Ve Düşes, Alexandra'nın bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi gülümsedi.

"GELDİĞİMİ BİLDİRMENE GEREK YOK, Guillermo," dedi Julia uşağın yanından hızla geçerken.

Guillermo'nun gözleri kocaman açıldı. "Majesteleri rahatsız edilmek istemediğini kesin olarak söyledi, Majesteleri. Siz de haber göndermediniz."

Julia kararlıydı. "Evet, öfkelenecek; randevu almadım ve yeni, büyük bir yardım programını bölüyorum. Ama iyilik önce evde başlar, Guillermo." Peşinde koşturan uşakla koridoru geçerken duraksamadı bile.

"Anlayamadım?"

Julia'nın açıklamaya niyeti olmamakla birlikte, Stephen'ın eski sevgilisi Alexandra Bolton'dan, o inanılmaz genç kadından söz ediyordu. "Çalışma odasında mı?"

"Evet, orada. Majesteleri, lütfen! En azından geldiğinizi bildirmeme izin verin."

Julia ona aldırmadan çalışma odasının kapısını açtı. Stephen iki yanında arada bir düşesin işleriyle de ilgilenen iki avukatla çalışma masasında oturuyordu.

Stephen şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Anne? Bu ne sürpriz."

"Eminim sürpriz olmuştur. Korkarım seninle konuşmam gereken çok önemli bir konu var ve bu yüzden çalışmanızı bölmek zorundayım." Gülümseyerek duraksadı.

Stephen temkinli bir tavırla ayağa kalkarak masasının arkasından çıktı. "Biri ölmek üzere filan mı?" diye sordu, iki avukat Düşes'i başlarıyla selamlayarak odadan çıkarken.

"Umarım değildir." Julia oğlunu yanağından öptü. "Az önce Bayan Bolton'la tanıştım."

Stephen'ın yüzü asıldı. "Ben de seni düşünüyordum," dedi annesinin sözlerine aldırmadan. "Aslında senin için bir koca aramaya başlamıştım."

Julia oğlunun kendisini şaşırtmaya –ve konuyu değiştirmeye– çalıştığını biliyordu. Başarmıştı da. Julia aniden Tyne Jefferson'ı düşündü. Jefferson'ın kaybettiği çocuğunu öğreneli yaklaşık iki hafta olmuştu. Jefferson bir kez daha uğramıştı ama hava yine ata binilmeyecek kadar kötüydü, dolayısıyla ahırlarda dolaşırken sohbet etmişlerdi. Ve Julia ona atlarını gösterirken aralarında öyle bir çekim olmuştu ki Jefferson'ın kendisine karşı ilgisi olduğunda yanılmadığını anlamıştı. Erkeksi bakışlarını yanlış yorumlamadığını da artık biliyordu.

Kalp atışları hızlanmıştı. Sonrasında Jefferson'ın kendisini bir talip olarak ziyaret etmesini beklemişti ama Jefferson bunu yapmamıştı; nasıl yapabilirdi ki? Kendisi bir Düşes, Jefferson ise Amerikalı bir çiftlik sahibiydi. Konuyu kendi ellerine alması gerekecekti.

Ve şimdi Stephen onun yardımına koşmayı düşünüyordu ama bu bir yardım değil, ölümden daha kötü bir yazgı olacaktı! "Evlenmeyeceğim," dedi Julia. "Ve bunda ciddiyim, Stephen."

Stephen afalladı. "Hâlâ o Amerikalı'ya tutkun olduğunu söyleme bana."

"O bir Kaliforniyalı," dedi Julia hiç düşünmeden. Yine kalp atışları hızlanmıştı. "Seninle bir daha özel konularımı konuşacağımı sanmıyorum."

"Bu bile başlı başına bir itiraf." Stephen annesine dikkatle baktı. "Üzgün görünüyorsun. İlgine karşılık vermiyor mu?"

"Seninle bir daha Jefferson hakkında konuşmayacağım," dedi Julia. "Bayan Bolton'ın evinden kovulduğunu ve şimdi soylu bir hanıma değil, ancak bir serseriye uygun, küçük, berbat, yoksul bir han odasında kaldığını biliyor muydun?"

Stephen ifadesiz bir şekilde baktı. "Seni durdurmak mümkün değil, değil mi? Schumacher'in hanında bir oda tuttuğunu biliyorum." Kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu işe burnunu soktuğuna da inanamıyorum."

"Yoksulluk içinde yaşıyor, Stephen," dedi Julia. "Ve o genç hanımın bu halde olmasının sebebi bana kalırsa sensin."

Stephen kızardı. "Bu haksızlık. Nedeni ben olsam hemen düzeltirdim. Ama *o beni* kandırmaya çalıştı. Çok akıllı bir kadın ve şu anki durumun da başarıyla üstesinden geleceğinden eminim."

"Hayal kırıklığına uğradım," dedi Julia içtenlikle. "Ve bence içinde bulunduğu durumun üstesinden gelip gelemeyeceğine karar vermeden önce gidip kendin ziyaret etsen iyi olur."

"Randolph onu ziyaret etti bile! Leydi Blanche ve Sör Rex de öyle. Şimdi de sen; yeterince koruyucusu olduğu açık. Tanrım, şimdi Elysse ve Ariella da onu ziyaret ederler ve sonra da her şey için beni suçlarlar."

"Yani açlıktan ölmesine izin mi vereceksin? Mum ışığında dikiş dikerek karnını doyurmaya çalışmasına? Ortak banyoyu başkalarıyla paylaşmasına?"

Stephen aniden masasına yumruğunu indirerek Julia'yı şaşırttı. "Ne yapmamı istiyorsun ki? Onunla evleneyim mi?"

Oğlu asla öfkelenmezdi. Julia ona dikkatle baktı. "Aklından Bayan Bolton'la evlenmek mi geçiyor?"

"Elbette hayır," diye tersledi Stephen. Ve annesinin bakışlarına karşılık vererek ekledi: "Onun durumunu abartıyorsun, değil mi?"

Julia'nın yüzü asıktı. "Hayır, Stephen, abartmıyorum. Sefil bir halde ve bu kabul edilemez. Durumu hemen düzeltmeni istiyorum."

Stephen'ın tek cevabı, yüzünü asarak volta atmak oldu; düşüncelere daldığı belliydi.

ALEXANDRA HASTA OLDUĞUNDAN şüpheleniyordu. Her zaman yorgundu ama sonuçta pek iyi de uyumuyordu.

Roche
www.roche.com.tr

Düşes'in şaşırtıcı –ve anlaşılmaz– ziyaretinin üzerinden günler geçmişti. Alexandra hâlâ şaşkındı ve unutmaya çalışıyordu; Stephen'la aralarında geçen her şeyi unutmaya çalıştığı gibi. Ama bu imkânsızdı.

Düşes'in kaba, kötü niyetli ve hatta zalim biri olmasını tercih ederdi. Oysa mevcut şartlarında yaşamaya devam edemeyeceğini anlamışçasına, ona evini açmıştı. Bu hiç mantıklı değildi.

Alexandra ağır adımlarla hana doğru yürüyordu. Hiç parası kalmamıştı; son parasını çok değerli ipliklerini ve birkaç günlük yiyecek almak için kullanmıştı. Birkaç müşterisinin ona borcu vardı ve o hanımlara ulaşıp alacağını ismek için bir yol bulması gerektiğini düşünüyordu.

Yanından iki cılız köpek koşarak geçerken Alexandra tökezledi. Düşerken dikiş malzemelerini bırakmak istemediği için yiyeceklerinden vazgeçti. Çok değerli torbasını tutarak dizlerinin ve bir dirseğinin üzerine düştü. Diğer torbası bir kirli su birikintisinin içine yuvarlandı ve üç patates, bir lahana ve bir soğan, pis sokağa saçıldı. İki küçük çocuğun yiyeceklere saldırışını izlerken, Alexandra topuklarının üzerine oturarak ağladı. Köpeklerden biri yanına geldi ve kuyruğunu sallayarak yüzünü yaladı.

Mutlu siyah-beyaz yüze, fıldır fıldır dönen kahverengi gözlere baktı ve gözlerinin dolduğunu hissetti.

"İşte," dedi bir çocuk.

Alexandra kirli, küçük bir elin aynı ölçüde kirlenmiş bir patatesi burnuna doğru uzattığını gördü. Başını kaldırıp baktığında, saçları küçük paçavra parçalarıyla başının iki yanından bağlanmış ciddi yüzlü küçük bir kız gördü. Çok zayıftı. "Patatesi alabilirsin," dedi Alexandra.

Kızın gözleri kocaman açıldı. Sonra hemen döndü ve değerli yüküyle birlikte koşarak uzaklaştı.

Alexandra geri kalan yiyeceklerinin gitmiş olduğunu gördü ve içinden ağlamak geldi ama parasını alana kadar daha fazlasını bula-

mayacak olmasına rağmen kendini tuttu. Yanında oturan iki köpeğe baktı. "Masanda kırıntılar olacağını sanıyorsanız yanılıyorsunuz."

Alexandra tam kalkmak üzereyken, oturduğu yerden birkaç santimetre ötede güzel, lacivert ipekten bir etek gördü. Pahalı bir kumaştı ve böyle bir elbiseyi ancak bir leydi giyebilirdi. Müşterilerinden birinin ödeme yapmaya gelmiş olmasını diledi ama öyle olmadığını biliyordu; müşterileri parayı bir hizmetkârla gönderirdi. Başını kaldırdı.

Son derece zengin olduğu anlaşılan iki kadın ona bakıyordu. Kadınlardan biri yaşlıcaydı ve bir sürü mücevher takmıştı; diğeri nefes kesecek kadar güzel ve genç bir sarışındı. Kadın küçümseyerek, genç kız dehşetle bakıyordu. Onu tanıdıkları belliydi ve belki de yeni müşterilerdi. Alexandra mahcup bir tavırla ayağa kalktı. Bunu yaparken kız onun dengesini sağlamasına yardım etmek için uzandı.

"Ona sakın dokunma, Anne," dedi kadın.

Anne elini indirdi.

Alexandra kadına baktı. "Takılıp düştüm."

"Belli oluyor." Kadın sertçe nefes aldı. "Siz şu rezil Bayan Bolton olmalısınız."

Demek artık bir rezildi. Alexandra dikiş malzemelerinin bulunduğu torbayı göğsüne daha sıkı bastırdı. "Evet, Alexandra Bolton benim. Beni mi arıyordunuz?" Yeni müşteriler olmalarını çok istiyordu.

"Evet, arıyorduk," dedi kadın, açıkça onu küçümseyerek. "Sizi gerçekten sokağa attığı yönündeki söylentilerin doğru olup olmadığını merak ettim sadece. Seçip bir kenara attığı fahişeyi kendi gözlerimle görmek istedim; kızımsa kesinlikle mükemmel bir Düşes olacak. Gidelim, Anne."

Ama güzel sarışın kıpırdamadı. "Anne," diye fısıldadı gergin bir tavırla.

Alexandra onun bakışlarını izledi ve dizlerinin bağı çözüldü. Bir yok dalgası bütün vücuduna yayıldı. Altı muhteşem siyah atın çektiği

siyah renkli dev bir araba köşeyi dönüyordu; kapılarında Clarewood Dükü'nün kırmızı-altın sarısı amblemi vardı. *Burada ne arıyordu?*

Alexandra bir an için dehşete kapılmış halde öylece baktı. Sonra akıl başına gelmeye başladı. Dük'ün ne istediğini bilmiyordu ama oradan ayrılması gerektiğini biliyordu. Yine de kıpırdayamıyordu. Nabzı kulaklarında çınlıyordu.

Kadın sadece, "Buna inanamıyorum," diyebildi.

Alexandra, anne-kızın da bakışlarını muhteşem arabadan ayıramadığını göz ucuyla gördü. Ve şimdi şaşkın ve büyülenmiş bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. Alexandra artık daha net düşünebiliyordu.

Elbette ki gelen Clarewood değildi. Sadece bir hizmetkâr, belki de Randolph'du. Dük onun peşinden asla gelmezdi. Alexandra'dan tiksiniyordu.

Ama o anda kapı açıldı ve Clarewood arabadan indi.

Alexandra şaşkınlıkla inledi.

Kalabalık geri çekildi fakat Dük orada durmuş, Alexandra'ya bakıyordu. Göz göze geldiklerinde, Alexandra yanaklarının kızardığını hissetti. Dük'ün kendisini böylesine sefil bir halde görmesini istemiyordu. Onunla son karşılaşmalarında hissettiği aşağılanma, şimdikinin yanında hiç kalırdı.

İki kadın reverans yaptılar.

Alexandra onları unutmuştu. Dük kalabalığın arasından kendisine yaklaşırken genç kadın gerildi. Dük'ün yüzü asıktı ve bakışlarını Alexandra'dan ayırmıyordu.

Nabzı kulaklarında çınlamaya devam ediyordu. Dük ne istiyordu? Hırsını hâlâ alamamış mıydı?

"Majesteleri." Kadın ona yaranmak istercesine gülümsedi. "Bu ne güzel bir sürpriz."

"Majesteleri," diye fısıldadı Anne kızararak.

Dük onlara bakmadı bile; Alexandra da öyle. Birbirlerine bakarken aralarında oluşan gerilimden Alexandra neredeyse bayılacaktı. Dük'ün öfkeli olduğunu açıkça görebiliyordu.

Stephen aniden iki kadına baktı. "Bu gerçekten bir sürpriz," dedi soğuk bir sesle. "Bayan Bolton giysilerinizi mi onarıyor, Bayan Sinclair?"

Kadının gülümsemesi silindi. "Bayan Bolton'ın çok becerikli bir terzi olduğunu duymuştum. Kendisiyle görüşmek istedim."

"Gerçekten mi?" dedi Dük alaycı bir tavırla. Anne'e baktı. "Bu sokak hanımlara hiç uygun değil ve kızınızı buraya getirmenize çok şaşırdım."

Alexandra'nın midesi son zamanlarda sık sık olduğu gibi ağzına geliyordu. Kusmamak için dua ediyordu.

"Biz de gidiyorduk, Majesteleri. Elbette ki haklısınız; Anne'i getirmemeliydim. Hemen gidiyoruz." Kadın gülümsedi.

İki kadın hızlı adımlarla uzaklaşırken, Dük'ün yüz ifadesi yumuşamadı. Alexandra, kadınların iki benekli gri atın çektiği arabasını ilk kez fark etti. Sonra Dük yavaşça kendisine dönerken, Alexandra'nın dikkati ona yoğunlaştı.

Titriyordu. Midesi altüst olmuş bir halde bakışlarını Stephen'ın gözlerinden kaçırırken, kalabalığa karışıp gözden kaybolmayı düşünüyordu. Neden gelmişti ki? Ne istiyordu? Alexandra sadece kendisini rahat bırakmasını diliyordu! Çünkü şimdi düşünebildiği tek şey, paylaştıkları tutkuydu... ve sonrasında onu kendisini evliliğe zorlamak için komplo kurmakla suçlayışıydı. Suçlamaları hâlâ canını yakıyordu ama en kötüsü, bir yandan da onun kollarına koşmak ve kendini güvende hissetmek istiyordu. Sevildiğini hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Dük koluna dokununca Alexandra ona bakmak zorunda kaldı. Dük çatık kaşlarla ona bakıyordu. "Ne oldu?"

"Düştüm." Alexandra'nın kalbi duracak gibi oldu. "Neden buradasınız?" diye sordu.

Roche
www.roche.com.tr

"Bana kaldığın yeri göster."

Alexandra afallayarak ona baktı. "Ne?"

"Beni duydun. Şu handa bir oda tutmuşsun." Dük sokağın aşağısındaki binayı işaret etti.

"Size hiçbir şey göstermeyeceğim." Alexandra derin bir nefes aldı. "Aslında gitmem gerek. Size iyi günler."

Alexandra dönerken Dük beklenmedik bir şekilde onun kolunu yakaladı. "Edgemont ilişkimiz yüzünden seni evden atmış."

Alexandra keskin bir nefes aldı. "Bunu konuşmak istemiyorum."

Dük'ün tutuşu sertleşti. "Ama ben istiyorum."

Alexandra kolunu çekip kurtarmaya çalıştı ama yapamadı. "Söylentileri duymuş," dedi çaresizce. "Korkarım inandığınızın aksine pek iyi rol yapamıyorum. Dedikoduları siz başlatmadığınıza ve bu ilişkide gerçekte rolünüz olmadığına göre..." Alexandra'nın ses tonu sertleşti. "...herhangi bir suçluluk duymadan hayatınıza devam edebilirsiniz." Kendini tutamayarak ekledi: "Leydi Witte'nin çok sevineceğinden eminim."

Dük'ün yüzü daha da sertleşti. "Odanı görmek istiyorum."

"Lütfen kolumu bırakın," diye fısıldadı Alexandra. "Lütfen gidin buradan."

Clarewood gerçeği öğrenmek istiyormuş gibi bakarken Alexandra'nın kalbi sızlıyordu. Keşke Dük ona inansaydı. Ne dilediğini anladığı anda –kendisine güvenip onunla ilgilenmesini– dehşete kapılarak kolunu kurtarmaya çalıştı. Bunu yaparken midesi daha da bulandı. Paniğe kapılarak homurdandı ama çok geçti. Torbayı bir kenara atarak sokağa doğru kontrolsüzce kusmaya başladı.

Kusması bittiğinde, aşağılanması da son noktaya ulaşmıştı.

Ayağının dibindeki kaldırım taşları korkunç bir hızla dönmeyi kestiler ve Alexandra utanç içinde, hıçkırıklara boğulmaya hazır bir halde doğrularak derin bir nefes aldı. Dük artık gitmiş olmalıydı.

"Seni odana götürmeme izin ver," dedi Dük arkasından yaklaşıp omzuna dokunarak.

"Neden hâlâ buradasınız?" Alexandra'nın korkusu geri dönmüştü.

Clarewood genç kadının arkasından bir mendil uzattı. Alexandra mendili altı ve ağzıyla elbisesinin göğüs kısmını dikkatlice sildi.

"Birlikteliğimizin üzerinden bir ay geçti," dedi Dük ciddi bir ses tonuyla. "Hamile misin?"

Alexandra gerildi. Öyle olduğundan endişeleniyordu ama doğruysa bile bunu ona söylemeye hiç niyeti yoktu. "Hayır, değilim." Derin bir nefes aldı ve o gün ilk kez kendini nihayet iyi hissettiğini fark etti.

Dük sessizdi.

Alexandra içindekiler dökülmediği için sevinerek torbasını almak için eğilirken, Dük uzanıp torbayı elinden aldı ve o sırada omuzları birbirine değdi. Alexandra yavaşça başını ona çevirdi.

Dük de bakıyordu. "Ne kadardır hastasın, Alexandra?"

Alexandra bir açıklama bulmaya çalıştı. "Dün gece bayat bir şey yemiş olmalıyım," dedi.

Dük'ün dudakları kıvrıldı. "Anlıyorum."

Dük konuşmadığı ve Alexandra kıpırdamadığı için bir sessizlik oldu. Genç kadın sessizliği bozmak için sordu: "Ne istiyorsunuz? Neden buradasınız? Beni yeterince cezalandırmadınız mı? Neden daha da aşağılandığımı görmek istiyorsunuz?"

"İstemiyorum. Torbanı ben taşırım."

Clarewood Dükü torba filan taşımazdı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Öyle mi?"

Alexandra omuzlarını dikleştirdi. "Torbamı alabilir miyim, lütfen... Majesteleri?"

www.roche.com.tr

Dük'ün yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Kaldığın odayı görmek istedim, Alexandra. Aslında, sanırım bu dördüncü sorgusu oldu."

"Konuşulacak veya görülecek bir şey yok. Sizi davet etmiyorum."

"Bence konuşulacak çok şey var. Burada kalamazsın." Dük kararlıydı. Gözlerindeki bakışlar da kararını çoktan verdiğini gösteriyordu.

Alexandra geriledi. "Peki, Tanrı aşkına, nereye gideceğim? Evimde istenmiyorum. Hiç param kalmadı. Leydi Harrington'ın yardım teklifini mi kabul edeyim? Randolph'un? Annenizin? Evsizmişim gibi?"

"Zaten *evsizsin*."

Alexandra titreyerek torbasına uzandı. Dük genç kadının torbayı almasına izin verdi ama bakışları o kadar sertti ki Aleksandra torbayı güvenli bir şekilde kollarına aldıktan sonra bile yerinden kıpırdayamadı. "Benim bir evim var. Bir aylık kiramı ödedim."

Dük sert bir ses çıkardı. "*Benim* teklifimi kabul edebilirsin," dedi. "Aslında, ısrar ediyorum."

Alexandra teklifin ne olacağını bilmiyordu ama paylaştıkları şeyi asla unutamıyordu; sonrasında olanları da. "Hayır. Teklifiniz her neyse, ilgilenmiyorum."

"Ne teklif edeceğimi daha duymadın bile."

"Duymak da istemiyorum. Hiçbir türde yardım kabul etmiyorum. Özellikle de sizden."

Dük'ün parlak mavi gözleri öfkeyle parladı. "Çok inatçısın ve ben artık sıkılmaya başladım. Mayfair Oteli şehrin en iyisidir. Orada sana bir süit tutacağım."

"Ne karşılığında?" diye sordu Alexandra gerçekten şaşırarak. Dük onunla hâlâ ilgileniyor olamazdı, değil mi? "Neden böyle bir şey yapasınız ki? Benden ne istiyorsunuz?"

"Karşılığında hiçbir şey istemiyorum."

Alexandra başını iki yana salladı. "Leydi Blanche'ın, Randolph'un ve Düşes'in yardım tekliflerini reddettim. Sizden de asla yardım kabul etmeyeceğim. Dikiş işimle kendime bakabiliyorum. Hatta birkaç yeni müşterim oldu."

Dük'ün yüzü sertleşti. "Ciddi misin? Ama az önce bana metelik-siz olduğunu söyledin." Alexandra'nın gözlerinin içine baktı. "Çekim tahsil edilmişti. Parayı Edgemont mı aldı?"

Alexandra ağladığını fark etti. "Evet, o aldı," dedi. "Lütfen, sadece gidin, Majesteleri. Ben başımın çaresine bakarım; her zaman baktım."

Dük başını çevirdi. "Korkarım yapamam." Ve aniden Alexandra'yı kendine çekerek güçlü kolunu bir sarmaşık gibi sardı. Sonra Alexandra'yı da yanında sürükleyerek arabasına yöneldi.

"Durun! Ne yapıyorsunuz?" Alexandra afallamıştı.

Uşak kapıyı açtı ve Clarewood genç kadını kucağına aldı. "Aslını istersen, o kadar gururlusun ki seni bir otele yerleştirsem oradan da çıkıp gidersin ve bu berbat yere geri dönersin."

Stephen'ın kollarındaydı. Orada olmak veya ona sarılmak istemiyordu ama omuzlarına tutunması güvenlik meselesiydi. Dük'ün mavi gözlerine bakarken yüzlerinin fazla yakın olduğunu fark etti. Aslında kalbi deli gibi atıyordu. Aniden dudaklarının tadını ve paylaştıkları tutku anlarını hatırladı. En önemlisi, Stephen'ın ona kendisini nasıl hissettirdiğini hatırlıyordu: mutlu ve sevgi dolu.

Ama hepsi bir yalandı.

Dük'ün dudakları gerilmiş, bakışları değişmişti.

Alexandra'nın midesi kasıldı. Bu duyguyu tanıyordu. Hiçbir şey değişmemişti; korkunç, ölümcül çekim hâlâ sürüyordu. Bu durum iyiye gitmiyordu. "İndirin beni," diye fısıldadı.

Dük arabaya bindi ve uşak kapıyı arkalarından kapadı. Stephen, genç kadının gözlerine baktı ve o da karşılık verdi ama kalbi duracak

gibiydi. Dük onu koltuğa bıraktı. Alexandra nefes nefese bir halde ona bakarak köşeye kaydı.

"Geceyi Clarewood'da geçireceksin," dedi Stephen. "Ve yarın durumunu konuşacağız."

STEPHEN KÜTÜPHANEYE GİRİP kapıları arkasından kapadı. Sonra bakır tokmakları tutarak cilalı, parlak ahşaba ve kemiklerinin beyazı görünen ellerine baktı. Dehşete kapılmıştı.

O şartlarda nasıl yaşayabilmiş?

Odasını görmemişti. Gerek yoktu. Odanın nasıl olacağını biliyordu; varoşları daha önce görmüştü.

Ve hepsi onun hatasıydı.

İnkâr etmek, farklı düşünmek istiyordu. Dönüp büfeye doğru yürüdü ve bir kadehe viski doldurdu. İçkiyi yudumlarken titriyordu. Ahlâkî değerleri çok güçlü bir adamdı. Doğru ve yanlışa inanırdı. İkisi arasındaki ayrım neredeyse her zaman siyah-beyaz gibi netti. Alexandra Bolton, ne yapmaya niyetlenmiş olursa olsun, bir soyluydu. Şehrin en berbat, en köhne yerlerinden birinde, o insanlardan biriymiş gibi yaşamayı hak etmiyordu. Stephen dehşete kapılmıştı ama en önemlisi de derin bir suçluluk duyuyordu.

Bu benim hatamdı, diye düşündü tekrar.

Viskiyi bir dikişte bitirdi ama rahatlayamadı. Clarewood'a dönüş yaklaşık üç saat sürmüştü. Alexandra hiç konuşmamıştı; kendisi de öyle. Stephen sadece pencereden dışarı bakmış ve şaşkınlığını gizlemeye çalışmıştı. Alexandra'nın uykuya dalmasını ummuştu –bitkin olduğunu görebiliyordu– ama bakışları arabanın karşı köşesine her kayışında, onu fal taşı gibi açılmış gözlerle kendisine bakarken görüyordu; sanki Stephen sakladığı bir baltayla onu ortadan kaldırmayı planlayan biriymiş gibi.

Şimdi üst katta bir konuk odasındaydı ve hizmetçilerden biri sıcak bir banyo hazırlıyordu. Guillermo'ya akşam yemeğini yukarı göndermesini ve hizmetçiye de Bayan Bolton'ın bütün ihtiyaçlarını karşılamasını söylemişti; yaklaşık bir ay boyunca katlanmak zorunda kaldığı sıkıntıyı telafi edebilirmiş gibi.

Kadehi o kadar sıkı tutuyordu ki daha ince bir kadeh olsa şimdiye kadar elinde parçalanırdı. Alexandra'nın durumunu öğrenmek için Londra'ya gitmesi gerekirdi ama genç kadının kendisini evliliğe zorlamak için komplo kurduğunu düşündüğü için çok öfkeliydi.

Alexandra'ya haksızlık ettiğini şimdi anlıyordu. O çok zeki bir kadındı ve bir servet avcısı olsa, Edgemont onu evden kovduğu anda gidip başka bir koruyucu bulurdu. Bunu yapmasa bile, en azından Leydi Blanche ve Sör Rex'le Harrington Malikânesi'ne giderdi. Dahası, ilk yaklaşımlarını nasıl geri çevirdiğini de yeniden hatırlıyordu. Stephen bunun iştahını artırmak için bir oyun olduğunu sanmıştı ama çok yanılmıştı.

Alexandra, bakire olduğu ve Stephen temiz bir amaç gütmediği için direnmişti.

Bir küfür savurarak kadehi odanın karşı duvarına fırlattı. Bu hareket de onu sakinleştirmemişti. Alexandra yirmi altı yaşındaydı! Servet için evlenmek istese, bunu yıllar önce yapardı.

O sıçan dolu pislik ve hastalık yuvasında bir ay nasıl yaşayabildi?

Öfkenin yanı sıra Alexandra'ya hayranlık da duyuyordu. Genç kadının cesaretine, gururuna veya gücüne hayran olmak istemiyordu. Böyle bir hayranlığın kendisi için tehlikeli olduğunu biliyordu. Ne var ki hayranlık duymaktan başka ne yapabilirdi? Soylu olsun ya da olmasın, son derece farklı bir yaşam tarzından gelip de öyle bir varoşta kalabilecek başka bir kadın tanımıyordu. Oysa ilk tanıştıklarında ailesine bakmak için dikiş dikmesine hayranlık duymamış mıydı? *O diğerlerine benzemiyor,* diye düşündü sohbetlerini hatırlarken.

Kandırılmayı hiç sevmem.

Önemli olduğunu düşünmedim.

Önemli olduğunu düşünmediniz mi?

Stephen yine küfretti. Bekâreti her kadın önemserdi. Alexandra neden istisna olacaktı ki? Bu gerçeği Alexandra'nın neden açıklamadığını kendi başına asla öğrenemeyeceğini anladı. Belki de zaman içinde genç kadını bu durumu açıklamaya ikna edebilirdi.

Bir şeyle veya biriyle ilgili nadiren yanılırdı. Ama Alexandra hakkında yanılmıştı.

Ve üstelik kızın peşinden koşmuş, onu baştan çıkarmış ve sonra da ona pislikmiş gibi davranmıştı.

Asık yüzle ve çatık kaşlarla duvara bakarken ensesindeki tüyler ürperdi. Yavaşça dönüp odanın karşı tarafına baktı.

Tom Mowbray çatık kaşlarla ve öfkeli bir şekilde karşısında duruyordu. Stephen, hayatta olsa babasının ne düşüneceğini biliyordu.

O fahişeyle evlenmeyi aklından bile geçirme. Komplo olsun ya da olmasın, sen Clarewood'a karşı sorumlusun ve sana toprak, unvan ve servet katacak, dengin olan bir kadınla evleneceksin. Hamileyse ona para verip gönder.

Aniden midesi bulandı.

Alexandra onun çocuğunu mu taşıyordu?

Hamile olmadığını söylemişti ama bu konuda işi şansa bırakmaya niyeti yoktu. Yine de, önceki akşam gerçekten bayat bir şey yemiş olmasını umuyordu.

Kimseyi hamile bırakmamak için daima aşırı önlem alırdı. Bir çocuğun kendisinden başka birinin elinde büyümesine asla izin vermezdi; kendi çocukluğu zor, yalnız ve sevgisiz geçtiği için değil, prensiplerinden dolayı. Çok iyi bir baba olabileceğini sanmıyordu ama elinden geleni yapmak ve Tom'dan daha iyi bir baba olmak niyetindeydi; başarıyı ödüllendirecek, çabayla asla alay etmeyecekti.

Evlilik dışı ya da yasal olsun, çocuklarının hepsi Clarewood çatısı altında büyüyecekti.

Ama Alexandra'yla birlikteliğinde önlem almamıştı. Tutkudan gözünün dönmüş olması dışında, neden önlem almayı unuttuğunu bilemiyordu.

Ve eğer Alexandra *hamileyse*, çocuğunu o büyütecekti.

Ayrıca, genç kadın en azından çocuk doğana kadar Clarewood'da kalacaktı. Onun kendisiyle birlikte kalmasının iyi olacağını biliyordu. Birkaç ay içinde Alexandra'nın durumunu kesin olarak öğrenebilirdi. Ayrıca, Clarewood'da en iyi şekilde bakılırdı.

Kararını vermişti.

Tom ona öfkeyle bakıyordu. Stephen yüzünü buruşturdu. "Endişelenme," dedi kısık sesle. "Sorumluluklarımın farkındayım. Onları yerine getirmeye yemin ettim ve yeminimi asla bozmam."

Stephen babasının asık yüzlü hayalinden uzaklaştı. Alexandra'yla evlenmeye niyeti yoktu. Clarewood'a karşı sorumluydu –evlilik yoluyla Clarewood'un mirasını güçlendirecekti– ve daha iyisini yapabilirdi. Ama Alexandra çocuğunun annesiyse, hayatının geri kalanı boyunca onunla ilgilenecek ve hiçbir eksiğinin olmamasını sağlayacaktı.

Kütüphanenin kapısı vuruldu ve Guillermo içeri girdi. "Bayan Bolton yerleşti mi?"

Uşağın yüzü asıktı. "Hizmetçilerin kendisine yardım etmesini reddetti ve yemeği geri gönderdi, Majesteleri. Sanırım kapısını kilitledi."

"Yorgun olduğu şüphesiz. Fazla derin uyuduğu için hizmetçileri duymamış olabilir." Stephen bunun için onu suçlayamazdı. Aslında gerçekten uyumuş olmasını diliyordu. "Kapısının önüne bir tepsi bıraktır, Guillermo. Belki gece uyanıp bir şeyler yemek ister."

Ama Stephen, Alexandra'nın davranışlarının karşı koymak anlamına gelip gelmediğini merak ediyordu. Öyle olduğunu tahmin ediyordu ve bundan memnun değildi. İlk dürtüsü, yukarı çıkıp onu

www.roche.com.tr
3. BASKI

kendi dileklerine itaat etmeye zorlamaktı; özellikle hamile olma olasılığından dolayı kesinlikle iyi beslenmesi gerekiyordu. Ancak hemen fikrini değiştirdi. Alexandra ondan nefret ediyordu ve Stephen bunu hak ettiğini biliyordu.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SONSUZA DEK odasında gizlenemezdi.

Alexandra aynadaki solgun yansımasına baktı. Çerçeve altın yaldızlıydı ve iki tarafındaki yeşil sırma işlemeli koltukların kollarıyla bacakları da ona uygundu. Aynaya baktığında bitkin bir görüntüyle karşılaşmayı beklemişti ama önceki gece yatağa girdiğinde ve kalın, sıcak örtüleri üzerine çektiğinde, hemen uykuya dalmıştı. Bir aydır ilk kez –biten ilişkilerinden beri ilk kez– derin ve rüyasız bir uyku uyumuştu.

Biraz solgundu ama önceki gece geldiği halinden daha iyi görünüyordu. Kendini neredeyse iyi hissettiğini düşündü. Ancak Clarewood onu otel odasından zorla alıp bu eve getirmişken nasıl iyi hissedebilirdi ki?

Titredi, nabzı hızlanmıştı. Aynada, arkasındaki muhteşem odayı görebiliyordu. Duvarlar açık nane yeşili, süslemeler pembe ve altın sarısıydı. Önceki gece harika bir uyku çektiği dört direkli yatağın üstü kapalıydı ve yosun yeşili-altın sarısı yatak örtüsü örtülmüştü. Şömine krem rengiydi ve önünde çiçekli bir kanepe vardı. Pencerelerden birinin önünde iki sandalyeyle küçük bir yemek masası ve arkasında da

yine bir masayla sandalyelerin bulunduğu bir balkon vardı. Odanın diğer ucundaki asırlık yazı masasının üzerinde, içinde çiçeklerle bir vazo duruyordu ve yanına bir tomar parşömen, mürekkep hokkası ve tüy kalem bırakılmıştı.

Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Hayatında görmediği kadar güzel bir odaydı ve Bay Schumacher'in hanında kaldığı odayla kıyaslaştırılmazdı bile ama bu konukseverliği kabul edemezdi. Ancak bunu Dük'e nasıl söyleyebilirdi? Adam doğal afet gibiydi ve ondan kurtulmak imkânsızdı. Bunu neden yaptığını da hâlâ anlayamıyordu.

Suçluluk mu duyuyordu?

Aleksandra'nın yine midesi bulandı. Banyoya koşarak kustu ve sonra dehşet içinde dizlerinin üzerine çökerek gözlerini kapadı. Bunların sabah bulantıları olduğundan artık şüphesi kalmamıştı. *Clarewood'un çocuğuna hamileydi!* Bir çocuğun harika ve mutlu bir haber olması gerekirdi. Oysa Alexandra ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Stephen'ın öfkesini düşününce titredi. Alexandra elbette ki bebeğini sevecekti ama şimdi sonsuza dek Dük'e bağlanmış olacaktı.

Nemli gözlerini silerek kalktı. Dük bunu asla bilmemeliydi. Öğrenirse, bunun da evlilik komplosunun bir parçası olduğunu düşünürdü. Daha da kötüsü, çocuğu ve kendisini bu evde tutmak isterdi ki Alexandra'nın onun yardımını kabul etmek gibi bir niyeti yoktu.

Ancak şimdi gelecek biraz önce olduğundan daha da korkunç görünüyordu. Keşke Edgemont Way'e dönebilseydi.

Alexandra kapıyı açtı ve torbalarının hâlâ koridorda olduğunu görünce şaşırdı. Yavaşça merdivenden indi. Gergindi. Evi bilmediği için kimseye görünmeden kaçabileceğini umarak doğruca ön kapıya yöneldi. Ama antreye yaklaşırken Clarewood koridorda yolunu kesti.

Üzerinde güzel bir ceket, altında zümrüt yeşili bir yelek ve açık kahverengi pantolon vardı. Gözlerinin altında siyah halkalar oluşmuştu. "Günaydın. Umarım iyi uyumuşsunuzdur."

Oysa kendisi iyi uyumuş gibi görünmüyordu. İri yarı vücudu ve güçlü varlığı, küçük koridorun büyük bölümünü kaplıyor gibiydi. Alexandra onunla bu kadar çabuk karşılaştığı için rahatsız olmuştu; üstelik de Alexandra'yı bekliyormuş gibiydi. "Çok iyi uyudum." Genç kadının gerginliği arttı. "Dikkatli bakıyorsunuz, Majesteleri."

"Çok solgunsunuz. Hasta mısınız?" diye sordu Dük aniden.

"Hayır, iyiyim," dedi Alexandra, muhtemelen karnında taşıdığı çocuğu düşünmemeye çalışarak.

Dük inanmamış gibi baktı. "Dün gece yemeği geri göndermişsiniz," dedi sonunda.

"Uyuyakalmışım."

Dük'ün dudakları yumuşadı. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Kahvaltıya oturmak üzereyim. Lütfen..." Alexandra'nın dirseğini tuttu.

Genç kadın geri çekildi. "Ne yapıyorsunuz?" Sesinin öfkeli çıktığının farkındaydı.

Clarewood gözlerini kıstı. "Sadece sizi kahvaltı salonuna götürüyordum, Bayan Bolton."

Alexandra açlıktan ölüyordu ama başını iki yana salladı. "Dışarıda bir yürüyüş yapacağım."

Tam dönerken Clarewood onu kolundan yakaladı ve Alexandra'nın Dük'e dönmekten başka seçeneği kalmadı. "Benim konuğumsunuz," dedi Dük yumuşak bir sesle. "Konuklarımı yemek salonlarımdan uzak tutmak gibi bir alışkanlığım asla yoktur."

Alexandra titrerken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, Dük'ün kendisini bırakmasını, bu kadar yumuşak bir sesle konuşmamasını ve bu kadar yakışıklı olmamasını diliyordu; o dokunuşun kendini kollarına atmayı istemesine neden olmamasını da. Ama diğer yandan, denizde korkunç bir fırtına atlattıktan sonra ulaşılan bir liman gibi güven de veriyordu. Oysa güvenli *değildi*. Çok tehlikeliydi; özellikle de şimdi. "Ben sizin konuğunuz sayılmam."

www.roche.com.tr

Dük'ün kaşları kalktı. "Kesinlikle konuğumsunuz."

Alexandra derin bir nefes aldı. "Bütün konuklarınızı evinize zorla mı getirirsiniz, Majesteleri? Çünkü dün beni kucağınıza aldığınızı ve kendi isteğim dışında arabanıza bindirdiğinizi hatırlıyorum."

"Eğer sizi zorladıysam özür dilerim. Ancak sizi o handa bırakmaya niyetim yoktu."

"Bu bir mazeret değil."

Dük'ün dudakları kıvrıldı. "Görünüşe bakılırsa öyle. Aslında, haklısınız. Sizi kendi isteğinizle buraya gelmeye ikna etmeliydim ama artık bunun bir önemi yok. Burada kesinlikle konuğumsunuz."

Alexandra titriyordu.

"Sanırım bu rehineniz olmaktan daha iyi."

"Çok aç olmalısınız ve size ricada bulunmuyorum." Dük gerçekten gülümsedi. "Hatamı telafi etmeye çalışıyorum, Bayan Bolton. Ve dükler kimseyi rehin almaz. En azından bu çağda."

Alexandra kolunu kurtarmayı başarırken yumuşayıp Dük'ün gülümsemesine karşılık vermemeye çalıştı. "Sanırım biraz açım."

"Harika." Clarewood memnun bir tavırla başıyla onayladı ve Alexandra'nın önden yürümesine izin verdi. Alexandra fulya sarısı ve hoş bir kahvaltı salonuna girerlerken Dük'ün varlığının kesinlikle farkındaydı. Nihayet resmî ve kibar bir noktada buluşabilmişlerdi. Bu gerçekten rahatlatıcıydı.

Ve o an Dük aklından çıkıverdi. Bir büfenin üzerine çok zengin kahvaltılık çeşitleri konmuştu ve iki hizmetkâr hazır bekliyordu. Yumurta, patates, sosis ve jambonların kokusu o kadar baştan çıkarıcıydı ki Alexandra'nın gözleri doldu ve midesi guruldadı. Hayatı boyunca kendini hiç bu kadar aç hissettiğini hatırlamıyordu ve elbette ki geçen hafta sadece patates ve lahanayla hayatta kalmıştı.

Dük genç kadının midesinin guruldadığını duyduysa bile, belli etmedi. Tam hizmetkârlar öne çıkmışlardı ki Dük başını iki yana salladı ve büfenin iki yanındaki yerlerine geri çekildiler. Dük rahat bir tavırla bir sandalye çekerken, Alexandra sofrada iki kişilik servis olduğunu gördü; Dük onun kendisiyle birlikte yemesini istiyordu. Umurunda olduğunu söyleyemezdi; aslında hiçbir anlamı yoktu.

Ancak Dük onun sandalyesini tutuyordu ve o iri ellere bakarken, vücudunda nasıl dolaştıklarını hatırlamıştı. Yemeği unutup neredeyse kızardı. Midesi altüst haldeydi ama nedeni açlık ya da mide bulantısı değildi. Dük'ten bu kadar etkilenmemeyi diliyordu.

Alexandra oturunca Dük de diğer sandalyeye geçti ve hizmetkârlarına bakış attı. "Babamın zamanında evimiz sürekli dolu olurdu. Bu salonda her biri dolu dört-beş masa olurdu. Artık neredeyse hiç öyle konuk ağırlamıyorum."

Alexandra, Dük'ün bunları neden anlattığını veya neden dostça davranmaya karar verdiğini bilmiyordu. "Güzel bir salon."

"Eskiden çok karanlık ve kasvetliydi. Babamın vefatından hemen sonra annem tekrar dekore ettirdi."

Hizmetkârlar önlerine yumurta, sosis, jambon ve patates getirdiler. Alexandra zorlukla yutkundu ama Düşes'in Stephen'ın çocukluğuyla ilgili anlattıklarını hatırladı. "Dük vefat ettiğinde çok gençtiniz, değil mi?" Yemeğe başlamamak için kendini tutarak başını tabaktan kaldırdı ve Dük'ün kendisini dikkatle izlediğini görünce kızardı. Clarewood onun açlıktan öldüğünü kesinlikle biliyordu.

"Babam öldüğünde ve sekizinci dük olduğumda, on altı yaşındaydım. Lütfen..." Dük dostça gülümseyerek bir çatal aldı.

Clarewood asla cana yakın görünmezdi; bir şey istiyordu. Ama Alexandra umursamıyordu. En azından şimdilik. Kendi çatalını kaldırırken elinin titrediğini fark etti. Daha da kötüsü, yumurtaları yemeye koyulmuşken midesi bu kez sesli bir şekilde guruldadı.

Çatalını indirdi. "Çok özür dilerim!"

"Alexandra."

www.roche.com.tr

Alexandra, Dük'ün gözlerine baktı. O kadar açtı ki her an ha-
yılabilirdi.

"Haftalardır o sıçan deliğindesin. İki bin doları kardeşlerine ve
Edgemont'a bırakmışsın. Bunun karşılığında kendin açlıktan ölmüşsün."

Alexandra beklenmedik bir gözyaşını çabucak sildi. "Sadece
yorgunum." Tartışamayacak kadar aç olduğundan söz etmeye gerek
yoktu. "Paraya benden daha çok ihtiyaçları vardı."

"Yemekten sonra konuşacağız." Dük'ün ses tonu kararlı ve yüzü
sertti. "Ye."

Bu elbette bir emirdi ama Alexandra Dük'ün kendisine üstün-
lük taslamasına artık aldırmıyordu. Bunun yerine, ağırdan almaya
çalışarak yemeye başladı ama aslında yumurta ve jambonları bütün
olarak yutmak istiyordu. Yumurtalar hiç tatmadığı kadar güzeldi ama
jambon ve sosis daha da güzeldi; üstelik kızarmış ekmeğin üzerinde
yağ vardı! Tabağını boşalttığında, önüne önceki kadar dolu bir tabak
daha kondu. Alexandra itiraz etmedi ve bir çiftçi karısı gibi görün-
düğünü tahmin etmesine rağmen başını kaldırmadan devam etti.
Ne görüntüsünü ne de Dük'ün kendi kahvaltısını uzun zaman önce
bitirmiş ve şimdi bir gazetenin üzerinden kendisini izlediği gerçeğini
umursuyordu.

Kahvaltısını bitirdiğinde –ikinci tabağı da tek bir kırıntı bile
kalmamacasına boşaldığında– o tabak da önünden alındı. Alexandra
nazikçe ağzını peçeteye sildikten sonra etrafına ve pencereden dışarı
baktı; Dük'e bakmamaya özen gösteriyordu. Tıka basa doymuştu
ve bu harika bir şeydi. Kardeşlerinin de böyle zengin bir kahvaltı
etmesini diliyordu.

"Bir tabak daha ister misin?"

Dük'e bakmak zorunda olmamayı dileyerek gerildi. Ancak bak-
malıydı ve isteksizce ona döndü. O kadar yakışıklıydı ki Alexandra'nın
nefesi kesiliyordu. "Bir lokma daha yiyebileceğimi sanmıyorum."

Dük gülümsedi. "Aynı fikirdeyim."

Alexandra donup kaldı. Dük çok ender gülümserdi ve gözleri çok
daha ender sıcak veya neşeli bakardı. Kalp atışlarının hızlandığını
hissetti. Neden daha sık gülümsemiyordu ki? "Teşekkür ederim,"
dedi nazikçe. "böyle harika bir kahvaltı için."

"Benim için zevkti," dedi Dük, aynı nezaketle. Ama hâlâ Alexandra'nın
gözlerine bakıyordu. "Gece düzgün koşullarda dinlenmene ve kah-
valtıdan zevk almana sevindim."

Genç kadın onunla yüzleşmekten başka seçeneği olmadığını an-
lıyordu. Ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Çok dikkatle konuştu.
"Böylesine bir konukseverlik için teşekkür ederim. Ancak bunun devam
etmesi mümkün değil. Majesteleri, bu sabah odama döneceğim."

Dük'ün gülümsemesi silindi. "Buna izin veremem."

Alexandra gerildi. "Burada kalamayacağımı benim kadar siz de
biliyorsunuz."

"O varoş mahalleye geri dönemezsin ve kesinlikle burada ko-
nuğum *olabilirsin.*"

Dük'ün bakışları sertleşirken, Alexandra derin bir nefes aldı.
"Bunu neden yapıyorsunuz?"

Clarewood arkasına yaslandı. "Çünkü hatamı telafi etmek isti-
yorum."

Alexandra tereddüt etti. "Neden?"

"Çünkü bu kadar sıkıntı çekmene yol açtığım için çok üzgünüm."

Alexandra, Dük'ün gözlerine baktı, samimi olduğu anlaşılıyordu.
Kendisini kandırdığını düşündüğü için son derece öfkelenmişti ama
yine de yoksul bir semtte sıkıntı içinde yaşamasına izin veremiyordu.
"Sizi anlamıyorum."

"Neden? Ben yardımsever biriyim. Öksüzler için yetimhaneler,
bekâr anneler için hastaneler kurdum. Oysa benim yüzümden, soylu
bir hanım toplumdaki yerini kaybetti ve yoksulluğa yuvarlandı. Bu
korkunç bir durum. Bu şartlarda kalmana izin veremem."

Alexandra gerçekten onu anlamaya çalışıyordu. Dük'ün yaptıklarını ve yardımlarını herkes biliyordu. Yani şimdi yardım ettiği kişilerden biri mi olmuştu? Öyle görünüyordu. Ve bu bir ironiydi; sonunda soluğu Dük'ün hastanelerinden birinde alıp almayacağını merak ediyordu. "Suçluluk duymanıza gerek yok. Belki de ikimiz de hata yaptığımızı itiraf edebilir ve böylece iyi bir şekilde yollarımızı ayırabiliriz."

Dük gözlerini kıstı. "Ben kendimi onurlu bir adam olarak görürüm. İlişkimizi bitirdiğimde, Edgemont'ın seni evden kovacağını asla tahmin etmemiştim."

Alexandra gerildi. "Bunu konuşmak istemiyorum."

"Neden? Tam olarak kaçınmak istediğin konu hangisi: baban mı, yoksa ilişkimiz mi?"

Alexandra ayağa kalktı. "Arabacınızın beni odama geri götürmesini rica ediyorum."

Dük de Alexandra'yla aynı anda ayağa kalktı ve genç kadının bileğini yakaladı. "Bir cevap istiyorum, Alexandra."

Edgemont'dan söz ederse, Alexandra çabucak yıkılır ve muhtemelen kalbinin ne kadar kırık olduğunu da gözler önüne sererdi. Aralarındakilere gelince; bu da tam olarak aynı nedenle değinmek istemediği bir konuydu. "Geçmişi düşünmenin bir anlamı yok."

"Genellikle. Ama bu kez farklı."

Dük onu bırakmamıştı. "Burada kalamam. Onurumdan kalanları korumak zorundayım."

Clarewood'un bakışları o kadar deliciydi ki Alexandra'nın zihninden geçenleri okumaya ve en derin düşüncelerini, duygularını ve sırlarını öğrenmeye çalışıyor gibiydi. "Seninle özel bir konuda konuşmak istiyorum, Alexandra."

Alexandra'nın tedirginliği artmıştı. Bileğini çekip kurtardı. "Gitmem gerek."

"Gidemezsin; ben izin verene kadar hiçbir yere gidemezsin."

"Düklerin kimseyi rehin almadığını söylemiştiniz!"

"Sen benim konuğumsun, Alexandra." Dük, hizmetkârlarına döndü. "Çıkın ve kapıları kapayın. Kimse bizi rahatsız etmeyecek."

"Ah, Tanrım," dedi Alexandra, iki hizmetkârın tartışmalarına tanık olduğunu o zaman fark ederek. O kadar hareketsizdiler ki Alexandra onların orada olduğunu unutmuştu. Hizmetkârlar çıkıp kapıları arkalarından kapatırken, Alexandra ellerini ovuşturuyordu. "Benden hâlâ ne istiyorsunuz?"

"Hatamı telafi etmek istediğimi defalarca söyledim. Ama haklısın. Dahası da var." Dük, genç kadının gözlerine baktı.

Alexandra geri çekildi.

"Hayır, kaçamazsın." Dük üzerine gitti. "Bekâretinle ilgili bana neden yalan söylediğini açıkla."

"Ne?" diye sordu Alexandra şaşkınlıkla.

"Yıllar önce bir adamla büyük bir aşk yaşadığınızı söylemiştin."

Alexandra büfeye çarptı. "Yaşadık." Kendini çaresiz hissediyordu. Bütün bunlar Owen'la yaşadığı şey yüzünden başlamıştı ama Clarewood onun hayallerini ve özlemlerini asla anlamazdı. Birbirlerine bakarlarken ve Dük bir cevap beklerken, Alexandra titrediğini fark etti. "Owen St. James'le evlenecektik. Birbirimize âşıktık," diye fısıldadı hüzünle. Ama tuhaf bir şekilde, kederinin Owen'dan mı, yoksa hayatının paramparça olmasından mı –ya da *Clarewood*'dan mı– kaynaklandığını bilmiyordu.

Dükün bakışları yoğunlaştı ama ne kıpırdadı ne de bir şey söyledi.

Alexandra'nın gözleri doldu. "Onu çok seviyordum. O da beni seviyordu. Birlikte gülüşüyor, konuşuyor, dedikodu yapıyorduk; ay ışığında el ele yürüyorduk. Geleceğimizi hayal ediyorduk." Kollarını vücuduna sardı. "Onu hâlâ özlüyorum," dediğini duydu.

"Bu ne zamandı?" diye sordu Dük, bir anlık sessizlikten sonra.

Alexandra onun gözlerine baktı. "Dokuz yıl önce; üzerinden bir ömür geçti."

"Sonra ne oldu?"

"Annem öldü." Genç kadın çaresizce omuz silkti. "Onunla nasıl evlenebilirdim ki? Onu çok seviyordum; hâlâ seviyorum ve daima da seveceğim. Ancak ailemin bana ihtiyacı vardı. Babam şimdiki kadar olmasa da o zamanlar da içiyordu. Kardeşlerim çok küçüktü; Olivia dokuz, Corey daha yedi yaşındaydı. Ondan ayrıldım." Yanağından süzülen bir damlayı sildi. "Kalbini kırmıştım. Bekleyeceğini söylemişti ama ben bunu yapmaması için yalvardım. Birkaç mektup yazdı. Sonra da ondan istediğim gibi vazgeçti. Üç yıl sonra başka biriyle evlendiğini öğrendim; elbette ki onun adına mutlu oldum."

"Elbette." Dük duygusuz bir sesle konuşmuştu.

Alexandra deminden beri karşısında Owen'ı gördüğünü fark etti ve şimdi Stephen'a bakıyordu.

"Hâlâ görüşüyor musunuz?"

"Hayır. Ondan en son haber aldığımda, Jane Godson'la evleneceğini yazmıştı." Alexandra omuz silkti ama bunu kayıtsızca yapmadığının farkındaydı.

"Kalbini bu kadar kazanabildiğine göre, tam bir erkeklik abidesi olmalı," dedi dük, ifadesiz bir sesle.

"Owen yakışıklı, zeki ve etkileyiciydi. Nazikti de. İyi bir aileden geliyordu. Babası Edgemont gibi bir barondu. Ama en önemlisi, o benim en yakın arkadaşımdı." Alexandra hafifçe gülümsedi.

Dük'ün yüzü şimdi daha da sertti. Yüzündeki çizgiler şimdi daha da belirgindi. Yüz ifadesini gizlemek için kirpiklerini indirerek Alexandra'ya bir mendil uzattı.

"Çok üzgünüm. Onu hâlâ özlüyorum. Beni baloda düşmekten kurtardığınızda..." O gece kendisini nasıl hissettirdiğini, onun kollarında olmaktan, kendisine ilgiyle bakmasından ne kadar zevk aldığını söylememesi gerektiğini anlayarak sustu.

"Lütfen devam et."

Alexandra tereddüt etti. "Siz çok yakışıklı ve çekicisiniz. Böyle bir erkeğin kollarında olmanın ne demek olduğunu unutmuştum."

Dük boş gözlerle ona baktı. "Yani sana uzun zaman önce kaybettiğin aşkını hatırlattım. Belki de beni onun yerine koydun."

"Siz Owen'a hiç benzemiyorsunuz. Onun yerini alamazsınız."

Clarewood bir ses çıkardı ve dudakları kıvrıldı ama gülümsemesinde sıcaklık yoktu.

Öfkeleniyor muydu? "Hakaret etmek istemedim."

"Elbette," dedi Dük. "Ay ışığında el ele yürüsek, kulağına güzel sözler fısıldasam, Owen gibi olur muydum?"

Alexandra ne diyeceğini bilemedi ve Dük'ün yüz ifadesinden veya ses tonundan hoşlanmamıştı.

"Onu öpmek istiyor muydun?" diye sordu Dük yumuşak bir sesle. "Ay ışığında? Onu arzuluyor muydun?"

Alexandra kızardığını biliyordu. "Owen'ı *sevdim*. Elbette ki onu arzuluyordum."

Birbirlerine baktılar. Sonra Clarewood çok kısık sesle konuştu. "Ama beni sevmiyorsun, dolayısıyla kollarımda hissettiğin zevki açıklamanın bir yolu yok."

Seçtiği kelimeler Alexandra'nın yanaklarının daha da kızarmasına yol açtı. Bunu neden yapıyordu? Üstelik öfkeli gibi görünmesine rağmen, tavırlarında alaycılık vardı. "İlişkimizi konuşmak istemiyorum!"

"Neden? Ben elini tutmadım diye mi?"

Alexandra, Stephen'ın şimdi öfkelendiğini anlamıştı. Ama neden? "Bunu daha fazla konuşmak istemiyorum."

www.roche.com.tr

Alexandra kaçamadan Dük onun kolunu tuttu. "Arzunun seni rahatsız ettiğini görebiliyorum."

"Paylaştığımız tutkunun mantıklı bir açıklaması yok," diye uyarı etti genç kadın.

Clarewood ona doğru eğildi. "Arzu zaten mantıklı değildir, hayatım. Fizikseldir; hayvansaldır."

Alexandra'nın kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Tüm sinirleri gerilip ısınmıştı. "Bunları neden konuştuğumuzu bilmiyorum."

"Konuşuyoruz çünkü beni neden bilerek yanlış yönlendirdiğini anlamak istiyorum."

Alexandra kollarını vücuduna sardı. "Ben utanmazım... Direnmeye çalıştım... ama sizinle olmak istedim," diye fısıldadı.

Dük yine tehlikeli bir şekilde gülümsedi. "Ya şimdi?"

Alexandra hareketsiz kaldı. Clarewood'un bakışları öfkeli ama aynı zamanda da alevliydi. "Lütfen, yapmayın. Bunun kimseye bir yararı olmaz."

"Neyin?" Clarewood elini Alexandra'nın çenesinin altına koydu. "Eski aşkını unutmayı gerçekten istiyor musun? Hâlâ benimle olmak istiyor musun?"

Şimdi Alexandra'ya doğru eğiliyordu. "Durun! Owen geçmişte kaldı. Üzerinden çok zaman geçti."

Clarewood güldü. "Az önce ondan daha geçen gün birlikteymişsiniz gibi söz ediyordun. Onu unutmadın; hem de hiç."

"Gitmem gerek."

"Ama gidecek bir yerin yok," dedi Clarewood, bakışları daha da sertleşirken. "Ve bunu benim kadar sen de biliyorsun."

Alexandra berbat odasını hayal etti. Dük'ün kendisine verdiği harika odayı düşündü. "Burada kalamam!"

"Neden?" Dük vahşice gülümsedi. "Seni hâlâ istiyorum. Sen de beni istiyorsun. En önemlisi, artık bir koruyucuya ihtiyacın var."

Alexandra sarardı.

"Ayrıca..." Clarewood gülümsedi. "Sana sevgili Owen St. James'i unuttura bileceğimden eminim."

ALEXANDRA GÜZEL ODASINDA, pencerenin önünde oturuyordu. Bacaklarını altına almıştı ve kucağında bir nakış işi vardı. Ama Alexandra işlemiyordu; Clarewood'un eve yaklaşan, araba yolundan ilerleyen ve simsiyah atlar tarafından çekilen büyük siyah arabasını izliyordu. Kalbi deli gibi atıyordu.

Akşamüstüydü. Kahvaltıdan sonra odasına koşmuş, hem Dük'ten hem de hiç çaba harcamadan canlandırdığı tutku anılarından uzaklaşmak istemişti. Ama bu imkânsızdı. O Clarewood'du ve Alexandra döndüğü her yerde onun varlığını ve gücünü hissediyordu.

Kendisine tekrar yaklaşmaya kalkışmasına hayret etmişti. Bu hayrete korku da eklenmişti, tabii panik de. Clarewood'dan ne kadar çabuk kaçarsa o kadar iyi olacaktı.

Araba şimdi beyaz kireçtaşı havuzun yanından geçiyordu.

Alexandra bir daha asla bir ilişki yaşamalarına izin vermeyecekti. Düşünülecek bir şey yoktu. Clarewood şansını kullanmıştı; Alexandra da öyle. İkisi de büyük hatalar yapmışlardı. Artık aralarında bir şey olamazdı. Alexandra'nın bir koruyucuya ihtiyacı yoktu. Olsa bile, bütün olanlardan sonra, kayıp, yalnız ruhu birine ihtiyaç duyuyorken bile, o role Stephen'ı asla kabul etmezdi.

Owen'ı düşünmeye çalıştı ama artık bu da imkânsızdı.

Bunun yerine, Stephen'la paylaştıkları şok edici tutku aklına geldi ama önemi yoktu. Sonrasında karşılaştığı zulmü asla unutmayacaktı. Söylenen korkunç sözleri, bütün küçük detayları hatırlamak için kendini zorladı. Sevişmelerinden sonra mutluluk ve beklentiyle

dolmuştu ama Clarewood en temelsiz ve ağır suçlamalarla onu kunç şekilde incitmişti.

Clarewood iğrençti!

Ama kendisi de ona yalan *söylemişti*.

Alexandra kollarını vücuduna sardı. Stephen'ın kendisini Londra'daki odasından kurtarmamış olmasını diliyordu. Onun geçmişte bulunmuş bir anı olarak kalmasını diliyordu. O umutsuzca ihtiyaç duyduğu lezzetli kahvaltıyı önüne koymamış olmasını diliyordu. Oysa bütün bunları yapmıştı.

Alexandra kendine onun hizmetkârlara ve soylulara istediğini yaptırmaya alışmış bir zorba olduğunu ve reddedilmenin ne anlama geldiğini bilmediğini hatırlattı. Ama şimdi onu biraz daha iyi anlıyordu ve ne kadar zor bir çocukluk geçirdiğini, dolayısıyla şimdi sahip olduğu güçle nasıl sert ve uzlaşmayan bir adama dönüştüğünü görebiliyordu.

O kadar gergindi ki midesi bulanıyordu. Bu da gitmek için başka bir nedendi; hem de en önemlisi: Böylece Stephen onun durumunu öğrenemezdi. Bir daha komplocu bir servet avcısı olarak suçlanmayı asla istemiyordu.

Kendi başının çaresine bakabilirdi. Kendi başının çaresine bakacaktı. Başka seçeneği yoktu.

Kararsız ve şaşkın bir halde, neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. Babasını düşündü ve çok fazla canı yandığı için, onu hemen kendisine bağırırken hatırlayarak kafasından attı. Kendisine karşı zalimce davranmasına rağmen, Olivia'nın onunla ve Corey'yle ilgilendiğini umuyordu. Şimdi evinde kardeşleriyle birlikte olmayı nasıl isterdi; Clarewood Dükü'nü hiç görmemiş olmayı da.

Zihninden çılgınca ve ateşli görüntüler geçiyordu; kendini onun güçlü kollarıyla sarılmışken, onun altında zevkle inlerken görüyordu. Mavi gözleri kör edici bir şekilde parıldarken; sıcak bir şekilde gülümserken...

Onurduğu yerde dikleşerek dışarı baktı. Paylaştıkları o tutku anlarını düşünmemeliydi. Uzun araba yolunun iki yanında yükselen karaağaçlar şimdi tamamen kırmızıydı. Eve daha yakın olan ağaçlar kızıl ve altın sarısı renklerdeydi. Gökyüzü açık maviydi ama güneş parlıyordu. Artık arabayı göremiyordu. Biraz sonra Stephen eve girecekti.

Alexandra yerinden kalktı. Clarewood onun gitmesine izin verecekti. Başka seçenek yoktu. Artık minik odasına geri dönme zamanı gelmişti. Hayatı yoksulluk içindeydi ve burada çok uzun süre kalmak, gerçekliğe dönmesini zorlaştırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Dudağını ısırarak nakış işini bir kenara bırakıp kapıya ilerlemeye başladı. Aynanın önünde duraksadı. Yanakları kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. Bir hizmetçinin yardımını reddederek saçlarını başının üzerinde topuz yapmıştı ama yeterince sıkı olmamıştı.

Midesi korkuyla kasılırken merdivenden inmeye başladı. Zemin kata ulaştığında, erkek sesleri duydu ve Clarewood'un yanında birileri olduğunu anladı. Gerildi. Savaşı ertelemesi gerekecekti; hiç şüphesiz, gerçekten de bir savaş olacaktı.

Onları gizlice dinlemek gibi bir niyeti yoktu ama Clarewood'un sesindeki öfkeyi duyabiliyordu. "Karını kontrol altına almak zorundasın, Alexi. Kardeşini de."

İyi niyetini unutan Alexandra, tamamen açık olan kütüphane kapılarına yaklaştı.

"Senin aksine, ben bir kadının bağımsızlığını hayranlık verici buluyorum. Ve Elysse sana karşı gelmeyi kafasına koymuşsa, onu destekleyebilirim bile. Birinin sana haddini bildirmesi gerek, Stephen."

Alexandra duyduklarına inanamadı; Alexi'nin karısı Clarewood'a karşı mı geliyordu? Ve Alexi de Warenne onunla dengiymiş gibi konuşmaya cüret mi ediyordu? Kapıya daha da yaklaşarak içeri baktı.

Alexi keyifliydi. Yakışıklı bir adamdı. Üzerinde binici giysileriyle orada durmuş, sırıtıyordu. Diğer yandan Clarewood tehlikeli bir şekilde öfkeliydi. "Hepinize neden katlandığımı bilmiyorum."

www.rocha.com.tr

"Bize katlanıyorsun çünkü bizi başından atamazsın ama bizim sana ve saçma sapan kaprislerine neden katlandığımızı ancak Tanrı bilir," dedi Alexi neşeli bir tavırla. Büfeye yaklaşarak içki hazırlamaya başladı. "Ters bir çocuk –ve şimdi de ters bir adam– olduğunu hiç düşündün mü; bizim şu moruk Tom kadar değil elbette?"

"Sen buraya bana hakaret etmeye mi geldin? Şikâyetlerimin haklı bir sebebi var. Hanımlardan özellikle anneme uygun bir eş adayı bulmalarını istemiştim; onu lanet olasıca Amerikalı'nın kollarına itmelerini değil."

Alexi güldü. "Dediğim gibi, bağımsız kafalar." Stephen'a bir içki verdi ve Alexandra, kadehlerini tokuştururlarken Clarewood'un gerçekten yumuşamaya başladığını görünce şaşırdı. "Annenin bu konuda sana boyun eğeceğini hiç sanmıyorum," diye ekledi Alexi. "Ayrıca, sence de etkileyici bir çift olmuyorlar mı?"

Clarewood içkisini yutkundu. "Beni kışkırtma."

"Nedenmiş? Seni kışkırtmak çok kolay ve birinin sana itiraz etmesi, karşı çıkması ve hatta itaatsizlik etmesi iyi olur."

Clarewood ona sert bir bakış attı. "Onlara dul Düşes'e uygun bir talip bulmama yardım etmeleri için bir şans vermiştim. Artık onları bu görevden alıyorum."

Alexi onun önünde eğildi. "Koku aldıklarında av köpeği kesilirler. Onları hiçbir şey durduramaz, dostum."

"Ukalalık etme," dedi Clarewood.

Alexi ona hayretle baktı ve sonra ciddileşti. "Bu arada, Charlotte Witte dün gece Harmon Malikânesi'ndeydi. Umarım onunla ilişkini bitirmişsindir. Kesinlikle haddini aştı."

Clarewood keskin bir şekilde nefes aldı. "Ne yaptı ki?"

"Lizzie'ye Alexandra Bolton'ın, elbiselerini mahvettiğini ve sonra da Bayan Bolton'ın babası tarafından evden kovulduğunu, şimdi Londra'nın varoşlarında yaşadığını söyledi. Bu arada bunları anlatırken çok da neşeliydi. Kimsenin Bayan Bolton'a iş vermemesini sağlamak için özellikle çabalıyor gibiydi." Alexi, Clarewood'a baktı. "Son metresinle ilgili söyleyecek tek bir olumlu sözü bile yoktu."

Alexandra aniden kendini o kadar kötü hissetti ki başı döndü ve ayakta durabilmek için kapının pervazına tutunmak zorunda kaldı.

"Charlotte çok ileri gitti." Clarewood içki kadehini masaya vurdu. "Onun bir-iki geceliğine yatağıma dönmesine izin vermekle büyük bir hata yaptım. Ama onun dedikoduculuğundan bıktım artık. Bayan Bolton bunu kesinlikle hak etmiyor."

Alexi döndü ve o an Alexandra'yı gördü. "Bunların hiçbirini kesinlikle hak etmiyor."

Alexandra korkuyla donup kaldı.

Clarewood olduğu yerde döndü. "Yine hastalandınız mı?" diye sordu hemen.

"Hayır." Alexandra durduğu yerde doğruldu. "Özür dilerim, nişanlınızın konuşmanızı dinlemek değildi ama daha önceki konuşmamızı sonuçlandırmamız gerektiğini düşündüm." Kızardığını biliyordu. *Onu Charlotte Witte ve yalanlarına karşı savunuyor muydu ?*

Clarewood ona uzandı ve kolunu güçlü bir şekilde tutarak dengesini sağlamasına yardım etti. Alexandra Dük'ün gözlerine baktı ve orada endişe gördüğünü sandı ama sonra yanıldığını düşündü.

Clarewood genç kadına dikkatle baktı. "Arkadaşım Alexi de Warenne'i tanıyor musunuz? Alexi, gel de konuğum Bayan Bolton'la tanış."

Bakışlarını Clarewood'un yüzünden ayırıp Alexi'nin yakışıklı yüzüne çevirirken, alaycılık veya küçümsemeyle karşılaşacağını düşündü ama Alexi sıcak bir tavırla gülümsedi. "İyi günler, Bayan Bolton. Bildiğim kadarıyla yakın zamanda eşimle tanışmışsınız. Sizi anlata anlata bitiremedi."

Alexandra o kadar şaşırmıştı ki dizlerinin bağı çözüldü. Clarewood onu yine tuttu. "Oturmanız gerek," dedi kararlı bir tavırla.

Alexandra ona döndü ve sonra Alexi'ye cevap verdi: "Eşinizle ve kardeşinizle tanışmaktan mutluluk duydum, efendim. Sizinle tanışmak da çok hoş."

Alexi gülümsemeye devam ederek bir Clarewood'a, bir Alexandra'ya baktı. "Eh, ben artık gideyim. Saat altıda evde olmam söylendi ve bildiğiniz gibi, bizim kümesi eşim yönetir."

Clarewood ona bakarak başını iki yana salladı.

Alexi sırıttı ve Alexandra'ya dönerek önünde eğildi. "Bu canavarı aldırmayın. Canavarlar ehlileştirilebilir." Ve dışarı çıktı.

Alexandra kendini bir kasırgaya kapılmış gibi hissediyordu. Clarewood, Alexi de Warenne'leyken çok farklıydı; yakın oldukları hemen anlaşılıyordu ve birbirlerine çok değer verdikleri de belliydi. Elysse ve Ariella'yla da yakındı ve –en inanılmaz olanı– yalanları ve saldırıları yüzünden Charlotte'a kızgındı.

"Daldın," dedi dük yumuşak bir sesle.

Yani o da bir insan mıydı?

Alexandra bir şey söylemeyince, Clarewood devam etti. "Hastalandın mı, Alexandra? Bu kez doğruyu söylemeni bekliyorum."

Alexandra, Dük'ün hâlâ kolunu tuttuğunu fark edince geri çekildi. "Hastalanmadım. Bugün öğleden sonra nakış işliyordum ve o sırada arabanızın döndüğünü gördüm." Derin bir nefes aldı. "Bay de Warenne de eşi kadar sıcakkanlı."

"Evet, istediğinde etkileyici bir serseri olabilir." Clarewood yanından uzaklaştı. Alexandra onun küçük bir kadehe şarap koyduğunu gördü. Dük geri dönerek kadehi Alexandra'ya verdi. Alexandra başını iki yana salladı. "Israr ediyorum," dedi Dük.

Alexandra küçük bir yudum aldı ve onun masmavi gözlerine baktığını fark etti.

"Burada kalıp kalmayacağını tekrar düşündün mü?" diye sordu Dük yumuşak bir sesle.

Alexandra'nın kalbi duracak gibi oldu. Dük onu savunmak niyetindeydi. Her zaman kaba değildi. Üstelik onu sevenler de vardı; en azından de Warenne ailesi ona çok değer veriyordu. Belki de canavarın teki değildi.

"Yapamam," dedi Alexandra ama daha konuşurken bile kalp atışları hızlanmaya başlamıştı.

"Neden? Aramızda bir çekim olduğunu inkâr edemezsin ve ben seninle ilgilenmek istiyorum."

"Charlotte'la ilgili ne yapacaksınız?" diye sordu Alexandra kendini tutamayarak.

"Seninle ilgili, olumlu ya da olumsuz, tek kelime daha etmeyecek." Dük'ün gözlerinde soran bakışlar vardı. "Koruyucun olacağımı söylediğimde, her şartta seni koruyacağımı söylemek istemiştim."

Ve Alexandra ona inanıyordu. Kalbi yine deli gibi atıyordu. Vücudunda yükselen alevleri ve ona yaklaşma arzusunu hissederek titredi. Bunu yaparsa, Dük onu kollarına alırdı ve daha önce hiç olmadığı kadar güvende olurdu.

"Haksızlıktan hiç hoşlanmam," diye mırıldandı Dük. "Ortada bir haksızlık var, değil mi? Beni evliliğe zorlamak için komplo kurduğunu öne sürerek seni suçlamakla çok büyük bir hata ve haksızlık yaptım."

Alexandra'nın gözleri doldu. "Bekâretimin önemli olduğunu düşünmedim," diye fısıldadı. "Dönüp gideceğinizden korktum."

Dük, genç kadının yanağından süzülen bir damla gözyaşını izledi. "Neden ağlıyorsun?"

Ne söyleyebilirdi ki? Ona ilk görüşte âşık olduğunu mu? Kendisini korkunç bir şekilde incittiğini mi? Kardeşlerini, evini ve evet, hatta Edgemont'ı özlediğini mi? O berbat han odasına dönmeye korktuğunu

mu? Kendisi hakkında dedikodu yapılmasından ve küçük görülmekten nefret ettiğini mi?

Dükün yüz ifadesi yumuşadı. Büyük ellerinden birini Alexandra'nın boynunun yukarısına uzattı ve avucunu genç kadının yanağına dayadı. Onu öyle tutmaya devam ederek öne eğildi. "Beni artık reddedemezsin. Bunu düzeltmek istiyorum, Alexandra," dedi ve genç kadını öptü.

www.webcanavari.net

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ALEXANDRA KENDİNİ Clarewood'un güçlü kolları arasında buldu. Dudakları onunkilere yaklaşırken ve nefesleri birbirine karışırken gerildi. Hiçbir şeyi, korumasını bile onun öpücüğü kadar çok istememişti.

Clarewood bunu biliyormuş gibi gülümsedi ve adını mırıldandı. Alexandra çaresizce ellerini onun güçlü omuzlarına kaydırdı. Clarewood genç kadına baktı. Alexandra da bakıyordu ve Dük'ün mavi gözleri parıldıyordu.

Alexandra onun açlığını hissediyordu. Arzu bütün benliğini sarmıştı. Ama öyle olmasına rağmen, bunu yapamazdı.

Dük onu kendine çekip dudaklarını dudaklarına bastırarak sahiplenici bir şekilde öperken, Alexandra tereddütle ona karşı koymaya çalıştı. Ama Clarewood onu öpmeye devam ediyordu ve sonunda Alexandra boğuk bir çığlık atarak Dük'ün omuzlarına daha sıkı sarılıp karşılık vermeye başladı.

Clarewood kulak tırmalayan bir ses çıkardı.

Dudakları birbirine kaynamıştı. Şimdi dilleri de birbirine dolaşıyordu. Arzu başını döndürüyordu. Ona umutsuzca ihtiyacı vardı. Dük'ün elleri Alexandra'nın saçlarına uzandı ve gür bukleleri aşağı

döküldü. Clarewood onu çevirerek sırtını bir duvara dayadı. Genç kadını oraya mıhladı ve sert, sahiplenici, güçlü vücudunun her santimini Alexandra'nınkine yapıştırdı.

Alexandra kimseyi bu kadar çok arzuladığını hatırlamıyordu ve bunu o anda anlamıştı. Dük'ü aptalca, budalaca ve geri dönüşü olmayan bir şekilde sevdiğini anladığı gibi. İşte bu yüzden devam edemezdi.

"Durun," diyebildi güçlükle, dudaklarını Stephen'ınkilerden ayırarak.

Dük duraksadı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"İlişkimize tekrar başlayamayız," dedi Alexandra onu itterek. "Lütfen, bırakın beni."

Dük konuşamayacak kadar afallamıştı. Sonra isteksizce genç kadını bıraktı.

Alexandra eğilerek onun kolunun altından geçti ve aralarına biraz mesafe koydu. Titriyordu ve bütün vücudu alev almış gibiydi ama şimdi en çok acıyan kalbiydi.

"Sana iyi bakacağıma yemin ettim," dedi Stephen huzursuz bir ses tonuyla.

Alexandra döndü ve Dük'ün kendisini bir şahin gibi izlediğini gördü. Gerçekten ona direnmek istemiyordu ama buna mecburdu. Dük ona bir ilişki teklif ediyordu ve bittiğinde, kalbi kırılacaktı. Alexandra bunu artık anlamıştı.

"Bana güvenmediğin için seni suçlamıyorum."

"Yardımınızı veya korumanızı kabul edemem," dedi Alexandra güçlükle.

Dük'ün bakışları ciddi ve sorgulayıcıydı. "Kararını vermiş olduğunu görüyorum," dedi sonunda. "İnatçı bir kadınsın. Ama ben de inatçı bir adamım."

Alexandra titriyordu. Bu ne anlama geliyordu?

"Aynı zamanda da kararlı ve sabırlıyımdır. Tamam, dileklerine saygı duyacağım; şimdilik."

Alexandra korkuyla inledi. "Yine bana yaklaşmayı düşünmeyin!" Eğer gerçekten yine yaklaşmaya karar verirse, Clarewood'a direnebilecek kadar güçlü olmadığını biliyordu.

"Korkuyor gibisin," dedi Dük yumuşak bir sesle, gözleri parlıyordu. "Ve bunun nedenini sanırım ikimiz de biliyoruz."

Alexandra başını iki yana sallamaya başladı. "Dileklerime tamamen saygı duymalısınız."

Clarewood kollarını göğsünde kavuşturdu. "Serbestsin; şimdilik. Ancak hatamı telafi edeceğim."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Alexandra temkinli bir tavırla.

"Burada kalacaksın; saygıdeğer konuğum olarak. Bu konuda ısrar ediyorum." Ve Clarewood gülümsedi.

Alexandra'nın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Clarewood'dan ayrılmak, özellikle de Bay Schumacher'in hanındaki odasına dönmek istemediğini biliyordu; aklı başında hiç kimse bunu istemezdi. Yine de, "Kabul edemem," dedi.

"Edebilirsin ve edeceksin." Clarewood daha sıcak bir şekilde gülümsedi. "Zaman zaman evimde kalan konuklarım olur. Bu sıradışı bir şey değil."

"Aramızda geçenleri herkes biliyor! Adım lekelendi. Hâlâ benim hakkımda dedikodu yapıyorlar."

Dük'ün gülümsemesi silindi. "Sana az önce seni her durumda koruyacağımı söylemedim mi? Başka dedikodu çıkmayacak. Sana söz veriyorum. Aslında her şeyi yoluna koyup herkesin aramızda bir şey olmadığına inanmasını sağlayacağım."

Alexandra inanamıyordu. Birkaç arkadaşına Alexandra'nın konuğu ve koruması altında olduğunu söyleyecekti. Onun konuğu olmak için hiçbir nedeni yoktu; Edgemont Way iki saatlik mesafedeydi. Ayrıca

bir ilişkinin, bir baştan çıkarmanın söz konusu olmadığını söyleyecekti... Titredi. "Kimse size inanmaz."

"Muhtemelen. Ama fark eder mi?" Clarewood hafifçe gülümsedi. "Kimse bana itaatsizlik edemez, senin dışında elbette Alexandra. Söylentilerden rahatsız olduğumu gösterirsem, bu konu kapanır."

Alexandra derin bir nefes aldı. Dedikoduların sona ermesinden ve adını temize çıkarmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama Dük dedikodulara bir son verebilse bile, adını temize çıkarabileceğinden şüpheliydi; üstelik aşağılamalar devam edecekti. Belki herkes değil ama Charlotte Witte gibi hanımlar onu gördükleri her seferinde başaklarını çıkaracaklardı. Yine de, bu da muazzam bir gelişme olurdu. Sonuçta sosyete her tür ilişkiye alışkındı. "Neden bana iyilik yapıyorsunuz?"

"Ben kötü bir adam değilim, Alexandra. İddia ettikleri gibi kalpsiz de değilim." Dük bir an için genç kadını inceledi. "Bu gece bir görüşmem var. Sen Guillermo'ya akşam yemeğine ne istediğini söyler misin? Şimdi, izin verirsen... an itibariyle reddedildiğime göre, okumam gereken şeyler var."

Alexandra öylece bakakaldı.

Dük kapıyı işaret etti.

Alexandra, onun kütüphanede bir şeyler okuyacağını ve az önce kendisini gönderdiğini anladı. Aralarında geçen konuşmanın şaşkınlığıyla kapıya yöneldi. Clarewood'a bakmak için duraksadığında, Dük çoktan masasına oturmuş ve kâğıt tomarlarını okumaya başlamıştı. Dikkatini işine vermişti ve başını kaldırıp bakmadı.

Kalbi duracak gibi oldu. Ah, teklifini bir kabul edebilseydi... bunu yapacak cesareti olsaydı.

Dük başını kaldırdı.

Alexandra hızla dışarı çıktı.

ERTESİ SABAH ALEXANDRA, Stephen'ın çok erken kalkan biri olduğunu öğrendi.

Önceki gece kaçta döndüğünü bilmiyordu çünkü geceyarısı yatağa girmişti ve Dük henüz gelmemişti. Alexandra'nın onu beklediği falan yoktu, yatağında roman okuyordu ama Dük'ün evde olmadığının kesinlikle farkındaydı. Kitabına odaklanmakta zorlanmıştı çünkü aklında hep Dük vardı. Konuşmalarını ve o baş döndürücü öpücüğü düşünüp duruyordu; Clarewood'un kendisinden ne istediğini de. Ona karşı koymaya nasıl devam edebileceğini bilmiyordu çünkü bunu istediği de söylenemezdi; özellikle Dük'e karşı bu kadar uygunsuz duygular beslerken. O lüks konuk odasında yatağa girmek tuhaftı ama aynı zamanda da harikaydı. Neredeyse değer gördüğünü hissediyordu. Kendine Clarewood'un sadece kendisini arzuladığını ve bunun değer görmekle alakası olmadığını hatırlattı.

Ona nasıl âşık olabilmişti?

Çünkü vahşi, çalkantılı duygularının, kaçamadığı anılarının ve sürekli onu düşünmesinin başka bir açıklaması yoktu. Birlikte topu topu sadece birkaç saat geçirmişlerdi. Onu tanıdığını iddia edemezdi. Ve paylaştıkları güzel zamanlar kadar, çok kötü ve incitici zamanlar da olmuştu. Diğer yandan, aşk asla açıklanamayan bir şeydi. İnsan aşık olmayı seçmezdi; aşk kurbanlarını seçerdi. Üstelik Clarewood'un bütün ülkede arkasında kırık kalpler bıraktığını duymamış mıydı? Hiç şüphesiz ona ilk bakışta tutulan ilk budala kadın da kendisi değildi.

Yersiz duygularının yok olmasını diliyordu fakat şimdi hepsini bütün şiddetiyle hissediyordu.

Alexandra kararsızlık ve beklentiyle titreyerek alt kata yöneldi. Saat sekizdi. Son konuşmalarının ardından onu görmemişti; o zaman da dileklerine bir süre için saygı duyacağını ve kendisinin Clarewood'da konuğu olarak kalacağını söylemişti. Konuklar kahvaltıda ev sahibine katılırdı ve sıradan konularda kibarca sohbet ederdi. Dük'ün onun kahvaltıya katılmasını beklediğini umuyordu. Onunla karşılaşmak

için aptalca sabırsızlanıyordu ama bir yandan da duygularını açık etmemesi gerektiği konusunda kendisini uyarıyordu.

Ancak kahvaltı salonu boştu ve sadece bir kişilik servis açılmıştı.

Oturduğunda ve yine önüne muhteşem bir kahvaltı geldiğinde, hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyordu. Önceki gece eve hiç gelmemiş olabileceği aklına geldi ve derin, ezici bir korkuyla Charlotte Witte'yi düşündü. O sabah yine kusmuş olmasına ve sonrasında hep kendini aç hissetmesine rağmen iştahının kapandığını fark etti. Clarewood'un yaptıklarının kendisini ilgilendirmediğini düşünerek yiyormuş gibi yaptı. Gerçi bu bir işe yaramadı. Kendine o gün yapacak çok işi olduğunu hatırlattı. Elbiselerini bitirmesi gereken iki müşterisi vardı ve elbiseleri ertesi gün almayı planlıyorlardı. Onları hemen teslim etmesi gerekiyordu. Ayrıca kardeşlerine mektup yazmalıydı. Açıklamak zorunda olduğu çok şey vardı.

Babasını düşünmeye cesaret edemiyordu çünkü düşündüğünde çok canı yanıyordu.

Alexandra üst kata çıkmak için kahvaltı salonundan çıktı. Ütü masası ile, bulabilirse küçük bir dikiş masası ayarlayacaktı. Ama o sırada sesler duydu ve Randolph'la Clarewood'un seslerini tanıdı. *Demek evdeydi.*

Önceki günden sonra bir daha onu ve konuklarını dinlemeyeceğine dair kendine söz vermişti ama hemen yönünü değiştirerek kendisini iki masanın ve üzerinde bir sürü kâğıdın bulunduğu küçük bir çalışma odasının eşiğinde buldu. Randolph, Dük'le birlikte içerideydi. Clarewood kollarını sıvadığı gömleğiyle duruyordu. Gömleğinin yakası açıktı. Yanlarında iki kâtip vardı ve hepsinin başları uzun masanın üzerindeki kâğıtlara eğilmişti. Herkes aynı anda konuşuyordu; Clarewood dışında. O biraz uzakta duruyor, diğerlerinin konuşmalarını dinliyordu.

Böylesine dağınık bir haldeyken bile bütün gücü ve zenginliği hissediliyordu. Odaya hâkimdi. Yakışıklı, erkeksi ve çekiciydi. Ona

görünce titreyen Alexandra, pencereler ve ışıklandırma konusunda konuştuklarını anladı. Bu sonuca vardığı anda, Clarewood yerinde doğrularak ona döndü ve göz göze geldiler. Bakışları onunkilerle buluşunca yumuşadı.

Alexandra kızardığını biliyordu. İçinden ona koşup sarılmak geliyordu ama yerinden kıpırdamadı. "Çok özür dilerim, umarım bölmüyorumdur," dedi çabucak. Dük'e bakmak yine göğsünü sıkıştırmıştı; sadece arzudan değil, yeni keşfettiği aşkından.

Dük gülümseyerek yaklaştı. "Asla bölmezsin."

Alexandra'nın kalbi deli gibi atıyordu. İşine geldiğinde ne kadar da tatlı oluyordu. "Saçma. Çok meşgul olduğunuzu görebiliyorum."

"Ben her zaman meşgulüm," dedi Dük rahat bir tavırla. Bakışları yavaşça Alexandra'nın yüzünde dolaştı. "İyi uyudun mu?"

"Çok."

"Kahvaltı hoşuna gitti mi?"

"Evet, teşekkür ederim." Genç kadın neden bu kadar gergin olduğunu bilmiyordu ve odadaki hiç kimse onun varlığını umursuyor gibi görünmüyordu. İki kâtip yine pencerelerin büyüklüğü ve konumu hakkında tartışıyorlardı; Randolph bir süre onları dinledikten sonra maliyetlerle ilgili bir şeyler mırıldandı.

Clarewood üçlüye baktıktan sonra dikkatini tekrar Alexandra'ya çevirdi. Alexandra onun konuşulanların tek kelimesini bile kaçırmadığını hissedebiliyordu. "İşçi sınıfı için yenilikçi konutlandırma projesi hazırlıyoruz."

Alexandra irkildi.

"Kimse yetersiz ışıklandırma, havalandırma, tesisat ve kanalizasyon şartlarında yaşamamalı."

Alexandra dikkatle ona baktı.

"Manchester'da benim de ortağı olduğum bir tekstil fabrikası var. Orada bir model konutlandırma projesi inşa ediyorum. Başarıya

ulaşırsa, benzer projelere girişmek için diğer fabrika sahiplerini ikna edebilmeyi umuyorum." Clarewood gülümsedi. "Sağlıklı işçiler daha üretken olur ve bu hepimize yarar sağlar."

"Kulağa harika geliyor," dedi Alexandra. Dük'ün işleriyle ilgili anlattıklarını duymak bir şey, onu kollarını sıvamış halde mimarlarıyla ve gözlerinde hevesli pırıltılarla çalışırken izlemek başka bir şeydi. "Yoksul işçileri neden önemsiyorsunuz?" Böyle amaçlar için çalışmak üst sınıf insanlar arasında moda haline gelmiş olsa da, çoğu soylu ve işadamı kendi ceplerinden başka bir şey düşünmezdi.

"Çünkü bana çok şey verildi; hem de parmağımı bile oynatmama gerek kalmadan. Elimdekileri benim kadar şanslı olmayanlara yardım etmek için kullanmazsam, hiçbir işe yaramam."

Alexandra'nın kalbi inanılmayacak ölçüde ısındı. *Dük gerçekten umursuyor.* "Babanız da bir yardımsever miydi?"

"Hayır, değildi." Clarewood'un gülümsemesi kayboldu. Bakışlarındaki sıcaklık silindi. "Benden önceki düke çok şey borçluyum fakat o sadece Clarewood'un zenginliğiyle ilgilenirdi: bu zenginliğin kendisi ve soyu için yapabilecekleriyle. Kötü şartlarda yaşayanlar için harcadığım miktarları bilse, eminim mezarında ters dönerdi."

Alexandra onun yakışıklı yüzünü inceledi. Stephen gerçeği söylüyorsa, bir oğul babasından nasıl bu kadar farklı olabilirdi? Kalbi sızlayarak onun iyi bir adam olduğunu düşündü. Tereddüt etti. "Babanızın çok zorlayıcı olduğunu duymuştum."

Dük kaşlarını kaldırdı. "Doğru duymuşsun. Onu memnun etmek imkânsızdı. Şimdi olsa benden de memnun olmazdı."

Alexandra buna inanmıyordu. "Bence sizinle gurur duyardı."

"Ciddi misin? Bundan şüpheliyim." Dük alaycı bir tavırla konuşuyordu.

Alexandra şaşırdı. "Eminim oğlunuz da sizin kadar cömert olacak ve onunla gurur duyacaksınız."

Dük'ün bakışları sertleşti.

Alexandra karnındaki çocuğu düşünerek gerildi ve böyle bir şey söylememiş olmayı diledi.

"Umarım," dedi Clarewood ve bakışlarını kaçırdı. Sonra tekrar baktı ama göz kapakları hafif kapalıydı. "Bugün ne yapacaksın?" Sorunda Alexandra'nın gözlerine baktı ama bakışlarından ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Benim bugün öğleden sonra şehirde bir toplantım var ve sonra da bir yemek davetine katılacağım."

Günün büyük bölümünü dışarıda geçirecek, diye düşündü, kendine terk edilmiş hissetmeye hakkı olmadığını hatırlatarak. "Dikiş işlerim var."

Dük'ün gözleri kısıldı. "Mevcut şartlar altında kendi geçimini sağlayabilmene hayranlık duyuyorum ancak burada kaldığın sürece hiçbir eksiğin olmayacak."

"Yarın elbiselerini onarılmış, yıkanmış ve ütülenmiş halde bekleyen iki müşterim var."

Dük kollarını göğsünde kavuşturarak genç kadını inceledi. "Yıkama ve ütü işlerini hizmetçilerime aktar."

"Böyle bir şeyi asla yapmam! Aslında, odama üzerinde dikiş dikip ütü yapabileceğim bir masa koymak istiyordum."

Dük'ün dudakları gerildi. "Bu saçmalık, Alexandra. Emrimde çalışan koca bir temizlik personeli var."

"Sadık bir müşteri kitlesi oluşturabilmek için çok çalıştım," dedi Alexandra. "Şimdi çalışmalarımı askıya alamam."

Clarewood'un ona katılmadığı açıktı. "Bir araba alıp şehre alışveriş yapmaya gidebileceğini düşünmüştüm; atla gezmek istersen, harika atlarım da var. Ama sen gününü dikiş dikerek geçirmek istiyorsun."

"Öyle," dedi Alexandra hemen. Ayrıca Dük'ün onun alışveriş yapacak parası olmadığını unuttuğu da açıktı.

"Ya yarın? Yarın da çok işin olacak mı?"

"Umarım."

Dük başını iki yana salladı. "Neden konuğum olmanın avantajlarından yararlanmadığını anlamıyorum. Bir önerim var. Müşterilerine haber gönderip tatilde olduğunu söyle. Burada güzel zaman geçir. Öğle yemeğine arkadaşlarını da çağırabilirsin. Hatta belki kardeşlerin de sana katılmak ister? Aşçılarım sana istediğin yemekleri hazırlar."

Alexandra neredeyse yüksek sesle nefes aldı. Kardeşlerini öğle yemeğinde ağırlamayı çok isterdi ve Denney'nin karısı olarak onlarla yediği öğle yemeğini nasıl hayal ettiğini hatırlıyordu. Ama o muhteşem manzara tamamen değişmişti. Şimdi kardeşleriyle birlikte kendini Dük'ün masasında görüyordu ve yanlarına gelip sıcak bir tavırla gülümseyen oydu; sadece Alexandra'ya ait olarak. Sarsılmış bir halde geriledi.

Bir daha asla böyle bir senaryoyu hayal etmemeliydi!

"Sorun nedir?" diye sordu Dük yumuşak bir sesle.

"Kardeşlerime yazacağım çünkü burada olduğumu bilmiyorlar. Mektubu bugünkü postayla göndermek istiyorum," dedi.

"Bunu ayarlayabilirim," dedi Dük. "Fakat zamanını dikiş dikerek geçirmek yerine onları öğle yemeğine davet edersen, burada kalışını kendin açıklayabilirsin."

Bu çok cazip bir fikirdi. "Peki, şehirdeki mütevazı odama döndüğümde ne olacak, Majesteleri? Müşterilerimin hepsini kaybedersem, karnımı nasıl doyuracağım ve odamın kirasını nasıl ödeyeceğim?"

Clarewood'un bakışları kardı. "Belki o zamana kadar bir koruyucunun yanı sıra destekçin de olur."

Alexandra onun ne demek istediğini biliyordu; kızardı ve kalbi deli gibi atmaya başladı. Arzuları daha da kabardı.

Clarewood kibirli bir tavırla gülümsedi. "Bence bana uzun süre direnemeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

"Bence," dedi Alexandra, "benim kararlılığım sizinkinden daha güçlü."

Dük gözlerini kıstı ve Alexandra aralarındaki gerginliği hissetti.

"Göreceğiz," dedi Clarewood omuz silkerek. Ama gözleri parlıyordu ve Alexandra onun bu meydan okumadan hoşlandığını hissediyordu; oysa kendisi meydan okumak filan istememişti. "Bugün yapacak çok işim var. Seninle konuşmaktan çok hoşlanmama rağmen, korkarım izinini istemek zorundayım."

"Özür dilerim. Hemen yukarı çıkmalıydım."

Dük uzanıp genç kadının kolunu tutarak onu durdurdu. "Alexandra, sen benim konuğumsun ve odanda gizlenmene gerek yok. Personelime bütün dileklerini yerine getirmelerini söyledim. Bir konuğum rahat etmezse çok üzülürüm. Bir şeye ihtiyacın olursa, sadece Guillermo'ya söyle; benden de isteyebilirsin."

Alexandra onun samimi olduğunu görebiliyordu ama şimdi bakışlarında ateş vardı ve genç kadın bunu da anlayabiliyordu. "Teşekkür ederim, Majesteleri." Geri çekildi.

Dük onu bıraktı. Bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Farkında değilsen, istediklerimi alma konusunda nadiren pes ederim, Alexandra."

Alexandra aşırı gerildi. "Dikişimin başına dönmem gerek. Size iyi günler, Majesteleri." Ve hızlı adımlarla uzaklaşırken, Dük'ün bakışlarını sırtında hissetmesine rağmen elinden tek parça halinde kurtulduğuna seviniyordu.

SONRAKİ BİRKAÇ GÜN yavaş ve rüya gibi geçti. Clarewood Dükü'nün konuğuydu ama buna inanmakta hâlâ zorlanıyordu. Sabah devasa yatağında, en kaliteli mobilyalarla sarılmış halde uyandığında, her seferinde kendini orada bulduğuna şaşırıyordu. Her seferinde kapısının önünde harika porselen bardakta, dumanı tüten bir sıcak çikolata

Roche
www.roche.com.tr

tepsisi duruyordu. Kahvaltısı daima onu kahvaltı salonundaki zengin büfede bekliyordu.

Alexandra Dük'ü kahvaltıda veya gün içinde göremeyeceğini artık biliyordu; ya mimarlarıyla, ortaklarıyla veya çalışanlarıyla birlikte kütüphanede oluyor ya da şehirde toplantılara katılıyordu. Alexandra tek başına kahvaltı ederken bir şeyler okuma alışkanlığı kazanmıştı ve Dük'ün çoktan okuduğu gazeteleri gözden geçiriyordu. Günün geri kalanını dikiş dikerek, öğle saatinde odasında bir sandviç yiyerek veya hazırladığı elbiseleri teslim ederek geçiriyordu.

Dük dışarıdaysa, Alexandra'nın bakışları çimenliklerde ve uzun araba yolunda dolaşıyordu; onun dönüşünü beklediğini biliyordu. Evdeyse, alt katta açılıp kapanan kapıları ve onun gür, kalın sesini duymak için kulak kabartıyordu.

En beklemediği zamanlarda onunla karşı karşıya geliyordu; bir köşeyi dönerken, merdivenden çıkarken, dışarıdan eve dönerken. Karşı karşıya geldiklerinde Dük hiç kıpırdamıyor, güçlü varlığı ve iri bedeni ortama hâkim oluyordu. Daima kibarca sorular soruyor, sıcak bir şekilde bakıyor ve iyi, rahat, mutlu olduğundan emin olmaya çalışıyordu. O gün ne yapmayı planladığını artık sormuyordu; bunun yerine, Alexandra onu ellerine bakarken yakalıyordu. Genellikle yüksük takıyordu ve parmaklarının uçlarında nasırlar vardı. Dük'ün yüzü ifadesiz oluyordu ama Alexandra onun bu durumu hâlâ onaylamadığını biliyordu.

Ve her karşılaşmaları nefesini kesiyordu. Ne kadar kısa olursa olsun, her karşı karşıya gelişleri daha fazlasını istemesine neden oluyordu. Birbirlerine yaklaştıklarında vücudu bir mıknatıs gibi Alexandra'yı çekiyordu. Kendini onun kollarına atma dürtüsü her geçen gün biraz daha artıyordu. Onun da aynı çekimi hissettiğinden neredeyse emindi.

Ama henüz Alexandra'yı baştan çıkarmak için herhangi bir girişimde bulunmamıştı.

Alexandra artık iğne ipliği kaldırdı. Akşamüstüydü ve Dük, Alexandra daha kahvaltıya inmeden dışarı çıkmıştı. Guillermo'nun söylediğine göre, Manchester'a gitmişti ve geceyi orada geçirebilirdi. Alexandra endişelenmemeliydi ama endişeleniyordu.

Biraz sonra Guillermo kendisine bir ziyaretçisi olduğunu söyledi. Alexandra şaşırdı; onu kim ziyarete gelmiş olabilirdi ki? Kardeşlerine beş gün önce yazmıştı ama cevap alamamıştı. Olivia ve Corey'nin gelmiş olmasını umarak hevesle ayağa kalktı. "Gelen kim?"

"Babanız, Baron Edgemont."

Alexandra gerildi. Kardeşlerine yazmasına rağmen babasına yazmamıştı çünkü ona ne diyeceğini bilememişti. Geçmişi silebilirlermiş gibi, bağışlanmayı çok istiyordu; babasının kendisini yine sevmesini ve onunla yine gurur duymasını istediği gibi.

Alexandra titremeye başladı ve odadan çıkmadan önce aynada kendisine bir göz attı. Guillermo'nun peşinden alt kata inerken, babasıyla her şeyin yoluna girmesini diliyordu. Babası Alexandra'nın en sevdiği salona alınmıştı ve genç kadın eşikte durduğunda, babası ona döndü.

Alexandra kıpırdayamıyordu. Edgemont gülümsemiyordu; Alexandra da öyle. Son konuşmalarının hiç yaşanmamış, kendisini evden atmamış olmasını diliyordu. "Merhaba, baba." Genç kadın derin bir nefes aldı. "Gelmene çok sevindim."

Edgemont'ın yüzü asıktı. "Kardeşlerin bana nihayet Dük'ün konuğu olduğunu söylediler."

Alexandra ürperdi. "Konuğuyum. Ve *sadece* konuğuyum. Gidecek başka yerim yoktu."

Edgemont onun ellerine baktı. "Neden hâlâ dikiş dikiyorsun?" diye sordu.

Alexandra yüksüğü çıkardı ve iğneyle ipliği hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. "Hayatımı kazanmam gerek."

Edgemont şaşkınlıkla baktı. "Clarewood'un *konuğu* olarak burada yaşadığına göre, buna gerek olmadığı açık."

Edgemont'ın konuşma tarzından, Alexandra babasının kendisine inanmadığını anlamıştı. Kollarını vücuduna sardı. "Onunla bir ilişkim yok, baba."

"O halde burada ne arıyorsun?"

"Sana söyledim," diye karşılık verdi Alexandra. "Gidecek yerim yoktu ve Dük bana çok nazik davranıyor."

"Nazik mi?" dedi Edgemont tiksintiyle başını iki yana sallayarak.

Karşılaşmalarının böyle olmasını dilememişti. "Seni özlüyorum, baba. Corey ve Olivia'yı özlüyorum." Eve dönmesine izin vermesi için babasına yalvarmak istiyordu. Ama bunu yapmadı. Umutsuzca babasına yaklaştı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm. Beni evden kovduğun için seni suçlamıyorum. Yaptığım şey utanç vericiydi, rezillikti. Fakat bağışlanmayı diliyorum."

Edgemont titredi. "Sen benim en büyük kızımsın, Alexandra. Elbette seni bağışlıyorum."

Alexandra babasına temkinli gözlerle baktı. Edgemont sözlerinde ciddiymiş gibi görünmüyordu. Yüzü sertti. Yine de onun kollarına koşmak istiyordu ama bunun en iyi haliyle utanç verici, en kötüsüyle de felaket olacağını hissediyordu.

"Sen benim en büyük kızım, kızlarımın en iyisisin. Mantıklı ve azize gibi olan sensin," diye devam etti Edgemont. "Annene o kadar çok benziyorsun ki."

Alexandra babasının şefkatli davranmaya çalıştığını düşündü ama tokat gibi sözleri aklına geldi. *Sen annenin tırnağı bile olamazsın.* Bu sözler zihninde çınlıyordu. "Bir hata yaptım. Annem benim yaptığım şeyi asla yapmazdı." Elizabeth güçlüydü; asla duygularına yenik düşmezdi. "Beni gerçekten bağışlıyor musun?"

"Elbette," dedi babası ciddi bir ifadeyle. "Yoksa burada olmazdım."

Ama ne memnun görünüyor ne de kızına sarılıyordu. Alexandra sıralmış bir halde oturdu. Hiçbir şey aynı değildi. Aralarında bir uçurum açılmıştı ve varlığını hâlâ hissedebiliyordu. "Sen nasılsın? Olivia nasıl? Corey?"

"Corey neredeyse her gece ağlayarak uyuyor. Seni çok özlüyor; ikisi de." Edgemont açık konuşuyordu ve sözleri Alexandra'ya bıçak gibi saplanıyordu. "Olivia'nın ayakkabıları delindi; ayakkabıcı bir onarımın daha mümkün olmadığını söyledi. Şehirdeki çocuklar Corey'ye o kadar kaba davranıyor ki bir daha oraya gitmek istemiyor."

Alexandra gerildi. Babası iki bin doları şimdiden harcamış mıydı? Yine de, kendi düşüşünün Corey için işleri zorlaştırdığından şüphesi yoktu. Buna dayanamazdı.

Edgemont neredeyse kötü niyetle baktı. "Sanırım Denney şimdi Olivia'yla ilgileniyor. Onun kalbini kırdın ama bu bir ay önceydi ve geçen hafta iki kez uğradı."

Alexandra ayağa fırladı. "Hayır!"

"İyi yürekli bir beyefendi istemen için artık çok geç." Edgemont salonu işaret etti. "Zaten şimdi bütün bunlara sahipsin."

"Ben onun konuğuyum. Olivia aşk evliliği yapmalı; yaşına uygun biriyle."

"Ve bir çeyize ihtiyacı var," dedi Edgemont. "Ama bunu zaten biliyorsun."

Alexandra hiç kıpırdamadan durdu. "İki bin pound... kardeşlerim içindi!"

"Ama bitti ve ben de onlar için çok endişeleniyorum," dedi Edgemont. "O kadar ki her gece sızıp kalana kadar içiyorum."

Alexandra nefes almakta zorlanıyordu. Çok öfkeliydi ve bunun nereye gittiğini anlamaya başlamıştı. "Kendini kontrol etmelisin," dedi.

"Nasıl? Alacaklılarım her gün evime geliyor."

Alexandra tiksintiyle titredi. "Ne kadar paraya ihtiyacın var, baba?"

Edgemont ellerini ceplerine sokarak ondan uzaklaştı. Salonun karşı tarafından dönüp kızına baktı. "Bin pound en berbatlarından kurtulmaya yeter. Fazladan beş yüz pound da kızlara ayakkabı ve giysi alır."

Paranın hepsini kumarda harcamış, diye düşündü Alexandra öfkeyle, *ve şimdi daha fazlasını istiyor*.

"Hiç mücevherin yok mu?" diye sordu Edgemont.

Alexandra çıplak boynuna dokundu. "Buraya nasıl olduğunu görmeye, beni bağışlamaya ya da beni hâlâ sevdiğini söylemeye gelmedin," dedi. Şimdi içi daha çok acıyordu.

"Sen benim kızımsın. Elbette ki seni görmeye ve bağışladığımı söylemeye geldim."

Para istemeye gelmişti. Alexandra dudaklarını ıslattı. "Ben onun metresi değilim. Evinde konuğum."

"Yani seninle işi bitti mi?"

"Bu haksızlık."

"Öyle olsa burada kalmana izin vermezdi. Kardeşlerine yardım edecek misin?"

Bunu gerçekten istiyor olamaz, diye düşündü genç kadın titreyerek.

Alexandra cevap vermeyince, Edgemont ona baktı. "Hâlâ güzel bir kadınsın, Alexandra. Seni iyi ödüllendireceğinden eminim."

Şimdi kusmak istemiyordu ama nefes almakta zorlanıyordu ve midesi altüst olmuştu.

"Eee? Bize yardım edecek misin? Yoksa aileni terk mi edeceksin?"

Konuşmakta zorlanıyordu. "Yardım etmeye çalışacağım," dedi güçlükle.

Edgemont ona baktı. Alexandra da babasına bakıyor ama bularak görüyordu. Ne zaman ağlamaya başladığını bilmiyordu.

"Neden ağladığını bilmiyorum. Burada bir kraliçe gibi yaşıyorsun."

Ağlıyordu çünkü kalbi kırılmıştı. Babası ondan fahişelik yapmasını istemişti ve Alexandra da kabul etmişti. "Şey... ben... kendimi iyi hissetmiyorum, baba. Sanırım biraz uzanmam gerek."

"İyi görünmüyorsun," dedi babası, "ve yolum uzun bu yüzden gitsem iyi olur."

Alexandra onu nasıl geçirdiğini ve yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle el salladığını bilmiyordu. Guillermo'nun kendisine iyi olup olmadığını ve kendisine bir şey getirip getiremeyeceğini sorduğunu belli belirsiz duydu. Ne cevap verdiğini bilmiyordu. Bir şekilde odasına ulaştı ve yatağa girdi. Öfkesi geçmişti. Şimdi sadece kalp kırıklığı vardı. Ağlıyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu Clarewood sakince.

Birinin içeri girdiğini duymamıştı. Bu kadar berbat durumdayken kimsenin girmesine izin vermezdi; özellikle de Clarewood'un. Hemen doğrulup oturarak gözlerini sildi ve Dük'ün durduğu kapıya sırtını döndü.

"Alexandra? Guillermo bana hasta olduğunu söyledi. Kapıyı vurdum ama beni duymadın ve kapı da ardına kadar açıktı."

Alexandra kalbini kontrol altına almaya, parçalarını toparlamaya, çabucak onarmaya çalışıyordu; böylece Dük olanları asla öğrenemezdi. Elbisesinin koluna gözyaşlarını silerken Dük'ün ayak seslerini duydu. Omuzlarını dikleştirmeyi başararak ona döndü.

Dük'ün yüzü ifadesizdi ama bakışları genç kadının yaşlardan ıslanmış yüzünde dolaştı. "Sorun nedir? Neden ağlıyorsun? Guillermo, Edgemont'ın geldiğini söyledi."

Alexandra güçlükle yutkundu. "Ben iyiyim," dedi boğuk bir sesle. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"İyi değilsin. Ve babanın ziyaretinin iyi geçmediğini tahmin ediyorum."

Alexandra, Dük'ün bakışlarının korkutucu şekilde sertleştiğini fark etti.

"Bana sorunun ne olduğunu söylersen," diye ekledi Dük daha yumuşak bir sesle, "belki çözebilirim."

Alexandra hıçkırıklarla karışık, isterik bir bir şekilde güldü.

Clarewood onun yanına oturarak omuzlarını tuttu ve gözlerinin içine baktı.

"Sizin fahişeniz olmamı istedi," dedi. Gözyaşlarından hiçbir şey göremez olmuştu. "Bin beş yüz pounda ihtiyacı varmış."

Dük'ün yüzü sertleşti. "Anlıyorum."

Alexandra ona arkasını dönmeye çalıştı ama Clarewood onu daha sıkı tuttu. Genç kadın onun yüzüne baktı ve gözlerindeki öfkeyi görünce şaşırdı.

"Sana kızgın değilim," dedi Dük. "Ama Edgemont'dan tiksiniyorum ve bu ilk değil."

"O benim babam! Ben... her şeye rağmen, onu seviyorum!"

Dük'ün yüzü daha da sertleşti. "Elbette seviyorsun. Onu sevmek senin görevin. Ona itaat etmek ve ona bakmak gibi. Sana parayı vereceğim, Alexandra."

"Hayır," diye itiraz etti Alexandra. "Alamam."

Dük, genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "O zaman Edgemont'a kendim veririm," dedi yakıcı bakışlarla. "Lanet olsun!" Ve Alexandra'yı öptü.

Alexandra kaskatı kesildi. Dudakları birbirine değdiği anda korkunç acısı azalmıştı. Onun kollarında olma ihtiyacı daha önce hiç olmadığı kadar şiddetle yükseldi. O, Alexandra'nın güvenli limanıydı. Bunu artık biliyordu. Dük geri çekilerek ona baktı. Gözlerinde acı vardı; sanki onun için üzülüyormuş, onu anlıyormuş gibi.

Alexandra içinde patlayan arzuyu hissetti ve yoğunluğuna şaşırdı. "Stephen."

Dük ona bakıyordu ve onun gözlerinde de aynı arzu vardı. Yüzü hâlâ avuçlarındaydı; bu kez yavaşça, derin bir şekilde öptü.

Alexandra gözlerini kapayarak ağlamaya başladı ve bütün vücuduna yayılan zevk dalgalarını hissetti.

"Ağlama," diye fısıldadı Dük.

Alexandra dudaklarını aralayarak onu daha fazlasına teşvik ederken, elleri omuzlarına gitti.

Dük homurdanarak öpücüğü daha da derinleştirdi. Alexandra ona sımsıkı sarıldı ve hiç bırakmamayı umdu. *Seni seviyorum*, diye düşündü. *Seni çok seviyorum.*

"Seni özledim," dedi Stephen boğuk bir sesle.

Alexandra yanlış duyduğunu sandı ve umursamadı. Stephen'ın çıkık elmacık kemiğine ve güçlü çenesine dokundu. "Seviş benimle."

Dükün gözleri parladı ve Alexandra'nın üzerine uzandı.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

ALEXANDRA UYUYAKALMIŞTI ve şimdi gözlerini kırpıştırırken gece olduğunu gördü. Şok edici ve çılgınca bir tutkuyla defalarca seviştiklerini hatırladı. *Yine Stephen'ın sevgilisi olmuştu.*

Doğrulup otururak örtüleri çenesine çekti. Stephen iki lambayı açık bırakmıştı ve şimdi odanın diğer ucunda durmuş, gömleğini pantolonunun içine sokuyordu. Alexandra'nın kalp atışları hızlandı. Ona derin bir tutkuyla âşıktı ve Stephen, babası konusunda çok nazik davranmıştı. O felaket gibi görüşmelerini aklından çıkarmaya çahşarak derin bir nefes aldı. Dük aynaya bakıyordu ve hemen Alexandra'ya döndü.

Alexandra'nın kalbi çılgınca atıyordu. Clarewood'un önceki kadar nazik olması için dua etti. Loş ışıklı odada bu mesafeden bakınca yüz ifadesini görmek imkânsızdı. Daha önceki birlikteliklerinin sonunda ne olduğunu çok iyi hatırlıyordu.

Clarewood gümüş rengi ipek yeleğini sırtına geçirdi ve Alexandra'ya yaklaştı. Gergin olmasına rağmen onu izlemek çok keyifliydi ve içi mutlulukla doluyordu. Genç kadın duygularını kontrol etmeye çalıştı.

Dük yanına geldi. Gözleri sıcak bakıyordu, dudakları yumuşaktı ve bakışlarında ilgi vardı. Alexandra mutlulukla doldu.

Ne diyeceğini bilemiyordu ve yatakta çıplak olmaya alışkın olmadığı için, özellikle de sevişme sonrası, gülümsemeye çalıştı. Stephen da hemen gülümsedi. Ve onu şaşırtan yumuşak bir sesle konuştu: "Yatakta kalmak ister misin? Uyumak istersen benim için sakıncası yok."

Alexandra tereddüt etti. Mutluluk bütün benliğini sarmaya başlamıştı. "Saat kaç?"

"Dokuza geliyor." Clarewood onun bütün hatlarını yavaşça incelerken Alexandra'nın içi ısındı ve yanakları kızardı. "Böyle çok güzel görünüyorsun, Alexandra."

Alexandra heyecanlandı. Sevişmeye başladıklarında kendisini özlediğini söyleyişinin belki de hayal olmayabileceğini düşündü. "Ben evde kalmış yaşlı bir kadınım ve bunu siz de biliyorsunuz."

Stephen'ın dudakları kıvrıldı. "Ciddi misin? Benden küçüksün ve kendimi yaşlı biri gibi görmem."

Alexandra da gülümsedi, tuhaf bir şekilde mutluydu.

Dük'ün gülümsemesi silindi. "Pişman mısın?"

Alexandra gerilirken kendi gülümsemesi de silindi. "Kırıcı ve nefret dolu suçlamalar olacak mı?"

"Hayır."

Alexandra oturduğu yerde daha da doğruldu ve örtüleri mümkün olduğunca üzerinde tutmaya çalıştı. "O halde nasıl pişmanlık duyabilirim, Majesteleri?" Dük'e adıyla seslenmek istiyordu ama cesaret edemiyordu. Ancak tutku anlarında ismini birkaç kez kullandığını hatırlayarak kızardı.

"'Majesteleri' değil. Sadece Stephen, lütfen," dedi Dük, Alexandra'nın yanında çömelirken. "Ve sanırım anlaşmamızı mühürledik, değil mi?"

Alexandra gerildi. Eğer şimdi bir çek önerirse, Alexandra paylaştıkları şey karşılığında para aldığı için dehşete kapılırdı. Çünkü bu bir anlaşma gibi değildi; hem de hiç. Ama babasının paraya umutsuzca ihtiyacı vardı ve Olivia, Denney'yle evlenmemeliydi. "Geri çekilebileceğimi sanmıyorum," dedi, yumuşak bir sesle.

"Güzel." Dük'ün bakışları Alexandra'nın yüzünde dolaştı. "Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur."

Clarewood'un babasından söz ettiğinden korkarak gerildi. "Elbette."

Dük'ün dudaklarında bir gülümseme belirip kayboldu. "Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum." Bakışları yoğunlaştı. "Ben gidip Edgemont'la ilgileneceğim."

Alexandra hem rahatladı hem de tedirgin oldu. "O benim sorunum, senin değil," dedi.

"Ciddi misin?" Stephen genç kadının yüzünü inceledi. "Çünkü iş korumaya geldiğinde, bunu sınır koymadan yaparım." Elini Alexandra'nın kalçasına kaydırarak ona doğru eğildi. "Bunu kesinlikle anlamış olmalısın," diye mırıldandı.

Ani, yoğun ve şok edici bir şekilde arzu dalgaları yükseldi. Alexandra artık ondan bir şey kabul edemezdi. Ederse, Dük onu sevdiğini asla anlayamazdı. Ama aynı zamanda da Olivia için endişeleniyordu.

"Hâlâ üzgünsün."

Komudan kaçmak mümkün değil, diye düşündü. "Ne derse desin, ne yaparsa yapsın, o benim babam."

Dük dudaklarını Alexandra'nın boynuna bastırdı. "Biliyorum."

Alexandra ona ne yapmayı düşündüğünü sormak istiyordu. Ama dudaklarını boynundaki gergin damarlara sürtüyor, o gün olanları unutturuyordu.

"Seni istiyorum," dedi Stephen kısık sesle.

Alexandra iç çekti.

CLAREWOOD'UN ARABASI bakımsız araba yoluna saptı. Sert bir şekilde sallanırken emniyet kayışına tutunan Stephen, pencereden Alexandra'nın daha önce yaşadığı küçük, iki katlı binaya baktı. Bahçesi çıplak ve bakımsızdı. Çimenlikler büyük ölçüde çamurla kaplıydı ve evin arkasındaki ahır yıkılacak gibi görünüyordu. İçeri girdiğinde evi de aynı şekilde bakımsız halde bulacağından emindi. Çok daha kötülerini; geniş ailelerin yaşadığı ışığı veya penceresi olmayan, kimsenin kıpırdayamayacağı kadar kalabalık ve nefes alınamayacak kadar pislik içindeki odalar görmüştü.

Alexandra sarayda yaşamayı hak ediyordu ve Dük onu bu şartları sağlayabildiği için memnundu.

Kalbinin sıkıştığını ve arabanın içinin tuhaf bir şekilde ısındığını hissetti. Huzursuzca, kalbinin kendisine bir şeyler anlatmaya çalıştığından şüpheleniyordu; imkânsız, pek olası olmayan ve dinlemeyi reddettiği bir şey. Çünkü Alexandra'ya gerçekten değer vermeye başlaması imkânsızdı, değil mi? O soğuk, kalpsiz bir adamdı. Sevebilecek biri değildi. Sadece toplum onu böyle olmakla suçladığı için değil, Tom'un kopyası olarak biçimlendirildiği için.

Ama kalbi hızla atıyordu ve kendini gerçekten hafif hissediyordu. Hiç böyle hissettiğini hatırlamıyordu; memnun ve... mutlu. Alexandra'ya âşık olup olmadığını merak etti; ya öyleyse, âşık bir budalaya dönüşüyorsa, tıpkı Alexi ve diğer de Warenne kuzenleri gibi?

Bir de Warenne hayatta bir kez sever ve bu sevgi sonsuza dek sürer. Stephen gerildi. Bu eski bir aile deyişiydi ama bu de Warenne kuralından muaf olduğundan kesinlikle emindi.

Tuhaf duygularını analiz etmek istemiyordu. Sadece Alexandra'yla ilgili aklı başına geldiği ve onu korkunç varoşlardan kurtardığı için memnundu. Onu öyle korkunç şartlara sürükleyen olaylara neden olduğu için daima suçluluk duyacaktı ama en azından artık hatasını telafi ediyordu.

Onu düşündüğünde, hatta bu bakımsız eve ve çevresine bakarken, bir zamanlar mümkün olmadığını düşündüğü şekilde yumuşuyordu. Öylesine sorumluluk sahibi ve gururlu bir kadındı ki... ve böyle yoksulluk içinde, sarhoş bir baba ve iki bakıma muhtaç kardeşle birlikte yaşamanın onu korkunç bir şekilde yıprattığını anlaması için birinin söylemesine ihtiyacı yoktu. Kardeşlerine bakabilmek için aşka dayalı bir evliliği geri çevirdiğini söylememiş miydi? Stephen'ın gerginliği artıyordu. Bu çok uzun zaman önceydi ama öyle olsa bile, başka bir adamı ne kadar sevdiğini sorgulamaya niyeti yoktu.

Alexandra'nın o adama kalbini öyle kolayca kaptırmadığından emindi. Hatta o da akrabaları gibi bir kez ve sonsuza dek seven bir kadın olabilirdi. Diğer yandan, Alexandra'nın kendisine karşı bir şeyler hissettiğinden emindi.

Kalbi kıpırdandı. Alexandra'nın kendisine büyük bir tutkuyla bağlanmasını ve ona sadık kalmasını istiyordu. Belki de aşırı tutkuyla geçen birkaç geceden sonra, Stephen'a sırılsıklam âşık olabilirdi. Bunun olmasını sağlamaya kararlıydı.

Başka birinin gizli ve sevgi dolu anılarını düşünmesini istemiyordu.

Araba neredeyse evin önüne ulaşmıştı, emniyet kayışını daha sıkı tuttu. Ona ilk kez ne zaman hayranlık duymaya başladığından emin değildi. Belki de Harrington Malikânesi'ndeki o ilk gece, iğrenç dedikodulara rağmen başını dik tutabildiğinde başlamıştı. Ama Alexandra'ya karşı hayranlığı hızlı bir şekilde, her geçen gün artıyordu. Aslında bu kadar güçlü, becerikli ve kararlı biriyle daha önce tanıştığını hiç hatırlamıyordu. Herkesin tahmin edebileceğinden çok daha fazla ortak noktaları vardı.

Stephen nadiren pişmanlık duyardı ama şimdi birçok konuda pişmandı. Onu böylesine yanlış yargıladığı ve sonucunda bu kadar çok sıkıntı çekmesine neden olduğu için pişmandı. Neyse ki o sayfa artık kapanmıştı. İkisi için de yeni bir başlangıç söz konusuydu. Kendini

www.rocha.com.br

affettirecekti. İşe Edgemont ve kız kardeşleriyle ilgilenerek başlaya-
caktı. En azından bunu yapabilirdi.

Araba evin önünde durdu. Artık metresi olduğuna göre, ona hak
ettiği her şeyi sağlayacaktı. Onu daha önce aklından bile geçmeyen
hediyelere boğmak için sabırsızlanıyordu: zengin yemekler, kalitesi
şaraplar, ipek çarşaflar, sıcak banyolar, yeni bir gardırop, alışveriş
gezileri, Fransa ve İtalya'da tatil. Ona mücevherler yağdırmak istiyorda

Uşağı kapıyı açarak düşüncelerini böldü ve çamur birikintilerine
dikkat etmesini hatırlattı. Stephen ona teşekkür ederek arabadan ind

Evin ön kapısı açıldı.

Şaşkınlıkla gözlerini kocaman açmış bakan kız kardeşlerle göz
göze geldi. Küçük olanı –adı Corey'di– korkuyla, "Bir sorun mu var?
Alexandra iyi mi?" diye bağırdığında, Stephen onlara doğru yürüdü.

"O iyi," diye seslendi Stephen adımlarını hızlandırırken. Alexandra'ya
zalimce haksızlık etmişti ama artık hatalarını düzeltiyordu. Diğer
yandan, Alexandra'ya karşı davranışı, Edgemont'ınkinin yanında hiç
kalırdı. Stephen o adamdan *tiksiniyordu*. Evin kapısına ulaştığında
eğilerek genç hanımları selamladı. "İyi günler. Ablanız iyi ama ba-
banızla görüşmem gereken bir konu var."

Olivia kızarmış yanaklarla Stephen'a dikkatle bakıyordu. "Lütfen
girin. Özür dilerim, bana ne olduğunu bilmiyorum." Stephen'ın eve
girebilmesi için şaşkın bir şekilde kenara çekildi.

Stephen genç kıza gülümsedi. "Haber gönderebilirdim fakat
korkarım konunun çok acil olduğuna karar verdim."

Olivia'nın yeşil gözlerinde soran bakışlar vardı. Stephen insanları
iyi tartardı ve onun mantıklı, duyarlı, zeki bir genç kadın olduğunu,
birçok açıdan ablasına çok benzediğini anladı. Onda derin bir kişi-
lik ve zihin gücü sezmişti. Ancak küçük olanı, böylesine güzel biri
için fazla masum ve fazla düşüncesizdi. İki kardeşin de iyi kocalara
ihtiyacı olduğunu düşündü.

Çok bakımsız olsa da, temiz ve düzenli bir salona girdi. Mobilyalar
eski ve yıpranmıştı; perdeler de öyle. Oturma alanının ortasındaki
halı lime limeydi. Ahşap zemin döşemeleri çizilmişti ve bazı tahtalar
yerinden oynamıştı. Duvarların hem boya hem de sıvaya ihtiyacı
vardı. Koltuklardan birinin ayağı kırıktı.

"Corey, babamı çağır ve çay hazırla," dedi Olivia kararsızca Dük'e
bakarken. Küçük kardeş hemen üst kata koştu. "Alexandra neden
sizinle gelmedi?"

"Bildiğim kadarıyla bugün bir sürü dikiş işi var." Olivia şaşkınlıkla
bakakaldı ama Stephen, Alexandra'nın onun yatağında uyumaya de-
vam ettiğini söyleyemezdi. "Kardeşinizle birlikte onu ziyaret etsenize.
Aşçının size çok güzel bir öğle yemeği hazırlayacağından eminim ve
ablanızın ikinizi de çok özlediğini biliyorum. Sizi gördüğüne çok sevi-
nir." Olivia tereddüt ederek dudaklarını ıslattı; Stephen bu hareketi
çok iyi tanıyordu. Genç kızı daha fazla mutlu edecek başka bir şey
olmadığını hemen anlamıştı ve babalarının kızların ablalarını ziya-
ret etmesini engellediğini tahmin ediyordu. Edgemont'ı düşündüğü
her seferinde olduğu gibi yine öfkelendi ve öfkesini kontrol etmekte
biraz zorlandı.

Tam o sırada adam en küçük kızının arkasından merdivenden
indi; ceketini aceleyle sırtına geçirdiği hemen anlaşılıyordu. Zil zurna
sarhoştu ve kötü bir gece geçirmiş gibi görünüyordu; tıraş olmamış,
banyo yapmamıştı.

Stephen, Olivia'ya baktı. "Rahatsız edilmek istemiyorum."

Olivia reverans yaptı, Corey'nin elini tuttu ve koridordan hızla
uzaklaştı. Stephen kapıyı arkalarından kapayarak Edgemont'a açık
bir tiksintiyle baktı. Baron Dük'e yaranmak ister gibi gülümseyerek
eğildi. "Majesteleri! Sizi beklemiyordum. Geleceğinizi bilseydim, şim-
diye kadar kalkıp hazırlanmış olurdum."

"Beni memnun etmek zorunda değilsin, Edgemont," dedi Step-
hen öfkeden gerilmiş bir halde. "Hemen konuya gireceğim. Bir daha

www.roche.com.tr

Alexandra'yı asla ziyaret etmeyeceksin. Onunla bir daha asla kaba bir şekilde konuşmayacaksın. Size bakmak için herhangi bir şey yapmasını ve sana para vermesini istemeyeceksin. Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?"

Edgemont bembeyaz oldu. "Bir yanlışınız var, Majesteleri," diye kendini savunmaya başladı.

Stephen yumruğunu sıktığını ve adama vurmak üzere olduğunu son anda fark etti. Hayatı boyunca kimseye vurmamıştı; arada bir Alexi'ye vurması dışında. Titreyerek kendini kontrol etmeye çalıştı.

"O benim kızım. Ona asla kaba veya..."

"Kes sesini!" diye gürledi Stephen.

Edgemont hemen ağzını kapadı.

"O benim korumam altında ve benim korumam altında olan birine kimse kötü davranamaz. Anlaşıldı mı?"

Yaşlı adam kül gibi bir yüzle bakarak başıyla onayladı.

"Ne kadar borcun var?"

"Ne?"

"Beni duydun, Edgemont." Stephen bakışlarının karşısındaki adamı öldürecek kadar nefret dolu olduğunu biliyordu.

Edgemont kızararak geveledi. "Üç aşağı beş yukarı bin pound kadar."

"Bütün faturalarını bana vereceksin. Senin adına ben ödeyeceğim."

Edgemont'ın ağzı açık kaldı. "Hepsi kütüphanede, Majesteleri."

"Olduğun yerde kal. Söyleyeceklerim henüz bitmedi. Sana ve iki kızına maaş bağlayacağım. Para, yiyecek, giysi ve günlük harcamalar için kullanılacak; poker oyunları, rulet, at yarışları veya alkol artık yok. Seni uyarıyorum, bayım. O parayı yanlış kullandığını öğrenirsem, seni bu evden aldırıp alacaklılarının zindanlarına attırırım. Anlaşıldı mı?"

"Anladım, Majesteleri," dedi Edgemont. "Anladım ve memnun oldum, hem de çok. Fakat akşamları dışarı çıkabilmek için biraz paranın olacak, değil mi?"

Bu adam Stephen'ın midesini bulandırıyordu. O hastaydı. Kendini asla dizginleyemezdi ama Stephen onun alkolüne veya kumarına para harcamaya niyetli değildi. Edgemont'ı asla hapse attıramayacağını bilmekle birlikte, en azından kızları onun elinden alabilirdi. Adam alışkanlıklarına dönerse, bu yapılabilecek en iyi şey olurdu. Yine de iyi bir tehdidin zararı dokunmazdı. "İyi niyetimi istismar edersen, kendini parmaklıkların arkasında bulursun."

"Anlıyorum." Kızların kapının diğer tarafına kulaklarını dayadıklarını ve konuşulanları dinlediklerini bildiği için Stephen, "Hanımlar, lütfen gelin," dedi.

Kapı açıldı ve iki kız şaşkın bir halde içeri girdi. İkisi de bakışlarını Dük'ten ayıramıyorlardı.

Stephen gülümsedi ve Olivia'ya çok cömert bir çek verdi. "Bu, kardeşiniz ile ihtiyaç duyabileceğiniz yeni kıyafet ve diğer ihtiyaçlar için."

Olivia çeke bakmadı bile. Sadece gözleri yaşlarla doldu. "Bunu kabul etmemiz mümkün değil, Majesteleri," diye fısıldayarak Stephen'a ablasını hatırlattı.

Corey dirseğiyle ablasını dürterek hemen araya girdi. "Çok teşekkür ederiz, Majesteleri."

ARTIK BAKIMLI BİR KADINDI.

Alexandra baştan aşağı ürpererek gülümsedi. Mutluluk ve neşe doluydu. Stephen'ın yakışıklı yüzünü aklından çıkaramıyordu. Onu hep gülümserken, sıcak gözlerle bakarken görüyordu. Artık sevgiliydiler ve ona çok büyük bir tutkuyla âşıktı.

www.roche.com.tr

Öğle saatleriydi ve Leydi Henredon'ın eski elbisesi –Paris modası çok güzel dantelli ve şifonlu bir işti– üzerinde çalışıyordu. İşine odaklanmakta zorlanıyordu. Alexandra'ya hayalleri gerçekleşmiş gibi hissettiren, Clarewood'da malikânenin hanımı gibi dolaştığı, gerçekten sevgiyle kucaklandığı birkaç gün geçmişti. Kendini bir metres –ya da daha kötüsü, düşmüş bir kadın– gibi hissetmiyordu. Hayır, kendini gelin gibi hissediyordu.

Kendini çimdiklemek zorunda kalıyordu çünkü bunun bir peri masalı olmadığını, gelin olmadığını ve sonunun mutlu bitmeyeceğini hatırlaması gerekiyordu. Ancak bunu bilmek duygularını değiştirmezdi; duyguları her geçen gün güçleniyordu.

Daha tekrar yatağına girmeden önce ona âşık olmuştu fakat aşkı her geçen saniye daha da yoğunlaşıyordu. Nasıl yoğunlaşmayacaktı ki? Stephen ona karısı gibi davranıyordu ve bütün çalışanları önünde saygıyla eğiliyordu. Aşçı günün mönüsünü planlarken ona danışmaya başlamıştı. Hizmetçiler hangi örtüleri ve çarşafları istediğini ona soruyorlardı. Kendi kişisel hizmetçisi, Stephen'ın alması için direttiği elbiselerinden hangisini o akşam yemeğinde veya ertesi gün giymeyi düşündüğünü soruyordu. Kendini değerli ve sevilen bir gelin gibi hissetmemesi mümkün müydü? Daha da önemlisi, bu sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyordu; Stephen az da olsa onu seviyormuş gibi.

Bunları düşündüğü için kendine kızmakta zorlanıyordu ve şafaktan önce tekrar sevişmek için kendisini nasıl uyandırdığını hatırlayınca kızarıyordu; bu kez yavaş ve nazik bir şekilde sevişmişler, sonrasında Stephen, Manchester'daki bir iş toplantısı için evden çıkmış, hatta giderken onu öperek vedalaşmıştı.

Alexandra dikişine ara vererek gülümsedi. *Ne sıradışı bir adamsın.*

Kendi yakışıklı prensiyle, bir peri masalını yaşıyordu.

Onun zalim ve kaba bir adam olduğunu nasıl düşünebilmişti? Stephen hayatını başkalarının sıkıntılarını hafifletmeye adamıştı. Clarewood'a olan sorumluluğuna kıyasla –ki bu ölen babasına karşı

duyduğu sorumluluk duygusundan kaynaklanıyordu– yardım çalışmalarının başarıya ulaşması kendisi için daha da önemliydi.

Artık hayatları bir düzene oturmuştu; sabah vedalaştıktan sonra ikisi de günlerini kendi işleriyle geçiriyor, sonra da akşamları harika bir yemek için birlikte sofraya oturuyorlardı. Stephen diğer sosyal ortamlara gitmeyi kesmişti ama Alexandra o ortamların sürdüğünü biliyordu; sonuçta Stephen çok önemli biriydi ve birçok sosyal sorumluluğu vardı. Ancak ilişkileri değiştiğinden beri, Stephen her gece onunla birlikte olmak için evde kalıyordu.

Alexandra onun yakında yine dışarı çıkmaya başlayacağını biliyordu –hem de sık sık– ve kendine, bunu umursamadığını söylüyordu. O dışarıdayken akşamlarını Clarewood'da tek başına geçireceğini veya bir gelin *olsa*, kendisinin de onunla birlikte dışarı çıkacağını düşünmek istemiyordu.

Üstelik Stephen gerçekten de iddia ettiği kadar cömertti. Alexandra koyu pembe ipek elbisesine baktı. Hayatı boyunca giydiği en güzel elbiseydi.

Bir hafta önce çok ünlü bir terzi iki yardımcısıyla gelmiş, Majesteleri'nin kendisi için bir gardırop oluşturulmasını emrettiğini söylemişti. Alexandra aslında kabul etmek istememişti. Hayatında gördüğü en güzel, en pahalı kumaşları konuk odasına sermişlerdi; Alexandra'nın şaşkınlıktan nefesi kesilmişti. O ipek, saten ve kadife kumaşlara dokunmak istemiş ama kendini dizginlemişti. Baş döndürücü ve son derece pahalı dantelleri de göstermişlerdi. Alexandra hayretler içinde kalmıştı; Stephen neden onun için böylesine bir servet harcıyordu ki? Gününü bütün teklifleri ve önerileri reddetmeye çalışarak geçirmişti ama sonunda, bir şeyi beğendiğini istemeden belli ettiğinde, terzi hemen ondan bir gündüz veya gece elbisesi hazırlamaya girişmişti. Beş elbise ve bir gece tuvaleti teslim edilmişti bile. O günden beri birden fazla terzinin onun elbiselerini hazırlamaya çalıştığı belliydi.

Ama korkunç bir sorun vardı. Onlara hamile olduğunu söylememişti.

Aniden kendini kötü hissetti. Stephen devam eden mide bulantılarını fark etmemiş olmalıydı, yoksa kesinlikle bir şey söylerdi. Bir leğene koşmak zorunda kalmadığı tek bir sabah bile geçmemişti ama Stephen o zamana kadar aşağı inmiş ya da dışarı çıkıp şehrin yolunu tutmuş oluyordu. Kendi hizmetçisinin olup bitenleri bildiğini tahmin etmesine rağmen, leğeni daima kendisi temizliyordu. Stephen daha önce onu komplo kurmakla suçlamıştı ama şimdi sürdürdüğü yalan, bekâretiyle ilgili olandan çok daha kötüydü. Bir çocuğun hayatı ve geleceği söz konusuydu.

Ne yapacağını bilmiyordu. Her gün karnında taşıdığı çocuğu ve Stephen'ın bunu bilmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Ama çok gerilerde kalmış bulanık bir anı gibi görünse bile, Alexandra'nın komplocu bir servet avcısı olduğunu düşündüğü zaman Stephen'ın nasıl öfkelendiğini hâlâ unutmamıştı. Yine aynı şekilde suçlanıp incinmeyi asla istemiyordu. Daha önce, durumunu açıkladığı takdirde, çocuğu onu evliliğe zorlamak için bir tuzak olarak göreceğinden kesinlikle emindi. Şimdiyse o kadar emin olamıyordu. Acaba yazgısal bir kan olduğunu anlar mıydı? Hamile olduğunu bilmesine rağmen ilişkilerini sürdürür müydü?

Onu kaybetmek istemiyordu; henüz olmazdı.

Baba olacağını öğrenmeye kesinlikle hakkı vardı. Üstelik de harika bir baba olacağından şüphesi yoktu. Oğlu ya da kızı, Clarewood Dükü'nün çocuğu olmanın avantajlarını kesinlikle hak ediyordu. Buna bütün kalbi ve varlığıyla inanıyordu. Ancak gerçeği açıkladığında ilişkileri bitebilirdi. Eğer Alexandra'nın yine onu kullanmaya çalıştığını düşünürse, kesinlikle biterdi.

Alexandra o kadar âşıktı ki ilişkilerinin sona erdiğini düşünmek bile istemiyordu. Yine de, sahip olduğu sağduyuyu son zerresine kadar

kaybetmemişti. Stephen birkaç ay içinde gerçeği öğrenecekti çünkü gerçek kaçınılmaz bir şekilde açığa çıkacaktı.

Çocuğun varlığını er ya da geç öğreneceği için ona kendisinin söylemesi gerektiği giderek daha da netleşiyordu. Vicdanını rahatlatacağı kesindi. Yapılması gereken buydu. Yine de tepkisinden korkuyordu. Haberi kabul *edebilse*, Stephen ilgisini kaybedene kadar Alexandra ilişkilerine sımsıkı tutunacaktı.

Ona âşık olduğunu hissediyordu ve kendisi için bu gerçekten *aşk olabilirdi* ama sadece bir anlaşmaydı; Stephen bunu unutmasını çok kolaylaştırsa bile.

Alexandra ayağa kalkarak gerindi. Zemin kattaki küçük bir oturma odasını kendi dikiş odası yapmıştı. Ağrıyan sırtını tutarak pencereye yaklaştı. Dışarı bakarken tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir arabanın evin önünde park edilmiş olduğunu gördü. Midesinin kasılmaya başladığını hissetti.

Stephen dışarı çıkmıştı ve Alexandra'nın ziyaretçisi olamazdı. Asık yüzle arabaya baktı. Guillermo ziyaretçiyi gönderene kadar Alexandra'nın gizlenmesi gerekecekti. Sevilen bir gelin gibi hissettirmek buraya kadardı.

Guillermo kapıyı vurduğunda Alexandra şaşırdı; bu sesi artık çok iyi tanıyordu. Bir sorun olduğunu düşünerek kapıya koştu. "Ne oldu?"

"Ziyaretçileriniz var; Leydi St. Xavier ve Leydi de Warenne."

Alexandra'nın benzi soldu. "Hayır, bu mümkün değil; Dük'ü ziyarete gelmiş olmalılar."

"Hanımlar özellikle sizi ziyarete geldiklerini söylediler."

Alexandra telaşlandı. "Gönder onları!"

"Onları Altın Salon'da ağırlamanızı önerebilir miyim, Bayan Bolton?"

Alexandra şaşkındı. Bir buçuk haftadı Clarewood'daydı ve Guillermo asla bir tavsiyede bulunmamış ya da görüş belirtmemişti. "Bu iyi fikir olmayabilir."

"Tam aksine, Majesteleri iki hanımı da çok sever ve bence misafirliğinizi uzatmanız için ısrar ederdi." Guillermo dönüp gitti.

Alexandra afallamıştı. Derin bir nefes aldı ve Guillermo'nun inanmadığı takdirde asla böyle bir şey söylemeyeceğini düşündü. İçi korkuyla doldu; iki kadından da hoşlanmakla birlikte, neden kendisini ziyarete geldiklerini anlayamıyordu. Bunu hiç düşünmemişti fakat onun Clarewood'da yaşadığını bütün şehir biliyor olmalıydı. Elbette ki Leydi Witte gibi kötü dedikoducular onu Stephen'ın metresi olmakla suçlamış olmalıydılar. Stephen dedikoduları kısmen bastırmış olabilirdi ama ilişkileri hâlâ sır olamazdı.

Altın Salon'a girdiğinde, Ariella ve Elysse oradaydılar ve Alexandra'nın tanımadığı biri, Margery adında bir kuzen hakkında konuşuyorlardı. İki kadın aynı anda ona döndüler ve Alexandra'yı gördüklerine çok sevinmiş gibi heyecanla gülümsediler.

Alexandra rahatlamıştı ama aynı zamanda da temkinliydi çünkü hançerlerin ne zaman çıkacağını bilemezdi. "İyi günler," dedi dikkatle. "İkinizi de tekrar gördüğüme çok sevindim. Ancak Majesteleri şu anda burada değil."

"Biliyoruz," dedi Elysse gülümseyerek. "Ama biz sizi görmeye geldik ki bunu çok daha önce yapmamız gerekirdi. Stephen'ın sizi iyi davrandığından emin olmak istedik. Eh, tek parça gibi görünüyorsunuz; aslında çok da güzel bir parça."

Alexandra gerildi. Bu kadın ne demek istiyordu?

"Aslını isterseniz, alışverişe gidiyoruz," dedi Ariella öne çıkarak. Elysse'ye mahcup bir bakış attı. "Ve sizin de bize katılmanız gerektiğini düşündük."

"Alışverişe gitmek ister misiniz? Stephen buna hiç aldırmaz ve zaten kendisi dışarıda. Bazen çok zor biri olabiliyor," dedi Elysse.

"Bu arada, ona tahammül edebildiğiniz için çok cesur olduğunuzu düşünüyoruz. Berbat bir ev sahibi olmasıyla ünlüdür."

Alexandra hâlâ şaşkındı.

"Burada nadiren birini ağırlar ve ağırladığı insanlar uzun süre kalmazlar," diye açıkladı Ariella. "Kabalık ettiğinden filan değil ama birilerini ağırlayamayacak kadar meşguldür. Ayrıca çok uzun süre kalanlara karşı *hoşgörüsüzdür*."

Alexandra, iki kadının, ilişkilerinin boyutlarını değerlendirmeye çalıştıklarına karar verdi. "Bana karşı mükemmel bir ev sahibi oldu," dedi dikkatle.

İki kadın da bu cevaba çok sevinmiş gibiydiler. Konuşmayıp sadece gülümsedikleri için Alexandra ekledi: "Babamla bir anlaşmazlık yaşadığımı duyduğunuzdan eminim. Başka bir yer ayarlayana kadar, Dük burada kalmama izin verme inceliğini gösterdi."

Elysse ciddileşti. "Evinizden ayrılmak zorunda kalmanız çok korkunç," dedi. "İkimiz de çok üzgünüz. Ancak Stephen'ı bir ev sahibi olarak herkes gibi kötülememenize memnun olduk."

"Onu asla kötülemem," dedi Alexandra hiç tereddüt etmeden.

"İyi bir ev sahibi olabildiği anlaşılıyor; yani istediğinde," dedi Elysse gülümseyerek.

"Bence sırılsıklam âşık," dedi Ariella yumuşak bir sesle.

Alexandra gerilerek dudağını ısırdı. Ne diyeceğini bilemedi. Gerçekten konuğu değil, sevgilisi olduğunu kesinlikle biliyor olmalıydılar. Ancak bu kadınlar, onun Stephen'ın sevgilisi olmasında bir yanlışlık yokmuş gibi davranıyorlardı. "O bir centilmen," dedi sonunda. "Nazik... sıcak ve düşünceli biri. Fazla uzun kaldığımı düşündüyse de, bunu bana hissettirmedi."

İki kadın keyifli bir şekilde birbirlerine baktılar. Ariella güldü. "Açıkça görülüyor ki burada isteniyorsunuz. Onun ne kadar nazik olduğunu çok az kişi bilir, Bayan Bolton. Soğuk, katı, zor ve kalpsiz

www.roche.com.tr

biri olarak tanınır. Ve çoğu kişiye karşı çok otoriter ve kaba olduğunu itiraf etmeliyim. Ama anlaşılan değişmiş."

"Ve sizin de sabrınız taşmamış," diye ekledi Elysse.

Alexandra'nın yanakları alev alevdi ve zorlukla nefes alabiliyordu. Bir itiraf mı bekliyorlardı? "Majesteleri'ne karşı kimsenin öfkelenecek kadar aptal olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Ben ona sürekli kızıyorum. Stephen bazen tam bir hödük olabiliyor. Ya da çok sıkıcı," dedi Ariella.

Alexandra'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sıkıcı olamayacak kadar zeki biri ve üstelik gerçekten etkileyici," diye söze başladı ama sonra aniden durdu.

"Eh, sizi böyle etkilenmiş gördüğüme çok sevindim," dedi Elysse sırıtarak, "ve böylesine sadık. Ona çok değer veriyor olmalısınız."

Alexandra'nın nutku tutulmuştu.

Ariella onun koluna girdi. "Bayan Bolton, Stephen'ı dokuz yaşından beri tanırım ve ağabeyim en iyi arkadaşıdır. Nihayet karanlık ve kasvetli hayatını aydınlatacak sizin kadar samimi birini bulabildiği için çok mutluyuz."

Alexandra geri çekildi. "Ne demek istediğinizi anlamadım!"

"Sara'nın doğum günü partisinde babanızın eve gitmesine yardım ettiğinde, sizinle şaşırtıcı ölçüde ilgilendiğini anlamıştık," dedi Elysse. "Çünkü Stephen'ı çok iyi tanırız ve aksi takdirde asla zahmet etmezdi."

Alexandra kendini çaresiz hissediyordu; çok güçlü bir akıntıyla, bulunmak istemediği bir itirafa doğru hızla sürükleniyormuş gibiydi. "Dediğim gibi, gidecek yerim yoktu ve o da beni ağırlama nezaketini gösterdi, hepsi bu."

"Güzel," dedi Ariella. "Çünkü o duruma düşmeniz tamamen Stephen'ın hatasıydı, değil mi? Ama neyse ki onurludur. Doğru olanı yaptı."

Alexandra oturdu ve önce konuklarına oturmalarını söylememekle kabalık ettiğini anladı. Bu iki kadına duygularını açıklasa, kendisine gülerler miydi? Onunla alay ederler miydi? Onu küçümserler miydi? Stephen'la birlikte yaşadığı için gerçekten memnun olduklarını düşünmeye başlıyordu.

Ariella kanepede onun yanına oturarak elini tuttu. "Aşk çok tuhaf bir dosttur. Emilian'ı ilk gördüğümde benim için her şey bitmişti; onu Çingene bir *vaida*[4] sanmama rağmen! O kadar âşık olmuş, öylesine tutulmuştum ki yarı Çingene olmasına ve babamın onu onaylamamasına aldırmamıştım bile. Ve açıkçası, bazen imkânsız gibi görünen zorlu bir yolculuk oldu. Yine de o benim hayatımın aşkı," dedi Alexandra'nın elini mutlu bir şekilde sıkarak.

"Ben Alexi'yle tanıştığımda daha sekiz yaşındaydım," dedi Elysse, Alexandra'nın diğer yanına neşeyle çökerken. "Gördüğüm en baş döndürücü çocuk olduğunu düşünmüştüm... ve en sinir bozucu! Çocukluk yıllarımızı birbirimizi etkilemeye veya birbirimizi görmezden gelmeye çalışarak geçirdik; ta ki beni skandaldan kurtarıp sonra da sunakta terk edene kadar. Yine de birbirimize dönmeyi başardık ve artık onsuz yaşayamam," dedi gülümseyerek.

Alexandra gülümsemek zorunda kaldı. Kalp atışları hızlanmıştı. Bunlar çok güzel aşk hikâyeleriydi; kendisininkine hiç benzemiyordu. Ama Stephen'ın sevgilisi olduğunu bildikleri açıktı ve sanki Stephen'ın da onu sevdiğini düşünüyor ve bunu onaylıyor gibiydiler. "Ama bu yanlış!" diye patladı sonunda. "Neden beni aşağılamıyorsunuz?"

"Çünkü sizden hoşlanıyoruz," dedi Elysse. "Daha ilk tanıştığımız anda sizden hoşlanmıştım. Ayrıca Stephen'ı da seviyoruz; onun için endişelenecek kadar. Bazen bizi çok endişelendiriyor." Gülümsedi.

Alexandra onun ne demek istediğini kesinlikle bilmiyordu.

---

4 Roman dilinde "şef" anlamına gelen kelime. (ed.n.)

"Ayrıca, aşk çok sabırsız olabilir," dedi Ariella muzip bir tavırla. "Güzel, konu çözümlendi." Ayağa kalktı. "Haydi. Şehre gidiyoruz. Benim eldivene ihtiyacım var ve Elysse de bebeği için giysiler alacak. Bize eşlik edebilirsiniz; almak isteyeceğiniz bir şeyler çıkacağından eminim. Ve endişelenmeyin, çakallara rastlarsak, biz onları hallederiz."

"Daha da iyisi," dedi Elysse, "onları Stephen'a göndeririz. O bizim için onları ortadan kaldırır."

Alexandra dudağını ısırdı. Görünüşe bakılırsa iki yeni ve harika arkadaşı olmuştu.

ALEXANDRA GÜNLÜK İŞLERİNE BAŞLAMADAN Stephen'a yetişmeyi umarak alt kata koştu. Kızlar önceki akşam yemek için ona dışarıda alıkoymuştu; eve döndüğünde saat dokuzu geçiyordu. Stephen o dönene kadar akşam yemeğini bekletmişti ve kütüphanede sözleşmeleri okuyordu. Öğleden sonrasını iki hanımla geçirdiğini duyunca Stephen çok memnun olmuştu ve Alexandra'nın özür dilemesine izin vermemişti. Sonra da yemeği tamamen unutmuşlardı. Stephen onu kendine çekmişti ve halının üzerinde, şöminenin önünde sevişmişlerdi.

Sonunda yatağa gitmişlerdi ve bu sabah Alexandra uyuyakalmıştı. Saat onu geçiyordu. Stephen koridora girdiği sırada Alexandra koşturuyordu. Bir kez daha neredeyse çarpışacaklardı ama Stephen onu yakalayarak dengesini bulmasına yardım etti.

Alexandra, onun kendisini göğsüne çekmesine izin verdi. "Dün gece konuşmadık ve ben aşağı inene kadar gitmiş olmandan korkuyordum."

Stephen elini Alexandra'nın ensesine ve gevşek topuzlu saçlarına kaydırdı. "Dün gece sohbet edecek durumda değildim, senin de bildiğin gibi."

Alexandra kızardı. Stephen önceki gece onu çok özlemiş gibiydi. "Sana haber gönderip geç kalacağımı bildirecektim. Seni bekletmeyi ve yemeği kaçırmayı asla istemedim. Özür dilerim, Stephen."

Stephen hafifçe gülümsedi. "Sakıncası olmadığını söyledim ve asla saminî olmadığım bir şey söylemem. Aslında, Elysse ve Ariella'nın seni evden çıkarmasına da çok sevindim. Bu arada hiç söylemedin, güzel bir gün müydü?"

Alexandra başını onaylarcasına salladı. "Hiçbir şey almadım ama Elysse'nin bebek giysilerini seçmesine yardım ettim." Duraksadı. Stephen ona baktı.

Alexandra huzursuzdu. Böyle şeyleri ağzından kaçırdığında, Stephen'ın onun hamile olduğunu bildiği hissine kapılıyordu. Ama bilse, hiç şüphesiz onunla konuşurdu.

Stephen, "Sana iyi davrandılar mı?" diye sorarak gerginliği bozdu.

Bu soru Alexandra'yı rahatlatmıştı. "Dükkân sahipleri bana kraliyet üyesiymişim gibi davrandı, Stephen."

Stephen memnun bir tavırla gülümsedi. "O halde daha sık dışarı çıkmalısın. Neden hiçbir şey almadın? Hoşuna giden bir şey yok muydu?"

Alexandra dudağını ısırdı. Onun kredisini kullanmaktan hoşlanmadığını nasıl söyleyebilirdi ki?

Stephen, Alexandra'yı kendine çekti. "Sanırım yoktu. Alışverişe çıkman beni memnun eder, Alexandra. Aslında, kendin için aşırı ölçüde para harcarsan, bu beni çok ama çok mutlu eder."

Alexandra kendini tutamayarak gülümsedi. "Sanırım ciddisin."

"Ciddiyim," diye mırıldandı Stephen. "Benimle kütüphaneye gel."

Bir an için gözleri o kadar sıcak baktı ki Alexandra onun orada, sabah ışığında kendisiyle sevişeceğini sandı. Ama az sonra Stephen kilitli bir masa çekmecesini açıyordu. Stephen yerinde doğrularak ona dönerken, Alexandra onun elinde ne olduğunu göremedi. "Bunu sana vermek benim için bir zevk, Alexandra."

Stephen kadife kaplı bir mücevher kutusu uzattı. Dük kutuyu açarken, içindeki elmas bilezik parıldadı ve Alexandra bir an için

www.roche.com.tr

onun, Harrington Balosu'ndan sonra ilk karşılaştıklarında kendisine vermeye çalıştığı bilezik olduğunu sandı.

Ama sonra Stephen bileziği kaldırdı ve Alexandra başka bir bilezik olduğunu anladı; çok daha pahalı ve çok daha baş döndürücüydü. Alexandra'nın gözleri kocaman açıldı.

"Bunu almanı istiyorum," dedi Stephen, Alexandra'ya yaklaşıp bileziği bileğine geçirirken.

Alexandra şaşkınlığını üzerinden attı. Hayatında hiç o kadar çok sayıda büyük elmas parçası görmemişti. "Stephen... bunu nasıl kabul edebilirim?"

"Edebilirsin... ve edeceksin," dedi Stephen kararlı bir tavırla, kopçayı takarken. Göz göze geldiler. "Bu, şefkatimin, hayranlığımın ve saygımın bir göstergesi."

Alexandra derin bir nefes aldı ve gözleri yaşlarla doldu.

Stephen sevgilisinin çenesini tutup kaldırdı. "Unutma, asla samimi olmadığım bir şey söylemem."

Alexandra titreyerek ağlamaya başladı. Bu bir hizmet bedeli değil bir şefkat göstergesiydi. Stephen ona hayranlık duyuyordu. Saygı duyuyordu. "Çok sevdim," diye fısıldadı Alexandra, içinden *Seni seviyorum*, diye geçirirken.

Stephen onun yüzünü kendisininkine doğru tutarken yavaşça eğildi ve dudakları genç kadınınkilere dokundurdu. "Sanırım beni utanmaz ve mutlu bir adama dönüştürüyorsun."

Alexandra o kadar etkilenmişti ki nutku tutulmuştu.

Stephen, Alexandra'nın omzunun üzerinden pencereye baktı. Alexandra onun bakışlarını izledi ve Ebony'nin çektiği eski, dökük arabalarını gördü. "Kardeşlerim nihayet ziyaretime geldi!"

Stephen ona sarıldı ve onu dudaklarından öptü. "Öğle yemeğine kalmalarını sağla. Sonra görüşürüz."

"Hayır, dur." Alexandra, Stephen'ın yakışıklı yüzünü ellerinin arasına alarak tutkuyla öptü. "Böyle mücevherleri hak etmiyorum ama bayıldım!"

Stephen gülümsedi. "Gidip kardeşlerini karşıla. Ve Alexandra... eğlenmeye bak!"

Alexandra onu zorlukla duyabilmişti. Stephen'dan ayrıldı ve kosabilmek için eteklerini kaldırdı. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde koştu ve antreye ulaştığında, Olivia ile Corey'yi mantolarını uşağa verirlerken gördü. Alexandra kayarak antreye girince hepsi çığlık atıp çılgınca birbirlerine sarıldılar. Alexandra'nın gözlerinden mutluluk gözyaşları akıyordu. "Sizi çok özledim!"

"Biz de seni," dedi Corey ablasına bir kez daha sımsıkı sarılarak. "Çok zarif görünüyorsun! Şu elbiseye bir bak." Sonra bileziği gördü. "Ah, Alexandra!"

"Az önce verdi; şefkatinin ve saygısının göstergesi olarak," dedi Alexandra.

Olivia gözlerini kocaman açarak ablasının ellerini tuttu. "Bu muhteşem! Sen de çok güzel görünüyorsun. Işık saçıyorsun; daha önce hiç olmadığı kadar güzelsin." Soran bakışlarını Alexandra'nın gözlerine dikti.

"Ben pek değişmedim ki," dedi Alexandra ama konuşurken kızarmıştı ve gözleri hâlâ nemliydi. Artık bambaşka bir kadın olmuştu ve bunu ikisi de biliyordu.

"Sana iyi davranıyor, değil mi? Çok mutlusun, bunu gözlerinde görebiliyorum," dedi Olivia yumuşak bir ses tonuyla.

Alexandra elini Olivia'nın yanağına bastırırken, Corey araya girdi. "Edgemont Way'e geldi. Babamı karşısına alıp konuştu ve ona bir daha yapmaması gerekenleri saydı; sana kaba davranmamasını da söyledi!"

Alexandra şaşkındı.

Olivia elini çekti. "Bize çok cömert bir aylık bağladı. Kilerimiz, samanlığımız artık dolu ve üçer tane yeni elbise sipariş ettik."

Alexandra geri çekildi. *Stephen'ın ailesi için yaptıklarına inanamıyordu.*

"O iyi bir adam, değil mi?" dedi Corey soran gözlerle bakarak. "Bizimle böyle ilgilendiğine ve babamı hizaya getirmesine bakılırsa, seni çok seviyor olmalı. Tabii şu baş döndürücü bilezik de aynı şeyi söylüyor."

Alexandra donup kaldı. Ya gerçekten Stephen onu seviyorsa? Bu mümkün müydü? *Şefkatimin, hayranlığımın ve saygının bir göstergesi.* Güçlükle yutkundu. "Çok cömert bir kişiliği var," dedi zorlukla. "Benden hoşlandığına inanıyorum."

"Hoşlanmak mı?" dedi Corey. Olivia'ya baktı ve o da bakışına karşılık verdi. Alexandra bir şeyler sakladıklarını hemen anladı.

"Ona âşık mısın?" diye sordu Olivia.

Alexandra kardeşinin gözlerine baktı ve bir terslik olduğunu hissetti. "Sorun nedir? Ne oldu? Bir şey *oldu*, bundan eminim."

Kardeşleri birbirlerine baktılar ama ilk kez Corey konuşmadı.

Sessizliği bozan Olivia oldu. "Owen şehirde, Alexandra. Dün uğradı; seni arıyordu."

ONALTINCI BÖLÜM

ALEXANDRA O KADAR ŞAŞIRMIŞTI Kİ bir an için yanlış duyduğunu sandı. Ama kardeşleri beklentiyle ona bakıyordu. *Owen şehirde miydi?* Kalbi duracak gibi oldu.

Ne düşüneceğini bilmiyordu. Muhtemelen son dokuz yılda birçok kez şehre gelmiş olmalıydı ama daha önce Alexandra'yı ziyarete gelmemişti. Bir ay kadar önce olsa, Alexandra sevinçten uçardı ama şimdi sadece şaşırmıştı.

Neden çıkagelmişti?

Bu ne anlama gelebilirdi?

Kalbi sıkışıyordu. Kendini toparlamaya çalıştı. Anıları geri dönmeye başladı ve hepsinde Owen'ı güneş kadar parlak görüyordu. Gülümsüyordu ve en iyi arkadaşıydı. Ama aynı zamanda talibiydi ve aniden onun kollarında olduğu, tutkulu bir şekilde öpüştükleri zamanları hatırladı. Gerildi.

Onun görüntüsünü, gülümseyişini, tutkuyla parıldayan gözlerini görürken, Stephen'ın yüzü belirdi. Gerginliği inanılmaz bir şekilde arttı ve bileğindeki göz kamaştırıcı bileziğe bakarak o sabah nasıl

seviştiklerini düşündü. Artık Stephen'ı seviyordu; Owen uzun zaman önce başka biriyle evlenmişti.

"Neden bunca yıl sonra beni ziyarete gelmiş?" diye sordu.

Olivia ablasının koluna girdi. "Belki de biraz otursak iyi olur, Alexandra."

Alexandra yüzünü buruşturdu; korkmaya başlamıştı. Olivia'nın haberleri bitmemişti ve iyi şeyler duymayacağını anlamıştı. "O iyi mi?"

Olivia keyifsizce gülümsedi ve onu kapıya doğru sürükledi. "Aslına bakarsan oldukça iyi."

Alexandra kardeşiyle birlikte Altın Salon'a girdi.

"Üzgünsün," dedi Corey tuhaf bir sesle ve yine Olivia'ya baktı.

Alexandra nefes alış verişinin düzensizleştiğini fark etti. "Benden ne saklıyorsun? Bu kesinlikle iyiye işaret değil ve elbette ki üzgünüm." Owen hayatının tek gerçek aşkı olmuştu. Alexandra onu hâlâ seviyordu. Elbette. Her zaman da sevecekti –onu değerli bir arkadaş olarak düşünecekti– ama bu, Stephen'a karşı hissettiklerini değiştirmezdi.

Olivia, Alexandra'nın omuzlarını tuttu. "Artık dul, Alexandra. Karısını altı ay önce gömmüş."

Alexandra şaşkınlık ve korkuyla inledi. Dizlerinin bağı çözüldü. Olivia onu dirseğinden yakaladı. "Sakin ol."

Çok şaşırmıştı. *Karısı ölmüştü.*

Ve ziyaretine gelmişti...

Bir koltuğa yürüyüp oturdu. Nefes alamıyordu. Şakakları patlayacak gibiydi ve Owen'ı çok iyi tanıdığı için, nasıl üzgün olduğunu tahmin edebiliyor ve onun için endişeleniyordu. Ancak daha bunu düşünürken bile, Stephen'ın görüntüsü zihninde karanlık, güçlü ve suçlayıcı bir şekilde belirdi.

Derin bir nefes aldı.

Artık Stephen'la birlikteydi. Karnında onun çocuğunu taşıyordu. Kendisini zıt yönlere çekeceği belli olan iki gücün arasında sıkışıp kalmanın anlamı yoktu. Bunu kendisine itiraf etme cesaretini bulamasa da, Stephen'ı seviyordu; sadece metresi olmasına ve daha fazlasını umut edemeyeceği gerçeğine rağmen. "Çok mu üzgündü? Bu ne zaman olmuş?"

"Ne durumda olduğunu bilmiyorum ama mutlu görünmüyordu. Eski halinden eser yoktu," dedi Olivia ciddi bir tavırla. "Onu baş döndürücü, ışıldayan, gülümsemeye veya gülmeye her zaman hazır biri olarak hatırlıyordum. Ama çok asık yüzlüydü, Alexandra. Üzgündü."

"*Çok* üzgündü," dedi Corey durgun bir tavırla. "Fakat seni görmek için can atıyordu."

Alexandra'nın gerginliği arttı. "Yas tutuyor." Owen için çok endişelenmişti ve bu, Alexandra'yı kendine getirdi. "Bir omza ihtiyacı olmalı," dedi. "Kesinlikle bir dosta ihtiyacı var. Beni aramasına şaşmamak gerek." Bunun aşklarını tazelemekle ilgili olmadığını anlamıştı. Rahatlamış mıydı? Yoksa üzülmüş müydü? Bildiği tek şey, Owen'ı görmesi ve onu elinden geldiğince teselli etmesi gerektiğiydi. Stephen bu durumu kesinlikle anlardı.

Olivia onun yanına oturarak gözlerine baktı. "Seni evde bulamadığı için hayal kırıklığına uğradı."

Alexandra ona bakarken sesindeki imayı fark etmişti. Olivia ne düşünüyordu? Güçlü aşklarını tazeleyeceklerini mi? "Şehre romantizm yaşamak için gelmedi."

Olivia ve Corey yine birbirlerine baktılar. "Nereden biliyorsun?" diye sordu Olivia dikkatle.

"Çünkü dokuz yıl geçti ve karısının ölümünün yasını tutuyor." Ses tonundaki ani yükselişi duymuştu. Birlikte paylaştıkları yılların anıları zihninden geçerken emin olamıyordu ama Owen onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğini söylememiş miydi? Onu asla unutmayacağını? Stephen'ı düşünerek titredi. Owen'dan pek fazla hoşlanmayacağını

tahmin edebiliyordu. Ve Owen da bu yaşam koşullarını kesinlikle onaylamazdı. Hatta Stephen'ın Alexandra'yla evlenmesi gerektiğini düşünebilirdi. "Ona ne söylediniz? Artık evde olmamamı nasıl açıkladınız?"

"Ona Clarewood'un konuğu olduğunu söyledim. Anladığını sanmıyorum." Olivia, Alexandra'nın gözlerine imalı bir bakış attı.

"Burada ziyaretine geleceğini söyledi," dedi Corey. "Kısa sürede öğrenecektir."

Alexandra derin bir nefes aldı. "Owen'dan asla sır saklamadım ve şimdi de saklamaya niyetim yok. Ne olursa olsun, Stephen'ın metresi olduğumu yakında zaten anlayacaktır." Kararını vermişti. Owen'ın ona kesinlikle bir arkadaş olarak ihtiyacı vardı ve şehre aşk tazelemek için geldiğine inanmıyordu. Amacı bu olsa bile, bunun bir önemi yoktu. "Yarın ziyaretime gelmezse, ben ona gideceğim; dostluğumuzu tazelemek niyetindeyim. Nerede kalıyormuş?"

"Greenwich'te Lord ve Leydi Bludgeon'la kalıyor," dedi Olivia.

Alexandra o çifti tanımıyordu. Zonklayan şakaklarını ovuşturdu. Owen'ı görmek ve teselli etmek istiyordu.

Olivia, Alexandra'nın elini tuttu. "Sen gerçekten iyi misin? Kireç gibi oldun."

"Sadece şaşkınım," diye itiraf etti Alexandra. "Ve Owen için endişeleniyorum."

"Elbette endişeleniyorsun," dedi Olivia meraklı gözlerle.

Alexandra, Olivia'nın nazik, ilgili gözlerine baktı ve orada gördüğü sorulardan hoşlanmadı. Olivia, Owen'a karşı hâlâ romantik duyguları olup olmadığını bilmek istiyordu.

"Ne yapacaksın peki?" diye sordu Corey. "Owen'ı tekrar gördüğünde yani."

Alexandra gerildi. "Onu teselli edeceğim, Corey."

Corey ve Olivia yine birbirlerine baktılar. "Demek istediği bu değildi," dedi Olivia.

Alexandra birden ayağa kalkarak yürümeye başladı. Kardeşleri onun hamile olduğunu bilmiyordu. Bilseler, Owen'la aralarında romantik bir şeyler olabileceğini düşünmeyi bırakırlardı. Üstelik Stephen'ı seviyorlardı; cömertliğinden ne kadar etkilendiklerini açıkça söylemişlerdi.

"Bir zamanlar onu çok seviyordun," dedi Corey. "Her gece ağlayarak uyuduğunu hatırlıyorum."

Alexandra durdu. "O geçmişte kaldı!" Olivia, tanıdığı en duyarlı kadınlardan biriydi; her zaman Alexandra'nın sırdaşı olmuştu ve Alexandra'nın şimdi onunla yalnız konuşması gerekiyordu. "Corey, uşak Guillermo'yu bulup bugün öğle yemeğinde üç kişi olacağımızı söyler misin?"

Corey gülümsedi. "Clarewood öğle yemeğine gelmemiz gerektiğini söylemişti."

Küçük kardeşleri gittikten sonra, Alexandra, Olivia'ya döndü. "Hayatının aşkının seni aradığını ve artık bekâr olduğunu az önce öğrendiğin düşünülürse, son derece sakin görünüyorsun," dedi Olivia.

"Senin de bildiğin gibi artık Stephen'la birlikteyim."

Olivia bir an sessiz kaldıktan sonra sordu: "Stephen evlenme teklif edecek mi?"

Alexandra gerildi. "Olivia, lütfen. Beni düşesliğe uygun görmeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Olivia'nın yüzü asıldı. "Tanrı aşkına, sıradan insanlarla evlenen dükler, prensler ve krallar var. Sen harika bir düşes olursun."

Alexandra'nın kalbi duracak gibi oldu. "Lütfen yapma." Olivia'nın elini tutarak nefes verdi. "Olivia, Corey'yi gönderdim çünkü seninle konuşmam gereken bir konu var. Çok önemli."

Olivia şaşırdı. "Sorun nedir?"

"Hamileyim. Bunu ilk öğrenen sensin; henüz kimseye söyle-medim."

Olivia şaşkınlıkla inledi. "Alexandra!" Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Clarewood'a söylemedin mi?"

"Hayır. Hamileliğimi onu evliliğe zorlamak için başka bir tuzak olarak görmesinden korkuyorum." Alexandra, kardeşinin gözlerine bakarak gergin bir tavırladevam etti: "İlk birlikteliğimizden sonra bekâretimi gizlediğim için onu tuzağa düşürmeye çalıştığımı sandı." Olivia bembeyaz oldu. "Çok öfkeliydi. Öyle bir öfkeye tekrar daya-namam."

Olivia nefes alarak ayağa kalktı. "Seninle evlenmeli, Alexandra. Yapılacak en onurlu şey bu olur. Clarewood'la birlikte olmak için ısrar etmene şaşmamak gerek."

"Bu haksızlık... sen de ondan hoşlanıyorsun."

"Evet, hoşlanıyorum. Ama artık karnında onun çocuğunu taşı-dığını bildiğime göre, seninle evlenmesi *gerektiğini* söylüyorum. Bu her şeyi değiştirir! Hamilesin; bu aslında mutlu bir haber olmalı! Ve bu kez seninle kesinlikle *evlenecektir*. Ona söylemeye korktuğuna inanamıyorum." Gülümsedi. Yakında aralarına katılacak olan yeğe-nini düşündüğü belliydi.

Alexandra titriyordu. "Onu... onu seviyorum ama öfkelendiğinde çok korkunç oluyor."

"Seni incitti mi?" diye sordu Olivia.

"Hayır, elbette hayır; yani düşündüğün şekilde değil. Olivia, bence artık bana değer veriyor ve haberim onu memnun bile edebilir. Ama... yanıldığımdan ve beni yine komplo kurmakla suçlayacağından çok korkuyorum; o zaman her şey biter."

Olivia ablasının kolunu tuttu ve öfkeyle baktı. "Alexandra, sana tapmalı. Aşkından önünde diz çökmeli."

"Sus!"

"Bir zamanlar Owen'ın yaptığı gibi."

Alexandra geri çekildi. "Bu hiç adil değil. Owen'ın bununla ilgisi yok."

"Öyle mi? Bir şeyden eminim; Owen seni hâlâ seviyor ve Clare-wood seni bırakırsa, Owen'ın, çocuğunu tek başına büyütmene izin vermeyeceğinden eminim."

"Sus! Böyle bir şeyi bilemezsin." Alexandra kollarını vücuduna sardı. "Yeter artık, saçmalıyorsun. Stephen'a değer veriyorum ve her şey bu haliyle yeterince zor."

Olivia kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Ona çocuğu an-latmalısın... hemen. Sonrasında neler olacağını görürüz."

Alexandra, onun Stephen'ın evlenmeyi düşüneceğini beklediğine inanamıyordu; Stephen onunla evlenmeyi reddederse, Owen'ın parlak zırhlı şövalye gibi hayatına gireceğini düşündüğüne de. Ama Owen gerçekten de parlak zırhlı bir şövalyeydi. Her zaman nazik, şefkatli ve onurlu bir adam olmuştu. Dedikodulara aldırmazdı; Alexandra'nın kötü şöhretine de.

Kalbine saplanan acıyı hissetmemek için kendini toparlamaya çalıştı. "Bu ilişkinin sonsuza dek sürmeyeceğini zaten biliyordum."

"Neden sürmesin? Onun için yeterince iyi değilsin diye mi? Cla-rewood hepimize çok cömert davrandı ama seninle evlenmeyecekse, ne yaptığını tekrar düşünmen gerekir."

Alexandra sessizdi çünkü bir çocuğun geleceği söz konusuydu ve belki de kardeşi haklıydı.

Olivia devam etti: "Clarewood'u sevdiğine inandığını biliyorum ama gerçekten seviyor musun? Çünkü Owen'ı nasıl sevdiğini biliyorum ve öyle bir aşk asla ölmez."

JEFFERSON KENDİSİNE BİR HİZMETKÂRIN İLETTİĞİ yazılı davete hemen cevap vermemişti. Birkaç gün boyunca ses çıkmayınca, Julia

adamın daveti reddettiğini düşünmeye başlamıştı ki bu da ona karşı attığı temkinli adımların karşılıksız olduğu anlamına geliyordu. Ama sonra cevap bir özürle geldi; Jefferson, İskoçya'nın güneyindeydi. Ve kendisiyle at gezisine çıkmayı istediğini öğrenince anlatılamayacak kadar rahatlamış ve çok heyecanlanmıştı.

Julia şimdi ona dönüp bir bakış attı. Ağzı tuhaf bir şekilde kurumuştu ve nefesi daralıyordu. İkisi de at sırtındaydı ve atlarını yürüterek ahırlardan uzaklaştırıyorlardı; Jefferson geldiğinden beri fazla bir şey söylememiş, sadece Julia'yı selamlamış ve hatırını sormuştu. Julia her zamanki zarafetiyle ve hissetmediği bir kayıtsızlıkla karşılık vermeye çalışmıştı ama bu neredeyse imkânsızdı. Öncekinden bile daha iriyarı, daha erkeksi ve hatta daha çekici görünüyordu. Aralarındaki bütün mesafeyi kaplıyor gibiydi. Julia ona şimdi daha da ilgili gözlerle bakıyordu. Son gelişinde hissettiği gerginlik artmış, neredeyse dayanılmaz bir hale gelmişti.

Julia dikkatle ona baktı ve Jefferson'ı kendisine erkeksi, cüretkâr gözlerle bakarken yakaladı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "İskoçya'da iyi zaman geçirdiniz mi?"

"Evet, geçirdim. Annem Glasgow'luydu."

Julia'nın bundan haberi yoktu. "Baba tarafımda batı adalarında doğmuş biri olduğunu duymuştum."

"O halde ortak bir noktamız varmış." Bir an birbirlerinin gözlerine baktılar ve sonra Jefferson başını çevirdi.

Julia bir terslik olup olmadığını merak ediyordu. Jefferson hiç olmadığı kadar sessizdi. "Burada güzel zaman geçiriyor musunuz?" diye sordu, bir terslik olmadığını umarak.

"Evet." Nihayet Julia'ya bakarken, Jefferson kendini gülümsemeye zorluyor gibiydi. "Kızımın mezarını görmek için yıllar önce gelmeliydim."

Jefferson ona son derece özel bir şey söylemişti. Julia ona hayatıyla ilgili daha fazlasını anlatabilmeyi diliyordu; Tom'la ilgili. Tereddüt etti. "Bunu nihayet yaptığınıza sevindim. Umarım iyi gelmiştir."

Jefferson bir an sessiz kaldı. "Geldi."

"Yıllar önce, kocamın mezarını ziyaret etmemeye karar vermiştim," dedi Julia.

Jefferson şimdi dikkatle bakıyordu. "Nedenini sormamın bir sakıncası var mı?"

"On beş yıl oldu ve ona saygılarımı sunmaktan sıkılmıştım." Julia omuz silkti. "Ya da sunuyormuş gibi yapmaktan."

"Pek iyi biri olmadığını duydum."

Julia dudağını ısırdı. "Soğuk, zor bir adamdı... ve hep zalimdi."

"Siz daha iyisini hak ediyorsunuz. Neden saygınızı sunuyordunuz ki?"

Jefferson'ın sesindeki sertliği duyunca Julia şaşırdı. "Bu görevimdi, Bay Jefferson."

"Evet, elbette. Burada görev her şey demek." Jefferson bakışlarını ileri çevirdi.

Julia korkuyla kaskatı kesildi. Kesinlikle bir terslik olduğunu hissediyordu. "Siz sorumluluğa inanıyorsunuz, değil mi?"

"Bilmiyorum, Düşes. Benim geldiğim yerde insanın hayatta kalmak için gurura, cesarete ve tutkuya ihtiyacı vardır, görevlere ve sorumluluklara değil."

Julia tokat yemiş gibi hissetti ve sarsılarak başını çevirdi.

"Yani çok da ortak noktamız yokmuş, değil mi?" diye sordu Jefferson yumuşak bir sesle.

Julia aniden nemlenen gözlerini silmek için gözkapaklarını kırpıştırdı. Bir terslik *vardı*; Julia uydurmamıştı. "Hızlanalım mı?" dedi zorlukla, sahte bir şekilde gülümseyerek.

"O kısrağı kontrol edebilecek misiniz? Fazla ateşli görünüyor," dedi Jefferson.

"Evet, kontrol edebilirim," diye tersledi Julia ona bakmadan. Bir cevap beklemeden kısrağı eşkine sürdü. Jefferson'ın peşinden geldiğini ve hemen arkasında olduğunu hissetti; kederle karışık utanç içindeydi. Aptalın tekiydi. Aralarında bir çekim olduğunu hayal etmişti.

O sırada ilerideki alçak duvarı gördü. "Sağa dönerseniz duvarın üstünden atlamak zorunda kalmazsınız, Bay Jefferson," diye seslendi.

Bir metre yüksekliğindeki geniş duvar önünde yükseldi. Julia atını atlatmaya hazırlarken arkasına bakmadı. Jefferson'ın atını aniden durdurduğunu fark etmişti ama kendisi duvara yaklaşmaya devam etti ve kolayca üzerinden aştı. Diğer tarafa indiğinde atını durdurdu ve hayatında ilk kez coşkulu değildi. Bunun için fazla üzgündü.

Geldiği yöne dönerken hafifçe kısrağın boynuna vurdu. Jefferson duvarın diğer tarafında kalmıştı. Julia adamın sağ tarafını işaret etti.

Ama Jefferson ona aldırmadı. Atını duvara doğru hızlandırırken Julia şaşkınlıkla gerildi; duvarın üstünden atlamaya niyetliydi! Adamın bir çitin üzerinden atlamak konusunda hiçbir şey bilmediğini hemen anladı. Atı gemi azıya almıştı ve bu da iyi bir atlayışı zorlaştırırdı. Sorunu fark etmiş gibi Jefferson hayvanı daha da hızlandırdı ki bu bir felaket yaşanacağı anlamına geliyordu.

"Onu toparlayın!" diye bağırdı Julia. "Kontrol edin!"

Çok geçti. Atla binicisi yükseldi –kötü bir şekilde– ve hayvan doğru ivmeye kavuşmadan kendini ileri itince arka bacaklarını taşa çarptı. Jefferson dengesini kaybetmişti ve Julia ayaklarından birinin üzengiden kurtulduğunu gördü. Hayvan aşağı inerken Jefferson neredeyse düşüyordu ama atın yelesine tutunarak kendini tekrar eyerin üzerine çekmeyi başardı.

Jefferson atı tırısa ve sonra da yürüyüşe geçirirken, Julia onun artık güvende olduğunu görerek dudağını ısırdı ve hayatında gördüğü

en kötü binicilik örneğine karşı kayıtsızmış gibi davrandı. Jefferson kıpkırmızı bir yüzle karşısında dururken, Julia'nın yüzü ifadesizdi. "İyi misiniz?"

"Bunu nasıl yapıyorsunuz?" diye sordu Jefferson bağırarak.

"Ah, Tanrım." Julia kendini kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçerek gülümsedi. "Daha önce hiç çit üstünden atlamadınız, değil mi?"

"Devrilmiş kütüklerden bile kaçınırız biz," dedi Jefferson. Hâlâ kıpkırmızıydı. "Atlarımız sadece sert manevralar yapıp, 'Çüş' deyince durur ve bir sığırı çitlere doğru iter."

Bu konu Julia'nın ilgisini çekmiş ve morali biraz düzelmişti. "Bir tekniği var," dedi ve tekrar sordu: "İyi misiniz?"

"Mahcup olmak dışında mı?" Jefferson Düşes'e bir bakış attı ve sonra atından inerek hayvanın arka bacaklarını kontrol etmek için çömeldi.

Julia kısrağından inerek onun yanına geldi. "Sıyrığı bile yok, gayet iyi." Yerinde doğruldu.

Jefferson da kalktı. "Bunun için Tanrı'ya şükür. Atlarınızdan birini yaralamış olmak istemem."

Julia o anda birbirlerine ne kadar yakın durduklarını fark etti. Aniden donup kalırken, kalbi duracak gibi oldu. Aralarında birkaç santimetre vardı ve kırlarda baş başa olduğu adamdan başka bir şeyi düşünmekte zorlanıyordu.

Bunu kendisi de hissetmiş gibi, Jefferson kararan gözlerle baktı.

Julia anın etkisinden kurtulmak için bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama bakışlarını için için yanan o kehribar rengi gözlerden ayıramıyordu.

"Sürprizlerle dolusunuz, Düşes," dedi Jefferson.

Julia konuşmak istedi. Gerçekten. Ama o güzel gözlere bakarken ağzından hiç ses çıkmadı; Jefferson da ona bakıyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı Jefferson.

Ve Julia'ya doğru eğildi. Julia afallamıştı ama kanı kaynamaya başlamıştı. Jefferson'ın elleri omuzlarına yerleşti ve Julia bu dokunuştan hoşlandı. "Julia," dedi Jefferson boğuk bir sesle.

Julia derin bir nefes aldı. "Tyne."

"Yakında gidiyorum," diye fısıldadı Jefferson onu kendine çekerek.

Julia onun kollarındaydı; kasıkları bacaklarına değiyor, göğsü Jefferson'ın göğsüne dayanıyordu. Çılgınca kendisini öpmesini isteyerek dudaklarına baktı.

Jefferson'ın gözleri alev alevdi. Düşesi çekerek kendine bastırdı, dev gibi kollarıyla sardı ve dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Aniden dudaklarını çeken dudakları hissedince Julia şaşkınlıkla hafifçe inledi ve Jefferson daha da iştahla öpmeye başladı. Ağızları birbirine kaynamıştı. Dili Julia'nın ağzındaydı. Düşes de onun sert bedenini baştan aşağı hissediyordu. Julia onun öpüşüne karşılık vermek için Jefferson'ın omuzlarını yakaladı ama Jefferson o anda nefes nefese geri çekildi.

"Sanırım bu bir vedalaşmaydı," dedi.

ALEXANDRA KARDEŞLERİNE evi gezdirmeyi yeni bitirmişti. O bir saatte sorunları neredeyse aklından uçmuştu. Onlarla birlikte olmak harikaydı. Edgemont Way'e gitmek için çıktıklarında, moralinin bozulacağını biliyordu.

Merdivenden inerlerken Guillermo basamakların dibinde belirdi. "Bayan Bolton, bir ziyaretçiniz daha var."

Alexandra şaşkınlıkla sendeledi ve hemen yine Ariella ile Elysse'nin gelmiş olabileceğini düşündü ama hiç sanmıyordu; evleri Clarewood'a çok uzaktı ve onlarla daha yeni görüşmüştü. "Kimmiş?" Ama daha sorusu bittiği anda üstelik daha Guillermo'nun elinde tuttuğu gümüş tepsinin içindeki kartı görmeden anladı.

Titredi, Owen'ın geldiğinden emindi. Guillermo onun şüphelerini doğruladı: "Lord St. James geldiler. Kendisi şu anda Altın Salon'dalar."

Alexandra elini tırabzana koyarak duraksadı. "Lütfen aşçıya yemekte dört kişi olacağımızı söyle," dedi dikkatle.

Guillermo başıyla onaylayarak uzaklaştı. Alexandra arkasında kardeşleriyle birlikte koridorda ilerledi. Kimse tek kelime etmiyordu.

Owen, açık kapılara yakın bir yerde, seçkin, uzun görüntüsüyle bir kanepenin yanında ayakta duruyordu. Sesleri duyunca onlara döndü.

Alexandra tereddüt etti. Dokuz yıl geçmişti. Owen o zamanlar güzel bir gençti. Şimdi otuz yaşındaydı ve daha yakışıklı, daha baş döndürücü olmuştu; yıllar ona cömert davranmıştı. Alexandra titriyordu ama içi ısınmıştı. Yavaşça gülümsedi.

Owen onu baştan aşağı süzerek bakarken gülümsemiyordu. "Alexandra," dedi sonunda. "Tanrım, seni görmek ne güzel."

Alexandra ona doğru yürüdü; Owen da yaklaştı. Ortada buluştular ve hemen el ele tutuştular. Elleri o kadar tanıdıktı ki: iri, sıcak ve güçlü. Şimdi Alexandra onun gözlerindeki karanlık pırıltıları da görebiliyordu. "Seni görmek de çok güzel, Owen," diye fısıldadı içtenlikle.

"Hiç değişmemişsin," dedi Owen, Alexandra'nın yüzünü incelerken, "ama nasılsa her zamankinden güzel görünüyorsun."

Alexandra yine gülümsedi. "Baş döndürücü bir güzelliğim olmadığını ikimiz de biliyoruz ve yaşlandım."

Owen ilk kez gülümsedi ve Alexandra'nın kalp atışları hızlandı. Eskiden Owen'ın gülümsemesi göz kamaştırırdı ve bu o gülümsemelerin zayıf bir gölgesi gibiydi ama karısını daha yeni kaybetmişti. "Ben de yaşlandım," dedi. "Hâlâ çok güzelsin. O kadar uzun zaman oldu ki. Kalbim deli gibi atıyor."

Alexandra kendi kalp atışlarının da hızlanmış olduğunu fark etti. Hâlâ el ele olduklarını da. Alexandra nazikçe ellerini çekti. "Leydi St. James için çok üzüldüm," dedi.

Owen'ın gülümsemesi silinirken Alexandra'nın gözlerine baktı. "Teşekkür ederim. Nazik, zarif bir kadındı ve o kadar çabuk oldu ki şoku atlatmam uzun zaman aldı."

Alexandra onun dirseğine dokundu. "Kalacak mısın? Yemekte bana ve kardeşlerime katılır mısın?" Döndü. Olivia ve Corey kararsız bir şekilde eşikte kalmışlardı. Ama ikisi de hemen Owen'a gülümsedi.

Owen da onlara gülümseyerek karşılık verdi. "Yemeğe kalmayı çok isterim. Merhaba, Bayan Olivia, merhaba, Bayan Corey." Tekrar Alexandra'ya döndü. "Kardeşlerinin hızına yetişemiyorum. Onları son gördüğümde küçücük kızlardı. Şimdi ikisi de çok güzel hanımlar olmuş; onları çok iyi yetiştirmişsin." Ama konuşurken bakışları değişti. Pahalı ipek elbisesine ve taktığı bileziğe bakarken gözlerinde sorular belirdi.

Alexandra kızardı. Kendisi bir soylu gibi giyinmişti ve kardeşleri her yanı onarılmış, yıpranmış elbiseler içindeydi. "Elimden geleni yaptım."

"Anladığım kadarıyla Dük dışarıda." dedi Owen.

"Bugün Manchester'a gitti," dedi Alexandra huzursuzlukla.

Owen onu inceledi. "Birbirimize anlatacak çok şeyimiz var."

"Evet, öyle." Alexandra kararlı bir tavırla gülümsedi. "Saat biraz buçuk oldu. Önce yemek yiyelim; sonra birlikte bahçede yürür, neler yaptığımızdan bahsederiz."

"Bu iyi olur... hem de çok."

KALİTELİ ŞARAP EŞLİĞİNDE güzel bir yemek yediler ve limonlu turtayla da yemeği noktaladılar. Owen sandalyesini geri çekti ve Alexandra ona gülümsedi. Yine onun yanında olmak, kardeşleriyle birlikte olmak kadar doğal geliyordu. Sanki yıllar değil, günler geçmiş gibiydi. Başlangıçtaki mahcubiyet silinmişti. Birbirlerinin en yakın dostuydular ve her zaman da öyle kalacaklarını düşünüyordu.

Ve bundan fazlası vardı. Elbette. Sonuçta bir geçmişleri vardı. Birlikte gittileri partiler, piknikler ve kriket oyunlarından söz etmişlerdi. Elizabeth'in mutfağında tatlı kurabiyelerin pişmesini nasıl beklediklerini hatırlamışlardı. Sayılamayacak kadar çok anıları vardı; Alexandra'nın o zamana kadar hatırlamadığı anılar. Bir defasında Corey bir öğleden sonra balık tutarlarken ortadan kaybolmuştu ve herkes onun göle düştüğünü sanmıştı; oysa arabanın arkasında, battaniyelere gömülmüş halde uyuyakalmıştı. Bir Noel, Edgemont, herkes için aldığı hediyelerle Paris'ten dönmüştü. Bir defasında Owen ayak bileğini o kadar kötü incitmişti ki Elizabeth iyileşene kadar yanlarında kalmasını istemişti. Owen onların konuk odasında kalmış, Alexandra onu dama, bakara ve başka kâğıt oyunlarıyla oyalamıştı. Ona kitap da okumuştu ama çok geçmeden aslında ayak bileğinin iyileştiğini ve sadece onlarla biraz daha kalabilmek için numara yaptığını keşfetmiş, sonra da yastığını başına fırlatmıştı. Owen yastığı yakalayıp geri atmıştı ve kahkahalarla güleşmüş, yataktaki bütün yastıkları mahvetmiş, sonunda da öpüşmüşlerdi. Elizabeth çatık kaşlarla içeri girmişti ama aslında aldırmadığı belliydi. O kadar güzel zamanları olmuştu ki...

Eli Alexandra'nın sandalyesinin sırtındaydı. Alexandra onun farkındaydı. Her zamanki kadar çekiciydi. Aradan o kadar zaman geçmiş, başka bir kadınla evlenmiş olmasına rağmen, Alexandra ona hâlâ değer veriyordu. Eline dokunduğunda şaşırmıyor, bu ona tanıdık geliyordu. Tahrik edici değil, rahatlatıcıydı. Ve yemek boyunca hep aklında olan kişi Stephen'dı.

Şimdi Owen'la yan yana olduğu için neredeyse suçluluk duyuyordu.

"Sanırım artık eve gitmeliyiz," dedi Olivia keyifsiz bir tavırla.

"Ben eve gitmek istemiyorum," dedi Corey hemen.

Alexandra, Owen'a baktı ve o gülümseyince kendisi de gülümsedi. Aynı şeyi düşündüklerini biliyordu. "Gece burada kalsanıza.

Bir sürü konuk odamız var ve çok uzun zaman oldu; birbirimize anlatacağımız çok şey var."

Corey neşeyle çığlık attı. "Kalmayı çok isterim!"

Olivia bakışlarını Alexandra'dan Owen'a çevirdi ve tekrar Alexandra'ya baktı. "Babamızla kim ilgilenecek?" diye sordu.

Alexandra hemen ciddileşti ama Owen onun dirseğine dokundu. "Eminim ki bir-iki gece tek başına idare edebilir."

Alexandra ona minnetle baktı. Haklıydı. "Onu şımartıyoruz."

"Elbette öyle," dedi Owen dikkatle bakarak. Ve yavaşça gülümsedi. "Bahçede birlikte yürüyüş yapacağımıza söz vermiştin."

Alexandra sırıttı. "Unutmadım." Yemek salonundan çıkarlarken hizmetçilerden iki konuk odasını hazırlamalarını rica etti. Kardeşleri yukarı çıktı ve sonunda kendini Owen'la baş başa buldu. Aniden gerilerek elini tırabzanın parlak, pürüzsüz ahşabına koydu. Belki de baş başa eski günleri anmak o kadar da iyi bir fikir değildi.

"Kardeşlerinin gece burada kalacak olmasına sevindim," dedi Owen. "Birbirinizi çok özlediğiniz açık."

Göz göze geldiler ve Alexandra itiraf etmekten daha fazla kaçamayacağını anladı. "Onları çok özlüyorum. Edgemont Way'i özlüyorum... Babamı bile özlüyorum."

"Bile mi?" Owen genç kadını omuzlarından tutatak kendine çevirdi. "Neler oluyor, Alexandra? Birbirimizden hiç sır saklamadık ve açıkça söylemem gerekirse Edgemont Way iyice bakımsız kalmış. Neler oldu?"

Owen'ın yavaş yavaş Clarewood'da kalışıyla ilgili gerçeğe yaklaştığını hisseden Alexandra titredi. "Babam saplantılı bir şekilde içiyor ve kumar oynuyor."

Owen'ın gözleri hayretle açıldı. "Öyle bir şeyler duymuştum ama söylenenlerin gerçeğe dayanmayan, iğrenç dedikodular olduğunu düşünmüştüm. Çok üzüldüm."

Alexandra gücünü toparlamak için derin bir nefes aldı. "Elimden geleni yaptım. Kolay olmadı. Artık geçinebilmek için dikiş dikiyorum."

Owen şaşırdı. "Ciddi misin?"

"Evet. Bir zamanlar annemin dostları olan hanımlar için dikiş dikiyorum. Şimdi bana açıkça burun kıvırıyorlar ve arkamdan dedikodumu yapıyorlar." Alexandra bu konuya girmemiş olmayı dileyerek sustu.

Owen kızardı.

Alexandra bakışlarını önce yere indirdi ve sonra Owen'ın mavi gözlerine baktı. "Birbirimizden sır saklamıyoruz ama bana asla açıkça sormazsın, değil mi? Neden burada kaldığımı?"

Owen gerildi. "Aslında cevap açık ama şüphelerimde yanıldığımı umuyorum."

Alexandra gözlerinin dolduğunu hissederek Owen'ın koluna dokundu. "Owen, onca yıldan sonra, nazik, yaşlı bir beyefendi bana talip oldu. Ancak onunla evlenmeyi kendime yedirmedim. Seninle paylaştıklarımızdan sonra, ona karşı hiçbir şey hissetmiyor olmam içimi burkuyordu. Ve onun teklifi, aşkımızla ilgili bir sürü anıyı canlandırdı."

Owen ona bakıyordu ve asık yüzle tekrar konuşmadan önce uzun bir süre geçti. "Clarewood'a karşı bir şeyler hissediyor olmalısın. Seni iyi tanırım. Âşık olmadığın sürece asla böyle bir... anlaşmayı... kabul etmezdin."

Alexandra titredi. "Karşılaştığımız andan itibaren peşimden ayrılmadı. Direndim, elbette direndim. Ancak hayır cevabını kabul etmedi." Bir an tereddüt etti. "Babam öğrendi ve o... beni evden kovdu."

"Buna inanamıyorum!" diye bağırdı Owen hızla kızararak. "Clarewood'a gelince... Ne türde bir erkek soylu, iyi bir kadını baştan çıkarmaya kalkar?"

"Yapma! Owen, Stephen'ı seviyorum ve bana çok iyi davranıyor."

"Ciddi misin?" Owen'ın kaşları kalktı. "O zengin, Alexandra, bu yüzden sakın kanma. Onun için bu bilezik ancak bir metelik eder. Bir anlamı yok çünkü aşırı zengin."

Alexandra sindi. "Lütfen ona hakaret etme."

"Nedenmiş? Seninle evlenmediği sürece –ki bunu yapmalı– onun bir pislik olduğunu düşünürüm ve unvanını da umursamam."

Owen'ın ne kadar soylu ve onurlu olduğunu unutmuştu. Elini uzatarak çenesini okşadı. Owen uzanarak Alexandra'nın elini yanağına bastırdı. Birbirlerine baktılar. "Daha fazlasını hak ediyorsun."

"Yazgımızı biz seçemeyiz."

"Yani bunu kendi yazgın olarak kabullenecek misin?"

Alexandra ne diyeceğini bilemiyordu. Owen çocuğu öğrendiğinde çok öfkelenecekti. "Hâlâ arkadaş olduğumuza," dedi sonunda yavaşça, "çok sevindim. Ama şehre böylesine trajik şartlar altında döndüğün için üzgünüm." Owen'ın yanağını okşadıktan sonra elini indirdi. Aralarında çok fazla şeyin değişmediğini görebiliyordu.

"Ben daima yanında olacağım," dedi Owen.

Alexandra bir gözyaşı damlasını sildi. "Biliyorum." Ve ortamdaki yeni, ikisi arasındakinden farklı gerginliği o zaman hissetti ve dönüp kapıya baktı.

"Bir konuğumuz olduğunu görüyorum," dedi Stephen alaycı bir tavırla. Onlara yaklaştı. "Bizi tanıştırsana, Alexandra."

ONYEDİNCİ BÖLÜM

ALEXANDRA YANAKLARININ ALEV ALEV olduğunu hissetti. Yanlış bir şey yapmamış olmasına rağmen derin bir suçluluk duyuyordu. Sadece eski ve değerli bir arkadaşı ağırlıyordu. Ve o an yanlış düşündüğünü anladı. Owen bundan fazlasıydı ve başka bir erkeğe karşı derin bir şefkat beslediği için suçluluk duyuyordu. Stephen'ın gözlerine baktı.

Yüz ifadesini okumak imkânsızdı. Soğuk bakışlarını, hazırolda bekleyen Owen'a çevirdi. "Adım Stephen Mowbray, Clarewood Dükü. Evime hoş geldiniz."

Owen gülümsemedi ve Alexandra gerginliği ortadan kaldırmak için araya girdi. "Majesteleri, bu Lord St. James, eski bir aile dostumuz."

Stephen Alexandra'ya bakmadı. Dudakları sevimsiz bir tavırla kıvrıldı. "Ne kadar güzel. St. James mi? Vikont Reginald St. James'le bir akrabalığınız var mı?" Ses tonu tehlikeli ölçüde yumuşaktı.

"Amcamdır," dedi Owen hemen. "Sizinle tanışmak bir zevk, Majesteleri." Hâlâ gülümsemiyordu ve gözlerinde öfkeli bakışlar vardı. Söylediği tek kelimenin içten olmadığı beliydi. Ama ses tonu doğal ve kibardı.

Bu imkânsız, diye düşündü Alexandra, tedirgin bir şekilde. "Owen da gidiyordu," dedi hemen.

Stephen yakıcı bakışlarını ona çevirdi.

Alexandra kızardı. Ona ilk adıyla hitap etmişti; hem de Stephen'ın yanında. "Owen'ı on beş yaşımdan beri tanırım."

Stephen tuhaf bir şekilde gülümseyerek baktı.

Owen neredeyse saldırgan bir tavırla konuştu. "Nişanlanmak üzereydik. Teklifim kabul edilmişti ama sonra barones vefat etti. Alexandra kardeşleri ve babasıyla ilgilenmesi gerektiğine karar vererek benimle evlenmekten vazgeçti. Yıkılmıştım," dedi doğrudan.

Stephen'ın gergin ifadesi hiç değişmedi. "Bana hepsini anlattı, St. James."

Alexandra dehşetle titriyordu. Bu konuda neredeyse hiçbir şey anlatmamıştı. "Lord St. James şehre yeni gelmiş. Greenwich'de Lord Bludgeon'ın yanında kalıyor. Ziyaretime gelmesine çok sevindim. Onu öğle yemeğine davet ettim ve o da kabul etti." Nefes almadan konuştuğunu fark etti. "Kardeşlerim de burada. Bizimle birlikte yemek yediler. Çok lezzetliydi, değil mi?" Owen'a sahte bir gülümseme gönderdi.

Owen ona dikkatle baktı ve Alexandra onun ne düşündüğünü hemen anladı: *Sevgilinden neden korkuyorsun?*

Aceleyle devam etti. "Kayısı doldurulmuş Afrika tavuğu yedik. Kardeşlerimi gece yatısına davet ettim; odalarına yerleşiyorlar. Senin için sakıncası olmayacağını düşündüm," dedi. "Bu gece özel bir akşam yemeği planlamalıyız."

Owen bakmaya devam ediyordu ve şimdi Stephen da ona bakıyordu. "Çok gerginsin, Alexandra," dedi yumuşak bir sesle.

Alexandra daha da gerilirken, tedirginliği paniğe dönüşmeye başladı. Stephen sakin ama tehlikeli bir aslana dönüşmüştü ve kendisi de onun inindeydi.

Owen'ın yüz ifadesi daha da kararmıştı. "Alexandra beni ve kardeşlerini rahat ettirmek istedi, Majesteleri," dedi soğuk bir sesle. "Bunu başardı da. Sıradışı bir ev sahibesi ama zaten hep öyleydi. Ancak..." –keyifsizce gülümsedi– "...bana bahçenizi gezdireceğine söz vermişti."

Stephen'ın yüzüne sabitlediği gülümsemesi sertleşirken Alexandra'nın tedirginliği yoğunlaştı. Alexandra, "Hava, dışarıda yürüyüş yapmak için fazla soğuk," dedi hemen, "ayrıca, şehirde çay randevun olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye yalan söyledi ve Owen onun sesindeki yalvarışı duydu. Gitmesi gerekiyordu. Stephen öfkeli görünüyordu. Alexandra onun kıskanmış olamayacağını biliyordu ama aynı zamanda anlaşmanın şartlarını da hatırlıyordu; Alexandra'nın sadık olmasını bekliyordu. Owen gittikten sonra durumu açıklayabilir ve her şey normale dönebilirdi.

Değil mi?

Owen randevusu olmadığını söyleyecek gibi görünüyordu. Ama belirgin bir isteksizlikle konuştu. "Zaten çok uzun süre kalmayı planlamamıştım ve haklısın, başka sözlerim de var." Aniden Alexandra'nın elini yakalayıp sımsıkı tuttu. "Bunca zaman sonra birbirimizi tekrar görebildiğimiz için çok sevindim. Harika yemek ve daha da harika arkadaşlığın için teşekkürler."

Alexandra elini çekerek kurtardı. "Ben de çok sevindim." Huzursuzca Stephen'a baktı. Stephen'ın yüzünde hâlâ o tuhaf gülümseme vardı ama gözlerinde karanlık fırtına bulutları toplanıyordu. "Seni geçireyim."

Stephen kollarını göğsünde kavuşturdu. "İyi yolculuklar, St. James. Ne zaman dilerseniz uğrayın."

"Yemek için teşekkürler, Majesteleri," diye karşılık verdi Owen aynı ölçüde sertçe. "Ve tekrar geleceğim."

Birbirlerinden nefret ediyorlardı. Alexandra yanaklarının kıpkırmızı olduğunu bilerek yanında Owen'la birlikte koridordan geçerken, onun varlığını bütün ağırlığıyla hissediyordu ve aynı şekilde Stephen'ın

odanın diğer ucunda durarak arkalarından baktığının da farkındaydı. Kapıya vardıklarında Owen kısık sesle konuştu. "Sen iyi misin?"

"Sorun yok," dedi Alexandra nefesinin daraldığını hissederek. "Gerçekten." Gülümsemesi son derece kırılgandı.

Owen koridorun diğer ucundaki Stephen'a baktı. "Kalpsiz bir alçak gibi görünüyor. Bana ihtiyacın olursa haber gönder." Owen eğildi ve ön kapıdan çıktı. Uşak arkasından kapıyı kapadı.

Alexandra şimdi çılgınca titriyor, dizlerinin bağı çözülüyordu. Kollarını vücuduna sardı. Midesi bulanıyordu ama nedeni karnındaki çocuk değildi. *Birbirlerinden nefret ediyorlar!* diye düşündü ve bir an için gözlerini kapadı. Ne yapacaktı? İki şey kesindi: Owen'la ilişkisini Stephen'a açıklamalıydı ve şimdi durumundan söz etmenin zamanı değildi. Yavaş ve isteksizce başını kaldırdı.

Stephen'ın bakışları yakıcıydı. Sonra olduğu yerde hızla dönerek koridordan yürüdü ve çabucak gözden kayboldu.

Alexandra gergin bir tavırla dudaklarını ıslattı ve Stephen'dan korktuğunu anladı. Bir kez öfkesini görmüştü ve bir daha görmeyeceğini ummuştu. Ne var ki artık yüzleşmekten kaçmak yararsızdı. Hızlı adımlarla peşinden gitti.

Dük'ün arkasından kütüphaneye girerken, Stephen ceketini kanepenin üzerine fırlattı. "Eh, uzun zaman önce kaybettiğin sevgilin nasılmış bakalım, Alexandra?"

Alexandra tereddüt etti. "Owen sadece arkadaşım, Stephen. Ben artık seninle birlikteyim."

Stephen hızla ona döndü. "Onu bütün kalbinle sevmişsin. Bunu bana kendin söyledin. Onunla evlenmeyi planlamışsın. Ama bunun yerine, kendini kardeşlerin ve baban için feda etmişsin. Yanılıyorsam düzelt." Stephen'ın kelimelerinden alaycılık akıyordu.

"Evet," diye fısıldadı Alexandra. "Haklısın. Ama bu çok uzun zaman önceydi."

Clarewood keyifsiz, neşesiz bir şekilde gülmeye benzer tuhaf ve sert bir ses çıkardı. "Ne istiyormuş?" diye sordu.

Alexandra ürperdi Owen'ın söylediklerini ona nasıl anlatırdı?

"Ne istiyormuş?" diye tekrarladı Stephen daha yüksek sesle. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Alexandra. "Karısı altı ay önce ölmüş ve o da eski günleri anmak için ziyaretime gelmeye karar vermiş."

Dük'ün gözleri kocaman açıldı. Ona inanmamıştı.

Alexandra şakaklarının zonkladığını hissederek arkasını döndü. Artık her şey açıktı. Owen onu hâlâ seviyordu; Alexandra bunu artık biliyordu. Ve şehre neden geldiğini de anlıyordu ki amacı eski günleri anmak değildi.

Olivia haklıydı. Eğer ihtiyacı olursa, Owen onun parlak zırhlı şövalyesi olacaktı.

Ve Alexandra hâlâ ona değer veriyordu.

Stephen arkasından yaklaşıp genç kadını omuzlarından tutarak sertçe kendine çevirdi. "Anlıyorum," dedi acı acı.

"Hayır." Alexandra çılgınca başını iki yana salladı. "Hayır, hiçbir şeyi anlamıyorsun! Anlaşmamızın şartlarını asla çiğnemem."

"Neymiş o şartlar?" diye sordu Dük öfkeyle bakarak. "Onu seviyor musun, Alexandra? Ama sormama bile gerek yok sanırım."

"Sana asla sadakatsizlik etmem!" diye haykırdı Alexandra çaresizce.

"Ciddi misin?" Stephen omzunu daha sıkı tuttu. Korkunç bir sessizlik oldu. Alexandra bakışlarını kaçıramıyordu ve şimdi nefes almakta da zorlanıyordu. "Bana cevap vermedin. *Onu hâlâ seviyor musun, Alexandra?*"

Alexandra güçlükle spludu. Cevap vermek istiyordu, gerçekten. Ama sesi çıkmıyordu. Bunun yerine kalbi korku ve telaştan deli gibi atıyordu.

"Bir kadının bir erkeğe ihanet etmesinin çok çeşitli yolları vardır," dedi Stephen sert bir tonla. Alexandra'yı bıraktı ve genç kadını sendeledi. "Ve bana cevap verme zahmetine girme," diye hırladı Dük ateşe doğru yürüyerek, "çünkü cevabı biliyorum!"

Alexandra ağlamaya başladı. "Hayır, cevabı bilmiyorsun."

Stephen hızla ona döndü. "Onu seviyorsun! Onu dokuz yıl önce sevmiştin ve hâlâ seviyorsun! Ben kör değilim. Açıkça görülüyor!" Şimdi bağırıyordu. "Birbirinize âşık olduğunuzu bir aptal bile anlar!"

Alexandra'nın yanaklarından yaşlar süzüldü. "Ben *seni* seviyorum," diye fısıldadı.

"Bana yalan mı söyleyeceksin? St. James'i sevdiğini inkâr mı edeceksin?"

Alexandra başını iki yana sallamaya başladı. "Elbette onu seviyorum... ama..."

Dük öfkeyle üzerine yürüdü. Alexandra gerildi ve kendisine vuracağını düşünerek sindi. Oysa Stephen elini kaldırmamıştı. "Siz şefkatle birbirinizin kollarındayken içeri girmeseydim, bana bu ziyaretten siz edecek miydin?" Öfkeden titriyordu. "Ona nasıl dokunduğunu gördüm, Alexandra. Bu yüzden sakın bana ihanet etmediğini söyleme."

Alexandra elbette ki onun geldiğini söyleyeceğini anlatmayı denedi ama sadece fısıldayarak, "Evet," diyebildi ve yanaklarından yine yaşlar süzüldü.

"Bana kaç kez ihanet edeceksin?" diye sordu Dük. "Kaç kez?"

Alexandra onun neden söz ettiğini bilmiyordu. "Ben sana hiç ihanet etmedim ki!"

"Gerçekten mi?" Stephen az önce uzun bir koşudan gelmiş gibi nefes nefeseydi. "Ya çocuk? Benim çocuğum? Beni ne kadar süre aldatabileceğini sanıyordun? Bana yalan söyleyebileceğini? Çocuk kendini belli etmeden benden ayrılıp sonra da başkasının çocuğuymuş gibi mi davranacaktın?"

Alexandra dehşete kapılarak sindi. Demek biliyordu. *Stephen'ın çocuktan haberi vardı.* "Ne kadar süredir biliyorsun?" diye sordu.

"Seni Londra'daki lağımdan kurtardığımdan beri biliyorum," dedi Stephen öfkeyle.

Alexandra geri çekildi; sadece Stephen'ın seçtiği kelimelerden değil, aynı zamanda da gözlerindeki nefret dolu bakışlardan. "Lütfen yapma, Stephen... Seni aldatmak istemedim!"

"O zaman neden?" diye bağırdı Stephen.

Alexandra çaresizce başını iki yana salladı. Onun öfkesinden korktuğunu nasıl söyleyebilirdi; şimdi *ondan* korktuğunu?

"Karnında bir çocuk taşıdığını bilmeye kesinlikle hakkım vardı; *benim* çocuğumu!" Stephen kolunu savurdu ve bir lamba yere düşerek parçalandı. Alexandra geri sıçradı ama Stephen onu kolundan tutarak kendine çekti ve öfkeden titreyen vücuduna yapıştırdı. "Bana en başından beri yalan söyledin. Genellikle iyi karakter okurum ama senin yalanların asla bitmeyecek, değil mi?"

"Hayır!" diye bağırdı Alexandra. "Stephen, sana çocuğu açıklayacaktım!"

Stephen onu bıraktı ve başını iki yana sallayarak geri çekildi. "Defol," dedi.

Alexandra kıpırdamayınca Stephen gürledi: "Git buradan!"

Alexandra koşarak oradan ayrıldı.

ARTIK ÇOK GEÇTİ. Stephen arabanın penceresinden dışarı bakıp içi hiç tanımadığı bir adama karşı duyduğu nefretle doluyken, hayatında hiç böyle amansız bir öfke duymadığını düşünüyordu. Alexandra'ya derin bir sevgi beslemişti. Bunu artık anlıyordu ama çok geçti çünkü onu kaybetmişti.

Onu bütün kalbimle sevdim... annem öldü, başka seçeneğim yoktu...

Elbette onu seviyorum.

Bir küfür savurdu.

Derinden sevdiği bir kadını başka bir adama kaptırmıştı.

Ve canı çok yanıyordu.

Keyifsizce gülmeye başladı ve viski şişesinden kadehine içki doldurdu. Ülkenin en seçkin, en gözde, en zengin, en güçlü bekârıydı ve sevgilisini başka bir adama kaptırmıştı. Bir gün bu korkunç ironiyi komik bulacaktı.

Ama daha önce hiçbir kadını sevmemişti. Başka bir kadınla konuşarak –yataktayken bile– saatlerini geçirmemiş, hiç son zamanlardaki kadar sık gülümsememişti. Alexandra hayatını aydınlatmıştı. O gelmeden önce hayatının ne kadar karanlık ve kasvetli olduğunu hiç fark etmemişti.

Ondan önce hayatından memnundu ama mutlu değildi. Alexandra ona aradaki farkı göstermişti.

Âşık mıydı?

Fark eder miydi?

O başka birini seviyordu. Bu son derece açıktı. Ve St. James'le hiç birlikte olmamış olsa bile, birbirlerine baktıklarında, sanki yıllardır sevgiliymiş gibi sessizce iletişim kurabiliyorlardı.

O sadece talibim değildi, aynı zamanda en iyi dostumdu.

Kendisi asla Alexandra'nın en iyi dostu olmamıştı. Bu düşünce aklına bile gelmemişti. Onu korumak, savunmak, onunla ilgilenmek, onunla sevişmek istemişti. Her zaman Alexi'yi en iyi arkadaşı olarak görmüştü ve şimdi neden *Alexandra'nın* en iyi arkadaşı olmadığını bilmek istiyordu!

Kıskançlık, öfke kadar şiddetli bir şekilde içini kemiriyordu. *St. James onun en iyi arkadaşıydı.* Kadehi bir kenara atarak şişeden içti.

Kıskanıyordu; bu da bir ilkti. Göğsündeki acı, kalbinin kırıldığı anlamına mı geliyordu? Ama bu imkânsızdı, değil mi? Herkesin söylediği gibi, o soğuk ve kalpsizdi. Tıpkı yaşlı Tom gibi.

Acıyla gözlerini kapadı. Babasının yakınlarda bir yerde olduğundan ve ona kahkahalarla güldüğünden emindi. *Düklerin kalbi kırılmaz. Unut gitsin.* Onu gayet net bir şekilde duyabiliyordu.

Ancak onu kendine benzetebilmek, soğuk, mantığıyla hareket eden, sadece sorumluluklarının önünde eğilen bir adama dönüştürmek için Tom elinden geleni yapmış olsa da, sonuçta Tom'un gerçek oğlu değildi; gerçekte bir de Warenne'di.

Bir de Warenne hayatta bir kez sever ve bu sevgi sonsuza dek sürer.

Ağlamak isterken küfürler savuruyordu. Değer verdiği bir kadını kaybetmişti. Dürüst olması gerekirse, evet, Alexandra Bolton'ı seviyordu. Şimdi hissettiklerinin veya Alexandra'nın hayatına getirdiği ışığın başka bir açıklaması yoktu. Onun gibi birini hiç tanımamıştı. Bunu ilk görüşte anlamıştı. Öylesine cesur, güçlü, kararlı, becerikli ve bağımsızdı ki. Üstelik tutkuluydu. İnanılmaz bir şekilde, *ona* tutkuyu öğretmişti. Hiçbir kadını onu arzuladığı gibi arzulamamıştı. Onunla sevişene kadar, tutkulu bir erkek olduğunu bile bilmiyordu.

Sevişirken kaç kez ona bakmış ve hissettiklerini söylemek istemişti? Ve her seferinde yaşlı Tom yanına gelmiş, zayıflığı için onunla alay etmişti.

Alexandra'ya ona değer verdiğini hiç söylememişti ama en iyisi buydu, değil mi?

Gerildi, midesi o kadar kasılıyordu ki canı yanıyordu. Aklı başında hiçbir erkek, duygularına karşılık vermeyen bir kadına aşkını itiraf etmezdi.

Küçük bir çocukken, babası olduğunu iddia eden o adamdan sevgi sözcükleri duymayı ne kadar istediğini hatırlıyordu.

Ama Alexandra'ya hiçbir şey söylememişti. Yine de en azından Alexandra'nın da kendisine değer verdiğini sanmıştı. Kendisine sanki seviyormuş gibi dokunmuştu. Gözleri sevgiyle parlamıştı. Oysa gerçekte sevmiyordu; hepsi sadece bir oyundu.

O St. James'i seviyordu.

Şişeyi diğer koltuğa sertçe fırlattı ve şişe paramparça oldu. Sonra yüzünü ellerine gömdü. Dayanılmaz bir acı içindeydi! Daha önce kendini hiç böyle hissetmemişti. Gerçekten istediği her şeyi elde etmişti!

Ya çocukları? Ona çocuktan hiç bahsedecek miydi?

Bundan emin değildi ve o kadar öfkeliydi ki Alexandra'nın doğru şeyi yapabileceğine inanmayı reddiyordu. Çocuktan bahsedebileceği birçok zaman olmuştu; Stephen bilerek ona defalarca fırsat tanımıştı. Ama asla söylememişti. Alexandra ona yalan söylemek konusunda çok becerikliydi. Bekâretiyle ilgili yalan söylemişti, sonra da hamileliğiyle ilgili. Kalbi paramparçaydı. Alexandra'nın kendisini mümkün olduğunca uzun süre kandırmaya çalıştığından emindi.

Ama ya çocuğu açıklamak niyetinde olduğunu söylediğinde dürüst davranmışsa? Stephen'ın kalbi ona haykırıyordu.

Yine de kalbine güvenemeyeceğini biliyordu. O bir mantık adamıydı! Ve Alexandra'nın niyetinin ne olduğu St. James yüzünden önemli değildi.

Çocuğunu başka bir adamın büyütmesine asla izin vermezdi.

Bunu düşününce kalbi ezildi. Arabanın durmuş olduğunu fark etti. Asık yüzle dışarı bakmak için döndü ve Alexi'nin gecenin bulutlu karanlığında parlak ışıklarla aydınlatılmış büyük evini gördü. Burayı Elysse'yle ayrıyken almıştı. Muhteşem kır malikânesi on hektarlık alan üzerine kurulmuştu ve etrafında çok sayıda bahçeyle bir oyun parkı vardı. Stephen inerken, uşak onun sarhoş olduğunu, yıllanmış ve pahalı bir İskoç viskisi şişesini kırdığını, dolayısıyla da arabanın yeni temizlediği içini kirlettiğini bilmiyormuş gibi davranıyordu.

Alexi'nin kapıcıları yoktu. Stephen kaba ve gürültücü bir şekilde zile basarken aynı anda kapının tokmağını da vuruyordu. Biraz sonra Alexi yalınayak, üzerinde sadece pantolonuyla onu karşıladı; elinde bir tabanca vardı. Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "İçeri gel," dedi hemen. "Biri mi öldü?"

Stephen onun yanından hızlı adımlarla geçti. "Bir içkiye ihtiyacım var." Koridordan geçerek, zamanının çoğunu Alexi ve diğer kuzenleriyle birlikte geçirdiği kütüphaneye daldı.

Alexi ön kapıyı kapadıktan sonra onun peşinden gitti. Stephen şöminedeki zayıf ateşe bakıyor, göğsündeki acının silinip gitmesini diliyordu.

Alexi birkaç ışığı yaktı. "İçmek için çok uzun yoldan gelmişsin," dedi. "Ama gerçekten içkiye ihtiyacın var gibi görünüyorsun; zaten alkol kokuyor olsan da. Dışarısı çok soğuk olmasına rağmen üzerinde pardösün de yok."

"Arabamın içinde bir viski şişesini kırdım." Stephen dönüp arkadaşına baktı.

Alexi'nin gözleri yine kocaman açıldı. "Sen asla bir şeyleri kırıp dökmezsin; burnum hariç." Büfeye yaklaşarak içki hazırlamaya başladı. "Bu arada, saat sabahın biri."

Stephen ona baktı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ben de öyle tahmin ettim." Alexi arkadaşına bir kadeh verdi.

Stephen içmedi. "Alexandra çocuğuma hamile."

Alexi'nin gözleri irileşti ve bu kez gülümsemeye başladı. Sonra ciddileşti. "Stephen, bunun iyi bir haber olduğunu düşünmüyorsan, aklını başına getirmek için seni döverim. O çok iyi bir kadın ve senin de hiç çocuğun yok; kesinlikle oğullara ihtiyacın var."

Stephen umursamaz bir ses çıkardı. "Ben bir piçim ve bir çocuğu asla bu şekilde lanetlemeyeceğime yemin ettim."

Alexi gülümsedi. "O halde onunla evlen, seni lanet olasıca aptal!"

Stephen kadehi sımsıkı kavradı. Çenesi o kadar gerilmişti ki dişlerinin kırılabileceğini düşündü. Elbette ki Alexandra'yla evlenmesi gerekiyordu. Sonuçta çocuğuna hamileydi. Ve aniden yanında eşi olarak onunla bir gelecek düşledi; mutluluk, ışık dolu, neşeli ve parlak bir gelecek. Ancak Alexandra'nın onu gerçek aşkına tercih edeceğini sanmıyordu. Hatta kendisini geri çevireceğinden emindi.

"O başka birini seviyor."

Alexi neredeyse boğulacaktı.

"Buna inanabiliyor musun?"

Alexi içkisini bıraktı ve Stephen'ın omzunu tuttu. "Emin misin?"

"Evet, eminim. Sadece onları bir arada yakaladığım için de değil. Bana hayatının tek ve gerçek aşkını kendisi anlattı; dokuz yıl önce evlenmek istediği kişiyi." Alexi'ye bakarken St. James'in yanlarında olmasını diliyordu; o zaman ona saldırıp sonsuza dek hayatlarından çıkarabilirdi. "Herif onunla flört ediyormuş. Annesi öldüğünde Alexandra onu geri çevirmiş, böylece ailesinin mutluluğu için kendini ve kendi mutluluğunu feda etmiş. Bu tam da," dedi Stephen nefes alarak, "Alexandra'ya göre."

"Onları bir arada yakalamakla neyi kastediyorsun sen?" diye sordu Alexi dikkatli bir şekilde.

"Onları yatakta yakalamadım, aklından geçen buysa. Onları şefkatle birbirlerine sarılmış halde yakaladım."

"Ve bu yüzden Alexandra'nın hâlâ eski sevgilisini sevdiğini mi düşünüyorsun?"

Stephen başıyla onayladı.

Alexi omuz silkti. "Dediğim gibi, o iyi bir kadın ve sen daima istediğini elde edersin. Yani onu istiyorsan, gidip al. Rakibin olduğunda çok iyi mücadele edersin. Bu arada onu hepimiz onaylıyoruz; hem de sonuna kadar."

Stephen hayretler içindeydi. "Az önce dediğimi duymadın mı sen? O, St. James'e âşık!" Ve yaşlı Tom yine ona gülüyordu. O asla aşkı için birine yalvarmazdı. Kimse aşk için yalvarmamalıydı. Sevgi özgürce verilmedikçe değersizdi. "Ah, sana geri kalanını anlatmayı unuttum; adam şimdi dul, dolayısıyla birlikte düğün çanları eşliğinde günbatımına doğru at sürebilirler." Son sözlerini zorlukla söylemişti.

Alexandra'yı kaybetmek neden bu kadar çok canını yakıyordu?

Elysse aniden bir gecelik ve sabahlıkla yanlarına geldi. "Stephen? Her şey yolunda mı?"

Stephen yine kendini bir çocuk gibi hissediyordu; Clarewood'un görkemli yalnızlığında yaşayan, dükü memnun etmek için elinden geleni yapan ve her seferinde de başarısız olan çocuk. Yaşlı Tom'u odanın bir köşesinde oturmuş, ona zalimce gülerken görüyordu. O yaşlı adam bir kez bile sevgi sözcükleri söylememiş, gurur duyduğunu belirtmemişti.

Kendini toparlamaya çalışarak Elysse'ye arkasını döndü. "Biz iyiyiz, hayatım," dedi Alexi. "Sen yatağa dön. Ben biraz daha burada kalacağım."

Stephen, Elysse'nin gittiğini duydu. Derin bir nefes aldı ve sert bir ses tonuyla konuştu. "Özür dilerim. Elysse'ye kabalık etmek istemedim."

"Nihayet aşkı buldun. Bu yüzden bağışlandın."

Stephen, Alexi'ye döndü. "Haklı olabilirsin fakat sakın bana bütün şu de Warenne mitlerini ve geleneklerini anlatmaya başlama yine. Ben bir de Warenne değil, bir Clarewood'um; Sör Rex'ten çok yaşlı Tom'un oğluyum. Ve biz burada konuşurken, Alexandra sevgili Owen'ıyla evlilik planları yapıyor."

"Emin misin?" diye sordu Alexi.

Stephen kelimelerini seçerek, dikkatle konuşuyordu. "Elbette eminim. Alexandra'yı tanıyorum. Kalbini sadece bir kez verecek bir

kadın o." Ama tuhaf bir şekilde, kalbi yine çığlıklar atarken, biraz şüphe duydu. Ancak onları birlikte görmüştü, değil mi? Sevgili gibi yakın görünüyorlardı. St. James'den *nefret ediyordu*!

Alexi başını iki yana sallamaya başladı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Stephen.

"Anlamı şu ki aşktan gözü kör olmuş bir adam gerçekten kördür. Şu anda net göremediğin –ya da düşünemediğin– belli. Ve Elysse de Alexandra'nın senin için mükemmel bir eş olacağını düşünüyor. Alexandra'nın seni sevdiğine de inanıyor. Aslını istersen, bana Alexandra'nın aşkla ilgisi olmadığı sürece asla bir ilişki yaşamayacak bir kadın olduğunu söyledi."

Stephen arkadaşına bakarken nefes almakta zorlanıyordu. Buna inanmak istiyordu ve bir an için, yanağını nasıl okşadığını ve nasıl yumuşak, parlak gözlerle baktığını hatırlayınca, neredeyse inanıyordu. Sonuçta Alexandra'nın ilk erkeği olmamış mıydı? Alexandra onu ahlâkî nedenlerle geri çevirmeye çalışmamış mıydı? Ancak sonra onu St. James'le birlikteyken nasıl yakaladığını hatırladı; Alexandra, tıpkı onun yanağını okşadığı gibi, diğer adamın yanağını da okşuyordu. Yine nefesi daraldı. "Onları birlikte görmedin."

"Hayır, görmedim. Fakat dediğim gibi, şu anda körsün. Onunla konuştun mu? Onunla gerçekten konuştun mu?"

Stephen gerildi ve bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Muhteşem bir kavga koparıp sonra da oradan ayrıldın. Bence eve git, yatıp uyu ve uyandığında –bu gece içtiğin viskinin etkisinden de kurtulduğunda– onunla sakin ve mantıklı bir şekilde konuş."

Stephen arkadaşına döndü. "Bir daha asla mantıklı olabileceğimi sanmıyorum."

Alexi gülümsedi.

"Bu hiç de komik değil."

"Aslını istersen, Stephen, seni böyle bir kadın tarafından kalbi kırılmış ve biraz haddini öğrenmiş halde görmek çok komik... çoktan zamanı gelmişti."

Stephen eve gitmek, Alexandra'yı uyandırmak ve kendisine gerçekten değer verip vermediğini sormak istiyordu; biraz da olsa onu sevip sevmediğini. Ayrıca, eğer önce onunla sevişirse, ağzından daha kolay laf alabilirdi.

St. James'i seviyor musun?

Ben seni seviyorum.

St. James'i seviyor musun?

Onu elbette seviyorum...

"Bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkür ederim," diye mırıldandı. Ama ya onu biraz da olsa seviyorsa? Sonuçta karnında onun çocuğunu taşıyordu, Owen'ınkini değil.

Alexi arkadaşının yanına giderek elini omzuna koydu. "Ona neler hissettiğini söylersen ya da sadece evlenme teklif edersen, kabul edeceğinden eminim."

Stephen hiç de emin değildi. Sonra bunun önemli olmadığını düşündü. Önemli olan çocuklarıydı. Çocuğun iyiliği için evlenmeliydiler.

Kalbi deli gibi atarken Alexi'ye baktı. "Duygularıma karşılık vermeme olasılığını düşünürsek, onu sevdiğimi asla söylemeyeceğim."

"Neden? Kaybedecek neyin var ki?"

"Biraz da olsa gururum kaldı," dedi Stephen. Eğer Alexandra duygularına karşılık vermezse, böyle bir itiraf yapmaya dayanamayacağını biliyordu.

"Ona duygularını açıklamazsan, elinde bir tek bu kalabilir," dedi Alexi. "Ne yapacaksın peki? Onun St. James'le kaçmasına izin mi vereceksin?" Delici bakışlarını Stephen'ın gözlerine dikti.

Stephen öfkelendiğini hissetti. "Çocuğumun başka biri tarafından büyütülmesine asla izin vermeyeceğimi gayet iyi biliyorsun!"

"Ama berbat bir baba olacağını bana belki yüz kez söyledin; tıpkı yaşlı Tom gibi." Alexi gözlerini açarak masum masum baktı.

Stephen, Alexandra'ya kendisine âşık olduğunu söylemek veya kendisini St. James'e tercih etmesi için yalvarmak üzere eve gitmeyecekti. Dükler yalvarmazdı.

Dükler emreder ve ültimatom verirdi.

Tom artık onunla açıkça alay ediyordu.

"Ben Tom Mowbray'in berbat bir baba olduğunu asla söylemedim. Sert ve disiplinliydi ama beni olduğum kişi yaptı."

"Hayır, sen bir de Warenne olduğun için olduğun kişisin, Stephen çünkü Julia, Tom'un zalimliğini daima dengeledi."

"Benim gitmem gerek," dedi Stephen aniden ve arkasını döndü.

Alexi arkasından gitti. "Ne yapacaksın?"

Stephen girişte duraksadı. "Çocuk için evleneceğiz," dedi.

Alexi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sana *güzel* bir teklif yapmam öneririm."

Stephen soğuk bir tavırla gülümsedi. "Kendimi pek *güzel* hissetmiyorum, Alexi."

Alexi homurdandı.

ALEXANDRA ŞAFAK VAKTİ odasının penceresinin önünde oturuyordu. Olivia yanındaydı ve Corey yakındaki bir koltukta kıvrılıp uyumuştu. Sol taraflarındaki küçük kahvaltı masasının üzerinde bir tepside içecekler vardı. Kardeşleri muhtemelen birbirlerine bağırarak kavga ettiklerini duymuş ve hemen Alexandra'nın odasına gelmişlerdi. Sonu gelmek bilmeyen gece boyunca da yanından hiç ayrılmamışlardı.

Gerçekten de sonsuz gibiydi. Ağlamaktan gözleri kızarıp şişmişti. Kalbi çok acıyordu. Bütün gece uyumamıştı; nasıl uyuyabilirdi ki? Stephen'ın öfkesi ve suçlamaları onu hem çok şaşırtmış hem de incit-

miştı. Bir kâbusun gerçekleşmesi gibiydi. Tüm yaşananlar yetmezmiş gibi Stephen geceyarısı Clarewood'dan ayrılmış ve üç saat sonra dönmüştü. Nereye gittiğini düşünmek bile istemiyordu ama bir adamın gecenin bir yarısında evinden öyle ayrılmasının tek bir açıklaması olabilirdi. Rahatlığı başka bir kadının kollarında aradığından emindi.

Alexandra yanağını dizine dayamış halde oturuyordu. Kalbi paramparçaydı.

Olivia onun kaskatı kesilmiş omzunu okşadı. "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Alexandra başını kaldırdı. "Güzel bir şekilde hazırlanacağım, aşağı ineceğim ve konuşmamızı devam ettireceğim."

Olivia soran gözlerle baktı. "Bir konuşma değildi ki."

"Hayır, değildi." Alexandra dizlerini kavrayarak göğsüne çekti. "Daha önce bu kadar nazik ve cömertken, nasıl sana karşı bu kadar nefret dolabildi?"

"Bunun olacağından korkuyordum. Bu kadar öfkeli birini daha tanımadım. Ender bir şey. Ancak görünüşe bakılırsa, yalancılık olarak gördüğü bir şeye tahammül edemiyor." Alexandra yine ağlamaya başlayacağını hissetti. "Ona dün gece çocuğu açıklayacaktım. Buna inanabiliyor musun? Ona Owen'ın şehre geldiğini de söyleyecektim."

Olivia ablasının elini tuttu. "Sen haklıydın ve ben yanıldım; en azından Clarewood hakkında."

Corey araya girerek onları şaşırttı. "Bence Alexandra'yı seviyor."

Alexandra kardeşinin uyandığını anlayınca şaşırarak sıçradı. "Keşke haklı olsaydın ama korkarım yanılıyorsun."

"Hayır, haklıyım; iki adam da seni seviyor ve Owen yüzünden öfkeli."

Alexandra hiç öyle sanmıyordu. Clarewood, tam da daha önce korktuğu gibi çocuk yüzünden öfkeliydi. Ayaklarını ahşap zemine

indirdi; buz gibiydi. "Kalkmam gerek. Erken uyanır." Daha şimdiden korkudan titriyordu.

Ama ayağa kalkarken kapının vurulduğunu duyarak şaşırdı. "Girin."

Kapı açıldı ve Stephen eşikte durdu; savaştan çıkmış gibi görünüyordu, gözleri kararlı bakıyordu ve onu böyle görünce Alexandra şaşkınlıkla yutkundu. Aynı anda henüz yatağa girmemiş olduğunu da anladı. İçki içip içmediğini merak etti ama bunu kestiremiyordu. "Seninle hemen konuşmak istiyorum," dedi.

Alexandra tedirgin bir tavırla kardeşlerine baktı ama onlar da ayaktaydılar ve yüzlerinde kendisinin hissettiği endişeyi ve şaşkınlığı yansıtan ifadeler vardı. Olivia onun gözlerine baktı ve Alexandra "Sorun yok," dedi, yalan söylediğini bilmesine rağmen.

Kızlar çabucak kapıya yürüdüler ve Stephen'ın yanından geçip çıktılar; selam vermek bir yana, Stephen onlara bakmadı bile. Kardeşler gittikten sonra Stephen ellerini beline koyarak saldırgan bir tavırla durdu.

Alexandra kollarını vücuduna sardı. "Seninle tartışmaktan nefret ediyorum."

"O zaman yalan söyleme."

Alexandra yine kendini savunmayı düşündü ama Stephen'ın inanmayacağından emindi. "Seninle kavga etmek istemiyorum."

"Güzel. Benim de kavga etmeye niyetim yok zaten; en azından şimdi, sen karnında çocuğumu taşırken değil." Stephen duraksadı ve anlamlı gözlerle Alexandra'ya baktı.

Alexandra gerildi. "Evet, taşıyorum," dedi, Stephen'ın niyetinden emin olamayarak.

"Evleneceğiz, Alexandra, çocuk için."

Alexandra şaşkınlıktan donakaldı.

"Benim piçimi doğurmayacaksın," dedi Stephen ve ekledi: "Ve eğer en başında bunu planladıysan, başarıya ulaştın."

Alexandra titremeye başladı. Planı asla bu olmamıştı. Ayrıca, Stephen'ı sevmesine ve onunla evlenmek en uçuk hayallerinin bile ötesinde olmasına rağmen, Stephen ona öfkeli, uzak ve soğuktu. Evliliği hislerinden ötürü veya onunla bir gelecek istediği için değil, çocukları için istiyordu. Nasıl kabul edebilirdi ki?

Diğer yandan, nasıl reddedebilirdi?

Birden Owen'ı düşündü; o kalbindeki sevgi için aynı teklifi yapardı.

"Tuhaf bir şekilde sessizsin," dedi Stephen soğuk bir tavırla.

Alexandra derin bir nefes aldı. "Çok şaşırdım."

"Gerçekten mi?" Stephen'ın sesinde alaycılık vardı. "Ben ülkenin en gözde bekârıyım ama yine de teklifimi kabul ettiğini duymadım."

Ne söylemesi gerekiyordu? Onu, onunla bu şekilde evlenemeyecek kadar çok sevdiğini mi? Yoksa onu sevdiği *için* evlenmeli miydi? "Bunu düşünmem gerekiyor."

Stephen'ın gözleri bir an için şaşkınlıkla açıldı ve sonra tehlikeli bir şekilde gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki bu cevabı beklemiyordum." Bakışları sertleşti ve gülümsemesi silindi. "Beni geri çevireceğini düşünüyordum."

Artık öfkeli değil, diye düşündü Alexandra midesi bulanarak. *Sadece nefret dolu.* "Bunu düşünmem gerek, Stephen," diye tekrarladı.

"Gerçekten mi?" Stephen soğuk bir tavırla güldü. "Bir şeyi netleştireyim, Alexandra. Kendimi bildim bileli evlilikten korktum; en azından on yıldır uygun bir eş arıyordum. Bu yüzden bu evlilik de aramızda başka bir anlaşma olacak; çocuk için. Dünyaya bir piç getirmeyeceğim."

Alexandra titredi. "Benden nefret mi ediyorsun?"

Stephen şaşırdı. "Hayır," dedi.

Bu da bir şeydi. Alexandra gözlerini kapadı. "Yine de düşünmem gerek."

"Neden? St. James'in araya girip girmeyeceğini görmek için mi?"

www.rocha.com.tr

Alexandra bunu inkâr edemeden, Stephen devam etti. "Bir daha söyleyeyim. Bu bir teklif değil, bir seçenekti. Benimle evlenmeyi veya sevgili St. James'inle kaçmayı seçebilirsin." Alexandra ağlamaya başladı ama Dük devam etti. "Ancak sevgilinle kaçsan bile çocuk burada benimle kalacak ve önce evleneceğiz."

Alexandra şaşkınlıkla inledi.

Stephen'ın gülümsemesi soğuktu. "Çocuk benim. Sen seçim yapacaksın." Döndü ve odadan çıktı.

Alexandra onun peşinden koştu. "Böyle bir seçim yapamam!"

Stephen hızla döndü ve çarpıştılar. Genç kadını sert bir şekilde tuttu. "Ah, hayır, yapacaksın; ya ben ya da St. James. Ve çocuk burada kalacak."

Alexandra tek kelime edemeyecek kadar şaşkındı.

Stephen onu iterek dönüp gitti.

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

ST. LUCIAN OTELİ'NE GİRERKEN, bütün başlar Julia'ya döndü. Bakışlara aldırmadan geniş lobiden geçti. Onu tanımayanlar bile, zengin ve unvan sahibi olduğunu hemen anlayabiliyorlardı; giysilerinden, mücevherlerinden ve tavırlarından, statüsü kolayca anlaşılıyordu. Ama bazılarının onun kim olduğunu bildiği açıktı çünkü arkasından, "Günaydın, Majesteleri," şeklinde mırıltılar duyuyordu. Ne kimseye bakıyor ne de karşılık veriyordu. Tyne'dan başka bir şeyi ya da birini düşünemiyordu.

Tyne onu kısa ama çok tutkulu bir şekilde öpmüştü; kendisi de karşılık vermişti. Sonra Tyne ona gitme vaktinin yaklaştığını söyleyerek geri çekilmişti. Tekrar atlarına binerlerken, Julia arzudan ve şaşkınlıktan sersemlemiş haldeydi. Eve döndüklerinde onunla konuşmaya çalışmıştı fakat Tyne içine kapanmış ve sessiz kalmıştı. Tekrar ata binmek için gelmeyi isteyip istemeyeceğini soramadan gitmişti.

Ertesi gün Amerika'ya dönüyordu. Julia soruşturmuştu.

Çok korkuyordu ve üzgündü. Birlikte dışarı çıktıklarından, öpüştüklerinden beri uyumamıştı. Bir Amerikalı yabancıya âşık olmuştu ve bu konuda bir şeyler yapmadığı takdirde onu bir daha göremeyecekti.

www.roche.com.tr

Julia hayatının büyük bölümünü yalnız geçirmişti. Tom hayattayken, Julia'nın bazı ahbapları olmuştu ama asla yakın arkadaşları olmamıştı. Dışarıdan bakıldığında, hayatı bir anne ve bir düşes olarak sorumluluklarına adanmıştı. Gerçekteyse hayatını, Tom'un eleştirilerine, zulmüne ve öfkesine karşı korumak için Stephen'ın etrafında örmüştü.

Tom öldükten sonra bazı ilişkilerini sürdürürken, diğerlerinin zaman içinde zayıflayıp sona ermesine izin vermişti. Henüz on altı yaşında olduğu için Stephen'a yakın kalmış ve onun yeni sorumluluklarına alışmasına yardımcı olmuştu. Clarewood'u Tom'un yaptığından çok daha adil ve etkili –ayrıca ekonomik açıdan daha verimli– şekilde yöneteceği kısa sürede anlaşılmıştı. Stephen'ın onun yardımına değil, sadece desteğine ihtiyacı vardı.

Özgürlüğe kavuştuğunda, atlara ve köpeklere duyduğu sevgiye dayanan yeni bir hayat kurmaya başlamıştı. Diğer binici erkek ve kadınlarla yeni arkadaşlıklar kurmuştu. Ama çekingen biriydi ve bu ilişkilerin hiçbiri yakın arkadaşlıklara dönüşmemişti.

Bu yüzden sırlarını paylaşabileceği hiç kimsesi yoktu.

Tyne gittikten sonra, köpekleriyle birlikte otururak durum değerlendirmesi yapmış ve pek fazla seçeneği olmadığını görmüştü. Ya hiçbir şey yapmayacak ve Tyne'ın onu görmek için geri dönmesini umacaktı ya da ona gidecek ve ipleri kendi ellerine alacaktı.

Çok yalnızdı ve Tyne'la birlikte olmak istiyordu. Onunla konuşmak, yürümek, ata binmek ve tutkusunu paylaşmayı istiyordu. Onun hayatından çıkıp gitmesini istemiyordu. Hatta hayatı onunla paylaşabileceğini bile düşünmüştü.

Üstelik Tyne'ın duygularına karşılık vermeyebileceğini de biliyordu ama bunu öğrenmenin tek yolu vardı.

Otelin resepsiyonunda duraksadı. Saat henüz çok erken olduğu için, oradaki tek müşteri kendisiydi. Bir resepsiyon görevlisi koşarak yanına geldi.

Julia gülümsemeye çalışmadı bile. "Bay Jefferson burada mı?"

"Henüz aşağı indiğini görmedim, hanımefendi," dedi görevli.

"Oda numarası kaç?"

Adam gözünü bile kırpmadı; sadece bir defteri önüne çekerek istediği bilgiyi Julia'ya verdi. Julia ona teşekkür etti ve geniş ahşap merdivene yöneldi.

Yukarı çıkarken insanların kendisine baktığını biliyordu. Bir kadının açıkça bir erkeği odasında ziyaret etmesi duyulmamış bir şey olsa da, umurunda değildi. Dedikoducular bayram edecekti. *Cunları cehenneme!* Saat o kadar erkendi ki onu edepsizlikle suçlayamazlardı. Kimi ziyeret ettiğini ve bunu neden yaptığını anlamaya çalışırken çıldıracaklardı.

Neredeyse gülümseyecekti ama on altı yaşındaki bir kız kadar gergindi. Acaba Tyne onu gördüğüne sevinecek miydi, yoksa rahatsız mı olacaktı?

Eğer rahatsız olursa, Julia onunla flört etmeye kalkışmayacaktı. Kesesini göğsüne bastırarak koridordan hızlı adımlarla yürürken, nefes nefese kalmıştı bile. Tyne'ın odasını gördüğünde, cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı ve kapıyı vurdu.

"Bir dakika," diye seslendi Tyne içeriden.

Julia aniden kızardı. Ya bir kadınla birlikteyse? O zaman utancından ölürdü.

Kapı açıldı. Tyne üzerinde pantolonu ve yarısı içine sokulmuş gömleğiyle karşısında durdu; soyunukmuş da, aceleyle giyinmiş gibi bir hali vardı. Julia'yı görünce gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Julia yüzünün kıpkırmızı olduğunu biliyordu ve bakışlarını o kehribar rengi gözlerden ayıramıyordu ama prova ettiği sözleri söylemek yerine, boğuk bir sesle konuştu. "Yarın gidiyorsun."

Tyne Düşes'in gözlerine bakarak yavaşça başını ileri geri salladı. Julia onun güçlü bedeninin, sıcaklığının, kokusunun farkındaydı.

Ortam gerilmişti. Tyne elini kapıda tutuyordu. Aniden bakışlarını Julia'nın gözlerinden ayırmadan geri çekildi ve kapıyı ardına kadar açtı.

Bundan daha açık bir davet olamazdı.

Julia titreyerek ve nefes almakta zorlanarak onun yanından geçip odaya girdi ve durdu. Bir masa ve bir kanepe vardı ama Julia sadece yatağı görüyordu. Tyne şimdi arkasında duruyordu ve o kadar yakındı ki eteğinin ucu pantolonuna değiyordu.

"Ben de seni düşünüyordum," dedi Tyne kapıyı kapatırken.

Julia ona döndü; düşünmek imkânsız gibiydi. Şimdi sadece hissediyor, arzuluyordu. "Tyne," diye mırıldandı.

Tyne aniden onun omuzlarını kavradı ve tutuşu eziciydi. Bir an için parlayan gözlerle Julia'ya baktı. Sonra Düşes'i kendine çekerek sımsıkı sarıldı; öyle ki Julia onun kollarının arasında küçücük kalmıştı. Yanağını Tyne'ın göğsüne dayamış halde nefes alınca onun erkek kokusunu algıladı.

Kalbi deli gibi atıyordu.

Tyne, Julia'nın çenesini kaldırdı ve birbirlerinin gözlerine baktılar. Julia kendi kalbinin de çok hızlı attığını fark etti; hiç olmadığı kadar. Tyne anlamıştı ve dudaklarını Julia'nınkilere bastırdı.

Öpücüğü sert ve sahipleniciydi. Düşes'in omuzlarını tuttu ve büyük bir heyecanla ağzını açılmaya zorlayarak dilini içeri soktu. Julia inlemeye ve kıvranmaya başladı. Hayatı boyunca hiçbir şey Tyne'ın öpücüğü, dokunuşu, vücudu kadar doğru gelmemişti.

Çılgınca öpüşmeye devam ederek odanın diğer tarafına ilerlediler. Julia'nın bacaklarının arkası şilteye dayandı. Tyne geri çekilirken Julia onun gömleğine uzanarak düğmelerini çözmeye başladı. Giysilerini yırtıp çıkarmak aklına gelmedi. Tyne'ın çıplak göğsünü gördüğünde nefes alamıyordu.

Tyne Düşes'in ellerini tuttu. "Emin misin?" diye sordu.

Julia ellerini onun geniş ve sert göğüs kaslarında dolaştırdı. Sert bir şekilde nefes aldı ve Tyne homurdandı. "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Seviş benimle, Tyne."

Tyne gömleğini yırtar gibi çıkarıp bir kenara attı. Julia onun kaslı ve yara izleriyle dolu dev gibi gövdesine baktı ve arzusunun yoğunluğundan neredeyse bayılacaktı. Tyne onu kucağına alıp yatağa yatırdı ve dudaklarını elbisesinin üzerinden göğüslerine yapıştırdı. Julia onun sıcak tenini, göğüs uçlarını ve sert kollarını okşarken, Tyne küçük, sert öpücükler bıraktı. Julia kendini bu kadar ağır ve sıcak hissetmeye, ondan daha fazla ayrı kalmaya dayanamıyordu. "Çabuk," diye fısıldadı.

Tyne başını kaldırıp ateşli gözlerle ona baktı ama o bakışlarda şaşkınlık da vardı. Düşes'in elbisesinin düğmelerine uzandı.

Julia nefes nefese bir halde doğrulup otururken, aniden bir zamanlar olduğu ama unuttuğu kadına dönmüştü. Tyne onun düğmelerini çözerken Julia uzanıp tokalarıyla küçük şapkasını çıkardı ve ellerini platin rengi saçlarına kaydırırken Tyne'a baktı. Elbisesinin bütün düğmeleri çözülmüştü ama Tyne henüz elbiseyi aşağı çekmemişti ve hareketsiz duruyordu.

Onu korkunç bir şekilde arzulayan Julia, aniden saçlarını serbest bıraktı ve elbisesi de aşağı kayarak vücudunu Tyne'ın gözlerinin önüne serdi. Korsesi Paris'ten ve iç gömleği şeffaf ipektendi. Göğüs uçları o kadar hassaslaşmıştı ki yumuşacık ipek bile acıtıyordu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı Tyne ona uzanırken.

Ama Julia geri çekilerek ayağa kalktı ve elbisesini tamamen kaydırıp sadece ipek külotu ve çoraplarıyla kaldı.

Tyne aniden onu kalçalarından tuttu. "Ne kadar incesin." Sesi neredeyse korkuyormuş gibi çıkıyordu.

Julia hiç bu kadar arzulandığını hissetmemişti. Çılgınca, vahşice öpüşürlerken yatağa devrildiler. Tyne kemerinin tokasıyla ve panto-

www.roche.com.tr

konuyla uğraşarak onları çıkardı ve elleri Düşes'in bütün vücudunda dolaşmaya başladı.

Julia iç çamaşırlarının nasıl çıktığını bilmiyordu ama Tyne'ın dudakları ve elleri her yerdeydi; yıllardır görülmemiş veya dokunulmamış noktalara bile ulaşıyor ve Julia giderek artan bir zevkle inliyordu.

Tyne onun kalçalarını kavrayarak bir şey söyledi ve sonra dilini iyice içeri soktu. Julia patlayıverdi. Gözlerinin önünde parlak ışıklar uçuşuyordu. Zevkten ağlamak üzereydi ve tekrar tekrar Tyne'a teşekkür ediyordu.

Tyne nefes nefese bir halde onun üzerine çıktı. Julia gözlerini açmayı başararak ona baktı. *Onu seviyorum*, diye düşündü. Ve Tyne'ı da mutlu etmek istiyordu. Tyne'ın ne yapmak niyetinde olduğunu biliyordu ama geri çekilip öperek onu şaşırttı. Az önce kendisine verdiği şeyin önemini, hissettiği minneti anlamasını istiyordu. Tyne dizlerinin üzerindeyken erkekliği Julia'nın bacaklarına değiyordu ve Julia onu öperken Tyne hareketsiz kaldı.

Julia eğilerek onun tadına baktı.

Tyne ürpererek homurdandı ve Julia onun itiraz etmek üzere olduğunu biliyordu ama durmaya hiç niyeti yoktu ve başını döndüren yepyeni bir arzuyla dudaklarını onun üzerine kapadı. Tyne zorlukla nefes alarak inledi ve Julia'yı kollarına çekti. Bir an için başka bir ani onaylamayla birbirlerine baktılar.

Tyne heyecanla gülümsedi ve nihayet birleştiler. Julia bir kez daha boşalırken ağlıyordu ama yanaklarından süzülenler mutluluk gözyaşlarıydı. Sonunda Tyne haykırdı ve Julia onun da ağladığını düşündü.

Julia gerçekliğe geri döndüğünde, bacakları birbirine dolanmış halde Tyne'ın kollarındaydı ve o, başparmağıyla Düşes'in çenesini okşuyordu. Pencerelerden sabah güneşi süzülüyordu. Julia mutluluktan uçuyordu. Tyne'la sevişme dürtüsü yine canlanmıştı. Gülümseyerek

ayak parmaklarını oynattı ve küçük elini Amerikalı'nın dev göğsüne dayayarak ona baktı.

Tyne da sıcak gözlerle bakarak gülümsedi. "Asla tahmin edemezdim," dedi kısık sesle, Julia'nın alnına bir öpücük kondurarak. Sonra elini Julia'nın uzun buklelerinin arasına kaydırdı.

"Çok uzun zaman olmuştu ve sana hislerimi göstermekten endişe ediyordum."

Tyne'ın gülümsemesi silindi. "Ne kadar uzun, Julia?" diye sordu.

"On beş yıl," dedi Julia sakince.

Tyne uzun uzun Düşes'in gözlerine baktı. "Bu kadar tutku dolusun. Nasıl dayanabildin?"

"Arzuladığım kimse olmadı ki," dedi Julia.

Tyne hareketsiz kaldı. Sonra Düşes'e sıkıca sarılarak üzerine çıktı ama bu kez sadece gözlerine baktı.

Julia onun ertesi gün gideceğini hatırladı. Kalbi sızlarken içi korkuyla doldu. "Seni özleyeceğim, Tyne."

Tyne'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve Julia bir hata yapmamış olmayı diledi.

"Gitmek zorunda mısın?" diye sordu Tyne.

Julia şaşkınlıkla ona baktı.

"Yatağımda şampanyayla kahvaltı edebiliriz."

Eğer teklif etmek istediği sadece buysa, Julia kabul edecekti. Julia aşktan hafiflemiş bir kalple onun güçlü çenesini tuttu ve ertesi günü düşünmeyi reddetti. Sonra yüzünü Tyne'ınkine doğru kaldırdı. Amerikalı kıpırdamadan durdu ve Julia onu yavaşça öptü; Tyne öpüşmeye devam ederken Düşes'in başını yastığa bastırdı.

STEPHEN MASASININ ÜZERİNDEKİ ÇİZİMLERLE ilgilenemiyordu; çizgiler ve notlar gözlerinin önünde yüzüyor, hiçbirini net olarak göre-

miyor ya da okuyamıyordu. Gözlerinin önünde Alexandra'nın gözleri, kızarıp şişmiş yüzü vardı; dün gece ağladığı belliydi. Ama neden?

Neden üzgündü ki? Uzun zaman önce kaybettiği sevgilisi geri dönmüştü!

Sonra evleneceklerini söylediğinde genç kadının nasıl şaşırdığını hatırladı.

O kadar şaşırmıştı ki Stephen'dan böyle bir yaklaşım beklemediği açıkça belliydi. Diğer yandan, Stephen onun hamileliğinin bir evlilik planı olduğunu da hiç düşünmemişti; Alexandra'nın kazayla hamile kaldığını biliyordu.

Bunca yıl mükemmel gelini aradıktan sonra, peşinde koştuğu, baştan çıkardığı ve sonra da kurtarıp zorla metresi yaptığı kadınla evlenmeye hazırdı. Kadının ne iyi bir adı, ne imkânları, ne de statüsü vardı; karnını doyurabilmek için dikiş dikiyordu. Hayat ironilerle doluydu. Çocuk için evleneceklerdi ama Stephen onunla âşık olduğu için evlenmek istiyordu. Ona kendi adını, korumasını ve hayatta sahip olunabilecek bütün güzel şeyleri vermek istiyordu.

Bir küfür etti.

Saatler sonra, dirseğinin dibinde üzerinden dumanı tüten bir fincan çay ve yanında da yarısı boşalmış bir viski kadehi duruyordu. Şafaktan beri, Alexandra'ya evleneceklerini ve kendisini terk ettiği takdirde çocuğu da arkasında bırakacağını söylediğinden beri çalışmayı deniyordu. Mimarları, Randolph ve kâhyası, onun hiç de çalışma havasında olmadığını anladıkları belli bir şekilde, ortadan kaybolmuşlardı.

Sadece Guillermo yanındaydı. Önce sandviç getirmiş, Stephen yemeyi reddetmişti; sonra yumurta ve jambon gelmişti ama Stephen onları da geri çevirmişti. Uşağın onu yemeye ikna etmek için son girişimi, biftek ve böbrekti. Tepsiyi geri göndermişti.

Yüzünü ellerine gömdü. Ölesiye yorgundu. Alexandra'nın kendisinden zaman isteyeceğini hiç düşünmemişti. Ama tahmin etmesi

gerekirdi. Zeki bir kadındı ve seçeneklerini gözden geçirmek istediği açıktı. Şartlar ne olursa olsun, düşes olma fırsatının üzerine atlamayacak tek bir kadın bile tanımıyordu. Oysa cevabı, Stephen'ın inandığı şeyi doğrulamıştı: Alexandra'da sevgisinin karşılığı yoktu. O, St. James'i seviyordu.

Başını kaldırarak karanlık, büyük kütüphanenin karşısına baktı. Yaşlı Tom, yüzünde kibirli bir ifadeyle odanın köşesinde duruyordu. Stephen gözlerini kırpıştırdı ve babası yok oldu.

Aralık kapı hafifçe vuruldu. Gelen Guillermo'ydu ve uşağın yüz ifadesi hiç değişmezken, Stephen ona bir bakış attığında tedirginlikle doğruldu.

"Ne var?"

"Sanırım Bayan Bolton kardeşleriyle birlikte gidiyor."

Stephen, Guillermo'nun ne dediğini ilk anda kavrayamadı. Sonra hızlı adımlarla onun yanından geçerek antreye gitti.

Alexandra kardeşleriyle birlikte oradaydı ve üzerinde eski, yıpranmış elbiselerinden biri vardı. Üçü de mantolarını giyiyorlardı. Stephen dikiş torbasının Alexandra'nın yanında, yerde durduğunu gördü; bileziği de kolunda değildi. Ve Alexandra'nın kendisini terk ettiğini o zaman anladı.

Alexandra başını dik tutarak döndü; gözleri şimdi daha da şişti. Yavaşça Stephen'a yaklaştı ve bakışlarını gözlerine dikerek durdu. Gözlerinde kırgınlık ya da acı yahut her ikisi birden vardı. "Ben Edgemont Way'e dönüyorum," dedi.

Sözleri bir bıçak gibi Stephen'ın kalbine saplandı ve gerçekten canı yandı. "Anlıyorum." Derin bir nefes alarak sakince konuşurken, ikisini de şaşırttığını biliyordu. "Yani seçimini yaptın."

Alexandra başını iki yana salladı ve yanaklarından yaşlar süzüldü. "Hayır. Ortada yapılacak herhangi bir seçim yoktu."

Roche
www.roche.com.tr

Stephen onun ne demek istediğini anlamadı ama St. James'i ona ve çocuklarına tercih ettiğini görebiliyordu. Acıyı bir kenara bırakmaya çalıştı. "Çocuk doğana kadar burada kalmanı tercih ederdim, böylece iyi bir şekilde bakılırdın."

"Burada kalamam, Stephen," dedi Alexandra titreyerek. "Artık olmaz. Böyle olmaz."

Stephen sükûnetini korumaya ve acıya karşı koymaya çalışarak derin bir nefes aldı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Olanlardan sonra burada kalmaya dayanamam."

Stephen gerildi. Alexandra'nın en iyi şekilde bakılacağı Clarewood'da olmasını istiyordu; ayrıca, o zaman onu her gün görebilirdi. Yine dikkatle konuştu. "Sevgilinle kaçıp gitmeden önce birkaç ay daha bekleyemez misin?"

Alexandra titredi. "Ben kimseyle kaçmıyorum ki. Ama burada kalmayacağım. Beni buna zorlamayacağına inanıyorum."

Stephen ona bakarken tüm hücreleri acıyordu. "Hayır, seni burada kalmaya zorlamayacağım." Her nasılsa, sesini sakin tutmayı başarmıştı.

Alexandra rahatlamış gibiydi.

Stephen onun kendisinden bir an önce uzaklaşmak istediğini görebiliyordu. Bu noktaya nasıl geldiklerini anlamıyordu. "Edgemont Way'de seninle ilgilenmeleri için hizmetkârlarımı göndereceğim ama çocuğu doğurmak için Clarewood'a döneceksin ve önce evleneceğiz." Bu bir uyarıydı. Oğlu ya da kızı yasal olacak ve bu evde doğacaktı. Başka türlüsüne izin vermeyecekti.

Alexandra yine başını iki yana sallayınca Stephen şaşırdı. "Bu aynı zamanda benim de çocuğum ve korkarım onu kimseye veremem; gerçek babasına bile. Çocuğumuz benim yanımda kalacak, Stephen."

"Oğlumu başka bir adamın büyütmesine asla izin vermem," dedi Stephen soğuk bir tavırla ve kararlılıkla. Acıdan kalbinin parçalandığını sandı.

Alexandra geriledi. "Belki biraz zaman geçtikten ve ikimiz de yatıştıktan sonra çocukla ilgili daha sakince konuşabiliriz."

"Konuşulacak bir şey yok," dedi Stephen nefesinin daraldığını hissederek. "Gerekirse seninle daha önce hiç görmediğin şekilde savaşırım ama çocuk burada, benim tarafımdan büyütülecek."

Alexandra'nın yanaklarından yine yaşlar süzüldü. "Ben evime dönüyorum." Ve gitmek için döndü.

Tamamen refleksten kaynaklanan bir hareketle Stephen onun kolunu tuttu.

Alexandra gözlerini kocaman açarak ona döndü. Korkunç bir an geçti. "Seninle kavga etmek istemiyorum," dedi Alexandra yumuşak bir sesle. "Hiçbir konuda."

"O zaman burada kal ve benimle hemen evlen."

Alexandra ürperdi. "Yapamam."

Stephen onu bıraktı. Düzgün nefes alamıyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Alexandra. "Çok üzgünüm." Stephen cevap vermeyince, torbasını alarak birkaç adım uzaklaştı ve sonra dönerek ekledi: "Bilezik çekmecemde."

GÖZYAŞI PINARLARI KURUMUŞTU. Araba bakımsız evlerinin önündeki bozuk araba yoluna girerken, Alexandra emniyet kayışına sıkıca tutundu. *Hiçbir şey değişmemiş*, diye düşündü hüzünle. Bahçe bakımsız ve çamur içindeydi. Su birikintileri göletlere dönüşmüştü. Ön basamaklardan biri çarpıktı ve duvarda eksik tuğlalar vardı. İleridekı ahır kötü durumdaydı, her an yıkılacakmış gibi görünüyordu.

Roche
www.roche.com.tr

Alexandra titredi. Önceki gece bütün gözyaşlarını akıttığını sanmıştı ama yanılmıştı. Son üç saati yine ağlayarak geçirmiş ve kardeşleri bile onu teselli edememişti.

Bonnie'nin çektiği arabaları evin önünde dururken evin kapısı açıldı ve Edgemont verandaya çıktı.

Alexandra gerildi. Zor ve kırıcı bir yüzleşmeyi daha kaldıramazdı.

Dizginler Olivia'nın elindeydi ve freni sabitleyerek arabadan indi. "Merhaba, baba. Alexandra eve döndü ve onu kollarını açarak karşılayacaksın."

Alexandra, Olivia'ya baktı. Kardeşi büyümüştü. Ama onu olgunlaştıran yaşadıkları olduğundan, bunu fark etmek onu mutlu etmedi.

Edgemont titredi. Gözleri bulanık bakıyordu fakat yeni giyinmişti ve tek kelime etmedi.

Önce Corey ardından da Alexandra arabadan indi. Corey kızıl kısrağı ahıra götürürken, Alexandra, Olivia'nın peşinden ön verandaya yürüdü ve basamaklar ağırlıklarının altında gıcırdadı. "Merhaba, baba," derken yüreği ezildi. Onunla kavga etmemek için dua ediyordu.

Edgemont inceleyen gözlerle bakıyordu. Alexandra huzursuzluğunu gizlemesinin mümkün olmadığını, ağladığının anlaşıldığını biliyordu. "Merhaba, Alexandra." Edgemont'ın çenesi titredi. "Ne oldu?"

Alexandra önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi yapmaya karar verdi. "Görünüşe bakılırsa popoma tekme yemek alışkanlık haline geldi," dedi gülümsemeye çalışarak.

Edgemont gülümsemedi.

Genç kadın dikiş torbasını aldı. "Eve dönmem gerek ve dönmeme izin vermen için sana yalvarıyorum," dedi kalan bütün saygınlığıyla.

Edgemont zorlukla yutkundu. "Seni evden attığım için çok üzgünüm! Sadece ne yaptığımı anlayamayacak kadar şaşkın ve üzgündüm."

Alexandra hayatında hiç bu kadar rahatladığını hatırlamıyordu. "Baba, çok utanıyorum. Ben de seni incittiğim ve herkesi utandırdığım için üzgünüm." Sonra karnındaki çocuğu düşündü ve pişmanlık duymadığını fark etti. Bundan sonra ne olursa olsun bebeğini sevecekti, buna Stephen'la tutuşacağı korkunç savaş da dâhildi. Edgemont'a karnındaki çocuğu daha uygun bir zamanda söyleyecekti.

Edgemont'ın gözleri nemlendi ve çabucak gözlerini kırpaştırdı. "Ben de üzgünüm. Tanrım, Alexandra, sen bu ailenin ışığısın ve tıpkı annene benziyorsun. Aksini söylemekle çok ama çok *hata* ettim. Clarewood bir çapkın ve bunu bütün dünya biliyor. Seni baştan çıkardı, değil mi? Alçak! Bütün ülkede arkasında kırık kalpler bıraktığını duymuştum. Ama ben seni suçladım; oysa onu suçlamam gerekirdi. Eh, artık o alçak Dük'ü suçluyorum!"

Alexandra şimdi bile Stephen'ı savunmak istiyordu ama bu imkânsızdı. Çocuğu elinden almak istiyordu. Alexandra'nın bir yalancı olduğunu düşünüyordu; üstelik de amacı olan bir yalancı. Kafasında Owen'ı sevdiği ve onunla birlikte kaçıp gitmeyi planladığını kurmuştu. Onu evliliğe zorluyordu! Alexandra'ya ne güveniyor ne de onu anlıyordu; gerçekten onu tanıdığı da söylenemezdi. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Stephen onun hakkında olabilecek en kötü şeyleri düşünüyordu!

Eğer Stephen ondan hoşlanmıyorsa, tiksiniyorsa ya da daha kötüsü, ona karşı kayıtsızsa, Alexandra onunla evlenemezdi. Üstelik onu bu kadar severken ve aşkına karşılık bulamadığı açıkken, onunla zaten evlenmezdi. Dahası onunla evlenip sonra da çocuğu alıp Owen'la kaçmasına, izin vereceği düşüncesi hepten inanılmazdı. "Ona âşık oldum, baba," dedi zorlukla. "Yoksa onun bana yaklaşmasına izin vermezdim."

Babası nazikçe yanağına dokununca Alexandra şaşırdı. "Elbette âşık oldun. Aksi takdirde asla devam etmezdin ve sana o kadar korkunç suçlamalar savururken bile bunu biliyordum. Çok üzgünüm, Alexandra. Nedeni içkiydi, bunu biliyorsun, değil mi?" dedi Edgemont yalvarırcasına.

www.roche.com.tr

Babasına yetişkin ama zihinsel veya fiziksel engeli olan bir çocukmuş gibi sarıldı. Edgemont aniden gözyaşlarına boğulunca, Alexandra onun acı ve keder kadar, önceki gece içtiği şeyin de etkisinde olduğunu anladı. Babasının zayıf olduğunu ve uzun zaman önce işe yaramaz hale geldiğini düşündü. Annesinin evlendiği adam, annesiyle birlikte ölmüştü. Ama önemi yoktu. Alexandra'nın ilgisine ihtiyacı vardı ve Alexandra babasına memnuniyetle bakacaktı. Hayatının sonuna kadar bunu yapacaktı.

Edgemont burnunu çekerek kızından ayrıldı. "Bana yumurta yapar mısın? Kimse senin gibi omlet yapamıyor."

Alexandra yorgun ve üzgün bir tavırla gülümsedi. Hiçbir şey değişmemişti. Bakışlarını perişan haldeki babasından kardeşlerine çevirdi ve sonra içerideki dağınık, eski püskü salona baktı. Hayır, hiçbir şey değişmemişti; artık çocuk bekleyen deneyimli bir kadın olmasının dışında. Edgemont Way'e kardeşlerine, babasına ve henüz doğmamış çocuğuna bakmak için dönmüştü.

Başladığı yere dönmüştü.

"SÖYLENTİLERE BAKILIRSA haftanın büyük bölümünü kütüphanede geçirmişsin. Notlarıma da karşılık vermediğini fark ettim. Alexandra'yla işler yolunda mı gitti, yoksa bir âşık kavgasına mı tutuştunuz, anlayamadım?"

Stephen, yatırım yapmak niyetinde olduğu bir Kuzey Avrupa madencilik girişimi için finans teklifi hazırlamakla meşguldü. Başını kaldırıp baktığında, Alexi'yi arkasında Guillermo'yla kütüphanenin eşiğinde dikilirken buldu. Ve bütün perdeler çekilmiş, bütün panjurlar kapalı olduğu için gündüz mü, yoksa gece mi olduğunu bilemiyordu.

Ziyaretçi kabul edecek havada değildi ve bunu çalışanlarına açıkça belirtmişti. O anda Alexi bile haber vermeden yanına girme ayrıcalığına sahip değildi.

"Elysse seni görmeye gelmem gerektiği konusunda ısrar etti," diye ekledi Alexi, Stephen'a dikkatle bakarak.

"Kaptan de Warenne'e ziyaretçi kabul etmediğinizi söyledim, Majesteleri," dedi uşak. "Ama Kaptan de Warenne beni dinlemeyi reddetti."

"Her zaman yaptığım gibi kendi kendime girmeye karar verdim," dedi Alexi neşeyle. "Guillermo'nun beni, en yakın ve belki de tek arkadaşını, seni görmekten alıkoymaya gerçekten niyetli olduğunu görünce bir hayli şaşırdığımı belirtmeliyim."

Stephen sinirli bir tavırla dosyayı kapadı. "Çok meşgulüm, Alexi," diye uyardı.

"Ciddi misin? Elysse bir söylenti duymuş; Alexandra Bolton evine dönmüş ve tanımadığım bir beyefendi onunla ilgileniyormuş, Owen St. James diye biri. Bu durumda anladığım kadarıyla sen haklı çıktın ve seni geri mi çevirdi?" Alexi odada gezinmeye başladı. "Yoksa cesaretini kaybedip ona düzgün bir şekilde evlenme teklif edemedin mi?"

Stephen ayağa kalktı ve her nasılsa, sakin bir şekilde gülümsemeyi başardı. Alexandra'nın Clarewood'dan ayrılmasının üzerinden beş gün geçmişti. Bu evin kapısından çıktığı ve niyetini –çocuğu Stephen'dan almak ve her ne demiş olursa olsun, St. James'le kaçmak istiyordu– açıkça belli ettiği anda, Stephen kalbini ve zihnini ona kapamıştı. Artık onu düşünmüyordu. Artık hiçbir şey hissetmiyordu. Ve ağustos başlarında doğacağı tahmin edilen çocuğu da bahara kadar düşünmeyecekti. Aslında yine eski haline döndüğünü hissediyordu; onun hayatı Clarewood mirasıydı ve öyle de olmalıydı. Hem düklüğün hem de vakfın işleriyle ilgilenmek için erken kalkıyor ve o gün yaptıklarından tatmin olmuş bir şekilde geç saatte yatağa giriyordu. Üstelik yalnız yatması da gerekmiyordu. Londralı bir madam, ona her gece farklı bir cariye gönderiyordu. Stephen'ın kadınlarla ilgili şartları yabancı, sağlıklı ve tek kelime bile İngilizce bilmiyor olmalarıydı.

Ama şimdi sakince gülümsemesine rağmen, kuzeninin yorumları karşısında kalbi rahatsızlık verircesine sıkışmıştı. Yine de Alexi'nin sözlerine aldırış etmeyecekti çünkü sadece ona yem atmaya çalıştığını biliyordu. "Hayır cevabını kabul etmeyeceğin için, otur bari. Nasılsın? Elysse nasıl?" Stephen masasının arkasından çıkarak büfeye yürüdü.

Alexi cevap vermedi. "Şarap mı, viski mi?" diye sordu Stephen.

"Aslında saat içmek için biraz erken bu yüzden teklifini geri çevireceğim," dedi Alexi.

Stephen kendine bir kadeh viski hazırlarken Alexi arkasından yaklaştı. "Guillermo, lütfen perdeleri aç."

Güneş ışığı odaya süzülürken Alexi kuzenine döndü. "Neyin var senin ve ne oldu? Alexandra neden Clarewood'dan ayrıldı?"

"Bir şeyim yok, Alexi. Sadece aklım başıma geldi, hepsi bu," Stephen gülümsedi.

Alexi şüpheci gözlerle ona baktı. "Seninle evlenmeyi reddetti," dedi, "hiç şüphesiz, sen romantik bir teklif yapmak yerine evlilik talep ettiğin için."

Stephen gerildi. Gerçekten de böyle olmuştu ve Alexi bunu biliyordu. Ama Alexandra Bolton'la ilgili konuşmayacak, hatta onu düşünmeyecekti. Tom'u yakınlarda hissediyordu ve memnun olduğunu biliyordu. "Ben romantik biri değilim, dolayısıyla asla romantik bir teklif yapmam. Ve ilişki de bitti; üzerinde konuşmak istemiyorum." Yerinden kalkarak kuzeninden uzaklaştı. Ama bu kez de göğsünde hafif bir ağrı başlamıştı.

Alexi onun peşinden giderek omzunu tuttu. "Karnında senin çocuğunu taşıyor! Yoksa St. James'in piçi mi?"

Stephen bu iddiaya öfkelenerek hızla arkasına dönerken, Alexandra'nın kendisine sadık kalmadığını ima etme cüretinde bulunduğu için Alexi'nin burnunu kırmaya hazırdı. Siniri tırmanıyordu. Ancak Alexi'nin keyifle bakan gözlerini gördüğü anda, zokayı yutmuş olduğunu anladı.

Açılan bir barajdan yayılan su gibi, acı hemen öfkesinin ardından vücudunu sardı ve Alexandra'nın elinde dikiş torbası, kızarıp şişmiş gözleri ve dimdik başıyla antreden çıkışı zihninde canlandı. "Lanet olsun sana!" diye bağırdı. "Çocuk benim! Ve doğduğunda burada, Clarewood'da doğacak. Kızımı ya da oğlumu ben büyüteceğim," dedi sert bir sesle. "Alexandra'nın niyeti ne olursa olsun. Ona da lanet olsun!"

"Stephen, neyin var senin?" Alexi onu iki omzundan tuttu. "Neden onun için savaşmıyorsun?"

Stephen omuzlarını çekip kurtardı. "Bunu daha önce de konuştuk." Aniden nefesi daraldı.

"Tanrım, hastane, sanatoryum, yoksullar için evler inşa etmek adına dağları oynatmış bir adamsın ama şimdi seninle istediğin kadın arasında tek bir adam duruyor ve sen tam bir korkak gibi davranıyorsun!"

Stephen sakinleşti. Bir korkak mıydı? Alexandra onu değil, St. James'i istiyordu. Öyle değil miydi? "Sen neden söz ettiğini bilmiyorsun," diye tersledi kuzeninden uzaklaşırken.

Alexi onun peşini yine bırakmadı. "Ah, aslında biliyorum. Elysse ve benim başlangıcımız da iyi olmamıştı; gurur ve öfke bizi yıllarca birbirimizden ayrı tutmuştu. Sanırım sorunun ne olduğunu biliyorum. Ama senin sorunun gurur değil, aşk."

Stephen çatık kaşlarla ona döndü. "Deli misin sen?"

"Hayır. Bence asıl sorun, senin aşka gerçekten inanmıyor olman. Bunun nedeni de yetiştirilme şeklin; annen ve baban birbirlerinden nefret ediyordu ve açıkçası, seni vârisi yapmaya karar vermiş olsa bile, bence yaşlı Tom senden nefret ediyordu."

Stephen şaşkınlıkla yutkundu. Çocukluğunda kendisi de "babasının" ondan nefret edip etmediğini merak etmemiş miydi? Sık sık öyle hissetmişti; özellikle de cezalandırılırken.

Roche
www.roche.com.tr

"Bence yaşlı Tom, her gün bir baba olamadığını hatırlattığın için senden nefret ediyordu. Sana baktığında, Julia ve Sör Rex'i görüyordu. Ama iktidarsız olduğunun bilinmesine asla izin vermezdi, dolayısıyla seni mükemmel oğul, geleceğin dükü haline getirdi. Son derece nefret dolu ve zalimdi! Alexandra'ya –ya da kendi duygularına– güvenemediğin için seni suçlamıyorum. Ancak ne sen Tom'sun ne de o Julia! Tom seni kendi kopyası yapmaya çalıştı ama lanet olsun, sen bir de Warenne'sin. Ve gururlu, kibirli olmakla birlikte, biz de Warenne erkekleri iyi bir kadının aşkı olmadan yaşayamayız. Bana ve Elysse'ye bir bak. Gerçek baban Sör Rex'i ve Leydi Blanche'ı düşün. Kavuşmadan önce yıllar boyunca birbirlerine hayranlık duyduklarından eminim. Ariella ve Emilian'a ne diyeceksin? Ariella, St. Xavier'la birlikte olabilmek için topluma meydan okudu. Ya babam ve Amanda? Babam onu babasının ellerinden zor kurtardı!" Alexi derin bir nefes alarak devam etti: "Sen bir de Warenne'sin, Stephen. Sen de derin ve ölümsüz bir aşk hissedebilirsin. Bu kanında var ve senin hakkın."

Stephen sertçe kanepeye çökerken bir küfür savurdu. Kalbi ona haykırıyor ve paramparça oluyordu. Anne ve babasının birbirlerine bağırışlarını, nefret dolu kavgalarını, onları görüp duymayı istemediği için dönüp kaçışını hatırlıyordu. Ona vurmak için elini kaldırdığında Tom'un yüzündeki ifadeyi hatırlıyordu ama ne hata yaptığını hatırlayamıyordu. Aklında sadece adamın gözlerindeki nefret pırıltıları vardı.

Yüzünü ellerine gömdü. Alexi haklı mıydı? Aşka asla inanmamıştı; ta ki St. James geçmişten fırlayıp Stephen'ı Alexandra'ya karşı duygularıyla yüzleşmeye zorlayana kadar. Lanet olsun! Stephen onu seviyordu. Ama hâlâ kırgındı; hayır, yıkılmıştı. *Alexandra onu bırakıp gitmiş, başka birini seçmişti. Tıpkı yaşlı Tom gibi, o da Stephen'ın sevgisine karşılık vermemişti.*

Kendini zayıf, savunmasız, çaresiz hissediyordu; bir imparatorluğa hükmeden otuz bir yaşında bir adam gibi değil, on yaşında bir çocuk gibi.

Alexi kuzeninin yanına oturdu. "Alexandra'nın peşinden gidersen, soğuk bir sessizlikte değil, kahkahalarla dolu sıcak bir evde yaşayabilirsin. Ve lanet olsun, seni bu dağa tırmanmaya ikna edene kadar da hiçbir yere gitmiyorum."

Stephen reddedilmenin iliklerine işleyen acısını bastırabilmek için derin bir nefes aldı. Zihninde yaşlı Tom onunla alay ediyor, Stephen böyle perişan halde olduğu için mutluluk duyuyordu. Elbette öyle olacaktı; o aşkı küçümser, nefrete ve öfkeye tutunurdu. Stephen'ın, Clarewood'un hesapçı ve taş kalpli sekizinci dükü olmasından daha çok istediği bir şey yoktu. Onun bu soğuk, sessiz koridorlarda tek başına dolaşmasını istiyordu.

Stephen yavaşça başını kaldırdı. "Bir şey itiraf edeceğim."

Alexi bekledi.

Stephen, Tom'u kanepenin arkasında öfkeli bir yüzle dururken gördü. "Babam ölüm döşeğindeyken bile bana şefkatini ifade edemedi. On altı yaşında olmama rağmen, bunu duymayı umutsuzca istiyordum. Sadece bir kez olsun benimle gurur duyduğunu ve beni sevdiğini söylemesini istiyordum."

Alexi bir an için elini Stephen'ın omzuna koydu. "Tom'un o sözleri söyleyemeyeceğinden, bir şeyi veya birini sevemeyeceğinden eminim; Dük olmak dışında. Soğuk, kalpsiz bir alçaktı. Ama ya Sör Rex? Sen dokuz yaşındayken hayatına girdi. Onun seni birçok kez övdüğünü duydum; her zaman nazik ve ilgiliydi. Sen Tom'un olduğu kadar –daha fazla değilse de– Sör Rex'in de oğlusun."

Stephen aniden Julia'nın geçmişi gömmeye ne kadar kararlı olduğunu hatırladı; Tom'un mezarını bir daha asla ziyaret etmek istemiyordu. Birden kendisi de aynı şeyi hissetti.

Sırtındaki o pençelerden bıkıp usanmıştı. Başını kaldırdığı her seferinde Tom'u odanın bir köşesinde kendisiyle alay ederken görmekten de bıkmıştı.

Ensesini ovuşturdu. Kan bağı her şeyin üstündeydi ve o bir de Warenne'di. Üstelik âşık olmuştu; işte, nihayet itiraf edebilmişti. Canı çok yanıyordu. Peki, şimdi ne yapacaktı? Alexi haklı mıydı? Alexandra için savaşmalı mıydı?

Neden Alexandra için savaşmayacaktı ki? Onu istiyordu, ona *ihtiyacı vardı* ve çocukları için savaşmak istemiyordu çünkü bu olursa kendisi kazanır, Alexandra yıkılırdı.

Bunu Alexandra'ya asla yapamayacağını anlayarak oturduğu yerde doğruldu.

"Ne oldu?" diye sordu Alexi.

Stephen derin bir nefes alırken bütün acısı silindi. Ona ne olmuştu böyle? İstediğini daima elde etmişti; o Clarewood'du. Başlangıçta Alexandra'nın peşine düşmüş ve onu kazanmıştı. Elbette ki yine peşinden gidecekti. Ama bu kez hata yapmayacaktı. Kaybedecek çok şeyi vardı.

Alexi'ye döndü. "Bu doğru mu? St. James ona kur mu yapıyormuş?"

"Bildiğim kadarıyla her gün ziyaretine gidiyormuş." Alexi şimdi ifadesizce bakıyor, tatminkâr gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu.

Stephen, Alexi'nin doğruyu söylediğinden emin değildi fakat artık önemi yoktu. Kararlı bir şekilde ayağa kalktı. Eğer hemen bir şeyler yapmazsa, Alexandra'yı kaybedecekti. "St. James sınırı aştı," dedi kısık sesle. "Yetti artık."

Alexi sırıtarak ayağa kalktı. "Ve olaylar çözümlendiğinde, bana düzgün bir şekilde teşekkür edeceksin, değil mi? Çünkü bana ciddi ölçüde borçlu olduğunu düşünüyorum."

Stephen ona aldırmadan odadan çıktı.

"Bedava tavsiye nerede görülmüş," diye seslendi Alexi gülerek.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

"BUGÜN MORALİN DAHA İYİ GİBİ," dedi Owen kısık sesle.

Alexandra ona gülümsedi ama Owen'ın küçük arabasının ön koltuğunda onunla birlikte otururken gergindi. Hava serin olmasına rağmen güneşli bir gündü; bu yüzden Alexandra sıkı sıkı giyinmişti ve kırlarda gezmeye çıkmışlardı. Yapraklar kızıl ve altın sarısıydı; yakında ağaçlar koyu renk ve çıplak olacaktı. Yanlarında bir sepet öğle yemeklerini getirmişlerdi ve yol kenarında, otlayan koyunlara yakın bir yerde çimenlerin üzerinde yemişlerdi. Güzel, sakin bir öğlen olmuştu ama Alexandra'nın dikiş dikmesi gerekiyordu. Birkaç dakika sonra eve döneceklerdi.

Alexandra dikkatle, "Sen moralimi düzeltiyorsun ancak başından beri niyetin buydu zaten, değil mi?" dedi.

Owen gülümsedi. "Elbette. Seni asık yüzlü görmekten nefret ediyorum."

Alexandra gülümsemeye devam ederek başını çevirdi. Owen her gün geliyordu. Sıcaklığı ve sağladığı güvenlik hissi için, Alexandra onun ziyaretlerini sabırsızlıkla bekliyordu ve arkadaşlığından çok zevk alıyordu. Onunla sohbet etmek, karanlık ve kasvetli düşüncelere

dalarak, kalbi kayıp acısıyla ezilerek, her anında gözlerinin önünde Stephen'ı görerek dikiş dikmekten çok daha iyiydi. Kalbi kırıktı ve asla iyileşmeyecekmiş gibi hissetmesine rağmen, aslında öyle olmadığını biliyordu. Dokuz yıl önce bir gece böyle bir kalp kırıklığı yaşamıştı. Kırılan kalpler zamanla iyileşiyordu.

Alexandra'nın eve dönüşü veya nedeni hakkında konuşmamışlardı fakat Owen, babasıyla ilişkisi düzeldiği –ve Edgemont Way'e döndüğü– için çok sevindiğini söylemişti. Alexandra ne cevap verdiğini hatırlayamıyordu. Ama Owen'ın, Stephen'la ilişkisinin bittiğinin farkında olduğunu ve bu yüzden memnun olduğunu biliyordu. Her gelişinde, Alexandra'yı ilişkisi ve duyguları hakkında açıkça konuşmaya yönlendirecek bir yorumda bulunuyordu ama Alexandra böyle sohbetlerden uzak kalma becerisini geliştirmişti. Stephen'la ilişkisini Owen'la konuşamazdı ve konuşmayacaktı.

Alexandra onunla ilgili haklı olduğunu da anlamıştı; Owen hâlâ ona derin bir aşkla bağlıydı. Alexandra'ya bakarken gözleri parlıyor, sık sık onu güldürmek için şakalar yapıyordu; hareketleri de şefkatli ve baştan çıkarmaya yönelikti. Ancak kendisine dokunduğunda, Alexandra yüzünü buruşturuyor veya geri çekiliyordu. Birinin kendisine kur yapmasına hazır değildi; şimdi olmazdı... belki de asla.

Alexandra ona çok değer veriyordu ama her şey değişmişti; sevdiği adam artık Stephen Mowbray'di.

Ve Owen'ın çocuktan da haberi yoktu.

Alexandra eldivenli ellerini birleştirerek son zamanlardaki moral bozukluğuyla ilgili yorumuna cevap vermemeyi tercih etti.

Owen sessizliği bozdu. "Eskiden her konuda konuşurduk."

Alexandra gözlerini şaşkınlıkla açarak ona döndü. "Artık her şeyi konuşmamız pek mümkün değil."

"Neden olmasın? Senin için endişeleniyorum."

"Biliyorum ve bağlılığın benim için çok büyük anlam ifade ediyor."

Owen'ın bakışlarında sorular vardı. "Sen hazır olduğunda, Alexandra, dinleyeceğim. Ancak Clarewood ve sana yaptıkları hakkında konuşursan kendini daha iyi hissedersin."

Davranışlarının mazereti olmasa bile, inanılmaz bir şekilde, Stephen'ı savunma isteğiyle öfkelendi. "Owen, onun teklifini ben kabul ettim. İkimiz de hata yaptık."

Owen'ın yüzü sertleşti. "Söylemekten nefret ediyorum ama seninle evlenip her şeyi yoluna koymalı."

Alexandra derin bir nefes alarak bakışlarını kaçırdı.

Owen hemen genç kadının elini tuttu. "Özür dilerim. Çok kereler söylediğimi biliyorum ve bir daha söylemeyeceğime yemin ederim. Ancak ondan hoşlanmıyorum, Alexandra. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

Alexandra elini çekip kurtarmak istiyordu ama bunu yapmadı. Üstelik Stephen'ın karısı ve düşesi olmak için gereken özelliklere sahip olmadığı konusunda da tartışmayacaktı; özellikle artık kendisi de onun karısı olmak istemezken. Olivia haklıydı. Soylular sıradan insanlarla aşk için evlenirdi; sık görülen bir şey değildi ama oluyordu. Ancak Stephen onu sevmiyordu. Aşk ve şehvet aynı şey değildi.

"Kalbinin bu kadar kırıldığını görmekten nefret ediyorum," diye hırladı Owen.

Alexandra o zaman elini çekti. "Ben iyiyim, gerçekten."

"İyi falan değilsin ama inanılmaz derecede cesur ve dayanıklısın." Owen bakışlarını ileri çevirerek ekledi: "Bir ziyaretçin var, Alexandra."

Alexandra arabayı evin önünde görür görmez tanımıştı. Beklenmedik bir şekilde, Elysse ve Ariella gelmişlerdi. Ne istiyorlardı ki? Artık Stephen'la birlikte değildi ve onlar onun arkadaşıydı, kendisinin değil. Ayrıldıkları için onu azarlamaya mı gelmişlerdi? Kendisini rahatlatıp teselli etmeye geldiklerini hiç sanmıyordu.

"Kim bu?" diye sordu Owen kısık sesle, arabayı büyük siyah arabanın yanında durdururken.

"Elysse de Warenne ve Ariella St. Xavier. Yakın zamanda tanıştığım insanlar."

Owen şaşkınlıkla Alexandra'ya baktı.

Hanımlar arabadan inip eve girerlerken, Alexandra konuşamayacak kadar gergindi. Olivia ve Corey onları şöminede yanan ateş, sıcak çay ve çöreklerle karşıladı. Alexandra yanında Owen'la birlikte içeri girince iki ziyaretçi de yerinde sıçradı. Onu tekrar gördüklerine memnun olmuş gibi gülümsüyor ama Owen'ı şüpheci gözlerle baştan aşağı süzüyorlardı.

Alexandra mantosunu çıkararak onlara yaklaştı. "Ne kadar güzel bir sürpriz," dedi temkinli bir tavırla.

Elysse hemen öne atılarak Alexandra'yı sıcak bir şekilde kucakladı. "Bırak şimdi formaliteleri; o geçirdiğimiz harika günden sonra! Bazı söylentiler duyduk ve senin için endişelendik."

Alexandra onun nazik, endişeli gözlerine baktı ve şaşırdı. Elysse de Warenne art niyet diye bir şey bilmiyordu.

Ariella da yaklaştı ve Alexandra'nın omzunu sıvazladı. "Sen iyi misin?" diye sordu endişeyle. Gözleri yumuşak ve sıcak bakıyordu.

Alexandra da onların ilgisi ve endişesi karşısında etkilenmişti. Gerçekten ilgileniyor gibi görünüyorlardı. Kırık kalbi merhamet için yakardı. İkisi de Stephen'ın çocukluk arkadaşıydı ve belki davranışını açıklayabilirlerdi. Belki, bir şekilde, yardım bile edebilirlerdi. "Ben iyiyim," diye yalan söyledi.

"Hiç de iyi görünmüyorsun," dedi Ariella doğrudan. "İnan bana, Stephen'ın o soğuk görüntüsünün altında son derece insancıl bir kalbi vardır ama birinin kendisine yanlış yaptığına anladığında inanılmaz ölçüde zor biri olur."

Alexandra titredi. "Bana çok kızgın," diye fısıldadı.

Ariella ve Elysse birbirlerine baktılar. Elysse kolunu yine Alexandra'ya doladı. "Sadece onun hayatına girip uyandırarak son derece düzenli hayatını altüst ettin, Alexandra. Alexi bana onun perişan halde olduğunu söyledi."

Alexandra geri çekilerek Owen'a baktı; Owen onları asık yüzle ve mutsuz bir şekilde dinliyordu. "Sizi tanıştırmadım," dedi Alexandra. Onları tanıştırırken, iki kadının da Owen'a karşı ne kadar nazik ve kibar davrandığını görünce şaşırdı; oysa –eğer bu kelimeyi kullanmak doğruysa– Alexandra'ya talip ve Stephen'a rakip olduğu açıktı. Ancak aralarında geçen konuşmalara dikkatini veremedi. Elysse'nin az önce söylediklerini düşünüyordu; Stephen'ın perişan halde olduğunu. Neden? Onu özlüyor muydu? Bu mümkün müydü? Yoksa sadece çocuk için mi endişeleniyordu?

Ariella ve Owen sohbet ederken Elysse, Alexandra'nın elini tutarak onu girişe sürükledi. "Ondan vazgeçemezsin!" dedi telaşla.

Alexandra dudağını ısırdı. "Anlamıyorsun. Benimle ilgili çok olumsuz düşünüyor. Ve o..." Duraksadı. Elysse'ye doğruyu söyleyemiyordu. "Bana evlenme teklif etti ama çok yanlış nedenlerle. Bu yüzden reddettim."

Elysse şaşırmayınca, Alexandra onun evlilik teklifinden haberdar olduğunu anladı. Elbette, kocası Stephen'ın en eski ve en yakın arkadaşıydı; Alexandra hemen başka kimin bildiğini merak etti. Elysse onun düşüncelerini okumuş gibi elini tutarak sıktı. "Erkekler böyle aptal olabiliyor," dedi yumuşak bir sesle. "Evlilik teklifini yanlış nedenlerle yaptığını nereden biliyorsun?"

Alexandra nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Onu seviyorum," dedi sonunda. "Ama o beni sevmiyor."

Elysse gülümsedi. "Bundan emin misin?" Sonra fısıltıyla konuştu: "Bilmen gereken bir şey var. Stephen kendini iyi ifade edebilen bir adam değildir. Asla şefkatini göstermez. Bunu nasıl yapacağını bil-

www.roche.com.tr

mez. Onu büyüten eski Dük zalim, zor, sert ve şefkatsiz bir adamdı. Stephen onu örnek alıyor, Alexandra."

"Düşes de aynı şeyleri söyledi ama istediğinde nazik olabiliyor," diye fısıldadı Alexandra.

"Ve bunun tek nedeni, sana karşı çok derin duygular besliyor olması," dedi Elysse kararlı bir tavırla. "Dahası da var. Stephen babalar ve oğullar konusunda çok hassastır; kısmen Tom'la yaşadığı korkunç ilişkisi yüzünden. Ama bundan fazlası var. Asla evlilik dışı bir çocuğa baba olmamaya yemin ettiğini biliyor muydun?"

Alexandra donakaldı. "Hayır, bunu bilmiyordum. Neden? Birçok soylu adamın evlilik dışı çocukları vardır." Elysse'nin artık hamilelik durumundan söz ettiğini biliyordu.

"Korkarım bunu sana kendisi söylemek zorunda. Ancak bu, onu en çok kızdıran konudur." Elysse, Alexandra'yı inceledi.

Alexandra'nın zihninden düşünceler hızla geçiyordu. Kendisine önemli ipuçları verildiğini ve onları çözmenin olanları daha iyi anlamasını sağlayacağını biliyordu ama parçaları bir türlü birleştiremiyordu.

"Stephen'a babasıyla ilgili sorular sormalısın. Çocuğunu başka bir adamın yetiştirmesine izin vermemeye neden yemin ettiğini de."

Alexandra titremeye başladı. Eğer bu Stephen'ın zaafıysa, çok şeyi açıklayabilirdi. "Emin misin?"

"Kesinlikle eminim," dedi Elysse gülümseyerek. "Umut var, hayatım. Elbette ki şu baş döndürücü St. James'e kalbini kaptırmadıysan."

"Onu seviyorum ama Stephen'a âşığım," dedi Alexandra. Gerçekten umut var mıydı? Çünkü eğer varsa, aşkı, *aşkları* ve çocuklarıyla birlikte bir gelecek için savaşırdı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Elysse memnun bir tavırla gülümsedi.

Salona döndüler. Owen hemen endişeli gözlerle ona baktı. Alexandra güven veren bir tavırla gülümsedi ama iyi olduğu söylenemezdi. Kalbi deli gibi atıyordu. Stephen'ın gayrimeşru çocuklarla ilgili bir

sorunu vardı. Nedenini çözemiyordu. Belki de bir şekilde acı çeken evlilik sışı kardeşleri olmuştu ve bu onu derinden etkilemişti. Çıkarabildiği tek sonuç buydu. Ancak çocuğu ona vermeyi reddettiğinde nasıl öfkelendiğini düşününce... ve onun Owen'la evleneceğini, çocuğu onunla birlikte büyüteceğini öğrendiğinde...

Stephen'la tekrar konuşması gerekiyordu ama bu konuyla ilgili ne kadar hassas olduğu düşünülürse, kelimelerini çok dikkatli bir şekilde seçmeliydi.

Birkaç dakika sonra Owen'ın yüz ifadesi değişti. Asık yüzle salon penceresine giderek ellerini ceplerine soktu. Alexandra onun neye baktığını görmek için döndüğünde, Corey heyecanla bağırdı. Olivia yanından koşarak geçti ve Ariella memnun bir ses tonuyla konuştu: "Neler oluyor?"

Herkes dışarı bakmak için pencereye koşarken, Alexandra da durduğu yerden dışarı baktı. Randolph de Warenne, bir çiftçi arabasının sürücü koltuğunda oturuyordu. Arabanın arkası kırmızı güllerle tepeleme dolmuştu ve arabayı kişneyerek çeken hayvan Ebony'di.

Alexandra'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Randolph yere atlayıp eve yöneldi. Corey gülümseyerek Alexandra'ya baktı ve kapıyı açmak için hızla salondan çıktı.

Salon ürkütücü bir sessizliğe gömülmüştü; Alexandra'nın duyabildiği tek ses, kendi kalp atışlarıydı.

Stephen ne yapıyor? Bu ne anlama geliyor?

Randolph içeri girerek hemen Alexandra'ya yaklaştı ve eğildi. "İyi günler, Bayan Bolton." Ve gülümsedi.

Alexandra titredi; nefes alamıyordu. "Şimdi ne yapıyor?"

"Bildiğim kadarıyla size çiçeklerle birlikte Ebony'i ve şefkatinin küçük bir göstergesini gönderdi." Randolph gülümsedi ve göğüs cebinden bir mücevher kutusu çıkardı. "Clarewood'a çiçeklerle geri dönmeme izin olmadığını bildiğinizden eminim."

Roche
www.roche.com.tr

Alexandra kadife kutuya baktı. *Stephen bileziği geri göndermişti.* "Bunu neden yapıyor?"

Randolph kutuyu iyice açıp içini gösterecek şekilde tutarken kaşlarını kaldırdı. "Majesteleri bunu almanız için kesinlikle ısrar ediyor, Bayan Bolton," dedi ve ekledi: "Kendisinin nihayet sırılsıklam âşık olduğunu düşünüyorum."

Alexandra dev gibi elmas taşlı nişan yüzüğüne bakmaktan başka bir şey yapamadı.

JULIA TYNE'IN ODASINDAKİ güzel maun çalışma masasının üzerindeki aynada kendine bakarken, perdelerin arasından sabah ışığı süzülüyordu. Tyne onun giyinmesine izin vermek için dışarı çıkmıştı. Julia onun otel odasına geldiğinden beri bütün günü ve geceyi birlikte geçirmişlerdi; sevişmişler, hayatlarından bahsetmişler, sonra tekrar sevişmişlerdi. Akşam yemeğini odaya istemişlerdi. Sonra biraz daha sevişmişlerdi.

Tyne o gün gidiyordu.

Julia titredi. Hayatında hiç bu kadar iyi görünmediğini biliyordu ama gülümseyemiyordu; gözlerinde çaresizlik vardı. Tyne güçlü ve kararlı bir adamdı ama birçok açıdan sade bir hayatı vardı. Ve yirmi yıldan uzun süredir sert Kaliforniya şartlarında yaşamaya alışmıştı. Julia artık nasıl olduğunu biliyordu. Sevdiği adamın vücudundaki yara izlerini görmüştü ve Tyne zihinsel olanları da anlatmıştı. Mucizevî kaçışlarla ilgili bir düzine hikâye dinlemişti. Hâlâ hayatta olması inanılmazdı.

Yine titredi. Kendi hayatı çay partileri, balolar, atları ve köpekleriyle geçiyordu. Stephen'ın yıllardır onun tavsiyesine, rehberliğine ve hatta desteğine ihtiyacı olmuyordu; yetişkin bir adamdı ve son derece başarılı, hırslı ve yetenekliydi. Julia oğlunun henüz bir ailesi olmamasına üzülmekle birlikte, o günün de yakın zamanda gelece-

ginden emindi. Stephen'ın Bayan Bolton'ın aşkından öldüğünü bir aptal bile anlardı. Bu gerçeği kendisi dışında herkes kabul ediyordu.

Tyne'ın onun kendisini ziyaret etmesini isteyeceğini biliyordu ve bunu yapmak niyetindeydi. Ancak tutku dolu ilişkileri daha yeni başlamışken onun gitme düşüncesine ve onu altı ay, belki bir yıl göremeyeceği gerçeğine dayanamıyordu.

Otel odasının kapısı hafifçe vuruldu.

Julia kendini gülümsemeye zorladı. "Girin."

Tyne içeri girdi ve hafifçe gülümsedi ama gözlerinde karanlık bakışlar vardı.

"Elbisenin sırtını iliklemek için yardıma ihtiyacım var," dedi Julia.

"Elbette." Tyne yaklaşırken onu inceliyordu. Julia ona sırtını döndü ve Tyne son birkaç düğmeyi iliklerken, Düşes gözlerini kapadı. Sırtına değen parmaklar bile son derece doğru geliyordu.

Tyne onu omuzlarından tutarak kendine çevirdi. "Bugün mutlu görünmüyorsun."

Julia onun alışılmadık ölçüde ciddi bakan gözlerine baktı. "Sen de öyle."

"Aklı başında hangi adam bu koşullar altında gitmek ister ki?" dedi Tyne.

Julia şaşkınlıkla soludu ve Tyne'ın ellerini tuttu. "O zaman gitme!" dedi. "Biraz daha kal; ilişkimizi ilerletelim."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Tyne. "Sonunda gideceğim ve senin hayatın burada."

Julia ona baktı.

"Ne?" diye sordu Tyne sertçe.

Julia, "Seni Kaliforniya'da ziyaret etmek istediğimi söylediğimde ciddiydim," diye fısıldadı.

Tyne'ın gözleri kocaman açıldı. "Ama burada bir hayatın var, Julia. Sen bir Düşes'sin."

"*Öyleyim,*" dedi Julia, "ve yakında, eğer tahminlerimde yanılmıyorsam, yeni bir Clarewood Düşesi olacak."

"Ne demeye çalışıyorsun?" Tyne sevgilisinin ellerini sıkıca tuttu.

"Buradaki görevlerimden uzaklaşabileceğimi. Ama köpekler benimle gelmeli."

Tyne ona dikkatle baktı. "Julia, bir itirafta bulunmam gerek."

Julia gerildi.

"Seninle zaman geçirmek için biraz daha burada kalmaktan mutluluk duyarım. Ancak bir sorun var. Eğer benimle Kaliforniya'ya gelirsen, dönmen gerektiğinde gitmene izin veremeyebilirim."

"Ya hiç dönmek istemezsem? Ya kalmak istersem?" Julia, Tyne'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sana âşık oldum, Tyne. Burada beni tutan bir şey yok artık."

Tyne onu kendine çekti. "Buna inanamıyorum... Burada sahip olduğun her şeyi bırakacak mısın... hem de benim için? Ya Kaliforniya'dan hoşlanmazsan? Sana oradaki hayatın ne kadar zor olduğunu anlattım."

Julia ellerini Tyne'ın omuzlarına kaydırdı. "Yeni bir hayata başlamaya kesinlikle hazırım," dedi kararlılıkla. "Ve göründüğümden daha dayanıklıyımdır."

Tyne gülmeye başladı, onu belinden tutarak kaldırdı ve sımsıkı sarıldı. "Böylesine minicik bir kadın için gerçekten çok güçlüsün ama artık öyle olman gerekmiyor çünkü ben ikimiz için de dayanıklı olurum. Julia. Seni seviyorum!"

Julia'nın kalbi mutlulukla doldu. Hayatta başına gelen diğer her şeyin onu bu ana, Tyne'a taşıdığını artık biliyordu.

Julia başını kaldırdı ve Tyne onu öperken mırıldandı: "Ancak sözünü tutmanı istiyorum."

ALEXANDRA ELİNDE MÜCEVHER KUTUSUYLA Stephen'ın kapıcılarının yanından geçerek antreye girdi. Guillermo onu görünce gülümsedi ve koşarak mantosunu almak için geldi. "Majesteleri'ne geldiğinizi hemen söyleyeceğim, Bayan Bolton," dedi. "Kendisi, tahmin edersiniz, mimarlarıyla birlikte çalışma odasında."

Alexandra titredi. Şimdi formalite zamanı mıydı? "Ben yolu biliyorum, Guillermo. Ama teşekkür ederim," dedi, kalbinin nasıl hızlı attığını hissederek bayılacağından korkarken. Bütün gece uyumamış, nişan yüzüğüne bakıp durmuştu. Bir yandan da heyecanlanmıştı. Stephen'ı artık çok iyi tanıyordu ve başarması gerektiğine karar verdiği hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini biliyordu. İkisi de başladıkları yere dönmüşlerdi, değil mi? Stephen yine onun peşindeydi. Hayır cevabını kabul etmeyecekti. Ama bu kez, baştan çıkardığı kadını karısı yapacaktı.

Stephen'ı o kadar çok seviyordu ki bunu düşününce başı dönüyordu. O kadar çok seviyordu ki bu fikir onu heyecana boğuyordu. Ancak hâlâ gururluydu ve bu yüzden temkinliydi. Stephen da gururlu, aynı zamanda karmaşık ve zor bir adamdı. Uzlaşmayı bilmiyordu. Karşılıklı anlayış ve şefkat olmadan bir evlilik yürümendi. Ve onun da Alexandra'ya aynı ölçüde değer vermesi gerekiyordu. Sadece doğru olduğu için veya çocuğun hatırına evlenemezlerdi. Bu çok fazla canını yakardı.

Ariella ve Elysse onu herkesten iyi tanıyordu ve Stephen'ın Alexandra'yı kesinlikle sevdiğine inanıyorlardı. Ama neden bunu kendisi söylememişti?

Alexandra onu artık yeterince iyi tanıdığı için, böyle bir itirafın zor gelebileceğini anlıyordu. Yatak dışında duygularını gösteren biri değildi. Böyle duyguları nasıl göstereceğini bilmiyor bile olabilirdi. Ve kendini kimseye açıklamak zorunda olduğunu düşünmüyordu; evlenmek istediği kadına bile.

www.roche.com.tr

Alexandra çalışma odasının eşiğinde durarak Stephen'ın kendisine gerçekten değer veriyor olmasını diledi. Kapı ardına kadar açıktı. Odaya güneş ışığı vuruyordu. Dipteki masanın yanında, kollarını dirseklerine kadar sıvadığı gömleğiyle ayakta durmuş iki mimarıyla önlerindeki çizimlere bakan Stephen'ı görünce kalbi duracak gibi oldu. Güneş ışığı çıkık elmacık kemiklerini ve biçimli burnunu aydınlatıyordu. Kalbi aşkla doldu ama kırgınlığı devam ediyordu. Ona çok ihtiyacı vardı.

Stephen başını kaldırdı ve göz göze geldiler.

Sonra Stephen'ın bakışları Alexandra'nın elindeki mücevher kutusuna kaydı. İfadesiz bir yüzle doğruldu. "Bize izin verir misiniz?" dedi diğer adamlara.

İki adam kendisine gülümseyerek dışarı çıkarken, Alexandra kıpırdamadı. Kesinlikle nefesi kesilmişti. Bu hikâyenin "sonsuza dek mutlu yaşadılar" şeklinde bitmesi için dua ediyordu.

Stephen inceleyen, ciddi gözlerle bakarak gülümsemeden yaklaştı. "Yüzüğü takmamış olduğunu görüyorum. Geri vermeye mi geldin?" diye sordu sakince.

Alexandra dudağını ısırdı. "Bu konuyu konuşmaya geldim." Sözleri kulağına doğru gelmedi; fazla soğuktu. "*Bizi* konuşmaya geldim, Stephen."

"Güzel," dedi Stephen sertçe. Sonra ekledi: "Doğru mu? St. James sana kur yapmaya çoktan başladı mı?"

Alexandra gerildi. "Stephen, Owen ziyaretime geliyor ama sadece bir arkadaş olarak. Kalbimin kırık olduğunu biliyor."

"Kalbin neden kırıkmış, Alexandra, uzun zaman önce kaybettiğin sevgilin geri dönmüşken? Mutluluktan havalara uçacağını sanmıştım."

"Mutluluktan havalara uçtuğum falan yok." Alexandra derin bir nefes aldı. Birbirlerini bu kadar mı yanlış anlamışlardı? "Seninle evlenmeyi neden kabul etmediğimi söylememe asla izin vermedin," diye çıkıştı.

"Yani beni reddetmeye geldin. Seni uyarayım. Bunu çok düşündüm. Geri çekilmeyeceğim ve hayır cevabını da kabul etmiyorum. Karımın başka bir adamla kaçmasına izin verecek de değilim."

"Bir ilişkide, bizim ilişkimizde, zorbalık tahtından inmek zorundasın, Stephen."

Stephen yüzünü buruşturdu. "Olmaz," dedi. "Her söylediğimde ciddiyim."

Alexandra heyecanlandı ama emin olmak zorundaydı. "Çocuk yüzünden," dedi. "Piçlik konusu senin hassas noktan olduğu için."

Stephen ona şaşkınlıkla baktı. "Bunu sana kim söyledi? Tahmin edeyim. Elysse mi? Ariella mı?"

"Evet ancak nedenini söylemediler."

"O halde nedenini sana ben söyleyeyim. Ve eğer bunu bana karşı kullanmaya kalkarsan inkâr ederim. Ben evlilik dışı bir çocuğum, Alexandra. Gerçek babam Sör Rex."

Alexandra şaşkınlıkla bir çığlık attı.

"Böyle bir geçmişim varken, çocuğumu başka bir adamın büyütmesine nasıl izin verebilirim?" diye sordu Stephen. "O çocuk benim adımı *taşımalı*!"

Alexandra onun eline uzandı. "Neden bana söylemedin?"

Stephen geri çekilmedi. "Bu ciddi bir konu; dedikodulara aldırma ama bazıları doğru. İnsan böyle bir sırrı pat diye itiraf edemez. Bu gerçek ortaya çıkarsa ve doğrulanırsa, Clarewood'u kaybederim."

Alexandra hâlâ kendini toparlamaya çalışıyordu. "Eğer bilseydim, neden evlenmemiz konusunda bu kadar ısrarcı davrandığını anlardım. Ya da neden çocuğu kesinlikle sana bırakmamı istediğini." Şimdi hepsi mantıklı görünüyordu. Elysse ve Julia'nın kendisine söylediklerini düşündü: Stephen sert ve şefkatsiz bir baba tarafından büyütülmüştü.

Stephen onu inceledi. "Zor bir çocukluğum oldu. St. James aklı başında bir adam gibi görünmekle birlikte –Tom Mowbray'le ilgisi

bile yok– oğlumun ya da kızımın başka bir adamın vesayetinde büyümesine izin veremem. Bunu yapamam."

Alexandra anlayışla Stephen'ın yüzüne dokundu. *Stephen, çocuğunun başka bir adamın yanında mutsuz bir çocukluk geçirmesinden korkuyordu.* "Ben Owen'la evlenmiyorum ki. Owen'la birlikte bile değilim. Ayrıca, ona âşık da değilim, Stephen."

Stephen şaşırdı. "Ama sen..."

"Onu sevdiğimi söyledim, evet. Ama âşık olduğum adam sensin."

Stephen'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ne?"

"Sanırım daha Harrington Balosu'nda beni ve babamı kurtardığında sana âşık olmuştum," dedi Alexandra yanağından bir damla yaş süzülürken. "İlk görüşte aşka asla inanmadım ama sen sadece inanılmayacak kadar yakışıklı bir prens, parlak zırhının içinde gerçek bir şövalye değil, aynı zamanda güçlü ve nazik biriydin."

Stephen uzandı ve Alexandra'yı kendine çekti. "Ve umutsuzca ihtiyaç duyduğun şey de buydu, Alexandra. Bunu hemen hissetmiştim. Çok uzun zamandır boğuştuğun yükleri paylaşabileceğin birine ihtiyacın vardı."

Alexandra, Dük'ün ciddi gözlerine baktı. Onun gücüne ihtiyacı vardı ve Stephen bunu biliyordu; bunu daha en başında teklif etmişti. "Ben güçlüyüm ama çok yoruldum, Stephen. Her zaman güçlü olmak zorunda kalmaktan, her zaman doğru şeyi yapmaya çalışmaktan, sabahın ikisine, üçüne kadar dikiş dikmekten."

Stephen genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bir daha asla yorulman gerekmeyecek. Bir daha asla mücadele etmek zorunda kalmayacaksın ve o lanet olasıca işe hemen son vereceksin! Anlamıyor musun? Bu sadece çocukla ilgili değil. Seninle ilgilenmek istiyorum. Hep istedim; seni ilk gördüğüm andan beri. Seninle ben *ilgileneceğim*!" Alexandra'nın yanağındaki damlayı sildi. "Ve sana ihtiyacım var, Alexandra. Sen bu buz gibi duvarları ısıttın."

Alexandra, bunun bir sevgi itirafı olup olmadığını merak etti.

Stephen hemen ekledi. "Sen hayatıma girene kadar, gerçekten kalpsiz bir adam olduğumu sanıyordum. Sen bana sevgiyi gösterdin, tutkuyu öğrettin bu yüzden neden şimdi gitmene izin veremeyeceğimi anlıyor musun?"

Alexandra gözyaşları arasında başıyla onayladı. "Seni çok seviyorum."

Stephen'ın gözleri kocaman açıldı ve titreyerek derin bir nefes aldı. "Beni gerçekten seviyor musun? En kötü halimi gördün. Benim gibi birini gerçekten sevebileceğine inanamıyorum. Öfkemi ve zalimliğimi gördün. Beni nasıl sevebilirsin?" diye sordu rahatsız bir şekilde.

Alexandra ellerini Stephen'ın yanaklarına koydu. Geçmişiyle ilgili çok az şey biliyordu ama aniden karşısında güçlü ve yetişkin bir adam gibi değil, küçük, savunmasız, çaresiz bir çocuk gibi görünmüştü. Güvenceye ihtiyacı olduğu açıktı ve Alexandra bunu ona memnuniyetle verecekti. "Öfkeye kapılıyorsun, kabul ediyorum. Ancak bu çok ender oluyor ve asla zalim değilsin. Sen hayatımda tanıdığım en nazik, en cömert adamsın."

Stephen, Alexandra'nın arkasına baktı.

Alexandra döndü. Arkalarında kimse yoktu. "Ne oldu?"

Stephen'ın yüzünde az önce bir şeyi anlamış gibi rahatlama ifadesi belirdi ve Alexandra'ya gülümsedi. "Hiç. Alexandra, sensiz sefil haldeydim. Clarewood'da, bu lanet olasıca odalarda sensiz yaşamak istemiyorum."

Dük'ün bu tutkulu itirafları karşısında şaşıran Alexandra, onun yanağını okşadı ve Stephen'ın kızardığını gördü. "Ben de sensiz perişandım. Ben de sensiz yaşayamam."

"Güzel," dedi Stephen geri çekilerek. Aniden yine o güçlü, kibirli, kendinden emin Clarewood Dükü olmuştu. "O halde konu çözüldü. Tantanaya gerek kalmadan hemen evleniyoruz."

Alexandra başıyla onaylarken yine yanaklarından yaşlar süzüldü.

Stephen gülümseyerek onu kucağına aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Alexandra şaşkınlıkla.

"Yakında karım olacak kadını eşikten geçiriyorum."

JULIA CLAREWOOD'UN BÜYÜK YEMEK SALONUNUN eşiğinde durdu ve Guillermo onun geldiğini haber veremeden Julia gülümsedi. Stephen masanın başında, yanında Alexandra'yla oturuyordu. Kafa kafaya vermişlerdi ve Stephen'ın eli genç kadınınkinin üzerindeydi. İkisi de gülümsüyordu ama Julia'nın kalbini mutlulukla dolduran, oğlunun yüzündeki sıcak, içten gülümseme oldu.

Onlar hakkında yanılmadığını görerek sevindi. Stephen'ın sadece bir gelin değil, aşkı bulması için ettiği dualar da kabul olmuştu. Oğlunu bu kadar mutlu gördüğü için çok heyecanlıydı.

"Majesteleri? Düşes geldiler," dedi Guillermo.

Stephen hemen ayağa kalktı. "Anne, zamanlaman kusursuz. Guillermo, bir servis daha aç."

Uşak gülümseyerek uzaklaştı.

Julia içeri girdi ve Stephen onu öpmek için çabucak annesine yaklaştı. Julia, beklentili bakışlarla ayakta duran Alexandra'ya döndü. "Sen nasılsın, hayatım?" diye sordu.

"İyiyim, Majesteleri. Sizi tekrar gördüğüme çok sevindim," dedi Alexandra yanakları kızarırken.

Julia oğluna baktı ve Alexandra'ya bakarken gözlerinin nasıl aşkla parladığını gördü. Daha önce hiç olmadığı kadar mutlu bir şekilde güldü.

Stephen aniden annesine döndü. "Zamanlaman mükemmel çünkü verecek bir haberimiz var ve ilk senin duymanı istiyordum. Bu arada, çok iyi göründüğünü belirtmeliyim." Gözleri şüpheyle kısıldı.

"Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim ve benim de bir haberim var. Ama önce sen söyle." Julia öylesine âşıktı ki az sonra oğlundan işiteceği itirazlar umurunda bile değildi. Tyne'la birlikte olmasını artık hiçbir şey engelleyemezdi.

Stephen, yanına gelen Alexandra'ya döndü ve onu kendine çekti. Sonra Julia'ya baktı. "Alexandra'dan karım olmasını istedim ve o da kabul etti."

Şaşırmasa da, çok mutlu olan Julia, ellerini çırptı. "İkiniz için de çok sevindim!" Hemen Alexandra'ya uzanarak ona sımsıkı sarıldı. "Çok mutlu oldum, hayatım. İlişkinizin bu yönde ilerlemesini umuyordum."

Alexandra gülümsedi. "Çok naziksiniz. Teşekkür ederim. Oğlunuzu seviyorum, Majesteleri. Ve hayatımın geri kalanını onu mutlu ederek geçirmek niyetindeyim; ona uzlaşma konusunda bir-iki şey öğreterek."

Julia güldü. Stephen yine hülyalı gözlerle Alexandra'ya bakıyordu. "Ah, Tanrım," dedi. "Planlamamız gereken bir düğün var. Ve sanırım Stephen da, bazı şeyleri bazen kralın değil kraliçenin yönettiğini anladı."

Alexandra güldü.

"Gizlice evleneceğiz," dedi Stephen. "Alexandra ve ben böyle karar verdik, tartışmamız bile gerekmedi." Yine sıcak gözlerle Alexandra'ya baktı.

Julia buna çok şaşırdı; her kadın harika bir düğün isterdi. Alexandra birçok zorluk yaşamıştı ve görkemli bir töreni hak ediyordu. "Dışarıda bırakılmayı reddediyorum," dedi Julia hemen.

Alexandra, Stephen'ın elini tuttu. "Alexi de böyle dedi... Elysse ve Ariella da. Hiç şüphesiz Sör Rex ve Leydi Blanche da bu evliliğe tanık olmak isterler; Randolph da öyle. Ve elbette ki kardeşlerim de."

Julia sırıttı. Alexandra'nın gizlice evlenmeye filan niyeti yoktu.

Stephen iç çekti. "Gerçekten bir sosyete düğününden kaçabileceğimi ummuştum."

"Böyle bir şeyden kaçamazsın, sen Clarewood Dükü'sün," dedi Julia. Sonra Tyne'la kendi planlarını düşündü. Tyne onunla evlenmek istiyordu. Onu seviyordu. Bir hayal gerçekleşiyordu.

Kendi kendine gülümsedi. *Onların* zamanlaması da mükemmeldi. "Eğer gerçekten aceleniz varsa, yardım edebilirim; bir ay içinde aile arasında küçük bir şey düzenleyebileceğimizden eminim. Mükemmel bir organizatörüm var."

"Ah, bu yüz... hayır, iki yüz konuk anlamına geliyor." Ama Stephen da konuşurken gülümsüyordu.

Alexandra kendini tutamayarak ona baktı. "Kardeşlerim nedimelerim olmak isteyecektir."

"Sara ve Marion da bunu ister," dedi Julia.

Alexandra hemen iki yeni ve değerli arkadaşını düşündü. "Ve bir araya gelemeyeceğimizi sandığım bir zamanda bana fazlasıyla umut veren Ariella ve Elysse de."

"Tamam, teslim oluyorum!" Stephen, Alexandra'ya sarıldı. "Anlaşılan başından beri kandırıldım. Pekâlâ. O halde küçük bir şey düzenleyeceğiz. İki yüz kişiyi geçmeyecek..." –kaşlarını çattı– "...ama mümkün olan en kısa sürede."

Alexandra zevkle dudağını ısırdı. Stephen'ın karısı oluyordu ve harika bir düğünleri olacaktı. "Umarım rüya görmüyorumdur. Belki de kendimi çimdiklesem iyi olur."

"Rüya görmüyorsun ve ne olduğunu bilmesem, ikinizin önceden bana komplo kurduğunuzu düşünürdüm." Ama Stephen gülümsüyordu.

"Biz kadınız; konu düğünlere geldiğinde benzer şekilde düşünürüz, hayatım," dedi Julia gülümseyerek.

Alexandra, Julia'nın neden bu kadar mutlu göründüğünü tahmin edebiliyordu ve kendi kendine gülümsedi. İnsan âşık olduğunda, karşısındakinin de aynı durumda olduğunu anlaması kolaylaşıyordu.

"Anne? Şimdi gerçekten endişelendim. Âşık bir genç kız gibi sırıtıyorsun."

Julia iç çekti. "Çünkü âşığım, Stephen; hem de sarılsıklam."

Stephen'ın dehşetli yüz ifadesi komikti. "Tanrım, umarım şu Amerikalı'ya değildir!"

"Amerikalı'yla evleniyorum, Stephen. Aslında, birlikte kaçıyoruz."

Stephen ilk kez ne diyeceğini bilemeyerek annesine bakakaldı.

"Daha önce hiç olmadığım kadar mutluyum ve düğününüzden sonra birlikte Kaliforniya'ya gidiyoruz."

Stephen bir yere oturdu.

Alexandra yanına koştu. "Stephen, bu harika bir haber! Annen sevilmeyi ve iyi bir ikinci evliliği kesinlikle hak ediyor."

Stephen başını kaldırıp ona baktı. "İyi bir ikinci evliliği mi? Kaliforniya'da mı? Bir Amerikalı'yla mı?"

"Ne kadar mutlu olduğuna bir baksana," dedi Alexandra, Stephen'ın elini tutarak. "Düşes'in mutlu olmasını, sevilmesini ve yanında birinin olmasını istediğini biliyorum."

Stephen annesine bakarak yavaşça ayağa kalktı. "Gerçekten mutlu musun? Jefferson'ı araştırdım. Ne yazık ki bir Amerikalı olduğu için adamlarımın onun geçmişini öğrenmesi aylarını aldı. Ama bildiğim bir şey var ki maddi durumu çok iyi değil, anne, seninki kadar değil."

"Onun mütevazı bir hayatının olması umurumda bile değil! Gizli bir geçmişi yok. O iyi bir adam, Stephen. Bu gece Alexandra ile yemekte bize katılmanızı istiyorum, böylece onu daha iyi tanıyabilirsin. Onunla tek bir akşam geçirdikten sonra, ne kadar sağlam ve güvenilir olduğunu anlayacaksın."

Stephen ciddi bir yüzle annesine baktı.

Alexandra bir Düşes'e, bir Stephen'a bakıyordu. Düşes ışık saçıyordu. Hayatta mutlu olmak ve sevilmek için ikinci bir şansı sonuna kadar hak ediyordu. Kendisi Jefferson'la tanışmamıştı ama onu bir kez Harrington Balosu'nda görmüştü ve onun güçlü, samimi bir adam olduğunu herkes anlayabilirdi. Bir meşe ağacı kadar ulu ve sağlam görünüyordu.

Julia'nın hayatını, her şeyini nasıl oğlu için feda ettiğini biraz olsun bilirken, Alexandra onu çok daha iyi anlıyordu.

Stephen'a baktı. Konu sevdikleri olunca koruma güdüsünün ne kadar güçlü olduğunu biliyordu. Ama değişiyordu. Artık daha sık gülümsüyordu. Kahkahalarla gülüyordu. Sık sık elini tutup sıkıyordu. Üstelik çocukluğundan iki kez söz etmiş, önce Tom'u, sonra Sör Rex'i anlatmıştı. Alexandra onun "babasının" ne kadar zalim olduğunu anlamamıştı. Çocukken o kadar acı çekmişti ki böylesine iyi bir adam olması şaşılacak şeydi. Ve şimdi, onu bu kadar iyi anlarken, bütün parçalar yerine oturuyordu. Buna karşılık, kendisi de annesinin ölümüyle ilgili acılarını ve Owen'la ayrılma kararını anlatmıştı.

Sonunda geçmiş artık olduğu gibi görünüyordu; geçmiş gibi. Sonunda olması gerektiği şekilde gömülmüştü.

Ve Stephen omzunun üzerinden karanlık köşelere bakmayı bırakmıştı.

Şimdi Alexandra'nın kardeşlerine iyi birer eş bulmak istiyordu. Düğünlerinden sonra önceliğinin bu olacağını söylüyordu.

Elbette öyle olacaktı. Stephen öyle bir adamdı; bir aile babası. Koruması sadece Alexandra'yı kapsamıyordu; kardeşlerine ve hatta babasına kadar uzanıyordu. Bunu söylememişti ama Alexandra onun babasının bütün borçlarını ödediğinden kesinlikle emindi.

Artık sırlar yoktu. Daha fazla acı yoktu. Clarewood'un uzun, ıssız, sessiz koridorları aniden ısınmış, aydınlanmış, sanki duvarlar güneş renginde boyanmıştı. Şimdi her gün bir sürü ziyaretçi geliyordu. Alexi hep oradaydı; karısı Elysse de öyle. Ariella ve Emilian, Jack O'Neill,

Sör Rex ve Leydi Blanche da sık sık geliyorlardı. Elysse'nin bir zamanlar kötü bir ünü olan babası Kaptan Devlin O'Neill bile Amerikalı karısıyla birlikte yemeğe gelmişti ve muhteşem bir akşam olmuştu. Aslında, yakınlarda yaşayan bütün de Warenne ve O'Neill aileleri düzenli olarak gelmeye başlamıştı. Kimse yalnız da gelmiyordu. Her yaştan çocuklar –ve torunlar– da yanlarında oluyordu.

Düğün planlarını açıklamamışlardı ama Alexi, Elysse ve Ariella biliyordu; dolayısıyla Alexandra bütün de Warenne'lerin ve O'Neill'ın da bildiğinden emindi; aniden popüler olmaları bunu kanıtlıyordu. Tebrikler sunulmazken, insanlar sık sık göz kırpıyor, tokalaşıyor ve öpüşüyordu.

Bu büyük ve sıcak aile üyelerinin Stephen'ın gerçek babasını bildikleri anlaşılıyordu.

Alexandra'nın kardeşleri de her hafta geliyor, gülümsemeler eşliğinde hevesle gelecek planları yapıyorlardı. Olivia ve Corey'nin düğünden haberi vardı ve ablaları adına mutluluktan uçuyorlardı. Daha sık gelmek istiyorlardı ama şimdi Edgemont Way'deki inşaatla meşgullerdi. Bunca yıldan sonra evin içi ve dışı tadilat görüyor, yeniden döşeniyordu. Ahırlar yıkılıp yeniden yapılıyordu. Yeni kıyafetleri de gelmişti. Kardeşleri şimdi çok seçkin ve zarif görünüyordu!

Gerçek bir düğün olacağı için çok heyecanlanacaklardı. Alexandra gülümsedi; onlara söylemek için sabırsızlanıyordu.

Ama sonra biraz ciddileşti. Ne anlama geldiğini bilmiyordu ama ünlü Jack O'Neil'ı birkaç kez Olivia'ya gizlice bakarken yakalamıştı. Adamın geçmişi düşünülürse, bunun için sevinmesi mi, yoksa korkması mı gerektiğini bilmiyordu. Kaptan O'Neil'ın tek oğlu olmasına rağmen, mütevazı bir hayatı vardı ve servetini yaratmakla meşgul olduğu Amerika'ya dönmek niyetindeydi. Ayrıca, kötü bir ünü vardı. Alexandra kendine yanıldığını ve adamın kız kardeşiyle ilgilenmediğini söyledi ama aslında o kadar da emin değildi.

Alexandra dönüp Julia'ya gülümsedi. "Bu gece sizinle ve Bay Jefferson'la birlikte yemek yemeyi çok isteriz." Stephen'ın koluna girdi. "Onu sizin kadar seveceğimizden eminim."

Stephen iç çekti. "Pekâlâ. Bana çok acı vermekle birlikte, kararını vermiş olduğunu görebiliyorum. Sadece bu akşam birlikte yemekle kalmayacağız, ona bir şans da vereceğim."

Julia gülerek oğluna sarıldı ve Alexandra da gülümsedi. Stephen'ın Julia'nın dileklerine anlayış göstereceğinden bir an bile şüphe etmemişti. O kadar değişmişti ki. Düşesin kendi hayatını yaşamasına izin verecekti.

Tam o sırada Guillermo bir kez daha kapıda göründü. "Majesteleri? Bayan Bolton? Adare Kontu geldiler. Kontes de yanında; birkaç küçük çocukla birlikte."

"Onları içeri al ve aşçıya herkese yetecek kadar yemek hazırlamasını söyle," dedi Stephen, hemen. Alexandra'ya bir bakış attı. "Sakıncası var mı? Henüz Tyrell'la tanışmadın ve karısı Lizzie harika bir kadındır."

"Elbette sakıncası yok," dedi Alexandra. Henüz hoşlanmadığı bir akrabayla tanışmamıştı.

Az sonra altı erkek ve kız çocuk koşarak yemek salonuna girerken, yakışıklı Tyrell de Warenne ve tombul eşi Lizzie de arkalarındaydı. Stephen onları tanıştırdıktan sonra Alexandra'yı kendine çekti ve baklayı ağzından çıkararak düğün planlarını açıkladı. Kont, Alexandra'yı yanağından öpüp aileye hoş geldiğini söylerken, Lizzie de sarıldı ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. Kendisi Kont'un karısıyla sohbet etmeye başlarken, çocuklar da kendi aralarında oynuyor, çığlıklar atıyordu ve yemek salonu kahkahalarla inliyordu. Kimse onlara kızmıyordu çünkü kimse aldırmıyordu.

Salonun karşı tarafındaki Stephen'la göz göze geldi. Küçük kuzenlerinden biri ona çarparak yanından geçerken, Stephen parlayan gözlerle gülümsedi. Alexandra da gülümseyerek karşılık verdi ve kalbi

sevgiyle dolup taştı. Dualarının kabul olduğunu artık biliyordu. Bu hikâye, "sonsuza dek mutlu yaşadılar" diye bitiyordu.

Etrafına bakınırken, Clarewood'un salonlarının ve koridorlarının neden artık daha sıcak ve daha aydınlık olduğunu biliyordu. Çünkü her yerde kahkahalar çınlıyordu ve her köşesi sevgi doluydu.

www.webcanavari.net

Tarama:Orppersephone
Düzenleme: Elysion

